ஸ்ரீ:

ஆழ்வாராசார்யர்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு
எளிய தமிழ் விரிவுரைகளுடன்
வெளிவரும் சிறந்த

ஸ்ரீவைஷ்ணவ மாதப்பத்திரிகை

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

வேதம், ஸ்ம்ருதிகள், இதிஹாஸங்கள் முதலியவற்றிலிருந்து ஸ்ரீமந் நாராயணனின் பெருமையை விளக்கும் [illegible]ந்தஸிந்தும் என்னும் சிறந்த க்ரந்தமும், தமிழில் ஸ்தோத்ர வ்யாக்யானமும், திருமாலை, நாச்சியார் திருமொழி, முதலான திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு எளிய விவரணங்களோடு கூடிய பூர்வாசார்ய வ்யாக்யானங்களும், விவரணத்தோடு கூடிய வார்த்தாமாலையும், ப்ரஹ்மஸூத்ர வ்யாக்யானமான விவரண ஸஹித ஸாரகாரிகாவலியும், கேள்வி-பதில்களும் மற்றும் பல விஷயங்களும் வெளிவருகின்றன

ஆசிரியர் :-

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

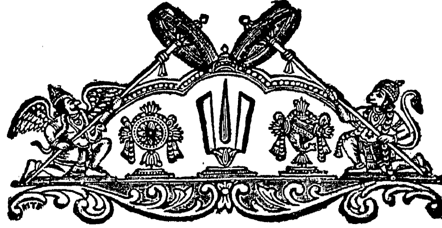
அட்வகேட்,

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620017.

வருடச் சந்தா ரூ. 10-00.

ஸர்வஜித் மார்கழி 28-உ (12—1—1948) முதல்
தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார்
அருளிச்செய்த

அருளிச்செயல்ரஹஸ்யம்

உரை தொகுத்தவர்:—

ஸ்ரீ உ. வே. வாக்ஃம்ருதவர்ஷீ
வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி

கிடைக்குமிடம்:—

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்.
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

விலை ரூ. 2-50] [தபாற்கூலி 50 பை.

ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

ஸ்ரீ:

அருளிச்செயல்ரஹஸ்ய வ்யாக்₂யான முன்னுரை

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், 'ஸுத₃ர்ஶனம்' ஆசிரியர்
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

ஆசார்யஹ்ருத₃யம் அருளிய அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார், ரஹஸ்யத்ரய விவரணமாக அருளிய க்₃ரந்த₂ம் அருளிச்செயல் ரஹஸ்யமாகும். இந்நூலாசிரியர் நம்பிள்ளை ஈட்டை ஏடுபடுத்திய வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையின் இரண்டாவது குமாரர் என்பதும், அஷ்டாத₃ஶரஹஸ்யமருளிய பிள்ளையுலகாசிரியரின் திருத்தம்பியார் என்பதும் ஸுப்ரஸித்₃த₄மானது.

இவர் திருப்பாவை ஆறாயிரப்படியும், அமலனாதிபிரானுக்கும், கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்புக்கும் விரிவான வ்யாக்₂யானங்களும் அருளியதோடு, ஆசார்யஹ்ருத₃யம் என்னும் அத்புதமான தி₃வ்யரஹஸ்யக்₃ரந்த₂த்தையும், இவ்வருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்தையும் அருளியவர். ஆசார்யஹ்ருத₃யத்திற்கும் அருளிச்செயல்ரஹஸ்யத்துக்கும் உள்ள தனிச்சிறப்பு யாதெனில்; அருளிச்செயல் சந்தைகளைக்கொண்டே பெரும்பாலும் அவை தொகுக்கப்பட்டவை என்பதேயாகும். ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண (159) ஸூத்ரவ்யாக்₂யானத்திலும், முமுக்ஷுப்படி (129) ஸூத்ரவ்யாக்₂யானத்திலும் மணவாளமாமுனிகள் இவ்வருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்தை எடுத்துக் கையாண்டிருப்பதிலிருந்தும், இந்நூலின் நடையிலிருந்தும் இந்நூல் அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளியதே என எளிதில் நிர்ணயிக்கலாம். அருளிச்செயல் சந்தைகளைக் கொண்டே தொகுக்கப்பெற்றிருப்பதால், பெரும்பாலும் நல்ல தமிழ் நடையிலே அமைந்து அதி₄கமான வடமொழியறிவில்லாதவர்களுக்கும் எளிதில் விளங்கும்படியிருப்பது இந்நூலின் தனிச்சிறப்பாகும்.

மாமுனிகளின் ஆறுவது நூற்றாண்டு விழாவையொட்டி— ஆசார்யஹ்ருத₃யத்துக்குப் போலே மாமுனிகளின் வ்யாக்₂யானம் அமையாத குறைதீர, இந்நூலை ஓர் வ்யாக்₂யானத்துடன் வெளியிடவேண்டும் என்னும் எண்ணம் அடியேற்கு

ஏற்பட்டது. அதை நிறைவேற்ற வாக்3மிருதவர்ஷீ ஸ்ரீ. உ. வே. வேளுக்குடி வரத3ாசார்ய ஸ்வாமியை இந்நூலுக்கு ஓர் வ்யாக்2யாநம் எழுதித்தரும்படி ப்ரார்த்தித்தேன். அவரும் பெரும்பாலும் பூர்வாசார்ய வ்யாக்2யாந ரஹஸ்ய ஸூக்திகளைக்கொண்டே "அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய பூ4ஷணம்" என்னும் அத்3பு4தமான வ்யாக்2யாந மொன்றைத் தொகுத்தளித்தார். பரித4ாவி கார்த்திகைத் திருவோணத்தில் ஸுத3ர்ஶனம் வெள்ளிவிழாவில் பூ4ஷணத்தால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் வெளியிடப்படுகிறது.

கோல்விழுக்காட்டாலே இந்த வ்யாக்2யாநம் அவஶ்ய கர்த்தவ்யமான மற்றொரு காரியத்தையும் தலைக்கட்டிவைக்கின்றது. அதாவது:—ஸமீபகாலத்தில் தே3ஶிக ஸம்ப்ரத4ாயஸ்த2 வித்2வான்களில் சிலர் சில நூல்களை எழுதி அவற்றில் தென்னாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் சிலவற்றை எடுத்துக் காட்டி, இவ்வாசார்யர்களும் தே4ஶிக ஸம்ப்ரத4ாயக் கொள்கைகளை ஆதரிப்பவர்களே என எழுதினார்கள். இவ்வாசார்யர்கள் தம் நூல்களில் பலவிடங்களில் அக்கொள்கைகளைக் கண்டித்திருப்பதை எடுத்துக்காட்டுவதன்மூலம் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரத4ாயத்தின் தனித்தன்மை இவ்வருளிச்செயல் ரஹஸ்யபூ4ஷணத்தில் நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது. இதைக்கண்டபின்பாவது அவ்வித்வான்கள் ஸம்ப்ரத3ாய பே4த3த்தை இசைந்து சகிப்புத்தன்மையுடன் வாழ்வார்கள் என்று நம்புவோமாக.

அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்தில் தி2வ்யப்ரப3ந்த4ப் பாசுரங்களின் ஆகரங்களைக் குறிப்பதில் உதவிய ஸ்ரீ. உ. வே. சதாபி4ஷேகம் கோ4விந்த3 நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமிக்கும், கோயில் அத்4யாபகம் ஸ்ரீ. உ. வே. R. பா4ஷ்யமய்யங்கார் ஸ்வாமிக்கும் நமது நன்றி உரித்தாகும்.

பரித4ாவி கார்த்திகையில் ஸ்வாதி
3—12—72

ஸ்ரீவைஷ்ணவ த3ாஸன்,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்

அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம்

விஷயஸூசிகை

பக்கம் திருமந்திரப்ரகரணம்

சரமஶ்லோகப்ரகரணம்

த்3வயப்ரகரணம்

120 ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணோத$_3$யத்துக்குப் புருஷகாராபேக்ஷை.
அத்ர ஶங்கா பரிஹாரங்கள்

,, ப$_4$க$_3$வானுடைய ஸித்$_3$த$_4$த்வ நிரபேக்ஷத்வ ஹாநியில்லாமை

,, "மாம்" "அஹம்" ஶப்$_3$த$_3$ விவக்ஷிதம்

,, ப$_4$க$_3$வானே உபாயம் என்ற நிர்ணயம்

,, ப்$_3$ரஹ்மஸ்வரூப க்$_3$ராஹகப்ரமாண விசாரம்

121 ப$_4$க$_3$வச் சா$_2$ஸ்த்ர பர்யாலோசநம்

,, "புருஷகாரத்வ" பரிஷ்காரம்

,, "உபாயத்வ" பரிஷ்காரம்

122 "மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி" ஶ்லோகார்த்த$_2$ம்

,, "அஹம் மத் ப்ராப்தி" ஶ்லோகார்த்த$_2$ம்

,, பூர்வமீமாம்ஸா உதா$_3$ஹரணம்

,, வ்யவஸ்தா$_2$ம்நாநம்

,, ப்ராபகவாக்யப்ராப$_3$ல்யம்

123 "ஏதஸ்யாஶ்ச" ஶ்லோகார்த்த$_2$ நிர்ணயம்

,, "உதா$_3$ராம்" இத்யாதி$_3$ வசநங்களுக்கு அர்த்த$_2$ நிர்வாஹம்

124 ஸ்ரீராமாயண நிர்ணயம்

,, ப்ரதிவாதி$_3$ ப$_4$யங்கரம் அண்ணாவின் நிர்ணயம்

, பெரியபிராட்டியார்க்கு புருஷகாரத்வம் முக்$_2$யம்

,, மற்றையோர்க்கு புருஷகாரத்வம் ஔபாதி$_4$கம்

125 தீ$_3$பஸங்க்$_3$ரஹத்திலே ஜீயர்

,, பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வே வரும் பாரதந்த்ரய விரோத$_4$
ஶங்கா பரிஹாரம்

,, ஸ்வதந்த்ரனுக்கு அந்யாதீ$_4$நாதிஶயம் கூடுமா என்ற விசாரம்

,, ப$_4$ட்டர் நிர்ணயம்

,, ப$_4$ர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய
தொட்டிலையும் விடாத மாதாவைப்போலே

126 பிராட்டிக்குண்டான உப$_4$ய ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம்

,, இளையபெருமாள், கீழ்மகன், மற்றோர் சாதி, சிறுகாக்கை
இத்யாதி$_3$

,, "கமலா" ஶப்$_3$த$_3$ வ்யுத்பத்தி

,, பிராட்டியின் புருஷகாரத்வே பாசுரங்கள்

127 ஓடமேற்றிக் கூலி கொள்ளுவாரோபாதி

,, "ஶ்ருணோதி ஶ்ராவயதி" என்ற வ்யுத்பத்தி நிருபணம்

128 ஈஶ்வர ஸௌஹார்த$_3$ நிருபணம்

,, ஸௌஹார்த$_3$ கார்யங்கள்

129 ஸம்ஸாரி செய்யும் அபராத4ங்கள்
,, புருஷ்கார ஸமாஶ்ரயணம்
130 ஸம்ஸாரி சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்பது
,, ஈஶ்வரனைக் கேட்பிப்பது
,, விஷ்ணு தத்பத்நீ ஸம்வாத3ம்
,, ஸ்ரீதே3வீ த4ர்மி க்3ராஹக ஶப்3த3ம்
131 கைமுதிக ந்யாயம்
,, திருவடியைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டி
,, இரண்டு தலைக்கும் உபகாரகன் திருவடி
,, கபோத கபோதீ வ்ருத்தாந்தம்
,, கேட்பிப்பது விபரீதரையும் என்னவுமாம்
132 மதுப3ர்த்த2ம்
,, மதுப்பின் பல அர்த்த2ங்கள்
,, தத்ர த்3ருஷ்டாந்தம்
,, அத்ரத்ய மதுப3ர்த்த2ம் "நித்யயோக3ம்"
,, வாமநாவதாரத்திலும் ஸ்ரீநித்யயோக3ம்
,, மத்வர்த்தீ2ய ப்ரத்யய ஸாபேக்ஷத்வ நிரபேக்ஷத்வ விசாரம்
133 தத்3கு3ண ஸார ந்யாயம்
,, தத்ர த்3ருஷ்டாந்த வர்ணநம்
,, நித்யயோக3 ப்ரயோஜநம்
,, நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி
134 கீ3தாபா4ஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தி
,, நித்யயோக3ம் ஸ்வரூபாநுப3ந்தி4த்வ ப்ரயுக்தம்
,, பழைய குருடு
,, புருஷகார அஸாந்நித்4ய ஶங்கா பரிஹாரம்
,, ப4க3வத் ஸ்வரூப நிருபகங்களில் ப்ரதா4நம்
,, ப4க3வத் ஸாரூப்யம் த்3விவித4ம்
,, ஸ்ரீதே3வீ நித்யஸம்ஶ்லேஷம்
135 "அகலகில்லேன் இறையும்" என்று மார்பிலேயிருந்து மடலெடுப்பது
,, மார்பிலேயிருந்தி மடலெடுக்கும் ப4க3வான்
,, கர்மணி வ்யுத்பத்தி ஸித்3த4வ்யாவ்ருத்தி
,, மதுப்ப்ரத்யய ஸித்3த4வ்யாவ்ருத்தி
136 பரிபூர்ணாநுப4வம் பண்ணுகிற பிராட்டி புருஷகாரிக்கையுக்தமா?
,, தத்ர த்3ருஷ்டாந்தம் ப4க3வச் சரித்ரம்
,, நீரைப் பிரிந்த மீனும் தாமரையும் போலே
137 தி3வ்யத3ம்பதிச்சேர்த்தி ஜக3த்3ரக்ஷணத்துக்குறுப்பு

விஷயஸூசிகை நிறைவுபெற்றது.

அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய பூ₄ஷணத்தில் எடுக்கப்பட்ட ப்ரமாண க்₃ரந்த₂ங்களின் அக்ஷரக்குறிப்பு

புத்தூர் ஸ்ரீ ஸூக்திமாலைப் பதிப்பு-தமிழ்

1 பரந்தரஹ—பரந்தரஹஸ்யம்
2 மு. ஸூ—முமுக்ஷுப்படி ஸூத்ரம்
3 மு. ஜீ. வ்யா—முமுக்ஷுப்படி ஜீயர் வ்யாக்யாநம்
4 அ. நா. வ்யா—அமலனாதிபிரான் நாயனார் வ்யாக்யாநம்
5 அ. தே. வ்யா—அமலனாதிபிரான் தேசிகன் வ்யாக்யாநம்
6 க. நு. வ்யா—கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யாநம்

ஸ்ரீ P. B. A. பதிப்பு-தமிழ்

7 ஸ்ரீ. வ. பூ. ஸூ—ஸ்ரீவசநபூஷண ஸூத்ரம்
8 ஆ. ஹ்ரு. சூ—ஆசார்ய ஹ்ருதய சூர்ணிகை
9 ஸ்ரீ. வ. பூ. ஜீ. வ்யா—ஸ்ரீவசநபூஷணம் ஜீயர் வ்யாக்யாநம்
10 ஆ. ஜீ. வ்யா—ஆசார்ய ஹ்ருதயம் ஜீயர் வ்யாக்யாநம்
11 ஈடு

ஸ்ரீ அயோத்தி ஜீயர் ஸ்வாமி 18 ரஹஸ்யங்கள் பதிப்பு-தமிழ்

12 பரந்தபடி
13 தனி த்வயம்
14 தனி சரமம்
15 தனி ப்ரணவம்
16 ஸ்ரிய:ப்பதிப்படி

ஸ்ரீ நவநீதம் ஸ்வாமி பதிப்பு-தமிழ்

17 ர. த்ரய. ஸா—ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரம்
18 மூ. அ—மூலமந்த்ராதிகாரம்
19 த்வய. அ—த்வயாதிகாரம்
20 ச. அ—சரமஶ்லோகாதிகாரம்

அஹோபிலமடம் பதிப்பு-தமிழ்

21 ஸா. போ—ஸாரபோதிநீ

தெலுங்கு பதிப்பு

22 ஸ்ரீ. வ. பூ. அ. உரை—ஸ்ரீவசநபூஷணம்
அண்ணவப்பங்கார் ஸ்வாமி அரும்பத உரை

23 ஸ்ரீ. வ. எ. அ. உரை—ஸ்ரீவசநபூஷணம்
எம்பார் ஸ்வாமி அரும்பத உரை

24 மு. எ. அ. உரை—முமுக்ஷுப்படி எம்பார் ஸ்வாமி
அரும்பத உரை

25 மு. தொ. அ. உரை—முமுக்ஷுப்படி
தொட்டாசார்ய ஸ்வாமி அரும்பத உரை

26 ர. த்ரய. மீ. பா—ரஹஸ்ய த்ரயமீமாம்ஸா பாஷ்யம்

27 அ. ஶ்லோகீ. வ்யா—அஷ்ட ஶ்லோகீ வ்யாக்யாநம்

28 த. தீ₃ –தத்வ தீ₃பம்

29 த. தீ₃. ப்ர—தத்வ தீ₃ப ப்ரகாஶம்

30 த. பூ₄—தத்வ பூ₄ஷணம்

31 மு. தா. தீ₃.—முமுக்ஷுப்படி தாத்பர்ய தீ₃பிகா

32 ய. தொ. வ்யா—யதிராஜ விம்ஶதி தொட்டாசார்
வ்யாக்யாநம்

நாகராக்ஷரப் பதிப்பு

அயோத்தி ஜீயர் ஸ்வாமி முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யாநம்

33 த்₃வய ப்ரகரணம்

34 சரம ஶ்லோக ப்ரகரணம்

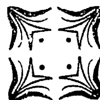
35 கீ₃. பா₄—கீ₃தா பா₄ஷ்யம்

க்₃ரந்த₂முத்₃ராபகஸபா₄ முதலானோரின் தமிழ்ப் பதிப்பு

36 பெ. தி. வ்யா—பெரிய திருமொழி வ்யாக்யாநம்

37 பரகால. ரஹ—பரகால நல்லான் ரஹஸ்யம்

38 வார்த்தாமாலை.

அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய பூ₄ஷணத்தில் தொகுக்கப்பெற்ற ஸ்ரீஸூக்திகளின் ஆகரம்

பக்கம்	வரி	க்₃ரந்த₂ம்	க்ரந்தங்களில் பக்கம்
1	10 to 21	மு. ஜீ. வ்யா. அவ.	1
2	1 to 17	,,	,,
	17 to 19	மு. தா. தீ₃.	1
	19 to 25	மு. ஜீ. வ்யா	2
	26	,,	,,
	27 to 30	ஆ ஜீ. ,,	3
3	12 to 18	,,	3
4	6 to 8	மு ஜீ. ,,	2
	12 to 19	ஸ்ரீ. வ. பூ. ஏ. அ. உரை	218
5	19 to 26	ஈடு. 4-10. அவ	
7	21 to 26	ஆ. ஜீ. வ்யா.	13
8	5 to 27	,,	,,
9	4 to 12	,,	,,
	14 to 15	ஸா. போ.	206
	16 to 18	மூ. அ.	111
	19 to 28	பெ. தி. வ்யா. 1-3. அவ	
10	18 to 23	,,	
11	8 to 9	ஸ்ரீ. வ. பூ. ஸூ. 317.	
	9 to 11	,, ஜீ. வ்யா	193
	14 to 18	மு. ஜீ. வ்யா.	14
	19 to 20	,,	,,
	21 to 30	பரந்தரஹ	3
12	20 to 25	,,	,,
15	16 to 17	மு. ஸூ. 22	
16	15 to 18	மு. ஜீ. வ்யா.	24
	21 to 25	மூ. ஏ. அ. உரை	61
	27 to 28	மு. ஜீ. வ்யா.	25

27	28 to 30	பரந்தரஹ.	13
28	12 to 13	மு. ஜீ. வ்யா.	49
	14	,,	..
	15 to 17	,,	50
	17 to 22	பரந்தரஹ.	14
	22 to 29	,,	15
29	8 to 26	,,	,,
	28 to 29	,,	..
30	10 to 28	,,	15, 16
31	16 to 18	,,	16
	22 to 28	,,	,,
32	13 to 15	பரந்த ரஹ.	16
	21 to 28	மு. ஜீ. வ்யா	52 53
33	5 to 9	,,	53
	10	,,	58
	14 to 18	மூ. அ.	138
	18 to 21	மு. ஸூ 76	
	21 to 25	பரந்தரஹ.	16
	26 to 31	மு. ஜீ. வ்யா	59
34	8	,,	..
	12 to 16	,,	62
	18 to 19	மூ. அ.	140
	21 to 30	,,	141
	31	பரந்தரஹ.	17
35	18 to 22	,,	18
37	11 to 19	,,	..
	20 to 23	மு. ஜீ. வ்யா.	63
	24 to 26	பரந்தரஹ.	18
	27	மு. ஜீ. வ்யா.	64
38	16 to 20	,,	65
	21 to 30	,,	,,

39	14 to 16	மு. ஜீ. வ்யா.	65
	17 to 18	,,	67
	23	,,	71
	25 to 28	பரந்தரஹ.	19
40	14 to 18	,,	,,
41	16 to 21	த. தீ₃. ப்ர.	13
42	8 to 18	மு. ஜீ. வ்யா.	72
	19 to 25	,,	113
	25 to 28	,,	114
43	11 to 19	,,	114
	20 to 24	,,	114, 115
44	18 to 22	ஆ. ஜீ. வ்யா.	158
45	6 to 20	,,	158, 159
46	3 to 18	மு. ஜீ. வ்யா.	115, 116
	19 to 24	பரந்தரஹ.	44
	24 to 31	பரகாலரஹ.	199
47	3 to 16	,,	200
	24 to 29	ச. அ.	214
48	4 to 22	,,	214
	27 to 29	க. நு. வ்யா.	6
52	11 to 20	மு. ஜீ. வ்யா.	158
	24 to 28	ஈடு. 4-5-5	
53	7 to 14	,,	
54	12 to 17	ஸ்ரீ. வ. பூ. ஜீ. வ்யா.	81, 82
56	14 to 15	மு. ஸூ. 277	
	16 to 26	மு. ஜீ. வ்யா.	164
57	11 to 13	மு. ஸூ. 186.	
	13 to 15	பரந்தரஹ.	57
	22 to 29	அயோத்தி ஜீ. ச. பர.	108
58	1 to 31	பரந்தரஹ.	44
59	1 to 31	,,	44

77	5 to 13	மு. ஜீ. வ்யா.	134
	14 to 24	அஷ்ட ஶ்லோ. வ்யா.	390
	28 to 29	..	391
78	4 to 7	..	..
	9 to 24	..	392
	27 to 30	..	..
79	4 to 30	..	393
80	7 to 11	..	..
	12 to 23	ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்₃சா₄ந்த ப்ரகாஶிகா	103
	24 to 29	பரந்த ரஹ.	57
81	8 to 9	..	..
	10 to 12	மு. ஸூ. 228	
	17 to 20	மு. ஜீ. வ்யா.	140
	21 to 29	பரந்த ரஹ.	57
82	15 to 22	..	..
	25 to 28	..	..
83	9 to 10	..	..
	12 to 14	..	..
	17 to 26	ச. அ.	270, 271
84	4 to 6	..	271
	7	மு. ஸூ. 247	
	9 to 11	மு. ஜீ. வ்யா.	144
	12 to 24	..	145
	27 to 30	பரந்த ரஹ.	57, 58
85	6 to 29	..	58
86	3 to 12	..	..
	12 to 13	த₃யாஶதகம்	
	14 to 18	பரந்த ரஹ.	58
	19 to 20	ஸ்ரீ வ. பூ₄. ஜீ. வ்யா.	33
	21 to 25	.. அ. அ. உரை	129
87	10 to 12	அஷ்ட ஶ்லோ. வ்யா.	406

87	13 to 15	அஷ்ட ஶ்லோ. வ்யா.	408
	16 to 26	..	..
88	13 to 24	..	408. 409
89	12	பரந்த ரஹ.	58
	15 to 18	ச. அ.	272
	19 to 21	மு ஜீ. வ்யா.	146
90	17 to 27	ச. அ.	272
91	15 to 16	பரந்த ரஹ.	59
	21 to 27	ஸ்ரிய:பதிப்படி	188
92	9 to 30	அஷ்ட ஶ்லோ. வ்யா.	412
93	3 to 15	..	413
	16 to 17	ஸ்ரீ. வ. பூ$_4$. ஸூ 169	
	17 to 19	ஸ்ரீ. வ. பூ$_4$. ஜீ. வ்யா.	99
	21 to 27	பரந்த ரஹ.	59
	29 to 30	மு. ஜீ. வ்யா.	151
	31	மு. ஸூ. 258	
94	9	..	
	10 to 12	மு. ஜீ. வ்யா.	151
	12 to 13	ஆ. ஹ்ரு. சூ. 228-10	
	13 to 14	மு. ஜீ. வ்யா.	151
	17 to 18	பரந்த ரஹ.	59
	20 to 30	..	..
95	10 to 27	..	60
96	12 to 16	ச. அ.	290
	17 to 27	பரந்த ரஹ.	60
	27 to 28	அஷ்ட ஶ்லோ. வ்யா.	419
97	3 to 8	..	..
	10 to 30	..	..
98	7 to 9	..	..
	11 to 31	..	421
99	14 to 24	..	..

101	12 to 26	பரந்தபடி	145
	28 to 29	த்₃வய. அ.	173
102	4 to 10	,,	174
	10 to 24	பரந்தபடி	145
103	9 to 15	ர. த்ரய. மீ. பூ₄ா. ஆதி₃யில்	
104	27 to 28	ஆ. ஹ். ஜீ. வ்யா.	149
106	20 to 27	பரந்தபடி	148
107	4 to 32	அஷ்ட. ஶ்லோ. வ்யா.	197, 198
108	3 to 17	,,	198
	17 to 22	பரந்தபடி	147
	22 to 25	,,	148
	25 to 30	,,	149
109	8 to 17	,,	148
	18 to 27	,,	151
	27 to 30	,,	,,
110	25 to 28	மு. ஸூ. 118	
	30 to 32	த்₃வய. அ.	177
111	3 to 4	,,	173
	7 to 24	,,	177
	24 to 31	,,	,,
112	7 to 19	,,	192
	26 to 30	பரந்த ரஹ.	22
113	4 to 7	,,	,,
	17 to 29	மு. ஜீ. வ்யா.	80
114	7 to 10	,,	81
	12 to 21	,,	,,
	24 to 31	த்₃வய. அ.	181
115	3 to 31	,,	182, 183
116	4 to 13	,,	183
	14 to 21	பரந்த ரஹ.	23
	22 to 31	அஷ்ட ஶ்லோ. வ்யா.	199
117	1 to 4	,,	,,

117	7 to 32	பரந்த ரஹ.	26
118	1 to 32	,,	27
119	1 to 32	,,	28
120	1 to 31	,,	..
	32 to 33	அஷ்ட ஶ்லோ. வ்யா.	202
121	1 to 12	..	203
	27 to 31	ஸ்ரீ. வ பூ$_4$. அ. அ. உரை	51
122	1 to 32	,,	52
123	1 to 32	..	52 53
124	1 to 24	..	74
	14 to 29	அஷ்ட ஶ்லோ. வ்யா.	205
	29 to 32	ஸ்ரீ. வ. பூ$_4$ ஜீ. வ்யா.	15
125	1 to 3	..	..
	5 to 26	பரகால ரஹ.	127. 128
	30 to 32	மு. ஸூ. 42	
127	24 to 28	த்$_3$வய. அ.	184
	29 to 30	பரந்தபடி	152
128	1 to 33	பரந்த ரஹ.	23
129	1 to 33	..	24
130	1 to 35	..	24 25
131	9 to 17	த்$_3$வய. அ.	184. 185
	18 to 19	த. தீ$_3$.	
	20 to 22	மு. ஜீ. வ்யா.	83
	24 to 26	மு. ஸூ 129	
	27 to 28	மு. ஜீ. வ்யா.	85
132	5 to 19	ஸ்ரீ அயோத்தி ஸ்வாமி வ்யா. த்$_3$வய.	68
	20 to 21	மு. ஜீ. வ்யா.	85
	22 to 31	த்$_3$வய. அ.	186
133	1 to 28	..	187. 188
	29 to 30	ஈடு அவதாரிகை	
	31 to 32	கீ$_3$தா பா$_4$ஷ்ய அவதாரிகை	
134	1 to 6	மு. ஜீ. வ்யா.	85

134	7 to 32	பரந்த ரஹ.	25
135	1 to 34	,,	26
136	6 to 26	அஷ்ட ஸ்லோகீ வ்யா.	209
137	22 to 28	ஸ்ரீ. வ. பூ$_4$. அ. அ. உரை	203
138	5 to 27	,,	204
	28	மு. ஜீ. வ்யா.	86
139	4 to 8	,,	,,
	11 to 15	ஸ்ரீ. வ. பூ$_4$. ஜீ. வ்யா.	16
	16 to 30	த. பூ$_4$.	9. 11. 12
140	1 to 31	,,	,,
141	1 to 32	,,	,,
142	6 to 11	,,	,,
	15	மு. ஜீ. வ்யா.	87
	17 to 24	,,	88
	26 to 27	ஸ்ரீ. வ. பூ$_4$. ஜீ. வ்யா.	4
143	8 to 24	த்$_3$வய. அ.	188
	27 to 29	ஸ்ரீ. வ. பூ$_4$. அ. அ. உரை.	49. 129
144	6 to 10	,,	129
	11 to 22	பரந்த ரஹ.	29
	23 to 31	மு. ஜீ. வ்யா.	88
145	6 to 9	ச. அ.	275
	22 to 31	ஸ்ரீ. அயோத்தி. த்$_3$வய.	85
146	1 to 26	,,	86
147	17 to 20	பரந்த ரஹ.	29
	21 to 22	ஸ்ரீ. வ. பூ$_4$. ஸூ.70	
	23 to 25	மு. ஜீ. வ்யா.	88
148	11 to 14	,,	,,
	16 to 22	,,	89
	24 to 28	பரந்த ரஹ.	29
149	10 to 11	மு. ஜீ. வ்யா.	89
	13 to 18	பரகால. ரஹ.	147

149	19 to 20	ஆ. ஹ்ரு சூ. 221.	
	22 to 27	பரந்த ரஹ.	29
150	8 to 12	,,	30
	13 to 18	பரந்தபடி	161
	19 to 21	ஸ்ரீ. வ. பூ$_4$. அ. அ. உரை	129
	21 to 25	த்$_3$வய. அ.	189, 190
	25 to 27	மு. ஜீ. வ்யா.	89
	27 to 30	பரகால. ரஹ.	150
151	2 to 3	..	..
	4 to 16	ஸ்ரீ. அயோத்தி. த்$_3$வய.	92, 93
	23 to 29	பரகால ரஹ.	137
152	11 to 17	பரந்தபடி.	161
	20 to 21	மு. ஸூ. 141	
	21 to 24	மு. ஜீ. வ்யா.	91
	25 to 28	மு. ஸூ. 142	
153	7 to 9	மு. ஜீ. வ்யா.	93
	10 to 17	,,	..
	21 to 22	அமல. தே. வ்யா.	116
	23 to 25	ஈடு. 1-9-11	
	25 to 28	அமலன். நாயனர் வ்யா.	26
154	3 to 9	பெரியதிருமொழி வ்யா. 3-5-1	
	11 to 18	ஈடு. 1-7-7	
	22 to 24	மு. ஜீ. வ்யா.	93
	24 to 27	த்$_3$வய. அ.	196
155	9 to 11	மு. ஜீ. வ்யா.	93
	12 to 14	,,	94
	15 to 16	மு. ஸூ. 147	
	17 to 21	மு. ஜீ. வ்யா.	94
	23 to 28	த்$_3$வய. அ.	194
156	9 to 23	,,	194, 195, 196
158	6 to 8	மு. ஸூ. 148	

158	9 to 21	மு. ஜீ. வ்யா.	94
	23 to 27	த்₃வய. அ.	193
159	4 to 21	,,	193, 194
	22 to 26	பரந்த ரஹ.	31
	26 to 28	,,	32
	29 to 31	பரந்தபடி.	161
160	4 to 16	,,	161, 162
	17 to 26	மு. ஜீ. வ்யா.	95
161	4 to 29	பரந்தபடி.	164
162	3 to 7	,,	165
	8 to 9	மு. ஜீ. வ்யா.	95
	10 to 11	மு. ஸூ. 150	
	11 to 30	பரந்தபடி அயோத்தி ஸ்வாமி குறிப்பு	163
163	5 to 9	,,	164
	9 to 13	பரந்தபடி	164
	14	மு. ஸூ. 151	
	14 to 19	மு. ஜீ. வ்யா.	96
	19	மு. ஸூ. 152	
	20 to 23	மு. ஜீ. வ்யா.	96
164	9 to 12	,,	97
	24 to 27	பரந்த ரஹ.	32
165	5 to 7	ஸ்ரீ. வ. பூ₄. ஜீ. வ்யா.	84
	7 to 11	,,	52
	12 to 15	,,	53
	16 to 21	ஸ்ரீ. வ. பூ₄. அ. அ. உரை	266
	25 to 28	ஈடு. 7-5-11	
166	15 to 21	பரந்தபடி.	166
	23 to 26	பரந்த ரஹ.	33
167	7 to 10	,,	,,
	11 to 14	மு. ஜீ. வ்யா.	99
	16 to 27	,,	,,

167	28	மு. ஸூ. 158	
168	2	மு. ஸூ. 159	
	3 to 6	மு. ஜீ. வ்யா	101
	18 to 30	அஷ்ட. ஶ்லோ. வ்யா.	294, 295
169	3 to 9	தி. நெ. தா. 4. வ்யா.	
	9 to 11	பரந்தபடி.	166
	12 to 21	பரந்த ரஹ.	34
	21 to 25	,,	,,
	26 to 30	,,	35
170	7 to 8	மு. ஜீ. வ்யா.	101
	8 to 9	மு. ஸூ. 160	
	9 to 10	மு. ஸூ. 161	
	10 to 14	மு. ஜீ. வ்யா.	101
	14 to 17	மு. ஸூ. 162	
	17 to 24	மு. ஜீ. வ்யா.	102
	24 to 29	பரந்த ரஹ.	36
171	5 to 18	,,	,,
	26 to 30	வார்த்தாமாலை 59	
172	5 to 8	,,	
	8 to 23	த்$_3$வய. அ.	204
	24 to 29	மு. ஜீ. வ்யா.	102, 103
173	8 to 9	,,	103
	10 to 12	மு. ஸூ. 166	
	13 to 23	மு. ஜீ. வ்யா.	103
	24 to 25	பரந்த ரஹ.	36
	26 to 27	மு. ஜீ. வ்யா.	105
174	18 to 19	மு. ஸூ. 169	
	24 to 27	பரகால. ரஹ.	176
175	12 to 18	,,	,,
	22 to 24	அஷ்ட. ஶ்லோ. வ்யா.	301
176	6 to 9	பரந்த ரஹ.	37

176	10 to 13	த்₃வய. அ.	206
	15 to 27	பரந்தபடி.	170
177	5	மு. ஜீ. வ்யா.	107
	12 to 14	பரந்த ரஹ.	39
	18 to 28	,,	35
178	4 to 8	,,	36
	13 to 30	,,	38
179	6 to 18	,,	39
	19 to 30	அஷ்டஶ்லோ. வ்யா.	311, 312
180	5 to 10	..	..
	11 to 12	ஸ்ரீ. வ. பூ₄. ஸூ. 85	
	16 to 21	மு. ஜீ. வ்யா.	109, 110
	24 to 29	..	110
181	4 to 23	பரந்த ரஹ.	42
182	11 to 15	ஸ்ரீ. வ. பூ₄. ஜீ. வ்யா.	96
183	10 to 17	மு. ஜீ. வ்யா.	56
	20	ஸ்ரீ. வ. பூ₄. ஸூ. 160	
	21	.. 161	
	22	.. 162	
	23	மு. ஸூ. 92	
	24 to 28	,, 91	
184	7 to 13	மு. ஜீ. வ்யா.	110
	17 to 23	பரந்தபடி.	172
	24 to 31	அஷ்டஶ்லோ. வ்யா.	316
185	15 to 19	..	..
	24 to 27	த்₃வய. அ.	211
186	14 to 19	பரந்தபடி.	150
	27 to 32	மு. அ.	111
187	1 to 9	..	..
	11 to 31	த. பூ₄.	15
188	பூர்ணமாக ..		15 முதல்

189	பூர்ணமாக	த. பூ₄.	15 முதல்
190	,,	,,	,,
191	,,	,,	,,
192	1 to 24	,,	,,
	26	ஸ்ரீ. வ. பூ₄. ஸூ. 315	
	28	ஸ்ரீ. வ. பூ₄. ஸூ. 316	
	30	,, 317	
193	1	,, 318	
	2 to 4	ஸ்ரீ. வ. பூ₄. ஜீ. வ்யா.	173
	5 to 16	த. பூ₄.	38
	16 to 18	,,	,,
194	2 to 6	ஸ்ரீ. வ. பூ₄. ஜீ. வ்யா.	58
	7 to 8	ஸ்ரீ. வ. பூ₄. ஸூ. 73	
	10 to 30	ஸ்ரீ. வ. பூ₄. ஜீ. வ்யா.	58
195	1 to 16	,,	,,
	18 to 31	ஸ்ரீ. வ. பூ₄. அ. அ. உரை	287
196	1 to 31	,,	288
197	6 to 31	,,	293
198	பூர்ணமாக	,,	
199	,,	,,	
200	1 to 15	,,	294
	26 to 32	மு. ஸூ. 83, 84, 85	
201	1	மு. ஸூ. 86	
	2 to 5	ஸ்ரீ. வ. பூ₄. மீ. பா₄.	303
	6 to 15	ஸ்ரீ. வ. பூ₄. அ. அ. உரை	369
	20 to 22	ஸ்ரீ. வ. பூ₄. ஸூ. 71, 72	
	22 to 27	ஆ. ஹ். ரு. 19, 20	

அருளிச்செயல் ரஹஸ்யபூ₄ஷணத்தில் தொகுக்கப்பெற்ற

ஸ்ரீஸூக்திகளின் ஆகரம் முற்றிற்று.

மாமுடும்பை மன்னு மணவாளா வண்ணலொடு
சேமமுடன் வைகுந்தம் சென்றக்கால்—மாமென்று
தொட்டுரைத்த சொல்லும் துயந்தன்னிலுழ்பொருளும்
எட்டெழுத்தும் இங்குரைப்பாரார் ?

अञ्जन्यस्तपदाञ्जं अञ्चितकटीसंवादिकौशेयकं
किञ्चित्ताण्डवगन्धिसंहननकं निर्व्याजमन्दस्मितम् ।
चूडाचुम्बिमुखाम्बुजं निजभुजाविश्रान्तदिव्यायुधं
श्रीरङ्गे शरदश्शतं तत इतः पश्येम लक्ष्मीसखम् ॥

பிழைதிருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
ii	25	தி$_2$வ்ய	தி$_3$வ்ய
விஷயஸூசிகை			
13	28	உப	உப$_4$ய
அருளிச்செயல் ரஹஸ்யபூ$_4$ஷணங்கள்			
34	22	ததவா	தத்வா
41	19	பத$_3$ார்த்த	பத$_3$ார்த்த$_2$
44	25	ப்ரப$_3$ந்தங்கள்	ப்ரப$_3$ந்த$_4$ங்கள்
78	30	அங்கி	அங்கி$_3$
79	15	அங்க	அங்க$_3$
93	7	யாவனொருவரு	யாவனொரு
96	7	நன்மையும்	நன்மையையும்
96	7	பேரிழவோடே	பேறிழவோடே
111	28	விப$_4$க்தயபி$_4$	விப$_4$க்த்யபி$_4$
112	2	விக்ரஹங்கள்	விக்$_3$ரஹங்கள்
115	15	ரயுக்த	ப்ரயுக்த
,,	16	கஶ்சிந்	கஶ்சிந்

116	8	ஸௌக்தி	ஸௌக்த
118	9	ப₄லை	ப₂லை
125	16	கு₂ஞேதி₃	கு₃ஞேதி₃
134	10	வருசிற	வருகிற
135	29	ப₃ந்த₄த்சாலு	ப₃ந்த₄த்தாலும்
152	5	என்து	என்று
161	9	தரயத்தாலும்	த்ரயத்தாலும்
167	21	ஒனறிலே	ஒன்றிலே
173	11	தான	தான்
181	23	என்கை	என்கை.
186	15	ஸப்த₃ா	ஸப்₃த₃ா
187	1	பரிஸமாத்₃த₂	பரிஸமாத்₃த₄
189	20	டுக்கை	படுக்கை
189	24	நார்த்த₂ம.	நார்த்த₂ம்.
191	3	ப்ரிக்₃ரு	பரிக்₃ரு
191	3	வாக்யார்த்த₃ம்	வாக்யார்த்த₂ம்
192	11	சதுர்த்தி₃	சதுர்த்தி₂
192	19	நிரு ணம்	நிருபணம்
193	14	ஆசையாலே	ஆகையாலே
195	5	மாயிருக்கும்	யிருக்கும்
196	9	சே₃ஷத்வம்	சே₂ஷத்வம்
197	19	லாபே₃	லாபே₄
198	4	ஸததா	ஸத்தா
198	5	ப₄ச₃வத்	ப₄க₃வத்₃
198	30	வத்வாத்	வத்த்வாத்
199	3	விப₄ாக₃ம	விப₄ாக₃ம்
201	3	காாஸ்ய	காரஸ்ய
201	4	முக்யதா	முக்₂யதா
201	15	ப்ரவ்ருத்யநர்ஹ	ப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹ

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

"அத்$_4$யாத்மதத்த்வ போ$_3$த$_4$ ப$_4$ாஸ்கரர்" "வாக$_3$ம்ருதவர்ஷீ"

ஸ்ரீ உ. வே. வேணுக்குடி வரத$_3$ாசார்யஸ்வாமி தொகுத்த

அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய பூ$_4$ஷணம்

(அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய வ்யாக்$_2$யாநம்)

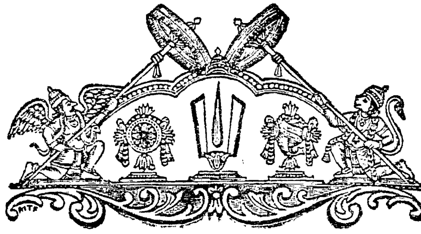
—※—

அவதாரிகை

ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரனருளாலே ஸகல ஜக$_3$து$_3$ஜ்ஜீவநார்த்த$_2$மாகத் திருவவதரித்தருளின அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் — ஸம்ஸாரி சேதநர்க்குத் தத்வ ஜ்ஞாநம் பிறந்து, அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்கைக்குடலாக, தம்முடைய பரமக்ருபையாலே, "அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம்" என்று ப்ரஸித்$_3$த$_4$மான ரஹஸ்யத்ரய வ்யாக்$_2$யாநத்தை அருளிச்செய்தார். அதற்கு—பூருவர்கள் ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டே "பூ$_4$ஷணம்" என்ற விவரணம் எழுதப்படுகிறது.

*ஸ்ரிய:பதியாய், ஸ்ரீ வைகுண்ட$_2$நிகேதநனாய், நித்ய முக்தாநுப$_4$ாவ்யனாய், நிரதிஶயாநந்த$_3$யுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன்—அந்த நித்யஸூரிகளோபாதி தன்னை அநுப$_4$வித்து நித்ய கைங்கர்ய ரஸராய் வாழுகைக்கு ப்ராப்தி உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், அத்தை இழந்து * "அஸந்நேவ" என்கிறபடியே அஸத்கல்பராய்க் கிடக்கிற ஸம்ஸாரி சேதநருடைய இழவை அநுஸந்தி$_4$த்து, அத்யந்த வ்யாகுலசித்தனாய், இவர்கள் கரணகளேப$_3$ரங்களை இழந்து இறகொடிந்த பக்ஷிபோலே கிடக்கிற த$_3$ஶையிலே கரணாதி$_3$களைக் கொடுத்து, அவற்றைக் கொண்டு வ்யபி$_4$சரியாதே தன்னை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்குடலாக, அபௌருஷேயமாய், நித்யநிர்தோ$_3$ஷமாய், ஸ்வத:ப்ரமாணமான*

வேத₃த்தையும் தது₃பப்₃ரும்ஹணங்களான ஸ்ம்ருதி—இதி ஹாஸ—புராணாதி₃களையும் ப்ரவர்த்திப்பிக்கவிடத்திலும், அந்த ஶாஸ்த்ராப்₄யாஸத்திற்கு அநேக யோக்₃யதை வேண்டுகையாலே, அவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறந்து சேதநர் உஜ்ஜீவிக்கை அரிதாயிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸகல ஶாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் ஸுக்₃ரஹமாக இவர்கள் அறியலாம்படி பண்ணவேணுமென்று — ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த₂ யாதா₂த்ம்ய ப்ரதிபாத₃கமான ரஹஸ்ய த்ரயத்தையும் ஸ்வயமேவ ஆசார்யனாய்நின்று ப்ரகாசிப்பித் தருளினான். அதில் திருமந்த்ரத்தை ஸ்ரீப₃த₃ரிகாஶ்ரமத்திலே ஸ்வாம்ஶபூ₄தனான நரன் விஷயமாக ப்ரகாஶிப்பித்தான். த்₃வயத்தை ஸ்ரீ விஷ்ணு லோகத்திலே ஸ்வமஹிஷியான பிராட்டி விஷயமாக ப்ரகாஶிப்பித்தான். சரமஶ்லோகத்தைத் திருத்தேர்த்தட்டிலே ஸ்வாஶ்ரிதனான அர்ஜுநன் விஷயமாக ப்ரகாஶிப்பித்தான். ஆகையாலிறே "லக்ஷ்மீ நாத₂ ஸமாரம்ப₄ாம்" என்று கு₃ருபரம்பராதி₃யிலே ஈஶ்வரனை அநுஸந்தி₄க்கிறது. முமுக்ஷுவாகிறான்—அவிச் சி₂ந்ந ப₄க₃வத₃நுப₄வ ப்ரதிப₃ந்த₄க ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியில் இச்சையுடையானொருவன். இவனுக்கு ரஹஸ்யத்ரய ஜ்ஞாநம் அவஶ்யாபேக்ஷிதம். இனி இந்த ரஹஸ்யத்ரயம் தான் ஶப்₃த₃ம் ஸுக்₃ரஹமாய் இருந்ததேயாகிலும், அர்த்த₂ம் உபதே₃ஶக₃ம்யமாகையாலும், அதை அறிந்தே எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுகையாலும், அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் பூர்வாசார்யர்களுடைய உபதே₃ஶ பரம்பராப்ராப்தமான அர்த்த₂ விஶேஷங்களை ஸர்வர்க்கும் ஸுக்₃ரஹமாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும் அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் தம்முடைய பரமக்ருபையாலே இப்ரப₃ந்த₄முகே₂ந அருளிச் செய்கிறார். இப்ரப₃ந்த₄த்தில் இவர் அருளிச்செய்கிற வாக்யங்களிலெல்லாம் அருளிச்செயல் சந்தைகளை சேர்த் தருளிச்செய்கிறது,— மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவர்கள் பேசின தி₃வ்ய ஸூக்திகளாகையாலே ஆப்ததமமு

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்

எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம்

அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே ஶரணம்

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த

அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம்

தனியன்கள்

த்₃ராவிட₃ாம்நாயஹ்ருத₃யம் கு₃ருபர்வக்ரமாக₃தம்।
ரம்யஜாமாத்ருதே₃வேந த₃ர்ஶிதம் க்ருஷ்ணஸூநுநா ॥

தலையானவெட்டெழுத்திற் பிறந்து சரணாகதித்தாய்
முலையாரமுதில் வளர்ந்தபிரான் முடும்பைக்கதிபன்
மலையார் திருப்புயத்தான் மணவாளன் மலரடிக்கே
நிலையான நெஞ்சம் பெற்றேயும்பர்வாழ்வு நிலைபெற்றதே.

திருமந்த்ர ப்ரகரணம்

அவதாரிகை

ஆத்மத்ரைவித்₄யம்

ஒரு கடல்துறையிலே படுகிற முத்துமாணிக்கங்களிலே சில ஒளியையுடையவாய், சில கொத்தைபற்றி அவற்றிலே

மாய், அத்யந்த பே₄க்₃யமுமாய் இருக்கிற இதுவே தமக்கு அநவரதாபி₄மதமாகையாலும். முகமறிந்தவன் கோத்த முத்து பெருவிலையானுமாபோலே சந்தைகளைத் தாம் சேர்த்த சாதுரியாலே அருளிச்செயலில் ரஸஜ்ஞர்க்கு இதில் அர்த்த₂த்திலுங்காட்டில் ஶப்₃த₃ம்தானே மிகவும் இனிதாயிருக்கும் என்னும் அபி₄ப்ராயத்தாலும். ஆகையால். இப்ரப₃ந்த₄ம் ஶப்₃த₃ம் அர்த்த₂ம் ஆகிய இரண்டின் ரஸத்தாலும் விஶேஷ

சிலவற்றைக் கடைந்து சேர்த்தவாறே நல்லவற்றோடே ஒரு கோவையாமாபோலே a பெரும்புறக்கடலான நாராயணனுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ஸத்தையைப் பெறுகிற ஆத்மாக்களிலே சிலர் b 'துலங்கொளிசேர் தோற்றத்து நல்லமரர்' என்னும்படி நித்யராய், சிலர் c வன்சேற்றள்ளலிலே அழுந்தியழுக்கேறி

ஜ்ஞாந மநோஹரமாயிருக்கும். இன்னமும் ப்ரப$_3$ந்த$_4$ாந்தரங்களில் அநுக்தமான அர்த்த$_2$ விஶேஷங்களும் இப்ரப$_3$ந்த$_4$த்திலே உண்டாகையாலும், இது எல்லார்க்கும் ஆத$_3$ரணீயமாயிருக்கும். அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் இப்ரப$_3$ந்த$_4$ம் வெளியிட ப்ரத$_4$ாநஹேது காருண்யமாகும்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

இப்ரப$_3$ந்த$_4$த்தை வெளியிட்டல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடி விசரிப்பித்த ஸம்ஸாரி சேதநர்களுடைய ஸ்வரூப ப்ராப்த பரம புருஷார்த்த$_2$ அநுப$_4$வத்துக்கு இடைச்சுவரான அப்ராப்த அநந்த அபுருஷார்த்த$_2$ங்களுடைய அநாதி$_3$ கால அநுப$_4$வமும், அதனுடைய அநாக$_3$த அநந்தகால அநுவர்த்தநார்ஹதையும் ஆகிற அநர்த்த$_2$ங்களையும் ப்ரகாஶிப்பித்துக்கொண்டு ஸர்வாத்மாக்களினுடையவும் பரம புருஷார்த்த$_2$ அநுப$_4$வயோக்$_3$யதா ஹேதுவை ஸப்ரமாணமாகவும் ஸத்$_3$ருஷ்டாந்தமாகவும் அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு கடல்) என்று தொடங்கி. அதாவது—கடல் த்$_3$ருஷ்டாந்தம்; ஸர்வேஶ்வரன் தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகம். முத்து மாணிக்கங்கள் த்$_3$ருஷ்டாந்தம்; ஜீவாத்மாக்கள் தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகம். முத்து மாணிக்கங்களில் த்ரைவித்$_4$யம்போலே ஜீவாத்ம த்ரைவித்$_4$யம். முத்து மாணிக்கங்களில் சில ஸ்வத: ஒளியுடையன. அவ்வோபாதி ஜீவாத்மாக்களில் நித்யர்கள் ஸ்வபா$_4$வத: ஶுத்$_3$த$_4$ர்கள். முத்து மாணிக்கங்களில் சில கொத்தைபற்றியவை — அஶுத்$_3$த$_4$ங்கள். அவ்வோபாதி ஜீவாத்மாக்களில் ஸம்ஸாரிகள் அஶுத்$_3$த$_4$ர்கள். முத்து

---

a பெரியதிருமொழி 7-10-1. b இர-திருவ 3. c திருவிருத்தம் 100.

a ஆப்புண்டு ப₃த்₃த₄ராய் அவர்களிலே சிலர் b மலமறக்கழுவி மாசறுக்கப்பட்டு c ஒளிக்கொண்ட சோதியோடே d வானத்தணி யமரராக்குவிக்க e வானவர்க்கு நற்கோவையாம்படி முக்தராகக் கடவர்கள். நற்சரக்குக்கு ஒளியினுடைய மிகுதிகுறைவாலுள்ள பெருமைசிறுமை f ஒண்பொருளான ஆத்மாவுக்கும் இந்த ஞானத்தினுடைய ஏற்றச்சுருக்கத்தாலே உண்டாகக்கடவது.

ஸம்ஸாரிகளின் ப₄க₃வத₃நுப₄வயோக்₃யதை

g அயர்வறுமமரர்களான நித்யரும் h கரைகண்டோரென்கிற முக்தரும் எம்பெருமானையும் தங்களையுமுள்ளபடியுணர்ந்து

மாணிக்கங்களில் சில கடையப்பட்டு ஶுத்₃தி₄யடைந்து நல்லவற்றோடே ஒரு கோவையாகச் சேர்க்கப்பட்டவை. அவ்வோபாதி ப₃த்₃த₄ர்களிலே சிலர் அஜ்ஞாநாதி₃கள் கழியப் பெற்று நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாகச் சேர்க்கப் பட்டவர் முக்தர்—என்றபடி. ஆத்ம ஸ்வரூபம் நிர்விகாரம், ஸங்கோச விகாஸ பா₄ஜநமல்ல என்று ஸித்₃த₄ாந்தமாகையால் ஜீவாத்மாக்களுக்குச் சிறுமை பெருமை த₄ர்மபூ₄த ஜ்ஞாநத்₃வாரா என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார். (இந்த ஞானத்தினுடைய ஏற்றச் சுருக்கத்தாலே) *என்று.*

ஒரு நிலத்திலே ஒரு கூறு உவர்ந்து கிடக்க, மற்றைக் கூறு விளைவது அறுப்பதாமாபோலே. நித்யவிபூ₄தியும் நித்யஸூரிகளும் ப₄க₃வத₃நுப₄வமே யாத்ரையாய்ச் செல்லா நிற்க, நித்யமுக்தரோபாதி ப₄க₃வத₃நுப₄வ யோக்₃யதை இருக்கச்செய்தே, ஸம்ஸாரமாகிற பாலை நிலத்தி லுள்ளார் ஶப்₃த₃ாதி₃ விஷயங்களிலே ப்ரவணராய், இவற்றி னுடைய லாப₄ாலாப₄ங்களே பேறும் இழவுமாய், ப₄க₃வத்₃ விமுக₂ராய், ப₄க₃வத₃நுப₄வத்தை இழந்து கிடக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார், (அயர்வறும்) *என்று தொடங்கி.*

---

a திருவிருத்தம் 95. b திருவாய் 1-3-8. c திருவாய்மொழி 2-3-10. d இரண்டாம்திருவந்தாதி2. e திருவாய் 4-2-11. f திருவாய்1-2-10. g திருவாய்மொழி 1-1-1. h திருவாய்மொழி 8-3-10.

அறிவுக்குச் சேர்ந்த பே₄ாக₃மும் அடிமையும் பெற்று a 'பெரு மக்களுள்ளவர்' என்னும்படியுளராகிருப்போலே b 'மறந்தே னுன்னை,' c 'யானேயென்னையறியகிலாது' என்னும்படி இரண்டு தலையையும் மறந்து, d மறந்தமதியுமின்றிக்கே அஹங்கார மம காரங்களும், ராக₃த்₃வேஷங்களும், புண்யபாபங்களும், தே₃ஹ ஸம்ப₃ந்த₄மும், ப₃ந்து₄ஸங்க₃மும், விஷயப்ராவண்யமும், அர்த் த₂ார்ஜநமும், தே₃ஹபோஷணமும், ப்ரயோஜநாந்தர ஶ்ரத்₃தை₄ யும், தே₃வதாந்தர ப₄ஜநமும், ஸமயாந்தரருசியும், ஸாத₄நாந்தர நிஷ்டை₂யுமாய் ஸ்வர்க₃நரக க₃ர்ப்ப₄ங்களிலே வளையவளைய வந்து e வழிதிகைத்து f நின்றிடறி g அனத்தக்கடலுளழுந்தி h 'நானிலாதமுன்னெலாம்', i 'பொருளல்லாத' என்னும்படி உருவழிந்த j மாநிலத்துயிர்களான ஸம்ஸாரிகளும், எம்பெருமான் ஶேஷியாய் தாங்கள் அடியராயிருக்கிற k ஓழிக்கவொழியாத உறவையுணர்ந்து l ஆம்பரிசான அநுப₄வமும் அடிமையும் பெற்றுலிறே m 'அடியேனைப்பொருளாக்கி', n 'யானுமுளனுவன்' என்கிறபடியே ஸத்தை பெற்றார்களாவது.

(இரண்டுதலை) ஜீவபரர்கள். "மறந்தேன்" என்கிற இது, பரமாத்ம ஸ்வரூப அஜ்ஞாநத்திலும், "யானே" என்கிற இது, ஜீவாத்ம ஸ்வரூப அஜ்ஞாநத்திலும் ப்ரமாணமாக உதா₃ஹ்ருதம். ஸம்ஸாரிகளுடைய ஸ்வரூப நாஶ ஹேதுக் களான படுகுழிவரிசைகளை அருளிச்செய்கிறார் (அஹங்கார) என்று தொடங்கி. ஸச்ச₂ப்₃த₃வாச்யனை ஆத்மாவுக்கு ஆம்பரிசான ப₄க₃வத₃நுப₄வ கைங்கர்யங்கள் இல்லாதபோது "அஸந்நேவ" என்கிறபடியே அஸத்ப்ராயத்வமே என்ற வ்யதிரேகார்த்த₂த்தை அந்வய முக₂த்தாலே அருளிச்செய் கிறார் (அநுப₄வமும்) என்று தொடங்கி.

---

a திருவாய்மொழி 3-7-5. b பெரியதிருமொழி 6-6-2. c திருவாய்மொழி 2-9-9. d பெரியதிருமொழி 6-2-2. e திருவாய் 3-2-9. f திருவாய் 4-7-7. g பெரியாழ்வார்திருமொழி 5-3-7. h திருச்சந்தவிருத்தம் 65. i திருவாய்மொழி 5-7-3. j திருமாலை 13. k திருப்பாவை 28. l திருமாலை 38. m திருவாய் 10-8-9. n பெரியதிருவ 76.

ப₄க₃வத்க்ருஷீ

இந்த a மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல் பிறப்பழுந்துகிற இவர்களுக்குத் b தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குகிற ஞானத்தையறிவிக்கைக்கு c நீர்மையினாலருள்செய்த d சரணமாகிய வேத₃ஶாஸ்த்ரங்கள் e 'நூற்கடல்' என்னும்படி ப்ரந்து f மன்றுவிம்மனிசப்பிறவியுள் g மதியிலாமானிடங்களான இவர்களுக்குக் கரைகாணவொண்ணாமையாலே h ஓத்தின் பொருள் முடிவை ஓத்தின் சுருக்காயிருப்பதொன்றாலே அறிவிக்கவேண்டுமென்று i தெய்வவண்டாய் j அன்னமாய்

காருணிகனான ஸர்வேஶ்வரன் நீர்மையினால் ஸத்₃வாரகமாகவும், அத்₃வாரகமாகவும் வெளியிட்டருளின ப்ரமாணங்கள் பலபல; அவற்றில் முனிவரை இடுக்கி வெளியிட்டருளினவை வேத₃வேத₃ாந்தங்களும், ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களும், தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ங்களும் ஆகும். மூந்நீர் வண்ணனாய் வெளியிட்ட ஶாஸ்த்ரம் ரஹஸ்யத்ரயம் ஆகும். ஸம்ஸாரிகளுக்கு தத்வ ஹித புருஷார்த்த₂யாதா₂த்ம்ய ப்ரதிபாத₃கமாக வெளியிடப்பட்ட ஶாஸ்த்ரங்களில் வேத₃ங்களின் தத்வஜ்ஞாந அப்ரயோஜகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (வேத₃ஶாஸ்த்ரங்கள்) *என்று தொடங்கி.* (ஓத்தின் பொருள் முடிவை ஓத்தின் சுருக்காய் இருப்பதொன்றாலே) *என்றது,* "ஓத்தின் பொருள் முடிவுமித்தனையே, மாதவன் பேர் சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு" *என்கிறபடியே வேத₃ாந்த தாத்பர்யமாய்* "ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததை₂வாத₂ர்வணாநிச| ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்த₂ம்" *என்கிறபடியே, ஸகல வேத₃ஸங்க்₃ரஹமான திருமந்திரத்தாலே என்றபடி.* (தெய்வவண்டாய்) *இத்யாதி₃—வேத₃*

a திருவாய்மொழி 3-2-7. b முதல் திருவந்தாதி 67. c பெரிய திருமொழி 2-8-5. d திருவாய்மொழி 8-3-2 e மூன்றாம் திருவந்தாதி 32 f பெரியதிருமொழி 1-10-6 g திருமாலை 9 h இரண்டாம் திருவந்தாதி 39 i திருவாய்மொழி 9-9-4 j பெரிய திருமொழி 5-7-3

a அமுதங்கொண்ட b மைத்தசோதியெம்பெருமான் வேத₃ ஶாகை₂களிலும் c ஓதம்போல்கிளர் d நால்வேதக்கடலிலும், e தேனும் பாலும் அமுதுமாகச் சேர்த்துப் பிரித்தெடுத்து f அறநூல் சிங்காமை விரித்தவன்' என்னும்படி நரநாராயண

ஸாரமாய், "தேனும் பாலும் அமுதுமாய திருமால் திருநாமம்" என்னும்படி இருக்கிற இத்தை வேதத்தில் நின்றும் அவன் க்₃ரஹிக்கிறபோது—க்₃ரஹித்த ப்ரகாரத்தை த்ரிப்ரகாரமாக வர்ணித்தருளிச்செய்கிறார். அதாவது, *தூவியம் புள்ளுடைத் தெய்வவண்டாகையாலே, ஷட் பத₃மானது ஶாக₂ா ஸஞ்சாரம் பண்ணி மது₄வை எடுக்குமாபோலே ஸாரபூ₄த ஸமஸ்தார்த்த₂ போ₃த₄கதயா ஸர்வரஸமான தேன்போலே இருக்கிற இத்தை வேத₃ஶாகை₂களிலே க்₃ரஹித்தபடியும், "அன்னமாய் அன்று அங்கு அருமறை பயந்தான்" என்கிறபடியே ஹம்ஸ ரூபியானவனுகையாலே, அன்னமானது நீரிலே கலந்து கிடக்கிற பாலை விவேகித்து எடுக்குமாபோலே 'நானும் சொன்னேன் நமரும் உரைமின்' என்னும்படி இருக்கையாலே ஸர்வாதி₄காரமான பால்போலே இருக்கிற இத்தை 'ஓதம் போல் கிளர் வேதநீரில் நின்றும் க்₃ரஹித்தபடியும், "அமுதம் கொண்ட பெருமான்" என்கிறபடியே அஸாரப₄யபீ₄தராய், அமரத்வ ஸாபேக்ஷரான தே₃வர்களுடைய ரக்ஷணார்த்த₂மாக க்ஷீராப்₃தி₄யை மதி₂த்து அம்ருதத்தை வாங்கினுப்போலே, ஸம்ஸார பீ₄தராய் அம்ருதத்வ காமரானவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்த₂மாக—விலக்ஷண போ₄க்₃யமாய் விநாஶஹரமாகையாலே அம்ருதம்போலே இருக்கிற இத்தை, நால்வேதக்₃ கடலிலே க்₃ரஹித்தபடியும் சொல்லுகிறது. (அறநூல் சிங்காமைவிரித்தவன் என்னும்படி) இத்யாதி₃—ஆக, இப்படி வேத₃ஸாரமான

---

a பெரியதிருமொழி 6-10-3 b பெரியதிருமொழி 1-3-6 c திருவாய் 1-8-10 d பெரியாழ்திரு 4-3-11 e பெரியதிருமொழி 6-10-6 f பெரியதிருமொழி 10-6-1

ரூபத்தைக்கொண்டு ஶிஷ்யாசார்யக்ரமம் முன்னாகப் a பெரு விசும்பருளும் பேரருளாலே பெரிய திரு b மந்திரத்தை வெளியிட்டருளினான்.

இத்தை ஸ்வயமேவ எடுத்து. "அமரர் பெரு விசும்பருளும் பேரருளாளன் வதரியாச்சிராமத்துள்ளான்" *என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளுக்கு போ₄க்₃யமாய். பரமாகாஶ ஶப்₃த₃வாச்ய மான பரமபத₃த்தைக் கொடுப்பதான நிர்ஹேதுக க்ருபை யாலே* "நரநாரணனாய் உலகத்தறநூல் சிங்காமை விரித்த வன்" *என்கிறபடியே ஸ்ரீப₃த₃ரிகாஶ்ரமத்திலே நரநாராயண ரூபேண அவதரித்து, தானே ஶிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று ஸ்வரூப ஶாஸ்த்ரம் ஸங்குசிதமாகாமல் உபதே₃ஶ அநுஷ்டா₂நங்களாலே விஸ்த்ருதமாம்படி பண்ணினான் — என்கை.*

"அவிதி₃த்வா ருஷிம் ச₂ந்த₃:" என்கிற ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடி பாபாதி₃கள் ஓன்றும் வாராமைக்குத் திரு மந்த்ரத்தினுடைய ருஷிச்ச₂ந்தே₃ா தே₃வதா பீ₃ஜ ஶக்தி வர்ண விநியோக₃ ஸ்த₂ாந ந்யாஸாதி₃கள் அவ்வோ கல்ப ஸம்ப்ரத₃ாயங்களுக்கு ஈடாகக் கண்டுகொள்ளவேணும். திருமந்த்ரந்தன்னை அநுஸந்தி₄ப்பார்க்கு, ப்ரதிபாத்₃யமான வஸ்துவோபாதி. ருஷிச் ச₂ந்தே₃ா தே₃வதைகளும், பீ₃ஜஶக்திகளும், ஶோஷண த₃ாஹநாதி₃களும் ஆகிய இவையெல்லாம் அநுஸந்தே₄யமாகக் கடவது. அது வேண்டுவான் என்னென்னில்; "நமோ நாராயணாய வென்று பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்" என்று, இம்மந்த்ராநுஸந்த₄ாநம் பண்ணுவார் நித்யஸூரிகளாய், அவர்களுடைய யாத்ரையாயிற்று இது. அத்தையிறே கு₃ணத்ரயாத்மிகையான ப்ரக்ருதிவஶ்யனான இவன் அநு ஸந்தி₄க்கப் பார்க்கிறது. ஆகையாலே ஒரு பா₄வனையாலே

---

a பெரியதிருமொழி 1-4-4 b திருநெடு 4

மூலமந்த்ரத்தின் ருஷிச்ச$_2$ந்தே$_3$ாதே$_3$வதைகள்-பெருமை

இதுதனக்கு அந்தர்யாமியான நாராயணன் ருஷி. தே$_3$வீ க$_3$ாயத்ரீ ச$_2$ந்த$_3$ஸ்ஸூ, பரமாத்மாவான நாராயணன் தே$_3$வதை. ப்ரணவம் பீ$_3$ஜம். ஆய ஶக்தி. ஶுக்ல வர்ணம். மோக்ஷத்திலே விநியோக$_3$ம். 1 a 'சிந்தை பிரியாத,' 'பரமாத்மா' என்கிறபடியே அந்தர்யாமியும் பரமாத்மாவுமான தானே இதுக்கு ருஷியும் தே$_3$வதையுமாய் b 'வைப்பும் நங்கள் வாழ்வுமானான்' என்னும்படி c பிரமகுருவாய் ஜ்ஞாநத்தைக்கொடுத்து, உபாயமாய், d தனிமாத்தெய்வமாய் மோக்ஷத்தைக் கொடுத்து ப்ராப்யனுமாயிருக்கையாலும், 2 நாராயணபரங்களான வேத$_3$ங்களும், அதுக்குப் பொருள் சொல்லக்கடவ மந்த்ரைக ஶரணரான ருஷிகளும், e 'நாவாயிலுண்டே' என்றும் f 'நாத்தழும்பெழ' g 'நள்ளிருளளவும் பகலும்' h 'ஓவாதே நமோநாரணா' என்றும் i நாரணன்தமரான ஆழ்வார்களும். வைதி$_3$க விதி$_4$களும், தங்கள் நினைவைப் பின்செல்லும்படியான ஆழ்வார்களையடியொற்றி த்$_3$ராவிட வேத$_3$த்துக்குக் கருத்தறிவிக்கும் நம்மாசார்யர்களும் இத்தையே ஒருமிடறாக

அவர்களோபாதியாகத் தன்னுடைய ஶரீரத்தையும் ப$_4$ாவித்து அநுஸந்தி$_4$க்கைக்காக ஶோஷணாதி$_3$கள் வேண்டுகிறது. இனி, ருஷிச் ச$_2$ந்தே$_3$ா தே$_3$வதைகளை அநுஸந்தி$_4$க்கிறது—இம்மந்த்ரத்தில் உண்டான ஆத$_3$ராதிஶயத்தாலே; பீ$_3$ஜஶக்திகளை அநுஸந்தி$_4$க்கிறது—மோக்ஷப்ரத$_3$ம் என்று அவ்வழியாலே இவனுக்கு இதில் விஶ்வாஸம் பிறக்கைக்காக. இவையித்தனையும் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இதுதனக்கு அந்தர்யாமியான நாராயணன் ருஷி) *என்று தொடங்கி. திருமந்த்ரத்துக்குண்டான பரிக்$_3$ரஹாதிஶயத்தை அருளிச்செய்கிறார்* (நாராயணபரங்களான வேத$_3$ங்களும்) *என்று தொடங்கி. திரு*

a பெரியாழ்திரு 2-3-2 b பெரியதிரு 1-3-7 c பெரியாழ்திரு 5-2-8 d திருவாய்8-10-7 e முதல்திருவ 95 f பெரு-திரு 2-4 g பெரியதிரு 1-7-5 h பெரியாழ்திரு 5-1-3 i திருவாய் 10-9-1

விரும்புகையாலும், 3 a 'நம்பிநாமம்' என்னும்படி அர்த்த2 பூர்த்தியையுடைத்தாகையாலும், முமுக்ஷுக்களுக்குக் கழிப்பனான க்ஷுத்3ரமந்த்ரங்களிலும் ஒக்கவோதாநிற்க b ஓடித் திரியும் யோகி3களாலே விரும்பப்பட்டு அர்த்த2பூர்த்தியை

மந்த்ரத்தினுடைய அர்த்த2பூர்த்தியையும் மந்த்ராந்தரங்களின் அர்த்த2 அபூர்த்த்யாதி3களையும் அருளிச்செய்கிறார். **(நம்பி நாமம் என்னும்படி)** *என்று தொடங்கி.* **(க்ஷுத்3ர மந்த்ரங்களிலும்)** *ப4க3வந்மந்த்ரங்களை "க்ஷுத்3ர மந்த்ரங்கள்" என்கிறது ப2லத்3வாரா. அர்த்த2 காம புத்ர வித்3யாதி3 க்ஷுத்3ரப2லங்களைக் கொடுக்கிற வழியாலேயென்கை.* **(ஒக்க ஓதாநிற்க)** *விஷ்ணு கா3யத்ரியில், "நாராயணாய வித்3மஹே" என்று தொடங்கி, விஷ்ணு வாஸுதே3வ ஶப்3த3ங்கள் நாராயண ஶப்3த3த்தோடு ஒக்க ஓதப்படாநின்றதிறே.* **(ஓடித் திரியும் யோகிகள்)** *நிர்விஶேஷ சிந்மாத்ர வஸ்துவாதி3களான குத்3ருஷ்டிகள். நாராயண ஶப்3த3ம்போலே, ஸ்வரூபரூபகு3ணாதி3களையெல்லாம் ப்ரதிபாதி3யாதே, ஸ்வரூபமாத்ரத்தை ப்ரதிபாதி3க்கையாலே விஷ்ணு ஶப்3த3ம் குத்3ருஷ்டிகளாலே ஆத3ரிக்கப்படுகிறது.* **(அர்த்த2 பூர்த்தியை உடைத்தல்லாத)** *வாஸுதே3வ மந்த்ரம் வ்யாப்ய அத்4யாஹாராதி3 ஸாபேக்ஷதையாகிற அபூர்த்தியுடையது. ஷட3க்ஷரீ—வ்யாப்ய பதா3ர்த்த2ங்களையும், வ்யாபநப்ரகாரத்தையும், வ்யாப்தி ப2லத்தையும், வ்யாபகனுடைய கு3ணங்களையும், சொல்லாதே வ்யாப்தி மாத்ர ப்ரகாஶகமாகையாலே அபூர்ணம். வ்யாபந ப்ரகாரத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும், வ்யாப்ய பதா3ர்த்த2ங்களுக்கு வாசகஶப்3த3ம் இல்லாமையாலும், "ஸர்வம் வஸதி" என்று அர்த்த2ப3லத்தாலே "ஸர்வ" ஶப்3த3ம் புகுந்தாலும், அதில் கு3ணம் அந்வயியாமையாலும், இனி கு3ணஸித்3தி4க்காக ப4க3வச்ச2ப்3த3த்தைக் கூட்டிக் கொள்ளவேண்டுகையாலும், வ்யாப்திப2லத்தைச் சொல்*

---

a பெரியதிரு 6-10-10 b திருவாய் 8-8-9

உடைத்தல்லாத மற்ற மந்த்ரங்களிலும் ஏற்றத்தையுடைத்தாய், a 'குலந்தரும்' என்கிறபடியே, த₄ர்மம் அர்த்த₂ம் இஹலோக பரலோக போ₄க₃ம் ஆத்ம பரமாத்ம ப₄க₃வதாநுப₄வங்கள் என்கிற புருஷார்த்த₂ங்களையும் ஸாதி₄த்துக்கொடுக்கக் கடவதாய், b'எட்டினுயபேதமோடு' c'ஆர்வமோடிறைஞ்சிநின்று' என்கிறபடியே அல்லாத உபாயங்களுக்கும் துணைசெய்யக் கடவதாய், ஸித்₃தோ₄பாயத்திலிழிவார்க்கு d'அடியேனடைந் தேன் முதன்முன்னமே' என்கிறபடியே ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்துக் கும் e'தொழிலெனக்கு' என்கிறபடியே பொழுதுபோக்குக்கும் f 'மந்திரத்தால் மறவாது' என்கிறபடியே இங்குற்றையநுப₄வத் துக்கும் பரிகரமாய், gபெற்றதாயினுமாயின செய்யுமதானபடி யாலே, இடறினவன் 'அம்மே' என்னுமாபோலே h 'நானும் சொன்னேன்' என்னும்படி ஸர்வாதி₄காரமாய், i'ஓவாதுரைக்கு முரை' என்னும்படி சொல்லியிளைப்பாறலாய் j ' வாயினால் நமோநாரணா' என்கிறபடியே k துஞ்சும் போதைக்கு மோர்க் குழம்புபோலே இளைப்பாறலாய் l 'செல்கதிக்கு நற்றுணையாக' என்கிறபடியே அர்ச்சிராதி₃க₃திக்குப் பொதிசோறாய் m'நமோ நாராயணா' என்கிறபடியே n தெளிவிசும்பில் போ₄க₃த்தையும்

லாமையாலும், திருத்₃வாத₃ஶாக்ஷரியும் அபூர்ணம். (மற்ற மந்த்ரங்களிலும் ஏற்றம்) *என்றது—இம்மந்த்ரம் அவை போலன்றியிலே, வ்யாப்யபதா₃ர்த்த₂ங்களோடு வ்யாபக ப்ரகாரத்தோடு, வ்யாப்தி ப₂லத்தோடு, வ்யாபகனுடைய கு₃ணங்களோடு வாசியற ஶாப்₃த₃மாகக் காட்டுகையாலே, அவற்றிற்காட்டில் இதுக்கு அர்த்த₂பௌஷ்கல்ய நிப₃ந்த₄ந மான ஆதி₄க்யமுண்டு—என்றபடி. திருமந்த்ரத்தினுடைய வைப₄வத்தைப் பலபடியாக அருளிச்செய்கிறார்.* (குலந் தரும் என்கிறபடியே) *இத்யாதி₃. மந்த்ர மந்த்ரார்த்த₂ங்*

---

a பெரியதிரு 1-1-9 b திருச்சந்த 77 c திருச்சந்த 78 d திருவாய் 2-3-6 e நான்திருவ 85 f திருநெடு 4 g பெரியதிரு 1-1-9 h பெரிய திரு 6-10-6 i முதல்திருவ 95 j பெரியாழ்திரு 4-5-2 k பெரியதிரு 1-1-10 l பெரியதிரு 1-1-8 m திருப்பல் 11 n திருவாய் 9-7-5

வளர்க்கக்கடவதாய் a தேனுகிப் பாலாம் திருமாலானவனுள் ளீடுபோலே b தேனும் பாலுமமுதுமாய்த் திருமால் திருநாம மாய் c எப்பொழுதும் தித்திக்கக்கடவதாய் d மற்றெல்லாம் பேசிலும்'என்கிறபடியே அறியவேண்டுமவையெல்லாவற்றையு முடைத்தாய் e 'எம்பெருமான்' f 'தெய்வத்துக்கரசு' என்னும் படி g கழிபெரும் தெய்வமாயிருக்கிறுப்போலே 'மந்த்ராணும் மந்த்ரராஜ:' என்கிறபடியே எல்லா மந்த்ரங்களிலும் மேலாய்ப் h பெருந்தேவன் பேரான பெருமையையுமுடைத்தாயிருக்கும்.

பொருளில்லாத கடலோசையில் பக்ஷிகள்சொல் மேலாய், அதில் நாட்டுவழக்குச் சொல் மேலாய். அதில் தொண்டரைப் பாடும்சொல் மேலாய் அதில் இஷ்டதே₃வதைகளையேத்துமது மேலாய். அதில் வேதா₃ர்த்த₂ம் சொல்லுமது மேலாய். அதில் வேத₃ம் மேலாய், அதில் வேதா₃ந்தம் மேலாய். அதில் நாராயணுநுவாகம் மேலாய்., அதில் ப₄கவந்மந்த்ரங் கள் மேலாய். அதில் மற்றையிரண்டும் கடலோசையோ பாதியாம்படி மேலாயிருக்கும் i வளங்கொள் பேரின்பமான பெரியதிருமந்த்ரம் j 'தனிமாப்புகழே எஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படி'

களின் ராஜத்வத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (**எம்பெருமான் தெய்வத்துக்கரசு**) *இத்யாதி₃.*

ஸப்₃த₃ ஸாமாந்யத்தில் திருமந்த்ரத்தின் சீர்மையை விவரித்து அருளிச்செய்கிறுர் (**பொருளில்லாத**) *இத்யாதி₃. வதரியாச்சிரமத்துள்ளான் திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளி ஞலும். அதனை நாம் பெறுவது ஓர் ஆசார்யன் மூலமாக விறே. அது பெருமல் விலகிப்போருகிற நம்மை ஸர்வேஸ்வரன் நல்வழிப்படுத்தி ஆசார்ய ஸம்ப₃ந்த₄த்தை உண்டாக்கும் ஸோபாந க்ரமத்தை அருளிச்செய்கிறுர்* (**தனிமாப் புகழே**) *என்று தொடங்கி. இவ்விடத்திலே,* ''ஈஶ்வரஸ்ய

---

a முதல்திருவ 92 b பெரியதிரு 6-10-6 c பெரியதிரு 7-4-5 d பெரிய திரு8-10-3 e பெரியதிரு2-2-2 f பெரியதிரு7-7-1 gதிருவிருத்தம்20 h திருவாய்4-6-4 i பெரியதிரு 4-3-9 j திருவாய் 8-10-7

என்கிறபடியே தானறிந்தவுறவாலே எல்லார் பக்கலிலும் நடக்கிற ஸௌஹார்த்த₃த்தாலே a பொருளென்று ஶரீரங்களைக் கொடுத்து. b ஒழிவற நிறைந்து அந்தர்யாமியாய் ஸத்தையை நோக்கிச் c சன்மம் பலபல செய்து. d கண்காணவந்து e ஆள்பார்த்து அவதரித்து. f அருள்புரிந்த சிந்தையடியார் மேல் வைத்து முகம் மாறுகிற சேதனரைச் சேரவிட்டுக் கொள்ளுகைக்கு இடம் பார்க்கிற எம்பெருமானுடைய g உய்வதோர் பொருளான h அருளாலே யாரேனுமொருவர்க்குப் i பொய்ந்நின்றஞானத்துக்கு அடியான j முக்குணத்திரண்டவையகன்று. k உய்யும் வகையுணரும் j ஒன்றினிலொன்றி. l உணர்வெனும் பெரும்பதம் நாடி m அறியாதனவறிவிக்கும் n ஞானத்துறையான ஆசார்யனைக் கிட்டினால் o அவன் செயல் நன்றாகத்திருத்திப் p 'பிறர் கேட்பதன்முன்' என்று தனியிடத்தே கொண்டிருந்து q உளங்கொளஞானத்தேடின்னருள்சுரந்து r 'பாடி நீருய்ம்மின்' என்றருளிச்செய்யும்.

இத்திருமந்த்ரத்தினுடைய ஏற்றத்தையறிந்து பேணி, அதுக்குள்ளீடான s அந்தணர் மாட்டந்திவைத்த மந்திரத்திலே

ச ஸௌஹார்த்த₃ம் யத்₃ருச்ச₂ா ஸுக்ருதம் தத₂ா | விஷ்ணோ: கடாக்ஷமத்₃வேஷமாபி₄முக்₂யம் ச ஸாத்விகை: || ஸம்பா₄ஷணம் ஷடே₃தாநி ஹ்யாசார்ய ப்ராப்தி ஹேதவ: ||'' என்கிற வசநம் அநுஸந்தேயம். ''மந்த்ரே தத்₃தே₃வதாயாம் ச தத₂ா மந்த்ரப்ரதே₃ கு₃ரௌ'' என்கிற வசநத்தையும். ''மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்குள்ளீடான வஸ்துவிலும் மந்த்ரப்ரத₃னான ஆசார்யன் பக்கலிலும் ப்ரேமம் கனக்க உண்டானால் கார்யகரமாவது'' [முமுக்ஷுப்படி 4] என்கிற சூர்ணையையும் அடியொற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இத்திருமந்த்ரத்தினுடைய ஏற்றத்தை) என்று தொடங்கி.

---

a திருவாய் 2-10-11 b திருவாய் 3-2-7 c திருவாய் 3-10-1 d திருவாய் 4-7-2 e நான்திருவ 60 f இர-திருவ 59 g பெரியதிரு 1-1-1 h இர-திருவ 41 i திருவிரு 1 j திருவெழு k திருவாய் 5-2-5 l பெரியதிரு 1-11-11 m திருவாய் 2-3-2 n திருவிருத்தம் 93 o கண்ணிநுண் 10 p பெரியதிரு 2-4-9 q பெரியதிரு 5-8-9 r பெரியதிரு 1-1-7 s திருநெடு 4

ப₄க்தியைப்பண்ணி இத்தையுபகரித்தவன் பக்கலிலே a 'நீ செய்தன' என்று க்ருதஜ்ஞனாய்ப் போருமவனுக்கு உஜ்ஜீவந முண்டாகக்கடவது.

திருமந்த்ரத்தில் அர்த்த₂பஞ்சக ப்ரதிபாத₃நம்

எம்பெருமானோடுஇவ்வாத்மாவுக்குண்டான உறவையறிய வொட்டாத விரோதி₄யை ஒருவழியாலே கழித்துப் பெறும் பேற்றை இது வெளியிடுகையாலே முமுக்ஷுவுக்கறியவேண்டு மஞ்சர்த்த₂மும் இதுக்குள்ளேயுண்டு.

அர்த்த₂பஞ்சக ப்ரதிபாத₃நப்ரகாரம்

இதில்—ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது ப்ரணவம்; விரோதி₄யை யும் அது கழிகைக்கு உபாயத்தையும் சொல்லுகிறது நமஸ்ஸு; பரஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது நாராயணபத₃ம்; புருஷார்த்த₂ம் சொல்லுகிறது சதுர்த்தி₂. ப்ராப்யமும் விரோதி₄யும் உபாயமும் ப₂லமும் ஆத்மாவுக்காகையாலே, ஸ்வரூபம் சொல்லுகையிலே இதுக்கு நோக்கு.

"மற்றெல்லாம் பேசிலும்" என்கிறபடியே. அறிய வேண்டும் அர்த்த₂ங்களெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு என்கிறார் (எம்பெருமானோடு) என்று தொடங்கி. "எம் பெருமானோடு" என்று பரஸ்வரூபமும், "இவ்வாத்மாவுக்கு" என்று ஸ்வஸ்வரூபமும், "உண்டான உறவை அறிய" என்று அநாதி₃ஸித்₃த₄ ஸம்ப₃ந்த₄த்தைப்பற்றின ஜ்ஞாந மாகிற உபாயமும். "அறிய வொட்டாத விரோதி₄" என்று விரோதி₄ ஸ்வரூபமும், "கழித்துப் பெறும் பேற்றை" என்று அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வக இஷ்ட ப்ராப்திரூப புருஷார்த்த₂ஸ்வரூபமும் ப்ரதிபாதி₃தம்.

திருமந்த்ரத்தினுடைய ஜ்ஞாதவ்யபஞ்சக ப்ரதிபாத₃ந ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இதில்) என்று தொடங்கி. திருமந்த்ரத்துக்கு அர்த்த₂பஞ்சகத்தில் இன்னதிலே நோக்கு என்கிறார் (ப்ராப்யமும்) என்று தொடங்கி.

---

a திருவாய் 2-3-2

திருமந்த்ரத்தின் வாக்யார்த்த$_2$ம்

ஶேஷத்வம்போலே அவனே உபாயமும் உபேயமுமென்றிருக்கை ஸ்வரூபமாகையாலும், அந்யஶேஷத்வமும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும் குலைகை கைங்கர்யம்போலே பேறாகையாலும், ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் சொல்லிப் புருஷார்த்த$_2$த்தையும் சொல்லுகிறதென்று வாக்யார்த்த$_2$ம்.

திருமந்த்ரத்தின் அக்ஷரபத$_3$ஸங்க்$_2$யைகள்

a 'பேசுமின் திருநாமமெட்டெழுத்தும்' என்கிறபடியே இது எட்டுத்திருவெழுத்தாய் 'ஓம்' என்றும், 'நம:' என்றும், 'நாராயணாய' என்றும் மூன்று பத$_3$மாயிருக்கும்.

திருமந்த்ரத்துக்கு வாக்யார்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறார் **(ஶேஷத்வம்)** *என்று தொடங்கி. இங்கே "இதுதன்னில் சொல்லுகிற அர்த்த$_2$ம், ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்". [முமுக்ஷுப்படி 26] என்கிற உலகாரியன் திருவாக்கும், "இம்மந்த்ரந்தன்னில் சொல்லுகிற அர்த்த$_2$ம், இவ்வாத்மாவினுடைய ஶேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்களாகிற ஸ்வரூபமும், அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாயிருந்துள்ள கைங்கர்யமாகிற ப்ராப்யமும்" என்கிற மாமுனிகள் திருவாக்கும் அநுஸந்தே$_4$யங்கள். ப்ராப்யத்தின் ஸ்வரூபாநுரூபத்வமாவது, ஶேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்களுக்குத் தகுதியாயிருக்கை. அதாவது—ஸ்வப்ரயோஜநத்வ ஸ்வகர்த்ருத்வ ப்ரதிபத்திக$_3$ந்த$_4$ ரஹிதமாயிருக்கை. அதாவது—அவன் முகமலர்த்திக்குறுப்பாக அவன் நியமித்தபடி பண்ணுகை. "ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தி ஶேஷத்வப$_2$லம். பராதீ$_4$ந ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகத்வம் பாரதந்த்ர்யம்" என்றிறே பூர்வர்கள் அருளிச்செய்தது.*

திருமந்த்ரத்தினுடைய அக்ஷரஸங்க்$_2$யையையும் பத$_3$ ஸங்க்$_2$யையையும் ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் **(பேசுமின்)** *என்று தொடங்கி.*

---

a பெரியதிரு 1-8-9

ப்ரணவார்த்த₂ம்

இதில் முதல் பத₃மான ப்ரணவம் 'அ' என்றும், 'உ' என்றும், 'ம்' என்றும் மூன்று திருவெழுத்தாய் a 'நால் வேதக் கடலமுது' என்னும்படி வேத₃ஸாரமாய் b 'மூன் றெழுத்தாக்கி' என்கிறபடியே மூன்று பத₃மாய் மூன்று பொருளை வெளியிடக் கடவதாய் c மூலமாகிய ஒற்றை யெழுத்தாய், ஒரு பத₃மாய், ஒரு பொருளைக் காட்டக்கடவதா யிருக்கும். ஶப்₃த₃ார்த்த₂ங்களிரண்டாலும் ஜீவபரப்ராத₄ாந்யம் கொள்ளக்கடவதிறே. ஓங்காரரத₂ம், d பார்த்தன் செல்வத்

இனி ப்ரணவத்திற்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அதினுடைய அக்ஷரத்ரயாத்மகதையை அருளிச்செய்கிறார் (**இதில் முதல் பத₃மான**) *என்று தொடங்கி. இப்ரணவம்தான் அஸம்ஹிதாகாரத்தாலே மூன்றக்ஷரமாய், மூன்று பத₃மாய், மூன்றர்த்த₂ப்ரகாஶகமாய், ஸம்ஹிதா காரத்தாலே ஏகாக்ஷரமாய், ஏகபத₃மாய், ஏகார்த்த₂ ப்ரதிபாத₃கமாயிறே இருப்பது. ப்ரணவத்தினுடைய ஜீவபர உப₄யப்ராத₄ாந்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்* (**ஶப்₃த₃ார்த்த₂ங்கள்**) *என்று தொடங்கி. இவர் தாமே "உப₄யப்ரத₄ாநமான ப்ரணவம்" (161)* **என்றிறே** *ஆசார்ய ஹ்ருத₃யத்தில்அருளிச்செய்தது. "ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத" என்றும், "ஓங்காரோ ப₄க₃வாந் விஷ்ணு:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஶப்₃த₃ார்த்த₂ங்களினுடைய ப்ராத₄ாந் யத்தாலே ஜீவேஶ்வரர்களிருவர்க்கும் வாசகமாய்க் கொண்டு இருவருடையவும் ப்ராத₄ாந்யம் தோன்றுவிக்கிற ப்ரணவம் போலே—என்றபடி. அர்ஜுநரத₂ம்போலே ப்ரணவம் ஶேஷ ப்ரத₄ாநமாகையாலும், ராஸமண்ட₃லம் போலே நாராயணஶப்₃த₃ம் ஶேஷிப்ரத₄ாநமாகையாலும், புநருக்தியில்லை. "சோறுரை அடியேன்" (திருவாய்மொழி5-9-1)*

a பெரியாழ்திரு 4-3-11 b பெரியாழ்திரு 4-7-10 c பெரியாழ்திரு4-5-4
d பெரியதிரு 2-10-8

தேர் போலேயிறே இருப்பது. a 'அடியேனடியாவியடைக்கலம்' என்கிறபடியே ஆத்மஸமர்ப்பணத்துக்கு மந்த்ரமாய், ச₂ந்த₃ஸ்ஸு வேத₃ங்களில் ப்ரணவம் நானென்ற b மூன்றெழுத்தாய முதல்வனேயே c வேறுசெய்யாமல் ஒருபேரிலே இருப்பாக்குகையாலே இரண்டு பங்குக்கு ஒரு மூலப்ரமாணம் போலேயாய். வேத₃த்துக்குக் கீழும் மேலும் செப்பும் மூடியும் போலே d செஞ்சொல் மறைப்பொருளை இது சேமித்துக் கொண்டிருக்கும்.

என்றிறே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. நாராயணஶப்₃த₃த்திலும் ப்ரணவத்திலும் போலே இந்த நிர்தே₃ஶம். அவனைச் சொல்லும்போது தம்மையிட்டல்லது சொல்லப் போகாது. தம்மைச் சொல்லும்போதும் அவனையிட்டல்லது சொல்லவொண்ணாது. "கோனுரை" என்றவிடம் நாராயண ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். "அடியேன்" என்றவிடம் ப்ரணவார்த்த₂ம். ப்ரணவம் ஜீவப்ரத₄ாநம். நாராயணஶப்₃த₃ம் ஈஶ்வரப்ரத₄ாநம். ப்ரணவந்தன்னுள் ஶாப்₃த₃ப்ராத₄ாந்யம் ஜீவனுக்கானாலும் ரக்ஷகனை ஶேஷிக்கே ஆர்த்த₂ப்ராத₄ாந்யம்.

ப்ரணவத்துக்கு ஆத்ம ஸமர்ப்பணமும் அர்த்த₂மாகையாலே அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அடியேனடியாவி) என்று தொடங்கி. ப்ரத₂மாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தி₂ ஸம்ப்ரத₃ாநத்திலேயாய் "ப்₃ரஹ்மணே த்வா மஹஸே—ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத" "அடியேனடியாவி அடைக்கலமே" என்கிறபடியே, விரோதி₄ ப₄யத்தாலே கலங்கின த₃ஶையிலே செய்யப்படும் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் என்றபடி. ப்ரணவத்தின் ஸகல வேத₃ ஸங்க்₃ரஹத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ச₂ந்த₃ஸ்) என்று தொடங்கி. (கீழும் மேலும் செப்பும் மூடியும் போலே) என்றது "ப்₃ரஹ்மண: ப்ரணவம் குர்யாத் ஆத₃ாவந்தே ச ஸர்வதா₃ । ஸ்ரவதி அனோங்க்ருதம் பூர்வம் பரஸ்தாச்ச

---

a திருவிருத்தம் 85 b பெரியாழ்திரு 4-10-4 c திருச்சந்த 116
d பெரியாழ்திரு 4-10-7

அகாரார்த்த$_2$ம்

a 'ஓரெழுத்தோருரு' என்னும்படி இதுக்கு ப்ரக்ருதி யாய், முதலெழுத்தாய் எல்லாவற்றிலும் ஏறி, சொல் நிரப் பத்தையுண்டாக்குகிற b துளக்கமில் விளக்கான அகாரம்— c நான்மறையின் சொற்பொருளுக்கடியாய் d அவையவை தோறு e நிறைந்து நின்ற 'அக்ஷரங்களில் அகாரம் நான்' என்ற f மேலிருந்த விளக்கான எம்பெருமானைக் காட்டுகிறது. இது 'அவ-ரக்ஷணே' என்கிற த$_4$ாதுவிலே பத$_3$மாகையாலே இந்த ரக்ஷணமாகிற தொழில். g காக்குமியல்வினனான ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலிலே கிடக்கையாலே h 'மூவாத்தனி

விஸீர்யதே ||" என்று வேத$_3$ம் கீழ் ஒழுகிப் போகாமைக் காகவும், மேல் சிதறிப் போகாமைக்காகவும், கீழும் மேலும் செப்புப்போலே மூடிக்கொண்டு கிடக்கத்தக்கதாய், ஸகல மந்த்ரங்களுக்கும் ஸ்வஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே உந்மேஷகர மாய் இருக்கும் என்றபடி.

இவ்வக்ஷரத்ரயத்துக்கும் அடைவே அர்த்த$_2$ம் அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரத$_2$மம் அகாரார்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்கிறார். **(ஓரெழுத்து)** *என்று தொடங்கி. "அக்ஷராணாம் அகாரோஸ்மி" என்றத்தையும் "வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு" என்றத்தையும்பற்ற* **(அக்ஷரங்களில் அகாரம் நான்)** *இத்யாதி$_3$. இவ்வகாரத்தில் ப்ரக்ருத்யர்த்த$_2$மான காரணத்வமும், த$_4$ாத்வர்த்த$_2$மான ரக்ஷகத்வமுமிறே சொல்லப்படுகிறது. இதனை அருளிச் செய்கிறார்* **(இது அவ-ரக்ஷணே)** *என்று தொடங்கி. இந்த ரக்ஷகத்வம் அவச்சே$_2$த$_3$கமில்லாமையாலே " அநு பாதி$_4$க நிர்தே$_3$ஶோ ஹி அஸங்கோசோ மநீஷிணாம் |*

---

a பெரியதிரு6-1-5 b திருக்குறு-18 c நாச்திரு11-6 d திருவிருத்தம்96
e திருவாய்3-2-7 f பெரியாழ்திரு 4-3-11 g திருவாய் 2-2-9
h திருவாய் 2-8-5

முதலாய் மூவுலகும் காவலோன்' என்கிறபடியே காரண வஸ்துவே ரக்ஷகமுமென்று தோன்றும். தே$_3$ஶகாலாவஸ்த$_2$ா ப்ரகாராதி$_4$காரிகளையிட்டு ரக்ஷணத்தைச் சுருக்காமையாலே a 'துளிக்கின்றவானிந்நிலம்'. b 'வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாய்', c 'ஞாலத்தூடே நடந்து நின்றும், கிடந்திருந்தும்', d 'மன்னுயிர்க்கெல்லாம் அரணாய' என்கிறபடியே எல்லா தே$_3$ஶத்திலும் எல்லாக் காலத்திலும் எல்லாவளவிலும் எல்லா வழியாலும் எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கும்படியைக் காட்டுகிறது. e 'அருளாலளிப்பாரார்'. f 'உவந்தெம்மைக் காப்பாய்' என்கிறபடியே அருளையும் உகப்பையும் பரிகரமாகக்கொண்டு g மலர்கதிரின் சுடருடம்பாலும், g வருந்தாத ஞானத்தாலும், h எழுவார்க்கு உடம்பைப் பூண்கட்டியும், h விடைகொள்வார்க்குச் i செடியாராக்கையைக் கழித்தும், h வழுவாவகை நினைந்தார்க்குத் j தன்தாளின் கீழ்ச் சேர்த்தியையுண்டாக்கியும், k சேர்ந்தார்களையென்றும் மகிழப் பண்ணியும், பிரிந்து கூடாதார் l பணிவும் பண்பும் தாமேயாயும் பண்ணும் ரக்ஷணம் சேதநர் நின்ற நின்றவளவுக்கீடாயிருக்கும்.

---

*கத்$_2$யதே'' என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸர்வவிஷயம். இது தன்னை அருளிச்செய்கிறார் (தே$_3$ஶகால) என்று தொடங்கி. ரக்ஷாப்ரகாரங்கள் விஷயங்கள்தோறும் ப்ரமாணங்கள் காட்டினபடியிலே விசித்ரங்களாய் இருக்கும்; இது தன்னை அருளிச்செய்கிறார் (அருளால்) என்று தொடங்கி. *எழுவார்—ஐஶ்வர்யார்த்தி$_2$கள். *விடைகொள்வார்—கைவல்யார்த்தி$_2$கள். *வழுவா வகை நினைந்திருப்பார்—ப$_4$க$_3$வச்சரணார்த்தி$_2$கள். *சேர்ந்தார்-முக்தர். *பிரிந்து கூடாதார்-நித்யஸூரிகள். இங்கே ''இவையிரண்டும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கீடாயிருக்கும்'' [முமுக்ஷுப்படி-37] என்ற உலகார்யன் திருவாக்கு அநுஸந்தே$_4$யம்.*

---

a திருவாய்2-3-10 b திருவாய் 3-1-5 c திருவாய் 6-9-3 d முதல்திருவ 60 e திருவாய் 2-2-2 f நான்திருவ 19 g திருவாய் 3-1-5 h முதல்திருவ 26 i திருவாய் 1-5-7 j திருவாய் 7-5-10 k திருவாய் 2-3-6 l திருவாய்8-3-6

அகாரார்த்த$_{2}$ம் ஶ்ரிய:பதியே

a 'திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன்' b 'திருமங்கை தன்னோடும் திகழ்கின்ற திருமாலார்' என்று அவனுக்கு நிரூபகமாகையாலும். த்$_{3}$யுமணியையும் மாணிக்கத்தையும் பூவையும் விடாத ப்ரபை$_{4}$யும் ஒளியும் மணமும் போலே c 'மணியையணியுருவில்' d 'திருமாலை' என்னும்படியே e தன்னொடும் பிரிவிலாத திருமகளாகையாலும்' f 'ஊழியூழி தலையளிக்கும் திருமால்' என்னும்படி ரக்ஷணத$_{4}$ர்மத்துக்கு இவள் த$_{4}$ர்மபத்நியாகையாலும், g 'திருமாலே நானுமுனக்கு' h 'திருமார்பா உனக்காகித் தொண்டுபட்ட' என்னும் ஆத்மாவுக்கு மிது$_{2}$நஶேஷத்வம் ஸ்வரூபமாகையாலும், ஸ்வரூப ரூப விப$_{4}$வங்களைப்போலே ப்ரக்ருதி ப்ரத்யய தா$_{4}$துக்

இனி இப்பத$_{3}$த்தில் அர்த்த$_{2}$ப$_{3}$லத்தாலே அநுஸந்தி$_{4}$க்கப்படும் ஶ்ரிய:பதித்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (திருவுக்கும்) என்று தொடங்கி. "அநந்யா ஹி மயா ஸீதா பா$_{4}$ஸ்கரேண ப்ரபா$_{4}$ யதா$_{2}$" "அநந்யா ராக$_{4}$வேணாஹம் பா$_{4}$ஸ்கரேண ப்ரபா$_{4}$ யதா$_{2}$" என்று இருவர் வாக்காலும் இருவர்க்கும் ப்ருத$_{2}$க்ஸ்தி$_{2}$தியில்லை என்னுமிடம் ஸித்$_{3}$த$_{4}$ம். பிராட்டிக்குண்டான அநந்யத்வம் உப$_{4}$யஸம்மதமிறே. இந்த அப்ருத$_{2}$க்ஸித்$_{3}$தி$_{4}$யை த்$_{3}$ருஷ்டாந்தத்ரயத்தாலே நிரூபிக்கிறார் (த்$_{3}$யுமணி) என்று தொடங்கி. "பா$_{4}$ஸ்கரேண ப்ரபா$_{4}$ யதா$_{2}$" என்கிற ஸ்ரீராமாயண வசநங்களை அடியொற்றி த்$_{3}$யுமணி த்$_{3}$ருஷ்டாந்தம். "ப்ரஸூநம் புஷ்யந்தீம்" "ஸ்வயா தீ$_{3}$ப்த்யா ரத்நம்" என்ற ப$_{4}$ட்டர் திருவாக்கை அடியொற்றி மாணிக்க புஷ்ப த்$_{3}$ருஷ்டாந்தம். இத்தால் பிராட்டிக்கு ப$_{4}$க$_{3}$வத் ஸ்வரூப நிரூபகத்வமும், ப$_{4}$க$_{3}$வதப்$_{3}$ருத$_{2}$க்ஸித்$_{3}$தி$_{4}$யும், ப$_{4}$க$_{3}$வத் பத்நீத்வமும், ஶேஷத்வப்ரதிஸம்ப$_{3}$ந்தி$_{4}$த்வமும் ப்ரகடிதம். பிராட்டியினுடைய ப்ரமேயத்ரயஸம்ப$_{3}$ந்த$_{4}$ம்போலேயுள்ள ப்ரமாணத்ரய ஸம்ப$_{3}$ந்த$_{4}$த்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூப)

aபெரியதிரு7-7-1 bதிருவாய்10-6-9 cபெரியதிரு8-9-2 dபெரியதிரு5-6-7 e பெரியதிரு 4-5-5 fதிருவாய் 10-7-6 gதிருப்பல்11 hபெரியதிரு 6-3-9

களையும் விடாமையாலே இதிலே ஸ்ரீ ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும் அநுஸந்தி$_4$க்கப்படும்.

லுப்தசதுர்த்$_2$யர்த்த$_2$ம்

இதில் ஏறிக்கழிந்த சதுர்த்தி$_2$—ரக்ஷிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களடைய அவனுக்கு ஶேஷமென்று a கண்டவாற்றால் தனதே

என்று தொடங்கி. இருவரையும் பிரித்து விரும்பினால் ராவண ஶூர்ப்பணகைகளுக்குப் போலே அநர்த்த$_2$மே ப$_4$லிக்குமித்தனை. இருவரையும் பற்றினவிறே ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணாழ்வானைப் போலே வாழலாவது. ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணாழ்வானுக்கு ஸ்ரீரங்க விமாந லாப$_4$த்துக்கு மேற்பட வாழ்ச்சியில்லையிறே.

இனிமேல் இதில் விப$_4$க்திதன்னை நிர்தே$_3$ஶித்து. விப$_4$க்த்யர்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறார் (இதிலே ஏறிக் கழிந்த சதுர்த்தி$_2$) இத்யாதி$_3$யால். இவ்விடத்தில் சதுர்த்தீ$_2$ விப$_4$க்தி கொள்ள ப்ராப்தம். ப்ரத$_2$ம த்ருதீயாக்ஷரங்களை ஸமாநாதி$_4$கரணங்களாகக் கொண்டு ஜீவபரமாத்மாக்களுடைய ஸ்வரூப ஐக்யம் இங்கே சொல்லப்படுகிறது என்னும் குத்$_3$ருஷ்டிபக்ஷத்திற்கு ப$_3$ஹுப்ரமாண விரோத$_4$மும் ஶமபி$_4$வ்யாஹ்ருத நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ நாராயண ஶப்$_3$த$_3$ வ்யக்தசதுர்த்தி$_2$களுடைய ஸ்வரஸார்த்த$_2$ விரோத$_4$மும் வரும். அதாவது—"சதுர்த்$_2$யந்தமாகாதே ப்ரத$_2$மாந்தமாய், 'தத்த்வமஸி' போலே ஆத்ம பரமாத்மாக்களுடைய ஐக்யபரமாகிறது" என்னும் அர்த்த$_2$ம் சதுர்த்$_2$யந்தமான "நாராயணாய" என்னும் விவரணத்தோடே விரோதி$_4$க்கும். அதுக்கு மேலே, நாராயண பத$_3$த்தில் சொல்லுகிற ஶரீராத்ம ப$_4$ாவத்தோடும் விரோதி$_4$க்கும். "அஹமபி நமம, ப$_4$க$_3$வத ஏவ அஹமஸ்மி" என்று ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக, ப$_4$க$_3$வதே$_3$க பாரதந்த்ர்யத்தைச்

---

a திருவாய் 4-5-10

யுலகு' என்னும்படி ரக்ஷிக்கைக்கடியான உறவையறிவிக்கிறது. ரக்ஷிக்கிறவன் ஸ்வாமியாய், ரக்ஷிக்கப்படுகிறவர்கள் தா₃ஸபூ₄தராயிருக்கையிறே இரண்டு தலைக்கும் நிலைநின்ற ஸ்வரூபம். a அடியேனென்றிசையாதவனை ஆத்மாவையில்லை செய்த கள்ளனாகவிறே சொல்லுவது.

உகாரார்த்த₂ம்

'உகாரம்' அறுதிப்பாட்டைக் காட்டுகையாலே எம்பெருமானுக்கே சேஷமென்று பிறர்க்கான நிலையைக்கழிக்கிறது.

சொல்லுகிற, நமஸ்ஸப்₃த₃த்தோடும் விரோதி₄க்கும். "பதிம் விஸ்வஸ்ய" "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்₃வௌ அஜௌ ஈஸநீஸௌ" "க்ஷராத்மாநௌ ஈஸதே தே₃வ ஏக:" "யஸ்யாஸ்மி" "பரவாநஸ்மி" "தா₃ஸபூ₄தா: ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:" "ஆத்ம தா₃ஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம்" "தா₃ஸோஹம் வாஸுதே₃வஸ்ய" "உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:" என்று ஈஸ்வரனுடைய சேஷித்வத்தையும், சேதநனுடைய சேஷத்வத்தையும் சொல்லுகிற ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளோடும் விரோதி₄க்கும். ஆக, அகார விவரணமான நாராயணபத₃ம் சதுர்த்₂யந்தமாகையாலே ஸங்க்₃ரஹமான இதுவும் சதுர்த்₂யந்தமாகவேண்டும் என்றபடி. வியு₄த்யர்த்த₂த்தையருளிச்செய்கிறார் (உறவை) என்று. ஸ்வவிஷயக ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வஜ்ஞாநமில்லாதபோது ஆத்மாபஹாரரூபமான ஸ்வாதந்த்ர்ய பு₃த்₃தி₄ நடக்கையாலே ஸ்வரூபம் அழிந்துவிடும் என்றருளிச்செய்கிறார் (அடியேன்) என்று தொடங்கி. ஆக, ப்ரக்ருத்யர்த்த₂மான ஈஸ்வரனுடைய காரணத்வமும், தா₄த்வர்த்த₂மான ரக்ஷகத்வமும், அர்த்த₂ப₃லத்தால் வந்த ஸ்ரிய:பதித்வமும், ப்ரத்யயஸித்₃த₄மான சேதந சேஷத்வ ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄யான சேஷித்வமும் ஆகிற அகாரார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம் மத்₄யமாக்ஷரமான உகாரத்திற்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் (உகாரம்) என்று தொடங்கி. அதாவது—

---

a திருவாய் 8-8-2

ஒருவனுக்கடிமையான க்₃ருஹக்ஷேத்ரம் முதலானவை பிறர்க்குமாக்கலாம்படி வந்தேறியாய் நிலைநில்லாதே கழிகிறுப் போலன்றிறே ஆத்மாவினுடைய ஶேஷத்வம். a 'சாயைபோல' b 'நிழலுமடிதாறும்' என்னும்படி நிழல்போல்வனரான நாய்ச்சிமாருடைய ஶேஷத்வம்போலே அநந்யார்ஹமுமாயிருக்கும். d பிறர்க்கடைந்து தொண்டுபடுகை ஆத்மநாஶமாய். e புறந்தொழாதொழிகை தேட்டமாகையாலே f மற்றொருனுமல்லனே' என்று தேறும்படி g 'அவன்முகத்தன்றி விழியேன்' என்றிருக்கையாயிற்று ஸ்வரூபம். h என்னை முற்றுமுயிருண்டு' என்னும்படி எம்பெருமானுக்கு வாய்புகு சோறான ஆத்மாவைப் பிறர்க்காக்குகையாவது i மறையவர் வேள்வியில் புரோடாஶத்தை நாய்க்கிடுமாபோலே இருப்பதொன்றிறே.

அவதா₄ரண வாசகமான இவ்வுகாரத்தால், கீழ் ஈஶ்வர ஶேஷமாகச் சொன்ன இவ்வாத்மவஸ்து அந்யருக்கு ஶேஷமன்று என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது—என்கை. சதுர்த்தியாலே ஈஶ்வர ஶேஷத்வம் ப்ரதிபாதி₃தமாகச் செய்தே, அந்யஶேஷத்வம் ப்ரஸ்துதமாமோவென்னில் லோகத்திலே ஒருவனுக்கு ஶேஷமான க்₃ருஹக்ஷேத்ர புத்ர தா₃ராஸாதி₃கள், வேறேயும் சிலர்க்கு ஶேஷமாயிருக்கக் காண்கையாலே, அப்படிப்பட்ட அந்ய ஶேஷத்வம் இங்க ஸ்த₂லத்திலும் உண்டோ? என்று ஒரு ஶங்கை உதி₃க்குமிறே. ஆகையாலே தாத்₃ருஶமான அந்யஶேஷத்வம் இங்கில்லை என்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதி₃க்கிறது உகாரம். "வானிடை வாழும் அவ்வானவர்க்கு மறையவர் வேள்வியில் வகுத்த அவி" இத்யாதி₃யை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (மறையவர்) என்று தொடங்கி. அதாவது—ஆராத்₄யரான இந்த்₃ராதி₃ தே₃வர்களுக்கு பே₄க்₃யதயா ஶேஷமாகக் கல்பிதமான புரோடாஶத்தை த₃ர்ஶந ஸ்பர்ஶநாதி₃களுக்கு

---

a பெரியாழ்திரு 5-4-11 b பெரியதிருவ 31 c திருவிருத்தம்2 d பெரிய திரு 2-5-2 e நான்திருவ68 f சிறியதிருமடல்54 g நாச்-திரு12-4 h திருவாய் 10-7-3 i நாச்திரு 1-5

மகாரார்த்த₂ம்

'மகாரம்'—ககாரம் முதலான இருபத்துநாலெழுத்தும்— a பாருநீரெரி காற்றினோடாகாசமும். b துன்னுகரசரணம் முதலாகவெல்லாவுதுப்பும். c செவி வாய் கண் மூக்கு உடல்.

அநர்ஹமாம்படி நிஷீநமாயிருக்கிற நாய்க்கு இடுமாபோலே இருப்பதொன்று, ப்ராப்த ஶேஷியான ஈஶ்வரனுக்கு ஶேஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஶேஷமாக்குகை—என்கை. ஈஶ்வரனுக்கு இவ்வாத்மவஸ்து ஶேஷமாயிருக்குமிடத்தில், க்ஷேத்ராதி₃களைப்போலன்றியிலே க்ரயவிக்ரயாநர்ஹமாயிருக்கும், புத்ராதி₃களைப்போலே ஸர்வஸாதா₄ரணமன்றியிலே அநந்ய ஸாதா₄ரணமாயிருக்கும். பா₄ர்யையைப்போலே ஔபாதி₄க ஸம்ப₃ந்த₄மன்றியிலே ஸ்வாபா₄விக ஸம்ப₃ந்த₄த்தை யுடைத்தாயிருக்கும். தே₃ஹத்தோபாதி பிறர்க்காக்கலா யிருக்கையன்றியிலே ஒழிக்கவொழியாத ஸம்ப₃ந்த₄த்தை யுடைத்தாயிருக்கும். கு₃ணங்கள் போலன்றியிலே கு₃ணியாய் அநந்யார்ஹஶேஷமாயிருக்கும். க்₃ருஹக்ஷேத்ராதி₃கள் ப்ருத₂க்ஸ்தி₂தியோக்₃யமான த்₃ரவ்யமாகையாலே க்ரய விக்ரயாதி₃களாலே அந்யார்ஹமாகைக்கு யோக்₃யதையுண்டு. இங்கு ப்ருத₂க்ஸ்தி₂த்யயோக்₃யத்₃ரவ்யமாகையாலே, அந்யார்ஹமாகைக்கு யோக்₃யதையில்லை. ஆக, அகாரத்திலும், சதுர்த்தி₂யிலும், உகாரத்திலும், ஈஶ்வரனுடைய ரக்ஷகத்வமும், சேதநனுடைய ரக்ஷ்யத்வமும், ஈஶ்வரனுடைய ஶேஷித்வமும், சேதநனுடைய ஶேஷத்வமும், ஶேஷத்வத்தினுடைய அநந்யார்ஹதையும் சொல்லிற்றாயிற்று. ஆக, உகாரார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம் த்ருதீயாக்ஷரமான மகாரத்தினர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் (மகாரம்) என்று தொடங்கி. ககாராதி₁

---

a பெரியதிரு 1-8-7 b திருவாய் 7-8-9 c முதல்திருவ 12

a உன்னுசுவையொளியூறொலி நாற்றம். b பிரகிருதி மானுங் காரமனங்கள் என்கிற இருபத்துநாலு தத்த்வத்தையும் காட்டி, தான் இருபத்தைவரான ஆத்மாவைக் காட்டக் கடவதாகையாலும், 'மந-ஜ்ஞாநே' என்கிற த$_4$ாது ஜ்ஞாநத்துக்கிருப்பிடமான ஆத்மாவைக் காட்டுகையாலும். c'சென்று சென்று பரம்பரமாய்' என்னும்படி d முன்னுருவில் பின்னுருவாய் 'விஜ்ஞாநம்' என்னும்படி அறிவால் மிக்கு, ஜ்ஞாந மாத்ரமன்றிக்கே e 'உணர்ந்துணர்ந்து' என்னும்படி நிலைநின்ற ஜ்ஞாதாவாய், f 'தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதுமாகித் தித்தித்து' என்னும்படி ஆநந்த$_3$ரூபமான ஆத்மவஸ்துவைப் பிறர்க்குரித்தல்லாதபடி ஶேஷமாகச் சொல்லப்பட்டதென்கிறது.

g *கண்கள் சிவந்திற்படியே ஜ்ஞாநாநந்த$_3$ாதி$_3$களுக்கு முன்னே ஶேஷத்வம் சொல்லிற்று—மணத்தையும் ஒளியையுங்கொண்டு விரும்பப்படும் பூவும் மாணிக்கமும்போலே

மகாராந்தமான அக்ஷரங்களில் மகாரம் இருபத்தஞ்சாம் அக்ஷரமாகையாலே தத்வங்களில் இருபத்தைந்தாம் தத்வமான ஆத்மாவைக் காட்டும்; முதல் இருபத்துநாலு அக்ஷரங்களும் இருபத்துநாலு அசேதந தத்துவங்களைக்காட்டும் இவ்விடத்திலே, "பூ$_4$தாநி ச கவர்கே$_3$ண சவர்கே$_3$ண இந்த்$_3$ரியாணி ச| டவர்கே$_3$ண தவர்கே$_3$ண ஜ்ஞாந க$_3$ந்த$_4$ா த$_3$யஸ்ததா$_2$ா || மந: பகாரேணைவோக்தம் ப$_2$காரேண த்வஹங்க்ருதி:| ப$_3$காரேண ப$_4$காரேண மஹாந் ப்ரக்ருதிருச்யதே || ஆத்மா து ஸ மகாரேண பஞ்சவிம்ஶ: ப்ரகீர்த்தித:||" என்கிற பாத்$_3$மோத்தர புராண வசநம் அநுஸந்தே$_4$யம்.

ஜீவாத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபமான ஜ்ஞாத்ருத்வ ஶேஷத்வங்களில் ஶேஷத்வமே ப்ரதா$_4$நம்; ஆகையிறே ஆழ்வார் ஆத்மஸ்வரூபத்தை "அடியேன்" (8-8-2) என்று நிர்த்தே$_3$ஶித்தார். இங்கே, "அஹம் ப்ரத்யயவேத்$_3$யத்வாத்

---

a திருவாய் 7-8-9 b திருவாய் 10-7-10 c திருவாய் 8-8-5 d திருநெடு1 e திருவாய் 1-3-6 f திருவாய் 8-8-4 g திருவாய் 8-8

அவனுக்கானபோது விரும்பப்பட்டு, பிறர்க்கானபோது a ஏருளுமிறையோனிற்படியே கைவிடப்படும் ஆத்மாவென்று தோற்றுகைக்காக. b அடியோமென்றெழுத்துப்பட்டவன்று ஶேஷத்வம் எல்லார்க்கும் பொதுவாகையாலே, ஆத்மாக்கள் திரளையும். c 'என்னுடைமையையும்' என்னும்படி ஆத்மாவுக்கு ஶேஷமான அசித்தையும் இம்மகாரந்தான் காட்டக்கடவது.

*மந்த்ரே ப்ரத$_2$மமீரணுத்| ப$_4$ரஷ்யகாரஸ்ய வசநாத்" இத்யாதி$_3$ பூர்வர்கள் வசநம் அநுஸந்தே$_4$யம். ஜீவாத்ம ஸ்வரூபபரமான நான்கு திருவாய்மொழிகளில் ஒன்றான *ஏரு ளும் இறையோனில் ஆழ்வார், "ஏறுதிருவுடைய ஈசனுகப் புக்கு வேறுபடில்என்னுடைமை மிக்கவுயிர் தேறுங்கால்என் தனக்கும் வேண்டா" [திருவாய்மொழிநூற்48] என்றருளிச் செய்கிறார். "ஶேஷத்வ ப$_3$ஹிர்பூ$_4$தம் அஸஹ்யம்" என்றிறே எதிகட்கிறைவன் யமுனைத்துறைவன் ஸ்தோத்ரரத்ந நிஷ்கர்ஷம். இவற்றையருளிச்செய்கிறார் (கண்கள் சிவந்திற் படியே)என்று தொடங்கி. ஶேஷத்வம் ஸர்வாத்மஸாத$_4$ரண மாகையாலே மகாரம் ஆத்மஸாமாந்யபரம் என்கிறார் (அடி யோம்) என்று தொடங்கி. "தது$_3$பகரணம் வைஷ்ணவ மித$_3$ம்" [அஷ்டஶ்லோகீ-1] என்ற ப$_4$ட்டர்ஸ்ரீஸூக்தியை அடியொற்றி அருளிச்செய்கிறார்(அசித்தையும்காட்டக்கடவது) என்று. அதாவது ப்ரத$_4$நரான சேதநரைச் சொன்ன போதே அவர்களுக்கு போ$_4$க்$_3$ய போ$_4$கோ$_3$பகரண போ$_4$க$_3$ ஸ்தா$_2$நரூபேண ஶேஷமான அசித்$_3$வர்க்க$_3$மும் ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷ தயா இப்பத$_3$த்தில்அநுஸந்தே$_4$யம்-என்றபடி. சேதநத்$_3$வாரா அசித்தை உபலக்ஷிக்கவேண்டும்படி சேதநவாசியான பத$_3$த்தையெடுக்கிறது — அந்த அசித்திற்காட்டில் சேதந னுடைய ப்ராத$_4$ந்யம் தோற்றுகைக்காக. ஆக, பத$_3$த்ர யாத்மகமான ப்ரணவத்தில் ப்ரத$_2$ம சரம பத$_3$ங்கள் ஸம் ப$_3$ந்தி$_4$த்$_3$வய விஶேஷத்தைச் சொல்லிற்று. மத்$_4$யமபத$_3$ம் அவற்றினுடைய ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ விஶேஷத்தைச் சொல்லிற்று.*

a திருவாய் 4-8 b திருப்பல் 10 c பெரியாழ்திரு 5-4-1

நம: ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம்

ஸர்வரக்ஷகனுன ஶ்ரிய:பதிக்கு அநந்யார்ஹஶேஷமாகை யாகிற நிலைநின்றவுறவை ஆத்மாவை அறியவொட்டாத விரோதி$_4$யை— 'நம:' என்று கழிக்கிறது. நமஸ்ஸு 'ந' என்றும், 'ம:' என்றும் இரண்டு பத$_3$மாயிருக்கும். 'ம:' என்று எனக்கென்கிறவித்தை 'ந' என்று கழித்து-a வீடுமின்முற்றத் திற்போலே கழித்துக்கொண்டு கழிக்கப்படுமத்தைக் காட்டு கிறது. அவன் உடையவனுய் தானுடைமையானமை நிலை நிற்பது—தனக்குத்தான் கடவனுகவும், தன்னதல்லாத ஆத்மாத்மீயங்களை 'என்னது' என்றும் நினைக்கிற அஹங்கார மமகாரங்களை b வேர்முதல் மாய்த்தாலாகையாலே, உகாரத்

இனி, திருமந்த்ரத்தில் மத்$_4$யமபத$_3$மான நமஸ்ஸுக்கு அர்த்த$_2$ம்அருளிச்செய்கிருர் (ஸர்வ)என்று தொடங்கி. அதில் அவாந்தரபத$_3$ பே$_4$க$_3$த்தை அருளிச்செய்கிருர் (நமஸ்ஸு) என்று தொடங்கி. "வீடுமின் முற்றவும்" [திருவாய் 1-2-1] என்னுமாபோலே "நம:"என்று நிஷேத$_4$ பூர்வகமாகநிஷேத்$_4$யத்தைச் சொல்லுகிறது. இதில் மகாரம் "மந ஜ்ஞாநே" என்கிற தா$_4$துவிலே ஷஷ்ட்$_2$யந்தமாய், 'எனக்கு நான் உரியேன்' என்கிறது. நகாரம் இத்தை நிஷேதி$_4$த்து, "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்கிறபடியே, தன்னுடைய மமதாநிவ்ருத்தியையும், மமதைக்கு ஊற்றுன அஹங்கார நிவ்ருத்தியையும் அநுஸந்தி$_4$க்கிறது. கீழே சதுர்த்தி$_2$யில் சொல்லுகிற பாரதந்த்ர்யத்தாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம் கழியுண்டிருக்க இங்கு நிவ்ருத்தமாகிற அஹங்கார மமகாரமாகிறது என்னென்னில்,— அங்கு ப$_4$க$_3$வத் பாரதந்த்ர்ய விரோதி$_4$யான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் கழிக்கிறது. இங்கு ஸ்வரக்ஷணத்திலே தான் இழிகையிறே அதுக்கு விரோதி$_4$யாய் அறுவது. அதாகிறது—ஸ்வரக்ஷணமாக ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ாநம் பண்ணுகை. அது ஸ்வரூபஹாநியாயிறே

a திருவாய் 1-2 b திருவாய் 1-2-3

திலே கழியுண்ட பிறரிலே சொருகின தன்னை 'நம:'என்றுவெளி யாகக் கழிக்கிறது. ஸம்ஸாரத்துக்கு விதையாய், காட்டுத்தீயும் ம்ருத்யுவும்போலே ஸ்வரூபத்தைச்சுட்டு உருவழிக்கிற 'நான்' 'எனது' என்கிறவை கழிந்தாலிறே ஸ்வரூபஸித்$_3$தி$_4$யுள்ளது.

தனக்கும் பிறர்க்குமல்லனானால் அவனுக்கு மவனுடை யார்க்குமாக வேண்டுகையாலே. ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வம் பிராட்டி யளவும் சென்றாப்போலே மிது$_2$நஶேஷத்வமும் a திரு

யிருப்பது. ப$_4$ர்த்தாவுக்கு ஶேஷமான ஶரீரத்தை அவகா$_4$தாதி$_3$ வ்யாபாரங்களாலே பதிவ்ரதை ரக்ஷிக்கை யாகிறது—ப$_4$ர்த்தாவுக்கு ஸ்வரூபஹாநியாய் தனக்கும் ஸ்வரூப ஹாநியாயிறே இருப்பது. ஆகையாலே, நவ த்$_3$வாரபுரமான லங்காபுரத்திலே நிருத்$_3$தை$_4$யான பிராட்டி "தத்தஸ்ய ஸத்$_3$ருஶம் ப$_4$வேத்" என்று சக்ரவர்த்தி திருமகன் பக்கலிலே ந்யஸ்தப$_4$ரையாய் இருந்தாப்போலே இருக்கை இவனுக்கு ஸ்வரூபம். ஆக, இத்தால் ஸ்வரக்ஷணத்திலே இழிகை ஸ்வரூபஹாநியாம்படி ஈஶ்வரனுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரம் இந்த ஆத்மவஸ்து என்றதாயிற்று. ஸ்வரக்ஷணக்ஷமனான ப$_4$ர்த்தா இருக்க, ஸ்வரக்ஷணத்தில் நின்றும் பதிவ்ரதை கைவாங்கினால் ப$_4$ர்த்தாவே ரக்ஷகனா யறுமோபாதி இவனும் அத்யந்த பரதந்த்ரனாயற்றால் ஈஶ்வரனேயிறே ரக்ஷகனாயறுவான். ஆகையாலே ஈஶ்வர னுடைய உபாயபா$_4$வமும் ஆர்த்த$_2$மாகச் சொல்லிற்றாயிற்று.

"நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் உற்றதும் உன் அடியார்க்கடிமை' என்று திருமங்கையாழ்வார் அநுஸந்தி$_4$த் தருளினாப்போலே, இப்பத$_3$த்திலே பாரதந்த்ர்ய காஷ்டை$_2$ யான ததீ$_3$ய ஶேஷத்வமும் அநுஸந்தே$_4$யம் என்னுமத்தை ஸத்$_3$ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (தனக்கும் பிறர்க்கும்) *என்று தொடங்கி. ஈஶ்வரனுக்கு இவன் அத்யந்த பரதந்த்ர னானது— அவனுக்கு இஷ்டவிநியோகா$_3$ர்ஹனாகிலிறே.*

---

a திருவாய் 6-9-11

மாலுக்கு உரிய தொண்டர் தொண்டரளவுமோடி a மெய்யடியார்கள்தம் எல்லையிலடிமையையும் இது காட்டக் கடவது. ஒருவன் தனக்கென்று எழுதிக்கொண்ட அடிமையும் காணியும், ப$_4$ார்யாபுத்ராதி$_3$களுக்கும் விற்று விலைசெல்லும் படியாக்கினால், அவனுக்கு நிலைநின்றதாமாபோலே b அற விலை செய்த c அடிமையறக்கொண்ட ஆத்மாத்மீயங்களை d எந் தம்மை விற்கவும் பெறுவார்கள். e ஈதெல்லாமுனதேயாக' என்னும்படி f அடியார்க்காட்படுத்தாலிறே அவன் g நிலையாளாக வுகந்தானாவது.

அவனுக்கு இஷ்டராகிறார் "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ" என்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிறே. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகிறார்– "ஜங்க$_3$ம ஸ்ரீவிமாநாநி" என்கிறபடியே ஈஶ்வரனுக்கு தி$_3$வ்ய மங்கள விக்$_3$ரஹந்தோபாதி ஶரீரபூ$_4$தராயிருக்கையாலே, ப$_4$ர்த்ரு ஶரீரத்திலே மேல் விழுகிற ஸ்த்ரீக்கு பாதிவ்ரத்ய ப$_4$ங்க$_3$ம் இல்லாதவோபாதி அநந்யார்ஹஶேஷத்வத்துக்கு ப$_4$ங்க$_3$ம்வாராது.

அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வத்தினுடைய அப்ரச்யுதிக்கு ஶரீரத்வம் ப்ரயோஜகமாகில், சேதநாசேதந விப$_4$ாக$_3$மற ஸர்வமும் ஶரீரமாயன்றோ இருப்பது. ஆனால் ஸர்வர்க்கும் ஶேஷபூ$_4$தனாக வேண்டி வந்ததே!' என்னில்; அவனுக்கு ப்ரஸாத$_3$ பாத்ரரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு ஶேஷமாயிருக்குமிருப்பு ஶரீரத்வஸாமாந்யத்தாலே வ்யபி$_4$சரியாது. ப$_4$ர்த்தாவோடு ப$_4$ார்யைக்கு அவ்யவதாநேந ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் உண்டாகாநிற்கச் செய்தேயும், ஆர்த்தவாதி$_3$ தோ$_3$ஷ தூ$_3$ஷிதையானவன்று, ப$_4$ர்த்தாவோடு ப்ரஜைகளோடு வாசியற எல்லார்க்கும் அஸ்ப்ருஶ்யையாய், குளித்தவாறே ஸம்ஶ்லேஷிக்கலாம்படியிருக்கிறாப்போலே, அஹங்காரமமகாராதி$_3$கள் உண்டானவன்று த்யாஜ்யமாய். அவை போனவன்று இவைதானே உபாதே$_3$யமாகக் கடவது. ஆக, ப்ரயோஜக

---

a பெருமாள் திரு 2-10 b திருவாய் 8-1-10 c திருவாய் 4-9-6 d பெரியாழ் திரு 4-4-10 e திருநெடு 27 f திருப்பள்ளி 10 g பெரிய திரு 3-6-9

எல்லாரும் தா₃ஸபூ₄தராயிருக்க a 'அவர்கட்கங் கருளில்லா' என்னும்படி சிலரை த்₃விஷத்துக்களென்று b அழலவிழித்துச் சிலர் பக்கலிலே c என்றும் அருள் நடந்து d 'என்தமர்' e என்னடியார்', 'என்னுடைய ப்ராணன் கள்', 'என்னுடைய ஆத்மா', 'இரண்டாமந்தராத்மா' என்று அவன் விரும்புகையாலே f அவனை உள்ளத்து g எண்ணாதே யிருப்பாரோடுறவறவும் h எண்ணும் நெஞ்சுடையார்க்கு அடி மைப்படுகையும் ஸ்வரூபமென்னுமிடத்தை உகாரமும் நமஸ்ஸூம் அறிவிக்கிறதென்றிறே i திருவெட்டெழுத்தும் கற்ற ஆழ்வார் 'மற்றுமோர் தெய்வமுளதென்றிருப் பாரோடுற்றிலேன் உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை' என்றது.

ஆத்மாவினுடைய ஶேஷத்வம் இவ்வளவும் சென்று நிலைநின்றாப்போலே அவனுடைய ரக்ஷகத்வமும் நிலைநிற்பது ஸ்வரக்ஷணத்திலே தான் அந்வயியாதொழிந்தாலாகையாலே, இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையறுத்து அவனே உபாயமென்னு

மாயற்றது.— ஈஶ்வரனுக்கு ப்ரஸாத₃பாத்ரமான ஶரீரம் உத்₃தே₃ஶ்யமாகக் கடவது. நிக்₃ரஹபாத்ரமான ஶரீரம் த்யாஜ்யமாகக் கடவது; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் **(எல்லாரும்)** *என்று தொடங்கி.*

நமஶ்ஶப்₃த₃த்தாலே ஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டாப் போலே உபாயமும் சொல்லப்படுகிறது. இது தன்னை அருளிச் செய்கிறார் **(ஆத்மாவினுடைய)** *என்று தொடங்கி. "க₃ச்ச₂த்₄ வம் ஏநம் ஶரணம் ஶரண்யம் புருஷர்ஷப₄ா:" என்று 'ஶரணம் புகுருங்கோள்' என்று உபதே₃ஶிக்க. "த்₃ரௌபத்₃யா ஸஹிதா: ஸர்வே நமஶ்சக்ரு: ஜநார்த₃நம்" என்று அநுஷ் டா₂ந வேளையிலே 'நமஸ்காரத்தைப் பண்ணினார்கள் என் கிற ஸ்தா₂நப்ரமாணத்தாலே. நமஶ்ஶப்₃த₃ம் ஶப்₃த₃ மாகவே உபாயவாசகமாகக் கடவது. இத்தை அருளிச்*

a பெரியதிரு 5-6-8 b பெரியாழ்திரு 1-8-5 c பெரியதிரு 3-10-1
d பெரியதிரு 10-6-5 e பெரியாழ் 4-9-2 f பெரியதிரு 11-6-7
g பெரியதிரு 2-6-1 h பெரியதிரு 2-6-2 i பெரியதிரு 8-10-3

மிடத்தையும் வெளியிடுகிறது நமஸ்ஸு. ஶரணம் புகச் சொல்ல 'நமஸ்ஸைப் பண்ணிஞர்கள்' என்கிற வழியாலே உபாயத்தைக் காட்டுகிறதாகவும் சொல்லுவர்கள்.

நடுவே கிடந்து ஸ்வரூபத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் களையறுத்து a 'நல்வகையால்', b 'வேங்கடத்துறைவார்க்கு', c 'மேலைத்தொண்டுகளித்து' என்று ஸ்வரூபமும் உபாயமும் ப்ராப்யமும் தாஞய். d உற்றெண்ணில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்துக்கும் தானுரியனல்லாத பாரதந்த்ர்யத்தின் மிகுதியை e 'எனதாவியுமுனதே', f 'என்னுடைமையும் நீயே' என்கிறபடியே காட்டி ஸ்வரூபத்தையோடவைக்கையாலே இத்தை ஆந்தராளிக வைஷ்ணவ பத₃மென்று பூர்வாசார்யர்கள் விரும்புவர்கள்.

செய்கிருர் (ஶரணம்) என்று தொடங்கி. ஆக, ப்ரணவத்தாலும் நமஶ்ஶப்₃த₃த்தாலும் ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயமும் சொல்லிற்ருயிற்று.

"மந்த்ர ப்₃ரஹ்மணி" என்கிற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியையடியொற்றி அருளிச்செய்கிருர்(நடுவே கிடந்து)என்றுதொடங்கி. காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே, நமஸ்ஸு கீழும் மேலும், ஸ்வஸ்த₂ாநத்திலும் அந்வயித்து ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்த₂ங்களை ஶிக்ஷிக்கிறது என்றிறே ப₄ட்டர் அருளிச்செய்தது. இத்தால் ப்ரத₂மபத₃த்தில் சொன்ன ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதி₄யும், நம:பத₃த்தில் ஆர்த்த₂மாக ஸித்₃தி₄க்கிற உபாயத்துக்கு விரோதி₄யும், உத்தர பத₃த்தில் சொல்லுகிற ப்ராப்யத்துக்கு விரோதி₄யும் கழிக்கக் கடவதாயிறேயிருப்பது என்றபடி. "ஆத்மாத்மீயங்கள் இரண்டும் அத்தலைக்கு ப்ரகாரதயா ஶேஷம்" என்றும், "து₃:க்க₂த்தைப் போக்குவாய் போக்காதொழிவாய், வேருெரு ரக்ஷக வஸ்துவை உடையேனல்லேன்" என்றும். "உன் உகப்

---

a திருப்பல் 11 b திருவாய் 3-3-6 c திருவாய் 10-3-7 d திருவாய் 7-9-10 e திருவாய் 5-7-10 f திருவாய் 2-9-9

நாராயண பத₃ார்த்த₂ம்

'நாராயண 'பத₃ம்— தன்னை அடியானாக உணர்ந்தவன் ஶேஷிபக்கல் அடிமையை இரக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. நாராயணன் என்றது அகாரத்தில் சொன்ன ஶேஷியை

புக்குப் புறம்பான எங்களுடைய ஆசையைப் போக்கு'' என்றும் நமஶ்ஶப்₃த₃த்தாலே சொல்லிற்றாயிற்று— என்றபடி. ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த₂ங்கள் மூன்றுக்கும் விரோதி₄ அஹங்காரமமகாரங்களாகையாலே, தந்நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது நமஶ் ஶப்₃த₃ம் என்றதாயிற்று.

அநந்தரம் நாராயண பத₃ார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் (**நாராயண பத₃ம்**)*என்று தொடங்கி. அகார நாராயண பத₃ங்களுக்கு உண்டான ஸங்க்₃ரஹவிஸ்தரபா₄வத்தையருளிச் செய்கிறார்* (**நாராயணன் என்றது**) *என்று தொடங்கி. அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயண பத₃ம். சுருங்கச் சொன்ன அர்த்த₂ந்தன்னையே அஜ்ஞாந ஸம்ஶய விபர்யயங்கள் கழியும்படி முக₂ாந்தரத்தாலே தெளிவிக்கை விவரணம். இஸ்ஸங்க்₃ரஹ விவரணபா₄வம் ப்ரத₂மாக்ஷரம் முதலாக யத₂ாஸம்ப₄வம் கண்டுகொள்வது. ''உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு. அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயண பத₃ம். மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி₂. நாரபத₃ம் என்றும் சொல்லுவர்கள்'' என்றபடி. ரக்ஷ்யாம்ஶமும் ரக்ஷண ப்ரகாரமுமிறே அகாரத்தில் விவரணீயமான அம்ஶம். அதில் நார ஶப்₃த₃த்தாலே ரக்ஷ்யாம்ஶத்தை விவரிக்கிறது. நாராயணன் என்கிற ஸமஸ்த பத₃த்தாலே ரக்ஷணப்ரகாரத்தை விவரிக்கிறது. அதில் ரக்ஷ்ய விவரணம் பண்ணுகிறது நாரபத₃ம். '' ரிங்-க்ஷயே '' என்கிற தா₄துவிலே, ''ர'' என்று பத₃மாய். க்ஷயிக்கும் வஸ்துவைச் சொல்லி, நகாரம் அத்தை நிஷேதி₄த்து, ''நர'' என்று க்ஷயமில்லாத நித்யவஸ்துவைக் காட்டி ஸமூஹார்த்த₂த்திலே அண் ப்ரத்யயமும், ஆதி₃வ்ருத்₃தி₄யுமாய், ''நார'' என்று நித்ய வஸ்து ஸமூஹத்தைச் சொல்லி. 'நாரா:' என்று ப₃ஹு*

வெளியிடுகிறது. 'நர:', 'நார:', 'நாரா:'— என்று(ம்) அழியாத ஶேஷவஸ்துக்களினுடைய திரளைக் காட்டுகிறது. நரனென்று சொல்லப்படுகிறவன் பக்கல் நின்றும் பிறந்தவற்றையும், தத்வங்களிலே முற்பட்ட ப்ரத₄ாநமான அப்புக்களையும் நாரங்களென்னக்கடவது. என்றுமுண்டாய், ஒருபடிப்பட்டு, ஆவதழிவதாகாநிற்க ஸ்வரூப நாஶமின்றிக்கேயிருக்கிற இரண்டு விபூ₄தியிலுள்ளவற்றையெல்லாம் சொன்னபடி.

வசநமாகையாலே ஸமூஹபத₃ஹாஸ்யத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நர: நார: நாரா:) என்று தொடங்கி. இங்கு சொல்லப்படும் நித்யத்வம் ஸ்வரூபேண நித்யத்வம், ப்ரவாஹ ரூபேண நித்யத்வம் என்று த்₃விவித₄ம். ஸ்வரூபேண நித்யதையாவது—ஸத்தான பத₃ார்த்த₂த்தினுடைய உத்பத்தி விநாஶாத்யந்தாப₄ாவம். ப்ரவாஹரூபேண நித்யதையாவது — உத்பத்தி விநாஶயோகி₃யாகாநிற்கச்செய்தேயும், பூர்வகாலத்திலுண்டான நாமரூபலிங்க₃ாதி₃களுடைய அநந்யத₂ாப₄ாவம். ஆக "நாரா:" என்று நித்யபத₃ார்த்த₂ங்களின் ஸமூஹங்களைச் சொல்லுகிறது. "ஸ்ருஷ்ட்வா நாரம்" என்கிற வராஹபுராணவசநத்தையும், "ஆபோ நாரா:" என்கிற மநுவசநத்தையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நரன் என்று) என்று தொடங்கி. அப்புக்களையெடுத்தது தத்வாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்னுமிடம் "நராஜ் ஜாதாநி" [ப₄ார-ஆநு 186-7] இத்யாதி₃களாலே ஸித்₃த₄ம். இந்த ப₃ஹுவ்ரீஹிஸமாஸமான நிர்வசநத்தில் நாராயணனுடைய ஸர்வவித₄காரணத்வமும், அயநஶப்₃த₃த்தில் "ஈயத இத்யயநம்" என்கிற கர்மணிவ்யுத்பத்தியாலே இவற்றை வ்யாப்யமாகவுடையவனுடைய ஸர்வவ்யாபகத்வமும், அதுக்கு உபயுக்தமான நிரதிஶயஸூக்ஷ்மத்வமும் சொல்லிற்றாய்த்து. இப்பொருள்கள், "ஈயதே அஸ்மிந்" என்கிற அதி₄கரணவ்யுத்பத்தியிலும் வரும். ஆகாஶம் க₄டாதி₃களிலே வ்யாபிக்குமாபோலே தன் ஸ்வரூபைகதே₃ஶங்

a 'உணர் முழு நலம்' என்கிற ஜ்ஞாநாநந்த₃ாதி₃களும். b 'மழுங்காத' c 'உயர்வற உயரும்' என்கிற ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதி₃களும், d ஆசறுசீலாதி₃களும், இவற்றை வெளியிடுகிற e மணியுருவில் பூதமைந்தான f நீலச் சுடர்விடு மேனியும் g 'வெறிகொள்சோதி', h மலர்புரையும்' என்கிற ஸௌகு₃ந்த்₄ய ஸௌகுமார்யாதி₃களும். i 'முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ' என்னும்படியாயிருக்கிற j சென்னி நீண்முடியாதியாய பூ₄ஷணங்களும். k 'அந்தாம வாள் முடி சங்காழி நூலாரம்' என்கிற ஆபரணங்களோடொருகோவையான ஆயுத₄ங்களும், l 'பார் மகள் பூமங்கையோடு சுடராழி சங்கிருபால்' என்னும்படி ஆழ்வார்களோடொக்க அநுப₄விக்கிற நாய்ச்சிமார்களும், m 'திருமகள் பூமி என்கிற சேர்த்தியிலே n ஏவிற்றுச் செய்கிற நித்யஸூரிகளும், o 'அடியரோடிருந்தமை' என்னும்படி இவர்களோடு ஸாம்யம் பெற்ற முக்தரும். p 'சென்றால் குடையாம்' என்று அவர்கள் உபகரணரூபமாகக் கொண்ட ச₂த்ரசாமராதி₃களும், q தேவர்குழாத்துக்கிருப்பிடமான திருமாமணி மண்டபமும். அதைச் சூழ்ந்த r கொடியணி நெடுமதிள்

களாலே வ்யாபிக்கையன்றிக்கே, ஜாதி. வ்யக்திதோறும் வ்யாபிக்குமோபாதி ஸமாப்ய ஆத்மதயா வ்யாபித்து த₄ரிக்கும் என்கிறது நாராயணபத₃ம். இந்த அந்தர் வ்யாப்தியையும் ப₃ஹிர்வ்யாப்தியையும் நினைத்திறே ஶ்ருதி "அணோரணீயாந் மஹதோ மஹீயாந்" என்றது.

நித்யவஸ்துக்களை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் (உணர்முழுநலம்) என்று தொடங்கி. பிராட்டியினுடைய நாரகோடிக₄டிதத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பார்மகள்) என்று தொடங்கி. உடையவரும் க₃த்₃யத்திலே இங்ஙனே

---

a திருவாய் 1-1-2 b திருவாய் 3-1-9 c திருவாய் 2-7-11 d திருவாய் 5-3-1 e திருநெடு 1 f திருவிருத்தம் 14 g திருவாய் 6-9-8 h திருநெடு 5; i திருவாய் 3-1-1 j திருவாய் 5-5-9 k திருவாய் 2-5-1 l பெரியதிரு 2-10-9 m திருவாய் 8-1-1 n பெரியாழ்திரு 4-2-6 o திருவாய் 10-9-11 p முதல்திருவ 53 q திருவாய் 5-5-10 r திருவாய் 10-9-8

கோபுரமும். அதில் a வாசலில் வானவரும். b வைகுந்த மாநகரும். c கோயில்கொள் தெய்வங்களினுடைய திவ்ய விமானங்களும். d 'மாடமாளிகை' என்னும்படி e நல் வேதியர் பதிகளைச் f சூழ்ந்த ஆராமங்களும். g அந்தப் பூவியல் பொழிலை வளர்க்கிற h ஓதநெடுந்தடங்களும், அவற்றுக்கடியான விரஜையும். i வைகுந்தவானாடும், j சூழ் பொன் விசும்பான பரமாகாஸமும். k சுரரறிவருநிலையான மூலப்ரக்ருதியும். l மங்கியவருவான பத்தர்களும், m காலசக்கரமும் n மானாங்காரம் முதலான தத்வங்களும், அவற்றாலே சமைந்த o பத்தினுன்றிசைக்கணின்ற புற p விமையோர் வாழ்தனி முட்டைக் கோட்டையும். q மனிசர் தெய்வம் மற்றும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமான பதார்த்தங்களும். r எண் மீதியன்ற புறவண்டங்களுமாகச் சொல்லப்படுகிற இவை நாரங்களாகிறன. s 'நலந்திகழ் நாரணன்' t 'வண்புகழ் நாரணன்' u 'வாழ் புகழ் நாரணன்' v நன்மேனியினன்நாராயணன்' w 'பல்கலன்நடையாவுடைத் திருநாரணன்' x 'தெய்வநாயகன் நாரணன்' y 'நாராயணனுக்கு' z 'ஏகமூர்த்தியிருமூர்த்தி' என்று தொடங்கி z 'நடுக்கடலுள் துயின்ற நாராயணன்' / 'தானுமமைவுடை நாரணன்' * 'நாரணனெம்மான் பாரணங்காளன்' § 'நாராயணன் நங்கள் பிரான்' || 'நீரார் பேரான்' என்று பலவிடங்

யிறே அருளிச்செய்தது. இத்தால் நாராயண பதத்தில் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதுநம் என்றதாயிற்று.

---

a திருவாய் 10-9-5 b திருவாய் 4-10-11 c திருவாய் 8-6-5 d நாச்-திரு 4-5 e திருவாய் 10-9-10 f சிறியதிருமடல் 71 g திருவாய் 6-7-5 h திருவாய் 5-9-7 i பெரியதிருவ 68 j திருவாய் 10-8-11 k திருவாய் 1-1-8 l திருவாய் 8-1-6 m திருவாய் 4-3-5 n திருவாய் 10-7-11 o திருச்சந்த 79 p திருவாய் 4-9-8 q திருவாய் 3-6-1 r திருவாய் 6-9-5 s பெரு திரு 1-11 t திருவாய் 1-2-10 u திருவாய் 10-9-1 v திருவாய் 9-3-1 w திருவாய் 3-7-4 x திருவாய் 5-7-11 y பெரியாழ்திரு 3-7-11 z திருவாய் 4-3-3 / திருவாய் 1-3-3 * திருவாய் 10-5-2 § திருவாய் 9-3-1 || பெரியதிரு 2-4-6

களிலும் நாரங்களாகத் தோற்றுகிறவற்றை a 'பொங்கு புணரிக்கடல் சூழாடை' என்கிற பாட்டிலே திரளவருளிச் செய்தருளினார்.

அயநஸப்₃த₃ார்த்த₂ம்

'அயநம்' என்று இருப்பிடமாய், நாரங்களுக்கு இருப்பிட மென்றும், நாரங்களையிருப்பிடமாகவுடையவனென்றும் சொல்லக்கடவது.

b 'நானுன்னையன்றியிலேன்—நீ என்னையன்றியிலை என்று ஒன்றையொன்று குலையில் இரண்டுதலையும் இல்லையாம்படி

தத்புருஷ ப₃ஹுவ்ரீஹிஸமாஸத்₃வயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அயநம்) என்று தொடங்கி. தன் கு₃ணங்களிலே ஈஶ்வரன் வ்யாபிக்கும்போது கு₃ணவிஶிஷ்டனாயே வ்யாபிக்க வேணும். நிர்கு₃ணமாய் வஸ்து இராமையாலே. அப்போது வ்யாப்யகு₃ணங்களே வ்யாபகங்களாய், வ்யாபக கு₃ணங்களே வ்யாப்யங்களாயறுகையாலே, ஆத்மாஶ்ரயதோ₃ஷமுண்டாம். அதுக்கு மேலே தன் கு₃ணங்களிலே கு₃ணி வ்யாபிக்கவேணுமென்று புக்கால் தத₃ாஶ்ரயமான கு₃ணங்களையும் கு₃ணி வ்யாபிக்கவேண்டும். அந்த வ்யாபகனுடைய கு₃ணங்களையும் கு₃ணி வ்யாபிக்கவேண்டும். ஆகையாலே அநவஸ்த₂ாது₃ஸ்த்த₂மாம். ஆகையால், ''நாரங்களுக்கு ஆஶ்ரயம்'' என்கிறவிடத்தில் கு₃ணங்களையும் சொல்லிற்றேயாகிலும், ''நாரங்களை ஆஶ்ரயமாகவுடையவன்'' என்கிறவிடத்தில், கு₃ணங்களையொழியச் சொல்லவேணும்—என்றதாயிற்று. ஆக ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகத்வம், உப₄யவிபூ₄தி நாத₂த்வம், ஸர்வஸ்மாத்பரத்வம், ஸர்வஶரீரித்வம் உள்ளிட்டவை உக்தமாய் நின்றது.

ஸமாஸத்₃வயத்தாலும் ப₂லித்த அம்ஶத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நான் உன்னை) என்று தொடங்கி. ''அந்தரத்

a பெரியதிரு 6-10-9 b நான்திருவ 7

யிருக்கையாலே a தன்னுளனைத்துலகும் நிற்க நெறிமையால் தானுமவற்றுள் நிற்கும்' என்கிற மேன்மையையும், நீர்மையை யும் சொல்லிற்றாயிற்று. எல்லாவற்றுக்கும் காரணமாய், அந்தராத்மாவாய், அவற்றின் தோ₃ஷம் தட்டாமே நின்று, நியமித்து, தானெளிமையுடையனாய், ஸ்வாமியாய், எல்லா உறவுமாய், உபாயமுமாய், உபேயமுமாயிருக்குமதெல்லாம் இதிலே தோற்றும்.

தில்....அந்தணனை'' ''யாவையும் யவரும் தானாய் அவரவர் சமயந்தோறும் தோய்விலன்'' ''ஸர்வபூ₄தாந்தராத்மா, அபஹதபாப்மா'' இத்யாதி₃ ப்ரமாணங்களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (அந்தராத்மாவாய் அவற்றின் தோ₃ஷம் தட்டாமே நின்று) *என்று. அதாவது — வ்யாப்யக₃த தோ₃ஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட ஸ்வபா₄வன் என்றபடி. ''எம்பிரானெந்தை'', ''சேலேய் கண்ணியரும்'' ''ப்₄ராதா ப₄ர்த்தா ச'' ''மாதா பிதா'' என்றத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்* (எல்லா உறவுமாய்) *என்று. ''இண்— க₃தௌ'' என்கிற த₄ாதுவிலேயாதல் ''அய—க₃தௌ'' என்கிற த₄ாதுவிலேயாதல் ஸித்₃த₄மான அயநபத₃த்தில், கரணவ்யுத்பத்தியாலும் கர்மணிவ்யுத்பத்தியாலும் ப்ரகாஶிதமான உபாயத்வ உபேயத்வங்களை அருளிச்செய்கிறார்* (உபாயமுமாய் உபேயமுமாய்) *என்று. ப₃ஹுவ்ரீஹி யோஜனை கொள்ளுகிறவிடத்தில் யோக்₃யதாநுகு₃ணமாக நாரஶப்₃த₃த்தை கு₃ணங்களையொழிந்த வஸ்துக்களுக்கு வாசகமாகக்கொண்டாப்போலே, தத்புருஷயோஜனையிலும் அயநஶப்₃த₃த்தை உபாயஉபேயவாசியாகக்கொள்ளுமளவில், யோக்₃யதாநுகு₃ணமாக நாரஶப்₃த₃த்தை அசேதநங்களை யொழிந்த சேதநவஸ்துக்களுக்கு வாசகமாகக் கொள்ளக் கடவது. ''நாரஸ்த்விதி ஸர்வபும்ஸாம் ஸமூஹ: பரிகத்₂யதே| க₃திராலம்ப₃நம் தஸ்ய தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:||'' என்றும், ''நாரஶப்₃தே₃ந ஜீவாநாம் ஸமூஹ: ப்ரோச்யதே*

---

a திருவாய் 9-6-4

வ்யக்தசதுர்த்₂யர்த்த₂ம்

'ஆய'என்று மகாரத்தில் சொன்ன ஆத்மாவுக்கு அகாரத்தில் சொன்ன ஶேஷத்வம் நிலைநிற்பது கைங்கர்யத்திலே தான் அந்வயித்தாலாகையாலே அடிமையில் இரப்பைக் காட்டுகிறது. a 'தொடர்ந்து குற்றேவல்' b 'ஆட்செய் எக்காலத்தும்' c 'சென்றாலிருந்தால் நின்றால்' d ஊரும் புட்கொடியுமஃதே' என்கிற படியே எல்லா தே₃ஶங்களிலும் திரைக்குள்ளோடு புறம்போடு வாசியற எல்லா அடிமைகளையும் e முகப்பே கூவிப் பணி கொண்டருளவேணுமென்கிற இரப்பை f ஒழிவில் காலத்திற்படியே காட்டக்கடவது.

மூலமந்த்ரார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம்

ஆக. இத்திருமந்த்ரம் ஸர்வரக்ஷகனான ஶ்ரிய:பதிக்கு அநந்யார்ஹ ஶேஷபூ₄தனாய் ஶரீரேந்த்₃ரியாதி₃களில் வேறு

பூ₃தைத₄:। தேஷாம் அயநபூ₄தத்வாத் நாராயண இஹோச்யதே॥'' என்றும் இத்யாதி₃களிலே இவ்வர்த்த₂ம் சொல்லப்படாநின்றதிறே.

இனி. இதில் விப₄க்த்யம்ஶத்தாலே கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தி₂க்கிறபடியை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆய) என்று தொடங்கி. ''நாகிஞ்சித்குர்வத: ஶேஷத்வம்'' என்றத்தையுட்கொண்டு (ஶேஷத்வம்) இத்யாதி₃ அருளிச்செய்கிறார். ஆக. லுப்தவ்யக்தசதுர்த்₂யர்த்த₂ங்களின் நிரூப்ய நிரூபகபா₄வம் நிரூபிதம்.

இனி இம்மந்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்ட அர்த்த₂ங்களை ஸங்க்₃ரஹித்தருளிச்செய்கிறார் (ஆக) என்று தொடங்கி. அதாவது—சேதநனுடைய ப்ரக்ருதே:பரத்வமும், ப்ரக்ருதே:பரனுடைய ஶேஷத்வமும், ஶேஷத்வத்தினுடைய அநந்யார்ஹதையும், அநந்யார்ஹஶேஷத்வ ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄யையும், அநந்யார்ஹஶேஷபூ₄தனுடைய அஹங்கார மமகார

---

a திருவாய் 9-2-3 b திருவாய் 2-9-4 c முதல்திருவ 53 d திருவாய் 10-2-3 e திருவாய் 8-5-7 f திருவாய் 3-3-1

பட்டு ஜ்ஞாநாநந்த$_3$மயனாய், ஸ்வதந்த்ரனன்றிக்கே ஸர்வ ப்ரகார பரதந்த்ரனான நான் உப$_4$யவிபூ$_4$திநாயகனான நாராயணனுக்கு ஸர்வவித$_4$கைங்கர்யங்களிலும் அந்வயிக்கப் பெறுவேனாக வேணுமென்றிருக்கை ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறது.

திருமந்த்ரத்தின் ஆபந்நிவர்த்தந ப்ரகாரம்

எம்பெருமானையொழிந்த பிறரை ரக்ஷகரென்றிருத்தல். தே$_3$ஹாத்மாபி$_4$மாநம். அந்யஶேஷத்வம். ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யம். மமகாரம் நடத்தல். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஸஜாதீயரென்றிருத்தல். தன் பேற்றுக்குத் தான் யத்நித்தல். ப$_4$க$_3$வத்$_3$விபூ$_4$தியில் சிலரோடே வெறுப்பு நடத்தல். ஸம்ஸாரிகளை உறவென்றிருத்தல். க்ஷுத்$_3$ரபோ$_4$க$_3$ங்களில் நெஞ்சு கிடத்தல் செய்யில் திருமந்த்ரத்தில் அந்வயமில்லையாகக்கடவது.

நிவ்ருத்தியையும், தந்நிவ்ருத்தமான ஸ்வரூபத்தினுடைய அத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தையும், பாரதந்த்ர்ய காஷ்டை$_2$யான ததீ$_3$யஶேஷத்வத்தையும், பரதந்த்ரனுக்கு அநுரூபமான உபாயத்தையும், உபாயப$_2$லமான கைங்கர்யத்தையும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$யையும் சொல்லுகிறது— என்றபடி. ஆக, திருமந்த்ரத்தில் ப்ரணவத்தாலே ஶேஷத்வம் சொல்லி, நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே தத்$_3$விரோதி$_4$யான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய நிவ்ருத்தி சொல்லி, நாராயணபத$_3$த்தாலே அந்த ஶேஷத்வத்தை ஶரீராத்மபா$_4$வ ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முகே$_2$ந த்$_3$ருடீ$_4$கரிக்கையாலே திருமந்த்ரம் ஸ்வரூபயாதா$_2$த்ம்யபரமாயிருக்கும்.

"தே$_3$ஹாஸக்தாத்ம பு$_3$த்$_3$தி$_4$:" *என்கிற பட்டர் திருவாக்குப்படி, ஸம்ஸாரிகளின் ஸ்வரூபாநுப$_3$ந்தி$_4$களான ஆபத்துக்களையும் திருமந்த்ரத்துக்குண்டான தந்நிவர்த்தகத்வத்தையும் வ்யதிரேகமுக$_2$த்தாலே அருளிச்செய்கிறார்* (எம்பெருமானை) *என்று தொடங்கி.*

மூலமந்த்ரார்த்த$_2$ நிக$_3$மநம்

a 'மூன்றெழுத்து' b 'விடையேழன்றடர்த்து' c 'யானே என்னை' d 'எண்பெருக்கந்நலம்' e 'எமபிரானெந்தை' f 'ஒழிவில் காலம்' g வேங்கடங்கள்' h நாட்டினுயென்னை' என்கிற பாட்டுக்களைத் திருமந்த்ரார்த்த$_2$மாகப் பூர்வர்கள் அநுஸந்தி$_4$ப்பர்கள்.

அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்தில் திருமந்த்ரப்ரகரணம் முற்றிற்று.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருமந்த்ரார்த்த$_2$ ப்ரதிபாத$_3$கமான பாசுரங்களைக் காட்டி நிக$_3$மிக்கிருர் (மூன்றெழுத்து) என்று தொடங்கி. இத்திருமந்த்ரத்தில் "தெளிவுற்று வீவின்றி நின்றவர்". என்கிறபடியே பா$_3$ஹ்யகுத்$_3$ருஷ்டி மதங்களால் கலக்க வொண்ணுத தெளிவும் நிஷ்டை$_2$யும் உடையவனை ஆத$_3$ரிக்கும் தே$_3$ஶத்திலுங்கூட—(யத்ர அஷ்டாக்ஷர ஸம்ஸித்$_3$த$_4$: மஹாப$_4$ாகே$_3$ா மஹீயதே। ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதி$_4$ து$_3$ர்பி$_4$க்ஷதஸ்கரா: ||) *என்கிறபடியே. த்ருதீயபத$_3$ார்த்த$_2$ விரோதி$_4$யான விஷயாந்தரருசிரூபவ்யாதி$_4$யும். மத்$_4$யம பத$_3$ார்த்த$_2$ விரோதி$_4$யான ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயரூப து$_3$ர்பி$_4$க்ஷமும், ப்ரத$_2$மபத$_3$ார்த்த விரோதி$_4$யான ஆத்மாபஹாரஹேது அஹங்காராதி$_3$ரூப மஹாதஸ்கரனும் ஆகிற தோ$_3$ஷங்கள் நடையாடா என்றதாயிற்று. ஆக 'அந்தணர் மாட்டந்திவைத்த மந்திரத்தை மந்திரத்தால் மறவாதென்றும் வாழுதியேல் வாழலாம்' என்றதாயிற்று.*

அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய பூ$_4$ஷணத்தில்
திருமந்த்ர ப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

---

a பெரியாழ்திரு 4-7-10 b பெரியதிரு 8-9-3 c திருவாய் 2-9-9 d திருவாய் 1-2-10 e பெரியதிரு 1-1-6 f திருவாய் 3-3-1 g திருவாய் 3-3-6 h பெரியதிரு 8-10-9

ஶ்ரீ:

அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய பூ$_4$ஷணம்

சரமஶ்லோகப்ரகரணம்

அவதாரிகை

சரமஶ்லோகம் முன்னாக த்$_3$வயமும், த்$_3$வயம் முன்னாக சரமஶ்லோகமும் ஆகிற இரண்டு ப்ரகாரமும் அருளிச்செய்யலாயிருக்கும். ஆச்சான்பிள்ளை, ஜீயர் முதலானார் த்$_3$வயம் முன்னாக சரமஶ்லோகத்தின் அர்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்தார்கள். இப்ரப$_3$ந்த$_4$த்தில் நாயனார் சரமஶ்லோகம் முன்னாக த்$_3$வயார்த்த$_2$ங்களை அருளிச்செய்கிறார். பிள்ளையுலகாரியன் இரண்டு ப்ரகாரமும் அருளிச்செய்துள்ளார். இவ்விரண்டு ப்ரகாரங்களுக்கும் கருத்து என்? என்னில்; சரமஶ்லோகம் முன்னாக த்$_3$வயத்தைச் சொல்லுகிறது— வித்$_4$யநுஷ்டா$_2$ந ரூபங்களாயிருக்குமிவ்விரண்டில், விதி$_4$ முன்னாக அநுஷ்டா$_2$நத்தைச் சொல்லுகை ப்ராப்தமாயிருக்கையாலும், திருமந்த்ரம் ப்ராப்யபரமாய், சரமஶ்லோகம் ப்ராபகபரமாய், த்$_3$வயம் உப$_4$யத்தினுடையவும் அநுஷ்டா$_2$ந ப்ரதிபாத$_3$கமாயிருக்கையாலும். த்$_3$வயம் முன்னாகச் சரமஶ்லோகத்தைச் சொல்லுகிறது-திருமந்த்ரத்தில் மத்$_4$யமத்ருதீயபத$_3$ங்களுக்கு வாக்யத்$_3$வயம் விவரணமாய், அதுதனக்கு சரமஶ்லோகத்தில் அர்த்த$_4$த்$_3$வயம் விவரணமாயிருக்குமாகாரத்தாலே. ஆன பின்பு, இரண்டு ப்ரகாரமும் அநுஸந்தி$_4$க்கத் தட்டில்லை. ஸர்வேஶ்வரன் தானே "வ்ரஜ" என்று விதி$_4$க்கையாலே உபாயவரணம் தத$_3$பி$_4$மதம் என்னுமத்தையும், வரணாங்க$_3$மான ஸாத$_4$நாந்தர பரித்யாக$_3$த்தையும், வரணத்தில் ஸாத$_4$நத்வபு$_3$த்$_3$தி$_4$ராஹித்யத்தையும் ஶாப்$_3$த$_3$மாகப் பூர்வார்த்த$_4$த்தாலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கிறது: கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபா$_4$வியான ப்ராப்திப்ரதிப$_3$ந்த$_4$க ஸகலபாபவிமோசநத்தை உத்தரார்த்த$_4$த்தாலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கிறது. பஞ்சமவேத$_3$ ஸாரபூ$_4$தகீ$_3$தோபநிஷத் தாத்பர்யமாய், சரம ரஹஸ்யமாய் இருந்துள்ள சரமஶ்லோகத்தினுடைய அர்த்த$_2$த்தை ஸம்ஶய விபர்யயமற அருளிச்செய்கிறார் நாயனார் இப்ரகரணத்தில்.

இதில் அர்த்த₂ம் கேட்கைக்காகவிறே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கல் எழுந்தருளிற்று. நம்பிதாமும் இதிலர்த்த₂த்திலுடைய கௌ₃ரவத்தையும், இதுக்கதி₄காரிகள் இல்லாமையும் பார்த்திறே இவருடைய ஆஸ்திக்ய ஆத₃ர பரீக்ஷார்த்த₂மாகப் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணி சூளுறவு கொண்டு மாஸோபவாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச்செய்தருளிற்று, நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வநிஷ்ட₂னாய், பரமாத்மநி ரக்தனாய் அபரமாத்மநி வைராக்₃யமுடையனாய், ப்ரமாணபரதந்த்ரனாய், ப₄க₃வத்₃வைப₄வம் ஶ்ருதமானால் அது உபபந்நம் என்னும் படியான விஸ்ரம்ப₄ப₃ாஹுள்யமுடையனாய், ஆஸ்திகாக்₃ரேஸரனாயிருப்பான் ஒருவனுண்டாகில் அவன் இந்த ஶ்லோகார்த்த₂ஶ்ரவணாநுஷ்டா₂நத்துக்கு அதி₄காரியாகையாலே, அதி₄காரி து₃ர்லப₄த்வத்தாலும், அர்த்த₂கௌ₃ரவத்தாலும் இத்தை வெளியிடாதே மறைத்துக்கொண்டு போந்தார்கள் எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ளார். ஸம்ஸாரிகள் து₃ர்க்க₃தி கண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபை கரைபுரண்டிருக்கையாலே, அர்த்த₂த்தின் சீர்மைபாராதே அநர்த்த₂த்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமானார். அப்படி உபதே₃ஶித்துவிடுகிற மாத்ரமின்றிக்கே இவ்வர்த்த₂த்தை எல்லாருமறிந்து உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்னும் பரமக்ருபையாலேயிறே இவ்வர்த்த₂த்தை ஸ்த்ரீப₃ாலர்களுக்கும் அதி₄கரிக்கலாம்படி தெளிய அருளிச்செய்கிறார் நாயனார் இப்ரப₃ந்த₄த்திலே.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ப்ரத₂ம ரஹஸ்யமான திருமந்த்ரத்தினுடைய அர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்தவநந்தரம், சரமஶ்லோகத்தின் அர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரத₂மம் திருமந்த்ரசரமஶ்லோகங்களின் பௌர்வாபர்ய ஹேதுவை அவதாரரஹஸ்ய கத₂நபூர்வகமாக அருளிச்

ஸ்ரீ:

அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த

அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம்

சரமஶ்லோக ப்ரகரணம்

அவதாரிகை

மூலமந்த்ர சரமஶ்லோக பௌர்வாபர்யம்

திருமந்த்ரத்தை நரனுக்கு உபதே$_3$ஶித்து [a] நாமமாயிர மேத்த நின்ற நாராயணன் [b] பாரோர்புகழும் வதரியில் நின்றும் [b] வடமதுரையேறவந்து க்ருஷ்ணனான நிலையிலே நர னுடைய அம்ஶமாய், [c] நம்பிசரணென்று ஶிஷ்யனான அர்ஜுநனைக் குறித்துத் திருமந்த்ரத்தில் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேர

செய்கிறார் (திருமந்த்ரத்தை) என்று தொடங்கி, ஸ்வரூப புருஷார்த்த$_2$ பரம்—திருமந்த்ரம். தத$_3$நுகு$_3$ண ஸாத$_4$நபரம் சரமஶ்லோகம் என்னும் இவ்வர்த்த$_2$த்தை "இவற்றுக்கு மந்த்ர வித்$_4$யநுஸந்த$_4$ாந ரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி; அளிப்பான் அடியேன் அடைக்கலம் சூடிய பொய்யாதானும் அழுந்தார் என்று ஸ்வரூப விரோதி$_4$ நிவ்ருத்திகளையும், தாமரையுந்திப் பெருமாமாயன் ஆளாகவே வாழிய என்று ப்ராப்யப$_2$லங்களையும், நெறி காட்டி மனத்துக்கொண்டு கண்ணனுலடித்துக் கண்டிலமால் யாதாகில் என்று உபா யத்தையும் சொன்னவை மந்த்ர ஶ்லோகங்களோடே சேரும்" என்று இவர் தாமே ஆசார்யஹ்ருத$_3$யத்தில் அருளிச்செய்தாரிறே.

நம்மாழ்வார் ப்ரப$_3$ந்தங்கள் நாலுக்கும்—ஸகலஶாஸ்த்ர தாத்பர்யமான அர்த்த$_2$பஞ்சகத்தையும் ஸம்ஶய விபர்யயமற ப்ரதிபாதி$_3$க்குமதான — "ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்த்த$_2$ம்" என்னும்படி ஸகலஶாஸ்த்ர ஸங்க்$_3$ரஹமான திருமந்த்ரமும், ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயவரணத்தை ஸாங்க$_3$மாக விதி$_4$க்கிற சரம

---

[a] நாச்-திரு 2-1 [b] சிறியதிருமடல் 74 [c] பெரியாழ்திரு 1-9-4

அறுதியிட்ட புருஷார்த்த₂த்துக்குத் தகுதியான ஸாத₄நத்தை சரமஶ்லோக முக₂த்தாலே வெளியிட்டருளினன்.

பரமப்ராப்ய ப்ராபக நிர்ணயம்

ஆத்ம பரமாத்ம ஸம்ப₃ந்த₄த்தை உணராதே, உடம்பையே தானாக நினைத்து அத்தைப்பற்றி வருகிற

ஶ்லோகமும், உபாய உபேய வரண ப்ரார்த்த₂நைகளை ஸக்ரமமாக ப்ரகாஶிப்பியாநின்றுகொண்டு காலக்ஷேபத்துக்கும் போ₄க₃த்துக்குமாக ஸாரஜ்ஞராலே ஸதா₃நுஸந்தா₄நம் பண்ணப்படும் த்₃வயமுமாகிற ரஹஸ்யத்ரயத்தோடே சேர்த்தி என்றபடி. ஸர்வரக்ஷகனை ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அநந்யார்ஹஶேஷமாய், ஜ்ஞாநாநந்த₃லக்ஷணமாய், ததீ₃யஶேஷத்வபர்யந்தமாயிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் ஸம்ஸாரஹேது பூ₄தாவித்₃யாதி₃களான விரோதி₄களுடைய நிவ்ருத்தியையும் ப்ரதிபாதி₃க்கிற திருவிருத்தம் ப்ரத₂ம மத்₄யம பத₃ங்கள் இரண்டோடும் சேர்ந்திருக்கையாலும், ப்ராப்யப₂லங்கள் இரண்டையும் ப்ரதிபாதி₃க்கிற திருவாசிரியம் ப்ரக்ருதிப்ரத்யயாம்ஶங்களாலே தது₃ப₄ய ப்ரதிபாத₃கமான த்ருதீயபத₃த்தோடே சேர்ந்திருக்கையாலும் இரண்டு ப்ரப₃ந்த₄மும் திருமந்த்ரத்தோடே சேரும். உபாயப்ரதிபாத₃கமாயிருக்கிற திருவந்தாதி சரமஶ்லோகத்தோடே சேரும்—என்றபடி. ஆக, ஸ்வரூபமும், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும் மூலமந்த்ர ப்ரதிபாத்₃யம் என்றும், ஸ்வரூப ப்ராப்ய உப₄யாநுகு₃ண உபாயம் சரமஶ்லோகப்ரதிபாத்₃யம் என்றும் திருமந்த்ர சரமஶ்லோகங்களுக்குண்டான பௌர்வாபர்யஹேது நிரூபிதமாயிற்று.

*திருமந்த்ரத்தில் அறுதியிடப்பட்ட ப்ராப்யத்தின் பரமத்வத்தையும், சரமஶ்லோகத்தில் அறுதியிடப்படுகிற ப்ராபகத்தின் பரமத்வத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (***ஆத்ம பரமாத்ம***) இத்யாதி₃நா. அதாவது:—இந்த ஶ்லோகத்துக்குக்*

பந்து₄க்களுக்கு ஸ்நேஹித்து அவர்கள் ஸ்நேஹம் பொறுக்க மாட்டாதே தன்னுடைய த₄ர்மத்தைப் பாபமென்று கலங்கின

இழே அநேகாத்₄யாயங்களிலே கர்மஜ்ஞாநாதி₃களான சில உபாயவிசேஷங்களை ஸ்வப்ராப்திலக்ஷண மோக்ஷஸாத₄ந மாக விஸ்தரேண உபதே₃சித்தருளக்கேட்டு, காயக்லேச ரூபமாகையாலும், இந்த்₃ரியஜயம் அரிதாகையாலும், ஸாத₄ந மாகச் (ஸாவதா₄நமாகச்) சிரகாலம் ஸாதி₄க்கவேண்டி யிருக்கையாலும் அவை அநுஷ்டி₂க்க அசக்யங்களென்றும், ஸ்வசரீரத்வகத₂நாதி₃களாலே ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்ட பர தந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்நரூபங்களான இவை விரோதி₄களென்றும் பு₃த்₃தி₄பண்ணி, “‘இவற்றாலே எம்பெருமானைப் பெற’ என்பதொன்றில்லை; இனி இழந்தே போமித்தனையாகாதே” என்கிற சோகத்தாலே ஆவிஷ்ட னான அர்ஜுநனைக்குறித்து அவனுடைய அந்த சோகம் போகைக்காக— ‘ஸுகரத்வத்தாலும், ஸ்வரூபாநுரூபதை யாலும் இனி இதுக்குமேலில்லை’ என்னும்படியான சரம மான உபாயத்தை இந்த ச்லோகத்தாலே வெளியிடுகிறான் — என்றபடி.

ப₄க்தியிலும் ப்ரபத்திக்கு நெடுவாசி உண்டு. ஆசார்யருசி பரிக்₃ரஹம். ஸர்வாதி₄காரம். தே₃ஹாவஸா நத்திலே ப₂லம். அந்திம ஸ்ம்ருதி வேண்டா. பரமசேதநம். ஸித்₃த₄ஸ்வரூபம். ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷம். அவிலம்ப்₃ய ப₂லப்ரத₃ம். ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயம். ப்ராப்யாநுரூப மான உபாயம் என்றபடி. ப்ரணவோக்த ப₄க₃வத₃நந்யார்ஹ சேஷத்வ ஜ்ஞாநவானாய், (அதாவது.—) அதில் அகாரத்தில் தா₄த்வர்த்த₂த்தாலே ப்ரதிபாதி₃க்கிற ப₄க₃வந்நிருபாதி₄க ரக்ஷகத்வத்தையும், தத்₃விஷயமாய் தச்சே₃ஷமான ஸ்வரூபத்தையும், அதில் விப₄க்தியாலே ப்ரதிபாதி₃க்கிற ததி₃ஷ்டவிநியோகா₃ர்ஹசேஷத்வத்தையும், அந்த ஸ்வ ரூபத்துக்கநுரூபமாக நமச்சப்₃தே₃ாக்தமான அத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தையும், ஸவிப₄க்திக நாராயண பதே₃ாக்த

அர்ஜுநனை aசெங்கணலவலையானக்ருஷ்ணன் bஅமலங்களாக விழிக்கிற நோக்காலும் c தூமொழிகளாலும் d உருமகத்தே

மான ப₄க₃வத₃நுபா₄வஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யத்தில் ஸ்வப்ரயோஜநவித்₄ர ப₄க₃வத்ப்ரயோஜநைக ரஸிகத்வ ரூபமான தச்சே₃ஷத்வத்தையும் யதா₂வாக அநு ஸந்தி₄த்தவனுக்கு, மத்₄யமபத₃மான நமஸ்ஸில் ப்ரதி பாதி₃க்கிற பாரதந்த்ர்யாநுரூபமாக ப்ரதிபாதி₃க்கிற ஸித்₃தே₄பாயத்தை உபாயமாக வரிக்கிறவனுடைய உபாய வரணத்தை, தத₃ங்க₃மான கர்மஜ்ஞாநாதி₃ ஸாத₄நாந்தர த்யாக₃ பூர்வகமாக விதி₄த்து, திருமந்த்ரத்தில் சரமபதே₃ாக்த மான உபேயப்ரார்த்த₂னையும் நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிப₃ந்த₄ கனுக்கல்லது கூடாமையாலே, 'ப₄க₃வத்ப்ராப்தி விரோதி₄ ஸகல பாபங்களையும் நிஶ்ஶேஷமாக நிவர்த்திப்பிக்கிறேன்' என்று சொல்வித் தலைக்கட்டுகையாலும் சரமஶ்லோக ப்ரதிபாதி₃த சரமோபாயம் ஸ்வரூப ப்ராப்யாநுரூப உபாயம் என்றபடி.

கீ₃தை பதினெட்டு ஓத்துக்களின் அர்த்த₂த்தையும் ஸங்க்₃ரஹேண அருளிச்செய்கிறார் (ப₃ந்து₄க்களுக்கு) இத்யாதி₃. இவ்விடத்தில் "அஸ்தா₂ந ஸ்நேஹ காருண்ய த₄ர்மாத₄ர்ம தி₄யாகுலம்| பார்த்த₂ம் ப்ரபந்நமுத்₃தி₃ஶ்ய ஶாஸ்த்ராவ தரணம் க்ருதம் ||" என்ற ஆளவந்தார் கீ₃தார்த்த₂ஸங்க்₃ரஹ ஶ்லோகத்தை அநுஸந்திப்பது. பார்த்த₂ம் உத்₃தி₃ஶ்ய-வ்யாஜீக்ருத்ய என்றபடி. "அகல் ஞாலத்தவரறிய" என்றிறே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. "ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவ நிகேதந:| நாக₃பர்யங்கம் உத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக₃தோ மது₄ராம் புரீம் ||" என்கிறபடியே ஶ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரன் ஸாது₄பரித்ராண து₃ஷ்க்ருத்₃விநாஶ த₄ர்மஸம்ஸ்த் தா₂பநங்களுக்காக *வண்டுவராபதி மன்னனாய் வந்து அவதரித்தருளி ஸர்வஸுலப₄னாய், "த்₃ரௌபத்₃யா ஸஹிதா:

a பெரியாழ்திரு 2-1-2 b திருவாய் 1-9-9 c திருவாய் 9-9-9
d பெரியாழ்திரு 4-8-3

வீழாமே குருமுகமாய் a அறியாதனவறிவித்து. உடம்பையும் ஆத்மாவையும் பற்றிவருகிற b 'ஐங்கருவி கண்டவின்பம்— தெரிவரியவளவில்லாச் சிற்றின்பம்' என்கிற ஐஶ்வர்ய

---

*ஸர்வே நமஸ்சக்ரு: ஜநார்த்த$_3$நம்'' என்கிறபடியே ஶரணக$_3$தரான பாண்ட$_3$வர்களுக்கு *இன்னார் தூதனென நின்று அர்ஜுநனை ரதி$_2$யாக்கி, தான் ஸாரதி$_2$யாய் அவனுக்கு விதே$_4$யனாய் நின்றவளவிலே, இவ்வர்ஜுநன்— தன்னை நிமித்தமாத்ரமாகக்கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன் தன் ப்ரதிபக்ஷங்களை நிரஸிக்கநின்ற நிலையைக்கண்டு, ப$_3$ந்து$_4$விநாஶம் ஸித்$_3$த$_4$மென்று நிஶ்சயித்து, அஸ்தா$_2$ந ஸ்நேஹத்தாலே பிறந்த ஶோகத்தாலும், அஸ்தா$_2$ந க்ருபையாலும், ஆசார்யாதி$_3$கள் யுத்$_3$தோ$_4$ந்முக$_2$ரேயாகிலும் அவர்கள் வத$_4$த்தாலே பாபம் வருகிறதென்கிற ப$_4$யத்தாலும் கலங்கி, 'எது ஹிதம்' என்று தெளியவேணும் என்று பார்த்து, "யச் ச்$_2$ரேய: ஸ்யாந் நிஶ்சிதம் ப்$_3$ரூஹி தந்மே ஶிஷ்யஸ்தேऽஹம் ஶாதி$_4$ மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்'' என்று விண்ணப்பம் செய்ய, அவனுடைய ஶோகத்தை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக, தே$_3$ஹாதி$_3$விலக்ஷணமாய் பரஶேஷதைகரஸமான நித்யாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், இஸ்ஸ்வரூபம் தெளிந்தவனுக்குப் பரமபுருஷார்த்த$_2$ லாப$_4$த்துக்கு உபாயங்களான கர்மஜ்ஞாநப$_4$க்த்யாதி$_3$களையும் உபதே$_3$ஶிக்க, தச்ச்$_2$ரவண ஜநித நிரதிஶயஶோகாவிஷ்டனான இவனுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான சரமோபாயத்தை உபதே$_3$ஶிக்கிறான் இச்சரமஶ்லோகத்தாலே—என்றபடி.*

அசித்தத்வாநுப$_4$வம் ஐஶ்வர்யம். சித்தத்வாநுப$_4$வம் கைவல்யம் என்றத்தைப்பற்ற (உடம்பையும் ஆத்மாவையும்) என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார். "புருஷார்த்த$_2$ங்களில் அத$_4$மம் ஐஶ்வர்யம், மத்$_4$யமம் கைவல்யம். உத்தமம் ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வ கைங்கர்யம்'' என்ற நஞ்ஜீயர் வார்த்தையை

---

a திருவாய் 2-3-2 b திருவாய் 4-9-10.

கைவல்யங்களினுடைய பொல்லாங்கையும், a இன்பக்கதி செய்து, b தொல்லையின்பத்திறுதி காட்டுகிற c தன்னை மேவுகையாகிற மோக்ஷத்தினுடைய நன்மையையும் அறிவித்துப் பெறுகைக்கு வழியாகக் கர்மஜ்ஞாந ப$_4$க்திகளை அருளிச்செய்யக் கேட்ட அர்ஜுநன், d 'ஊன்வாட' e 'நீடுகனியுண்டு' f பொருப்பிடையே நின்று g இளைப்பினை இயக்கம் நீக்கி விளக்கினை விதியிற்கண்டு h குறிக்கொள் ஞானங்களால் i ஊழியூழி தோறெலாம் j யோகநீதி நண்ணி k என்பிலெள்கி நெஞ்சுருகியுள் கனிந்து, ஐந்மாந்தர ஸஹஸ்

நினைப்பது. (பொல்லாங்கு) இத்யாதி. ஐஶ்வர்யத்துக்குப் பொல்லாங்கு— அஸ்த்தி$_2$ரத்வம். ஸ்த்தி$_2$ரமான கைவல்யத்துக்குப் பொல்லாங்கு —அல்பத்வம். இரண்டுக்கும் பொதுவான தீமை ஸ்வரூபாநநுரூபத்வம். இவையிரண்டும் "நாராயணாய" பதோ$_3$க்தமான அநந்யப்ரயோஜநத்வரூபமான ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு விருத்$_3$த$_4$மிறே. (நன்மை) இதி—ஸ்வரூபாநுரூபத்வம் நன்மை என்றபடி. அநந்தமாய், ஸ்த்தி$_2$ரமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாயிறே ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வம் இருக்கிறபடி. "ஸஹஸ்ரயுக$_3$பர்யந்தம்" "ஆப்$_3$ரஹ்ம பு$_4$வநால் லோகா:" "மாமுபேத்ய" இத்யாதி$_3$ கீ$_3$தா வசநங்களிலே ப்ராப்யாந்தரத்தின் பொல்லாங்கும், ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வத்தின் நன்மையும் கூறப்பட்டது அநுஸந்தே$_4$யம். ஆக, இவ்வளவால் ப்ராப்யத்தின் பரமத்வம் நிரூபிதம்.

ப்ராபகத்தின் பாரம்யத்தை உபபாதி$_3$க்கிறார் (பெறுகைக்கு) *என்று தொடங்கி. "ஶுசௌ தே$_3$ஶே" [கீ$_3$தை 6-11] "யுக்தாஹாரவிஹாரஸ்ய" [கீ$_3$தை 6-17] இத்யாதி$_3$ கீ$_3$தாஶ்லோகங்களைத் திருவுள்ளத்தேகொண்டு அருளிச்*

a திருவாய் 7-5-11 b பெரு-திரு 7-8 c
d பெரியதிரு 3-2-1 e பெரியதிரு 3-2-2 f மூன்-திருவ 76
திருக்குறு 18 h திருவாய் 2-3-8 i திருச்சந்த 75 j திருச்சந்த 63
k திருச்சந்த 76

ரங்களிலே செய்து முடிக்கவேண்டின அந்த உபாயங்களி னுடைய அருமையையும். a மெய்குடியேறிக்குமைத்து. b வலித்தெற்றுகிற இந்த்₃ரியங்களினுடைய கொடுமையையும், c ஐம்புலன் கருதும் கருத்துளே மூட்டப்பட்டு d நின்றவா நில்லா நெஞ்சின் திண்மையையும். e செடியார். f கொடு வினைத் தூற்றுள்நின்று வழிதிகைத்தலமருகின்ற தன்னுல் g அறுக்கலருத பழவினையின் கனத்தையும், h தன்னுள் கலவாததொன்றுமில்லையென்னும்படி. i முற்றுமாய் நின்று ஸர்வபூ₄தங்களையும் மரப்பாவையைப்போலே ஆட்டுகின்றவன் j வேறு வேறு ஞானமாய். உபாயாந்தரங்களுக்குள்ளீடாய் நிற்கிற நிலையையும். k 'என்னுருயிர் நீ' என்னும்படி தன்

செய்கிருர் (உபாயங்களினுடைய அருமை) *என்று.* "*யததோ ஹ்யபி*" *[2-60]* "*சஞ்சலம் ஹி மந:*" *[6-34]* "*அஸம்ஶயம் மஹாப₃ாஹோ*" *[6-35] இத்யாதி₃ கீ₃தா ஶ்லோகங்களைத் திருவுள்ளத்தேகொண்டு அருளிச்செய் கிருர்*(இந்த்₃ரியங்களினுடையகொடுமை, நெஞ்சின் திண்மை) *என்று. கர்மங்களின் ப₃ாஹுள்ய ப்ராப₃ல்யங்களை அருளிச் செய்கிருர்* (செடியார்) *என்று தொடங்கி.* "*பூ₄மிராப:*" *[7-4]* "*ஸர்வஸ்ய சாஹம்*" *[16-15]* "*ஈஶ்வர: ஸர்வ பூ₄தாநாம்*" *[18-61] இத்யாதி₃ கீ₃தா வசநங்களைத் திரு வுள்ளத்தேகொண்டு அருளிச்செய்கிருர்* (தன்னுள்) *இத் யாதி₃.* "*யதா₂ தா₃ருமயீ யோஷித் ந்ருத்யதே குஹகேச்ச₂யா । ஏவம் ஈஶ்வரதந்த்ரோऽயம் ஈஹதே ஸுக₂து₃:க₂யோ:*" *[பாகவதம் 10-54-12] என்ற ஸ்ரீப₄ாக₃வத வசநத்தையுட் கொண்டருளிச்செய்கிருர்* (மரப்பாவை) *என்று தொடங்கி. அர்ஜுநனுடைய மஹாமோகஹேதுநிரூபணம்* ('என் னுருயிர் நீ' என்னும்படி) *என்று தொடங்கி.* (உனக்கு

a பெரியதிரு 7-7-9 b திருவாய் 7-1-10 c பெரியதிரு 1-1-8 d பெரியதிரு 1-1-4 e திருவாய் 2-3-9 f திருவாய் 3-2-9 g திருவாய் 3-2-4 h திருவாய் 2-5-3 i திருவாய் 7-6-2 j திருச்சந்த 2 k திருவாய் 7-6-3

கார்யத்தில் தானிழியவொண்ணுதபடி உபதே₃சித்த ஸ்வரூப பாரதந்த்ர்யத்தையும் அநுஸந்தி₄த்து 'நாம் இவ்வுபாயங்களைக் கொண்டு நம் விரோதி₄களைக் கழித்து அவனைக் கிட்டுகை கூடாது; உனக்கு ருசித்ததொன்றைச்செய் என்றபோதே த₃மயந்திக்குஅல்வழிகாட்டின நளனைப்போலே இவனும் நம்மை a நெறிகாட்டி நீக்கினனத்தனை' என்று வெறுத்து b 'என்னுடைக் கோவலனே — என்னுடை ஆருயிராரெங்ஙனே கொல் வந்தெய்துவர்'. c 'என்னை நீ புறம்போக்கலுற்றல்', d 'என் நான் செய்கேன்' என்று கண்ணும் கண்ணீருமாய் கையில் வில்லோடே சோர்ந்துவிழ e மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்குத் தான் f இருள்நாள் பிறந்த கார்யம் இவனைக்கொண்டு தலைக்கட்டவும், பரிப₄வ காலத்தில் தூ₃ரவாஸியான தன்னை நினைத்த g மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர்முடிக்கும்படி, h பாரதப்போர் முடித்து த்₃ரௌபதி₃யினுடைய i அலக்கண் நூற்றுவர்தம் பெண்டிருமெய்தி நூலிழப்ப j வென்ற பரஞ்சுடராய்த் தன் ஸ்வரூபம் பெறவுமிருக்கிற க்ருஷ்ணன் 'இவனுக்கிவ்வளவும் பிறக்கப் பெற்றேமே' என்று உகந்து அர்ஜுநனைப் பார்த்து. 'கீழ்ச் சொன்ன உபாயங்களைவிட்டு என்னையே உபாயமாகப் பற்று: நானுன்னை விரோதி₄களில் நின்றும் விடுவிக்கிறேன்; நீ சோகியாதே கொள் என்று ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயத்தை வெளியிடுகிருன்.

ருசித்ததொன்றைச் செய்) *என்று—இங்கே "யதே₂ச்ச₂ஸி தத₂ா குரு" [18-63] என்ற கீ₃தாவசநம் அநுஸந்தே₄யம். "விஸ்ருஜ்ய ஸஶரம் சாபம் ரதோ₂பஸ்த₂ உபாவிஶத்" [1-47] இத்யாதி₃ கீ₃தா வசநத்தையுட்கொண்டு அருளிச் செய்கிருர்* (கண்ணும் கண்ணீருமாய் கையில் வில்லோடே சோர்ந்து விழ) *என்று.*

---

a பெரியதிருவ 6 b *திருவாய் 7-6-5* c *திருவாய் 10-10-5*
d *திருவாய் 5-8-3* e *திருவாய் 9-1-10* f பெரியதிரு 8-8-9
g பெரியாழ்திரு 4-9-6 h *இராமா 51* i பெரியதிரு 2-3-6
j பெரியதிரு 1-8-4

சரமோபாயம்

இதொழிந்தவுபாயங்களிலே பரந்தது இப்பாகம் பிறந்தா லல்லது இவ்வுபாயம் வெளியிடலாகாமையாலே. a. முத் திறத்து வாணியத்திரண்டிலொன்றி வழிகெட நடக்கிறவர் களையும் வாத்ஸல்யத்தின் மிகுதியாலே. பித்தனைத்தொடரும் மாதாபிதாக்களைப்போலே மீட்கவிடம் பார்க்கிற ஶாஸ்த்ரம் b கோடிய மனத்தால் சினத்தொழில் புரிகிற நாஸ்திகனுக்கும் ஶத்ருவையழிக்கைக்கு அபி₄சாரமாகிற வழியைக் காட்டித் தன்னை விஶ்வஸிப்பித்து, த்₃ருஷ்டபே₄ாக₃த்துக்கு வழிகளை

(இதொழிந்த) இத்யாதி₃—"புறம்பு பிற(பர?)ந்தது எல்லாம் இவன் நெஞ்சைச் சோதிக்கைக்காக" என்றிறே உலகாரியன் அருளிச்செய்தது. அதாவது "யச்ச்₂ரேய: ஸ்யாந் நிஶ்சிதம் ப்₃ரூஹி தந்மே ஶிஷ்யஸ் தே஽ஹம் ஶாதி₄ மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" [2-7] என்ற இவனுக்கு உபாயோபதே₃ஶம் பண்ணத் தொடங்குகிற வளவிலே முதலிலே இத்தை உபதே₃ஶியாதே உபாயாந்த ரங்களைப் பரக்க நின்று உபதே₃ஶித்ததெல்லாம், அவ்வள விலே பர்யவஸித்துவிடுமோ? அவற்றினுடைய தே₃ாஷ த₃ர்ஶநத்தாலே இவ்வுபாயோபதே₃ஶத்துக்கு அதி₄காரி யாமோ? என்று இவனுடைய ஹ்ருத₃யத்தைச் சோதிக்கைக் காக என்றபடி. (முத்திறத்து) இத்யாதி₃— "ஆற்றநல்ல வகை காட்டுமம்மான்" [திருவாய்4-5-5] என்றிறே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. காட்டும் ப்ரகாரத்தை ஸத்₃ருஷ்டாந்த மாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறார் "எல்லாப்பொருளும் விரித்தானை" என்று. முதல் வார்த்தையிலே "த₄ர்மா த₄ர்மங்கள் இன்னது என்று அறிகிலேன். உனக்கு நான் ஶிஷ்யன்; ப்ரபந்நனை எனக்கு நல்லதைச் சொல்லுவாய்" என்ற அர்ஜுநனுக்கு—ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகத்தைப் பிறப் பித்து, கர்மயோக₃த்தை விதி₄த்து, "அது தன்னை

---

a திருச்சந்த 68   b பெரியதிரு 1-6-5

யிட்டுத் தன்னுடனணக்கி. ஸ்வர்க₃ாதி₃ ப₂லங்களுக்கு வழி காட்டி. தே₃ஹாத்மாபி₄மாநத்தைக் குலைத்து, ஆத்மபோ₄க₃த் துக்கு வழிகாட்டி, அந்யஶேஷத்வத்தையறுத்து. பரமாத்ம போ₄க₃த்துக்கு வழிகாட்டி, ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப் போக்கி, ஸ்வரூப பாரதந்த்ர்யத்தையுணர்த்தி, ஸித்₃தோ₄பாயத்திலே மூட்டுமாப்போலே. ²முந்தைத் தாய்தந்தையான இவனும்,

கர்த்ருத்வத்தைப் போகட்டு ப₂லாபி₄ஸந்தி₄ரஹிதமாக அநுஷ்டி₂" என்று, அநந்தரம் ஆத்மஜ்ஞாநத்தைப் பிறப் பித்து, அநந்தரம் ப₄க₃வத்₃ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து அநவரத பா₄வநாரூபமான உபாஸநக்ரமத்தை அறிவித்து, இவ்வளவும் கொண்டுபோந்து இதின் அருமையை இவன் நெஞ்சிலே படுத்தி. இவை அஶக்யம் என்று ஶோகித்த வநந்தரம் "ஆகில் என்னைப்பற்றி நிர்ப₄ரனாயிரு" என்று தலைக்கட்டுகிறான் என்றபடி. இவ்விடத்தில் "மஹா க்ரம:" [676] என்ற திருநாமத்தின் வ்யாக்₂யாநமான "பரம துங்க₃ம் ஆத்மாநம் பரமநிம்ந ப₄வ பாதாளாத் ஜீவாந் ஆரோஹயத: மஹதீ ஆரோஹண ஸோபாநபர்வாநுபூர்வீ அஸ்ய இதி — மஹாக்ரம:| யதா₂ ஜநநீ ஸ்தநந்த₄யம் ஆதெ₃ள ஸ்தந்யம் தா₄பயதி, அத₂ து₃க்₃த₄ம், அத₂ ஆஹாரம், அத₂ போ₄க₃ாந் க₃மயதி. ஏவமயம் ஸுக்ருதிநம் அத்₃ வேஷ ஆஸ்திக்ய ஆபி₄முக்₂ய அநுவர்த்தந ஜ்ஞாந ப₄க்தி விஸ்ரம்ப₄க்ரமேணைவ ப்ராபயதி, அப்₄யுக்த₂நார்த்த₂ம் சந்₃த₃நுவர்த்தநார்த்த₂ம் ச" என்ற பட்டர் பா₄ஷ்யத்தை யும், "தத்தத₃தி₄காரி விஶேஷாபேக்ஷயா புருஷார்த்த₂த்வம் அஸ்தி....ப₄க்ஷ்ய விஶேஷை: பா₃லாநிவ மூடா₂ந் வஶீகர்த்தும்" என்ற வேதா₃ர்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹ தாத்பர்யதீ₃பிகா வாக் யத்தையும். "தம: ப்ரசுராணும் ரஜ: ப்ரசுராணும் ஸத்வ ப்ரசுராணும் ச வத்ஸலதரதயைவ ஹிதம் அவபோ₃த₄யந்தி வேதா₃:" என்ற கீ₃தா பா₄ஷ்ய வாக்யத்தையும், "தாம் பூ₃லாத்₃யர்த்தி₂ந: புத்ரா: பித்ராதி₃பி₄: தத்ப்ரத₃ாநாப₄ாவே

² திருவாய் 5-7-7

a நெறியுள்ளி. b எல்லாப் பொருளும் விரிக்கிறுனுகையாலே. பூசலுக்கேறிக் கொலேக்கஞ்சி விற்பொகட்டவனுக்குத் தன்னேப் பெறுகைக்குத் தானே உபாயமென்கை சேராதென்று புறம்பே பரந்து மோக்ஷாதி₄காரியாக்கி உபாயாந்தரங்களேக்கேட்டுக் கலங்கினவளவிலே இவனேயுளனுக்குகைக்காகப் பரமரஹஸ்யத்தை வெளியிட்டருளினுன்.

சரமஶ்லோகார்த்தம் பரமரஹஸ்யம்

ஐந்தாம் வேதத்துக்கு உபநிஷத்தான ஸ்ரீ கீ₃தையிலே பரக்கச்சொல்லி கு₃ஹ்யதமமென்று தலேக்கட்டின ப₄க்தி யோக₃த்துக்கு மேலாக ஒரு வார்த்தையாகச் சொல்லி.

சௌர்யாதி₃நா ப்ரணஶ்யந்தி. தத₂ா அத்ராபி" என்ற தாத்பர்யசந்த்₃ரிகா வாக்யத்தையும், "ஶாஸ்த்ரமானது.... வத்ஸலதரமாகையாலே,....அவர்கள் அபகே₂ப்ரவ்ருத்தராய் நஶிக்கவிட க்ஷமமல்லாமையாலே....கொள்கொம்பிலே ஏற்றுகைக்குச் சுள்ளிக்கால் நாட்டுவாரோபாதி. இவ்வேர் முக₂ங்களாலே தன்னுடைய தாத்பர்யாம்ஶத்திலே ஆரோபிக்கைக்காக ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறது" என்ற மாமுநிகளின் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண வ்யாக்₂யாந தி₃வ்யஸூக்தியையும் கண்டு கொள்வது. "வத்ஸலேயான மாதா பிள்ளே பேகணியாமல் மண்தின்னவிட்டு ப்ரத்யௌஷத₄மிடுமாபோலே எவ்வுயிர்க்கும் தாயிருக்கும் வண்ணமான இவனும் ருசிக்கிடாக பந்தமும் பந்த மறுப்பதோர் மருந்தும் காட்டுமிறே. அதுதானும் ஆஸ்திக்ய விவேக அந்யஶேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்யங்களேயுண்டாக்கின வழி" [சூர்ணே 41] என்றிறே இவர் தாமும் ஆசார்ய ஹ்ருத₃யத்திலே அருளிச்செய்தது.

சரமஶ்லோகத்தின் பரமரஹஸ்யத்வத்தை அருளிச் செய்கிறுர் (ஐந்தாம் வேதத்துக்கு) என்று தொடங்கி. "கே₃ாவிந்தே₃தி" ஶ்லோகார்த்தத்தை உட்கொண்டருளிச்

a திருவாய் 1-3-5 b திருவாய் 4-5-5

ஒருத்தியுடைய ஶரணாக₃தி நம்மை நெஞ்சழித்ததென்கிற துணுக்கத்தோடே இதொருவருக்கும் சொல்லாதே கொள்ளென்று மறைத்தபோதே இது பரமகு₃ஹ்யதமமென்று தோன்றும்.

சரமஶ்லோகார்த்த₂ வைப₄வஜ்ஞர்

இதினேற்ற மறிவார் a 'பரமன் பணித்த பணிவகை' b 'திறனுரை', c 'பெருவார்த்தை' d 'கிடக்குமுள்ளத்தெனக்கு' என்றிருக்கும் e வார்த்தையறிபவரிறே.

சரமஶ்லோகார்த்த₂கௌ₃ரவம்

இதுக்கு அதி₄காரிகள் கிடையாமையாலே தேர்த் தட்டினையும் சேரபாண்டியனையும் சீர்தூக்கிச் செய்யவடுப்ப தென்னென்று பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணி, சூழரவு கொண்டு மாஸோபவாஸம்கொண்டு மூன்று தத்துக்குப் பிழைத்தால் சொல்லுகிறோமென்றும், இவனுக்குச் சொல்ல வெளிதுகாணென்றும், நம் முதலிகள் பேணிக்கொண்டு போருவர்கள்.

செய்கிறார் (ஒருத்தி) இத்யாதி—(துணுக்கத்தோடே) என்று—இங்கே, "மாலென்கோ" (3-4-6) என்கிறவிடத்து ஈடு அநுஸந்தேயம். "இத₃ம் தே நாதபஸ்காய" [கீதை 18-67] என்றத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இதொருவர்க்கும் சொல்லாதே கொள்) என்று. தே—த்வயா என்றபடி. சரமஶ்லோகார்த்த₂வைப₄வஜ்ஞர் இன்னார் என்பதனை அருளிச்செய்கிறார் (இதின் ஏற்றமறிவார்) இத்யாதி₃. எம்பெருமானார் முதலியாண்டான் போன்ற மஹாசார்யர்கள் சரிதத்தையடியொற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கு) இத்யாதி. (மாஸோபவாஸம்) இத்யாதி—ஆழ்வான் சரித்ரத்திலே மாஸோபவாஸம் கொண்டதும், ஆண்டான் சரித்ரத்திலே மூன்று தத்து இத்யாதியும் ப்ரஸித்₃த₃ம். (மூன்று தத்து) வித்₃யாத₄நாபி₄ஜாத்யமத₃ங்கள். இது தனக்கு அதி₄காரிகள் இன்னார் என்னுமத்தை

---

a திருவாய் 10-4-9 b முதல் திருவ 41 c நாச்சியார் திரு 11-10 d நான்முகன் திருவ 50 e திருவாய் 7-5-10 f திருவாய் 1-5-3 g திருவெழுகூற்றி 9

சரமஶ்லோகாதி₄காரிகள்

இதில் சொல்லுகிற அர்த்த₂ம் f எவ்வுயிர்க்குமாயிருந்ததேயாகிலும் g முக்குணத்திரண்டவையகற்றி, பரமஸாத்விகனாய், a மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப ஸம்ஸாரத்தில் அருசியையுடையனாய் b திருவரங்கர்தாம் பணித்ததென்றால் c 'துணியேனினி' என்னும்படி வ்யவஸாயமுடையவனாய் நாஸ்திகனும் ஆஸ்திகநாஸ்திகனுமன்றிக்கே d ஒள்வாளுருவியெறியும்படி ஆஸ்திகாக்₃ரேஸரனானவன் இதுக்கதி₄காரியாம்படியாயிருக்கும்.

சரமஶ்லோகவாக்யார்த்த₂ம்

கீழே உபாயங்களை வெளியிட்டு அவற்றுக்குள்ளீடாய் நின்று கார்யம் செய்கிற தன்னை உபாயமாகச் சொல்லி மேலோருபாயம் சொல்லாமையாலே சரமஶ்லோகமென்று

அருளிச்செய்கிறார் (இதில்) என்று தொடங்கி. "விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்கிறபடியே அதி₄காரிகள் நியதர். அதாவது—"செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" [நாச்-திரு 11-10] என்று கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியராய் அதுதன்னை அர்த்த₂க்ரியா காரியாய்க்கொண்டு கோயிலிலே சாய்ந்தருளினவர்தாம். அர்ஜுநவ்யாஜத்தாலே திருத்தேர்த்தட்டிலே நின்று அருளிச்செய்த, யதா₂ர்த்த₂முமாய், சிரியதுமாய் ஸுலப₄முமான "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" [கீதை 18-66] என்கிற வார்த்தையைப் பெரியாழ்வார் கேட்டு, தந்நிஷ்ட₂ராயிருப்பர் என்கிறபடியே. இவ்வர்த்த₂த்துக்கு அதி₄காரிகள். இது கேட்டால் இதன்படியே நியதராயிருக்குமவர்கள் என்றபடி.

சரமஶ்லோக நாம நிர்தே₃ஶஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (கீழே) என்று தொடங்கி. சரமஶ்லோகத்தின்

---

a மூன்றாம் அந். 14 b நாச்சியார்திரு 11-10 c பெரியதிரு 11-8-8
b பெரியதிரு 6-2-4

பேரானவிது, இவ்வுபாயத்துக்கிவன் செய்யவேண்டுமவற்றையும், இவ்வுபாயம் இவனுக்குச் செய்யுமவற்றையும் சொல்லுகிறது.

ஶரண்ய ஶரணாக₃த க்ருத்யம்

விடுவித்துப் பற்றுவித்து விலக்கடியறுக்கை உபாய க்ருத்யம். விட்டுப்பற்றித் தேறியிருக்கை அதி₄காரிக்ருத்யம்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

பத₃விப₄ாகம்

பதினொரு பதமான இதில் முதல்பதம் விடப்படுகிற உபாயங்களைச் சொல்லுகிறது.

வாக்யார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வுபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி. பூர்வார்த்த₄த்தாலே அதி₄காரி க்ருத்யத்தையும் உத்தரார்த்த₄த்தாலே உபாய க்ருத்யத்தையும் அருளிச்செய்கிறான் என்றபடி. உத்தரார்த்த₄த்தில் அதி₄காரி க்ருத்யாம்ஶலேஶமும் கூறப்படுவதாகப் பரந்தரஹஸ்யம் கூறுகிறது.

ஶரண்ய ஶரணாக₃தக்ருத்யங்களை அருளிச்செய்கிறார் (விடுவித்து) *என்று தொடங்கி.*

அவதாரிகை முற்றிற்று.

மேலே பத₃ஸங்க்₂யா நிர்தே₃ஶ பூர்வகமாக ப்ரத₂ம பத₃ார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார். (பதினொரு) *இத்யாதி₃நா. பூர்வார்த்த₄ம் ஆறுபத₃ம். உத்தரார்த்த₄ம் ஐந்துபத₃ம் என்றபடி. இத்தால் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ சரமஶ்லோக வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாய்த்து. அங்கு பூர்வார்த்த₄ம் ஐந்துபத₃ம், உத்தரார்த்த₄ம் ஆறுபத₃மிறே. "மாஶுச:" என்பது ஓரே பத₃ம் என்று இவர்கள் திருவுள்ளம். "ஸஹ" [பாணினி 2-1-4] இதியோக₃ விப₄ாக₃ாத் "பர்யபூ₄ஷயத்" இதிவத் ஸமாஸ:. "நாஸ்தீதி" ஏகம் பத₃ம் இதி வ்யவஹார த₃ர்ஶநாத் இதி தத₃ாஶய:— இத்யாதி₃ நிர்வாஹங்களைக் கண்டுகொள்வது.*

"ஸர்வத₄ர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்கிற ம்லோகத்திற் சொல்லுகிற த₄ர்மபரித்யாக₃ம் மாஸ்த்ர விரோத₄த்தாலும் அநுஷ்டா₂ந விரோத₄த்தாலும் ப்ரகரண விரோத₄த்தாலும் அயுக்தம். "யாவஜ்ஜீவம் அக்₃நிஹோத்ரம் ஜுஹுயாத்" "த₄ர்மேண பாபம் அபநுத₃தி" "யஜ்ஞேந தா₃நேந தபஸாऽநாமகேந ப்₃ராஹ்மணா விவிதி₃ஷந்தி" "ஸர்வா பேக்ஷா ச யஜ்ஞாதி₃ ம்ருதே: அம்வவத்" என்று ஜ்ஞாந ஸாத₄நமாகக் கர்மத்தை அவம்யாநுஷ்டே₂யமாக ஓதுகை யாலும், "ப்₃ரஹ்மவிதா₃ப்நோதி பரம்" "தமேவம் வித்₃ வாந் அம்ருத இஹ ப₄வதி" "ப்₃ரஹ்ம வேத₃ ப்₃ரஹ்மைவ ப₄வதி" "ததா₃ வித்₃வாந் புண்யபாபே விதூ₄ய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யம் உபைதி" "அஸ்தி ப்₃ரஹ்மேதி சேத் வேத₃ ஸந்தமேநம் ததோ விது₃:" "வித்₃யாத்து புருஷம் பரம்" என்று வேத₃நவிமேஷத்தை ப₄க₃வத் ப்ராப்தி ஸாத₄நமாக விதி₄க்கையாலும், "யமேவ ஏஷ வ்ருணுதே தேந லப்₄ய:. தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" "ப₄க்த்யா ச த்₄ருத்யா ச ஸமாஹிதாத்மா ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம் பரிபம்யதீஹ" "ஹ்ருதா₃ மநீஷா மநஸாऽபி₄க்லுப்த:" என்று ப்ராப்தி ஸாத₄நமாக ப₄க்தியை விதி₄க்கையாலும் இவற்றினுடைய த்யாக₃ம் மாஸ்த்ர விருத்த₄ம். "முகோ முக்த: வாமதே₃வோ முக்த:" என்று முக்தராக ம்ருதரான முகாதி₃களோடு, "உபமாந மமேஷாணும் ஸாதூ₄நாம்" என்னப்பிறந்த ப்ரஹ்லாத₃னோடு, ப₄ரத மௌபரி ப்ரப்₄ருதிகளான அல்லாத முமுக்ஷுக் களோடு வாசியற கர்மஜ்ஞாநாதி₃களையே அநுஷ்டி₂த்துப் போருகையாலே, த₄ர்மத்யாக₃விதி₄ அநுஷ்டா₂நத்தோடும் விரோதி₄க்கும். "நியதம் குரு கர்ம த்வம்" "கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்மண:" "கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்₃தி₄ம் ஆஸ்தி₂தா ஜநகாத₃ய:" "ஸர்வம் கர்மாகி₂லம் பார்த்த₂ ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே" "ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்₃ருமம் பவித்ரமிஹ வித்₃யதே" "ஜ்ஞாநாக்₃நி: ஸர்வகர்மாணி ப₄ஸ்மஸாத்

குருதேऽர்ஜுந" "போ₄க்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோக மஹேஶ்வரம்। ஸுஹ்ருத₃ம் ஸர்வபூ₄தாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் ஶாந்திம் ருச்ச₂தி ॥" "ப₄க்த்யா மாம் அபி₄ஜாநாதி" "ப₄க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:" "மத்₃ப₄க்திம் லப₄தே பராம்" "மந்மநா ப₄வ மத்₃ப₄க்த:" என்று ஸாத₃ரமாகவும் ஸவிஸ்தரமாகவும் பதினெட்டோத்தாலும் உபதி₃ஷ்டமான கர்மாதி₃த்யாக₃ம் ப்ரகரணவிருத்₃த₄ம். ஆக ஶாஸ்த்ர விரோத₄மும் கர்மஜ்ஞாநாநுஷ்டா₂ந விரோத₄மும் ப்ரகரண விரோத₄மும் பிறக்கையாலே, இஶ்லோகத்துக்கு இவற்றோடே சேர்ந்தஅர்த்த₂ம் அர்த்த₂மாமத்தனை. விருத்₃த₄மான த்யாக₃ம் அர்த்த₂மாகமாட்டாது என்று சிலர் சொன்னார்கள்.

ஶாஸ்த்ர விரோத₄மும் அநுஷ்டா₂ந விரோத₄மும் ப்ரகரண விரோத₄மும் பிறவாமையாலே அது அர்த்த₂மாகாது. "யோ ப்₃ரஹ்மாணம் வித₃த₄ாதி பூர்வம் யோ வை வேதா₃ம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை। தம் ஹ தே₃வம் ஆத்மபு₃த்₃தி₄ ப்ரஸாத₃ம் முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்₃யே" "தஸ்மாந் ந்யாஸமேஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹு:" "ந்யாஸ இதி ப்₃ரஹ்ம(ா)" "தே₃வாநாம் கு₃ஹ்யம் ய ஏவம் வேத₃ ப்₃ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி" "தாவதா₃ர்த்தி: ததா₂ வாஞ்சா₂ தாவந்மோஹ: ததா₂ऽஸுக₂ம்। யாவந்ந யாதி ஶரணம் த்வாமஶேஷாக₄நாஶநம் ॥" "ஶரண்யம் ஶரணம் யாத: கோ₃விந்த₃ம் நாவஸீத₃தி" "வ்ருதை₂வ ப₄வதோ யாதா பூ₄யஸீ ஜந்ம ஸந்ததி:। தஸ்யாமந்யதமம் ஜந்ம ஸஞ்சிந்த்ய ஶரணம் வ்ரஜ ॥" "தேஷாம் து தபஸாம் ந்யாஸம் அதிரிக்தம் தப: ஶ்ருதம்" "ஸா தே₃வேऽஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம்" என்று ஸர்வத₄ர்ம பரித்யாக₃ பூர்வகமாக அநுஷ்டே₂யையான ப்ரபத்தியையும் ப₄க₃வத் ப்ராப்திக்கு ஸ்வதந்த்ர ஸாத₄நமாக ஶாஸ்த்ரத்திலே விதி₄க்கையாலே ஶாஸ்த்ர விரோத₄மில்லை. கர்மஜ்ஞாநாதி₃ விதா₄யக ஶாஸ்த்ரங்களுக்கும் தத்த்யாக₃ பூர்வகமாக அநுஷ்டே₂யமான ப்ரபத்தியை விதி₄க்கிற ஶாஸ்த்ரங்களுக்கும்

விரோத$_4$ம் சொல்லப்பார்க்கில், ஶ்யேந விதி$_4$க்கும் காமநா விதி$_4$க்கும் மோக்ஷ விதி$_4$க்கும் அந்யோந்யம் விரோத$_4$ம் பிறக்கையாலும், ப்$_3$ரஹ்மசர்யம் கா$_3$ர்ஹஸ்த்$_2$யம் வாநப்ரஸ்த$_2$த$_4$ர்மம் பி$_4$க்ஷுத$_4$ர்மம் இவற்றுக்கு அந்யோந்யம் விரோத$_4$ம் பிறக்கையாலும். "ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வா பூ$_4$தாநி" என்று பூ$_4$தஹிம்ஸையை நிஷேதி$_4$த்து வைத்து பஶுவிஶஸநத்தை விதி$_4$க்கையாலும், "யாவஜ்ஜீவம் அக்$_3$நிஹோத்ரம் ஜுஹூயாத்" என்று அக்$_3$நிஹோத்ர ஹோமத்தை விதி$_4$த்து வைத்து, தத்த்யாக$_3$த்தை "ஸந்ந்யஸேத் ஸர்வ கர்மாணி" என்று விதி$_4$க்கையாலும், கர்மத்தை அநுஷ்டே$_2$யமாகச் சொல்லிவைத்து தத்த்யாக$_3$ பூர்வகமாக அநுஷ்டே$_2$யமான ஜ்ஞாநயோக$_3$த்தை விதி$_4$க்கையாலும், உபாஸ்ய வஸ்துவை "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்" என்று ஸகு$_3$ணமாகச் சொல்லிவைத்து "நிர்கு$_3$ணம்" "நிரஞ்ஜநம்" என்று கு$_3$ணவிது$_4$ரமாகச் சொல்லுகையாலும், ஆக இவ்வோமுக$_2$ங்களாலே ஆபாத$_3$குட$_3$ம் பரஸ்பர விருத்$_3$த$_4$மாகத் தோற்றுகையாலே ஶாஸ்த்ரமாக த்யாஜ்யமாம். இவ் விரோத$_4$த்தை, கு$_3$ணபே$_4$த$_3$த்தாலும், வர்ணபே$_4$த$_3$த்தாலும், ஆஶ்ரமபே$_4$த$_3$த்தாலும், பாகபே$_4$த$_3$த்தாலும், ருசிபே$_4$த$_3$த்தாலும். அதி$_4$காரிபே$_4$த$_3$த்தாலும் பிறக்கையாலே பரிஹரிக்கிறவோபாதி இதுவும் அதி$_4$காரி பே$_4$த$_3$த்தாலே பரிஹ்ருதம். ஆகையால் ஶாஸ்த்ர விரோத$_4$மில்லை. கர்மஜ்ஞாநாதி$_3$களை அநுஷ்டி$_2$த்த ஶுகாதி$_3$களோபாதி. கண்டு$_3$முசுகுந்த$_3$ப்ரப்$_4$ருதிகளான முமுக்ஷுக்களோடு, து$_3$ர்வாஸஶ்ஶாபதூ$_3$ஷிதரான தே$_3$வதைகளோடு வாசியற ப்ரபத்த்யநுஷ்டா$_2$நம் பண்ணிப் ப$_2$லிக்கக் காண்கையாலே அநுஷ்டா$_2$ந விரோத$_4$மில்லை. கர்மயோகா$_3$தி$_3$களுக்கு ஸஹாநுஷ்டா$_2$நமில்லாமையாலே பாகக்ரமநிப$_3$ந்த$_4$நமான அதி$_4$காரி பே$_4$த$_3$த்தாலே பரிஹரிக்கிறவோபாதி இதுவும் அதி$_4$காரி பே$_4$த$_3$த்தாலே பரிஹ்ருதம். ஆகையாலே ப்ரகரண விரோத$_4$மில்லை.

ஸர்வ த$_4$ர்ம ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம்

(ஸர்வத$_4$ர்மாந்) — எல்லா த$_4$ர்மங்களையும். த$_4$ர்மமென்கிறது — ஆசைப்பட்டவை கைபுகுருகைக்கு நல்வழியாக ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுமத்தை. இவ்விடத்தில் த$_4$ர்மமென்கிறது—மோக்ஷமாகிற பெரியபேறு பெறுகைக்கு ஶாஸ்த்ரங்களிலும் பதினெட்டோத்திலும் சொல்லப்பட்ட கர்மஜ்ஞாநங்களைப் பரிகரமாகவுடைய ப$_4$க்தியாகிற ஸாத$_4$நத்தை.

ப்ரத$_2$ம பத$_3$த்தை உபாத$_3$ாநம் பண்ணுகிறார் (ஸர்வ த$_4$ர்மாந்) என்று. அதுக்கு அர்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறார் (எல்லா த$_4$ர்மங்களையும்) என்று. அதுதான் த$_4$ர்மஶப்$_3$த$_3$மும் ப$_3$ஹுவசநமும் ஸர்வஶப்$_3$த$_3$முமாய் த்ரிப்ரகாரமாயிருக்கையாலே இம்மூன்றுக்கும் அர்த்த$_2$மருளிச் செய்வதாக ப்ரத$_2$மம் த$_4$ர்மலக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார் (த$_4$ர்மமென்கிறது) என்று தொடங்கி. இங்குள்ள த$_4$ர்மஶப்$_3$த$_3$ம் த$_4$ர்மஸாமாந்ய பரமன்று. த$_4$ர்மவிஶேஷபரம் என்று அருளிச்செய்கிறார் (இவ்விடத்தில்) இத்யாதி$_3$நா. ப$_2$ல ஸாத$_4$ந த$_4$ர்மந்தான் "த$_4$ர்ம" "பரத$_4$ர்ம" "பரமத$_4$ர்ம" என்கிற பே$_4$த$_3$த்தாலே மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும். அதில் அத$_4$ர்மவ்யாவ்ருத்தமான ஸ்வர்க்கா$_3$தி$_3$ க்ஷுத்$_3$ர புருஷார்த்த$_2$ஸாத$_4$நம் த$_4$ர்மமாகிறது. பரத$_4$ர்மமாகிறது—விமோசகமாகையாலே ப$_3$ந்த$_4$கமானதிற்காட்டில் விலக்ஷணமான பரமபுருஷார்த்த$_2$ லக்ஷண மோக்ஷஸாத$_4$நம். பரமத$_4$ர்மமாகிறது — த$_4$ர்மம் போலே க்ஷுத்$_3$ரபுருஷார்த்த$_2$த்தையே ஸாதி$_4$த்தல், பர த$_4$ர்மம்போலே சேதந யத்ந ஸாத்$_4$யமாதலாகையன்றிக்கே, ஸித்$_3$த$_4$மாகையாலும் பரமப்ரயோஜந ஸாத$_4$நமாகையாலும், தனக்கவ்வருகில்லாத ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயம். இந்த த$_4$ர்ம ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு இவை மூன்றும் அர்த்த$_2$மேயாகிலும் இப்போது பரத$_4$ர்மத்திலே நோக்காகக்கடவது. இங்ஙன் ஓதுக்கித் தருவார் ஆரென்னில்: அடியிலே முமுக்ஷுவான போதே க்ஷுத்$_3$ர ப$_2$ல ஸாத$_4$நமான த$_4$ர்மம் கழிகையாலும், பரமத$_4$ர்மத்தை கோ$_3$ப$_3$லீவர்த$_3$ ந்யாயத்தாலே மேலே

'த$_4$ர்மாந்' என்கிற ப$_3$ஹூவசனம்— a 'அறமுயல் ஞானச் சமயிகள் பேசும் வித்$_3$யாபே$_4$த$_3$ங்கள். b 'ஆனெப்பாரி வன்னேரில்லை' என்கிற புருஷோத்தம வித்$_3$யை. c பிறவியஞ் சிறையறுக்கும் d நிலைவரம்பில்லாத அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், e 'நற்பாலயோத்தி' தொடக்கமான க்ஷேத்ரவாஸம், f 'பாடீர் அவன் நாமம்' என்கிற ஸங்கீர்த்தநம். g 'கடைத்தலை சீய்க்கை, h மாகந்த நீர்கொண்டு தூவிவலம் செய்கை. i பூவிற்புகையும் விளக்கும் சாந்தமும் நீரும்கொண்டு j பூசனை செய்கை தொடக்கமாக ஸாத$_4$நபு$_3$த்$_3$தி$_4$யோடே செய்யுமவற்றைக் காட்டுகிறது. k 'நெறியெல்லா மெடுத் துரைத்த' என்கையாலே அவையும் தனித்தனியே ஸாத$_4$ந மாயிருக்குமிறே. 'ஸர்வ'ஶப்$_3$த$_3$ம்— யஜ்ஞம். த$_3$ாநம். தபஸ், தீர்த்த$_2$ஸேவை முதலானவை. கர்மயோக்$_3$யதையுண்டாம்படி ஶூத்$_3$தி$_4$யை விளைக்கும் l ஓதியுருவெண்ணும் அந்தி. m ஐந்து வேள்வி தொடக்கமானவற்றைச் சொல்லுகிறது. த$_4$ர்மத்திலே சொருகாமல் இவற்றை ஸர்வஶப்$_3$த$_3$த்துக்குப் பொருளாகத் தனித்துச் சொல்லுகிறது — ப்ரபத்திக்கு யோக்$_3$யதை தேட வேண்டா. இவனையும் இவனுடைய ஸ்த்ரீயையும்போலே

ஸ்வீகார்யமாக விஶேஷிக்கையாலும். த்யாஜ்யதயா பர த$_4$ர்மத்தையே உபாத$_3$ாநம் பண்ணுகிறது.

ப$_3$ஹூவசநார்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்கிறூர்—(த$_4$ாமாந *என்கிற) இத்யாதி$_3$நா. ஸர்வஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$த்தை அருளிச் செய்கிறூர் (*ஸர்வ ஶப்$_3$த$_3$ம்*) என்று. ப்ரபத்தியின் தே$_3$ஶ காலாதி$_4$காரி ப$_2$ல ப்ரகார நியமாப$_4$ாவ வைஶிஷ்ட்யத்தைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறூர்— (*ப்ரபத்திக்கு*) என்று தொடங்கி. (* இவன் *)—அர்ஜுநன். (* இவன் ஸ்த்ரீ *)—த்$_3$ரௌபதி$_3$.*

---

a திருவிருத்தம் 44 b பெரியாழ்திரு 1-1-3 c திருவாய் 1-3-11
d திருவாய் 1-3-2 e திருவாய் 7-5-1 f திருவாய் 10-5-5
g திருவாய் 10-2-7 h திருவாய் 7-10-2 i திருவாய் 5-2-9
j திருவாய் 10-2-4 k திருவாய் 4-8-6 l முதல்திருவ 33
m

நீசர்நடுவே கேட்கவும் அநுஷ்டி₂க்கவுமாய், a குலங்களாயவிரி ரண்டில் பிறவாதாரும் இதிலே அந்வயிக்கலாமென்று தேறுகைக்காக. முத்து விளக்கி, மூழ்கி, மூக்குப் புதைத்து, கிழக்குநோக்கிக் கும்பிட்டு, கீழ்மேலாகப் புறப்படுத்து, நாளெண்ணி, குறுவிழிக்கொண்டு, ஸாத₄நாந்தரங்களிலே நினைவாய்க் கிடந்ததிறே. இவையொன்றும் செய்யாதே ஶரணாகத₃தனாய் b இக்கரையேறினவன் உபதே₃ஶிக்கக்கேட்டு, ஶரணாக₃தரக்ஷணம் பண்ணின குலத்திலே பிறந்து, உறவை யுட்படக் கொண்டாடுகிறவர்க்கு ப்ரபத்தி பழுதுபோய் அக் கரைப்படவொண்ணுதொழிந்தது. நன்மை தீமைகள் தேடவும் பொகடவும் வேண்டா. இவை விலக்கும் பற்றுசுமாயிருக்கு மென்றிருக்கையே அதி₄காரம்.

இவர்களிருவரும் ப்ரபத்தி ஶ்ரவணநுஷ்டா₂நகர்த்தாக்க ளிறே. "ஶாத்₃க₄னுக்கு அஶாத்₃தி₄ ஸம்பாதி₃க்கவேண்டா, அஶாத்₃க₄னுக்கு ஶாத்₃தி₄ ஸம்பாதி₃க்கவேண்டா. இருந்த படியே அதி₄காரியாமித்தனை" என்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதா₃ய நிஷ்கர்ஷம் நிரூபிதமாயிற்று. இவ்விடத்தில், வேல்வெட்டிப் பிள்ளை நம்பிள்ளை ஸம்வாத₃த்தை அநுஸந்தி₄ப்பது. "மன முடையீர்" என்கிற ஶ்ரத்₃தை₄யே யமைந்த மர்மஸ்பர்ஶிக்கு நானும் நமரும் என்னும்படி ஸர்வரும் அதி₄காரிகள். "போதுவீர்" என்றிறே அதி₄காரத்தை ஆண்டாள் அறுதி யிட்டது. (நன்மை தீமைகள்) இத்யாதி—நன்மை தேட வேண்டா. அது விலக்கு. தீமை பொகடவேண்டா. அது பற்றுசு என்றபடி. தே₃ாஷத்தையும் கு₃ணஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே அங்கீ₃காரத்துக்கு அவைதன்னையே பச்சையாக்குகையிறே ஶேஷித₃ம்பதி களின் ஸாத₄ாரண வைப₄வம். பாபத்தோடேவரிலும் அமை யும் என்றான் சக்ரவர்த்தித் திருமகன். புண்ணியத்தைப் பொகட்டுவா என்றான் ஸ்ரீகிருஷ்ணன். ஆக, ப₄க₃வானுடைய நிரபேக்ஷாபாயத்வம் நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது.

---

a திருச்சந்த 90 b பெரியாழ்திரு 5-3-7

"பரித்யஜ்ய" பத₃ார்த்த₂ம்

'பரித்யஜ்ய' என்று இந்தவுபாயங்களை விடும்படியைச் சொல்லுகிறது. த்யாக₃மாவது விடுகை. பரித்யாக₃மாவது பற்றறவிடுகை. உபாயமல்லாதவற்றை உபாயமாக நினைத்தோமென்று சிப்பியை வெள்ளியென்றெடுத்தவன் லஜ்ஜித்துப் பொகடுமாபோலே புகுந்துபோனமை தெரியாதபடி விட வேணும். பித்தேறினாலும் அவற்றில் நினைவு செல்லாதபடி. விட்டோமென்கிற நினைவையுங்கூட விடச்சொன்னபடி. த₄ர்ம தே₃வதை பாதகமென்பது, ஆழ்வார் a 'எய்தக் கூவுதலாவதே' என்று b புலையறங்களோபாதியாகிற இத்தை. த₄ர்மமென்று விடச் சொல்லுகிறது—பூசலை அத₄ர்மமென்றும், இவற்றை த₄ர்மமென்றும் ப்₄ரமித்த அர்ஜுநன் நினைவாலே. நிஷித்₃த₄ம் செய்கை அஶக்தியாலன்றிக்கே, ஆகாதேயென்று

அநந்தரம் த்₃விதீயபத₃ார்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் (பரித்யஜ்ய) *என்று தொடங்கி. இதுவும்—த்யாக₃மும் ல்யப்பும் உபஸர்க₃முமாய் த்ரிப்ரகாரமாயிருக்கையாலே, அதில் த்யாக₃த்தை முந்துற அருளிச்செய்கிறார்* (த்யாக₃மாவது) *என்று தொடங்கி. உபஸர்க்கா₃ர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார்* (பரித்யாக₃மாவது) *என்று தொடங்கி. த்யாக₃ வேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்* (உபாயமல்லாத) *என்று தொடங்கி. "அத₂ பாதகபீ₄தஸ் த்வம்" என்ற த₄ர்ம தே₃வதாவசனத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்* (த₄ர்ம தே₃வதை) *இத்யாதி₃. "த₄ர்மாத₄ர்ம தி₄யாகுலம்" என்ற ஆளவந்தார் திருவாக்கைத் திருவுள்ளத்தேகொண்டு அருளிச்செய்கிறார்* (பூசலை) *இத்யாதி₃. 'ப்ராபகாந்தர பரித்யாக₃த்துக்கு அஜ்ஞாநாஶக்திகளன்று ப்ரத₄ாநஹேது' என்றத்தைத் திருவுள்ளத்தேகொண்டு ஸத்₃ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்* (நிஷித்₃த₄ம்) *என்று தொடங்கி.* (ஆகாதே

---

a திருவாய் 5-7-5 b திருமாலை 7

விடுமாபோலே. உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூபவிருத்₃த₄மென்றிறே—தபோத₄நரான ரிஷிகளும், நெருப்பை நீராக்குகிற தேஜஸ்ஸையுடைய பிராட்டியும், ஸ்வரக்ஷணத்தில் இழியாதே க₃ர்ப்ப₄த்திலிருப்பாரைப்போலேயிருந்தது. நாண்தழும்பு வால்

யென்று) என்று. அப்ராப்தம் என்றபடி. இத்தால் "நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு இவை நாஶகங்களாய்க் கொண்டு ஸ்வரூபவிருத்₃த₄ங்கள் என்னவொண்ணாது.........
ஆகையால் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்ற உபாஸநாதி₃களுக்கு நாஶகத்வ அஸம்ப₄ாவிதத்வ அநர்த்த₂ாவஹத்வங்களில்லாமையாலே ஒருபடியாலும் ஸ்வரூபவிரோத₄ப்ரஸங்க₃மில்லை" என்கிற பக்ஷம் நிரஸ்தம். (அப்ராப்தம்)—ப₄க₃வத₃த்யந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதென்றபடி; ஸ்வரூபவிரோத₄ம் என்கிறவிடத்தில் ஸ்வரூபஶப்₃த₃ம் த₄ர்மியைக் குறிக்குமதல்ல; அஸாத₄ாரண த₄ர்மத்தைக் குறிக்கும் என்றபடி. "ஶீதோ ப₄வ" என்ற பிராட்டி "நஷ்டோ ப₄வ" என்னாதது அப்ராப்தியைக் கணிசித்திறே. இங்கே, "அர்த்த₄ராத்ரியிலே தனிவழி போகாநிற்க, து₃ஷ்டம்ருக₃ங்களாலே மிடைந்ததொரு காட்டிலே முன்னடி தோற்றாதபடி இருண்டு, வர்ஷமும் இடியும் உண்டாய்க் கண்ணுக்குள்ளே கொள்ளியை வீசினாற்போல் மின்னிக்கொண்டு வாராநிற்க. அவ்வவஸ்தை₂யில் திருநாமோச்சாரணம் பண்ணுதொழிகை ப்ரபந்நலக்ஷணம்" என்ற ப₄ட்டர் ஸம்வாதம் (வார்த்தாமாலை 417) அநுஸந்தே₄யம். "க₃ர்ப₄பூ₄தா: தபோத₄நா:" என்றத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (தபோத₄நரான) இத்யாதி₃. "ஶீதோ ப₄வ" என்றத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நெருப்பை) இத்யாதி₃. கீ₃தை கேட்ட அர்ஜுநன்கலக்கத்தை உபபாதி₃க்கிறார் (நாண்) இத்யாதி₃. சரமஶ்லோகத்தில் கழிக்கிற ஶோகம் யதா₂வஸ்தி₂த ஆத்மோபதே₃ஶாதி₃களாலே கழிந்த ப₃ந்து₄வதா₄தி₃நிமித்தமான பழைய

தீவிளையாத விடவாயும் வல்வாயுமேறி. பரலோகங்களிலே சென்று. படைத்துணைசெய்து. அரிய தபஸ்ஸுக்களைச் செய்து, வெருட்டுவார் சபையிலே வில்லிட்டடித்து. ஊர்வசியை முறை கூறுகிறவன் கர்மஜ்ஞாநங்களிலிழியமாட்டாமையன்றே கலங்குகிறது; ஸ்வரூப பாரதந்த்ர்யத்தைக் கேட்ட படியாலேயிறே. தன்னை ராஜமஹிஷியென்றறிந்தவள்—உதிர் நெல் பொறுக்கவும். கொட்டை நூற்கவும், குடம் சுமக்கவும் லஜ்ஜிக்குமிறே. இவன் தான் சுமப்பேனென்ற(ன) இவனையெடுத்திருனித்தனையிறே. இவ்வுபாயத்திலிழியும்போது உபாயாந்தரங்களை அத$_4$ர்மமென்று விடவேண்டுமென்று ஶாஸ்த்

ஶோகமன்று. ப்ரகரணாநுகு$_3$ணஶோகாந்தரம். எங்ஙனேயென்னில். "தை$_3$வீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிப$_3$ந்த$_4$ாயா ஸுரீ மதா" [கீ$_3$தை 16-5] என்று பிரித்துச் சொன்னவாறே. "நாம் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாகில் செய்வதென்?" என்று ஶோகித்த அர்ஜுநனைப்பற்ற "மாஶுச: ஸம்பத$_3$ம் தை$_3$வீம் அபி$_4$ஜாதோऽஸி பாண்டவ" [கீ$_3$தை 16-5] என்றாப்போலே, இங்கு கீழ் உக்தங்களான உபாயங்கள் அநுஷ்டி$_2$க்க அஶக்யங்களென்றும். ஸ்வஶரீரத்வகத$_2$நாதி$_3$களாலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்ட பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்நரூபங்களான இவை விரோதி$_4$கள் என்றும் பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணி "இவற்றாலே எம்பெருமானைப்பெற என்பதொன்றில்லை. இனி இழந்தே போமித்தனையாகாதே" என்கிற ஶோகம். ஜிதேந்த்$_3$ரியரில் தலைவனாய், ஆஸ்திகாக்$_3$ரேஸரனாய் "கேஶவஸ்ய ஆத்மா" என்று க்ருஷ்ணனுக்கு த$_4$ாரகனாயிருந்துள்ள அர்ஜுநனுக்கு இப்போது ஶோகம்—"உபாயாந்தரங்கள், ப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்த பாரதந்த்ர்யம் (ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ரீரத்வம்) ஆகிற ஸ்வஸ்வரூபத்துக்குச்சேராதவையாகையாலே. நாம் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தையிழந்தோமித்தனை" என்கிற மஹாஶோகம் என்றபடி. உபாயாந்தராநுஷ்டா$_2$-நௌபயிக ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதி$_3$களை அர்ஜுநனுக்கு உபபாதி$_3$க்கிறார் (நாண்) என்று தொடங்கி. (உத்தமாஶ்ரமத்தில்) இத்

ரங்கள் பலவும் சொல்லுகையாலும், உத்தமாஶ்ரமத்திலே புகுமவனுக்கு முன்பிலாஶ்ரம த₄ர்மங்களை விடுகை குறையல்லாமையாலும் த₄ர்மங்களை விடச்சொல்லுகை தப்பல்ல.

த்யாக₃விதி₄

'பரித்யஜ்ய' என்கிறவிது, விட்டாலல்லது பற்றவொண்ணாதென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறது. குளித்துண்பானென்றால் உண்டு குளிக்கையும் குளியாமே உண்கையும் தப்பிறே. பற்றுகைக்கு அங்க₃மானபோதிறே விடுகையும் நன்மையாவது. இவைதான் சுமந்தான் விழ, உறங்குவான் கைப் பண்டம் போலே ஆமவையிறே. இவற்றைப் பேற்றுக்கென்றுதே பேறென்னபோது கைங்கர்யத்திலும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்திலும் ப்ராப்ய ருசியிலும் சொருகுமிறே.

யாதி₃—"ஜாத்யாஶ்ரமதீ₃க்ஷைகளில் பே₄தி₃க்கும் த₄ர்மங்கள்" [ஆசார்யஹ்ருத₃ய 31] இத்யாதி₃யை நினைப்பது.

இனி "ல்யப்புக்கு" அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (பரித்யஜ்ய) என்று தொடங்கி. "ஸ்நாத்வா பு₄ஞ்ஜீத" என்றத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (குளித்து)இத்யாதி₃. அதாவது, "த்யஜ்ய"என்கிற ல்யப்பாலே, "பு₄க்த்வா சாந்த்₃ராயணம் சரேத்" என்னுமாபோலன்றிக்கே, "ஸ்நாத்வா பு₄ஞ்ஜீத" என்கிற விதி₄—'பு₄ஜிக்குமளவில், ஸ்நாநம் பண்ணியே பு₄ஜிக்கவேணும்' என்கிற நியமத்தைச் சொல்லுமாபோலே, ஸித்₃தே₄பாயத்தைப் பரிக்₃ரஹிக்குமளவில், த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை த்யஜித்தே பரிக்₃ரஹிக்கவேணுமென்கிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறதென்கை. இத்தால் த்யாக₃ாநுவாத₃பக்ஷம் அநாத₃ரணீயம் என்றதாயிற்று. (கைங்கர்யத்திலும்) இத்யாதி₃. இத்தால், "கர்மம் கைங்கர்யத்திலே புகும். ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபப்ரகாஶத்திலே புகும். ப₄க்தி ப்ராப்யருசியிலே புகும். ப்ரபத்தி ஸ்வரூபயாதா₂த்ம்ய ஜ்ஞாநத்திலே புகும்" என்ற வேதா₃ந்த ஸாரவேத்₃ய ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம் நிரூபிதமாயிற்று.

இங்கு த்யாக3 ஶப்3த3த்தாலே சொல்லுகிறது த4ர்ம ஸ்வரூப த்யாக3த்தையோ? த4ர்மப2லாதி3 த்யாக3த்தையோ? த4ர்மத்தில் உபாயத்வபு3த்3தி4 த்யாக3த்தையோ? என்னில்:- இவ்வதி4காரிக்கு, யாவச்ச2ரீரபாதம் காலக்ஷேபத்துக்காக ப4க3வத் தோஷஹேதுபூ4தமானவை அநுஷ்டே2யமாகையாலே த4ர்மஸ்வரூப த்யாக3மாகமாட்டாது. ப2லாதி3கள் ஸாத4கனுக்குங்கூட த்யாஜ்யமாகக் கீழே உக்தமாகையாலே ப2லாதி3த்யாக3த்தைச் சொல்லுகிறதாகவொண்ணாது. ஆக இங்கு த4ர்மங்களினுடைய உபாயத்வபு3த்3தி4த்யாக3த்தைச் சொல்லுகிறது. அந்த உபாயத்வபு3த்3தி4த்யாக3மாவது—லாப4ஹேதுவான ப4க3வத் ப்ரீதிக்கு ஸாத4நமென்கிற ப்ரதிபத்தியைத் தவிருகை. ஆகையாலே, ஸ்வரூப த்யாக3த்தால் வந்த குறையும் ப2லாதி3 த்யாக3த்தைச் சொல்லுகிறது என்கிறத்தால் வரும் புநருக்தியுமின்றியிலே ஒழியும். அவன் உபாய பு3த்3த்4யா அநுஷ்டி2க்கும். இவன் போ4க3பு3த்3த்4யா அநுஷ்டி2க்கும். அவன் விதி4ப்ரேரிதனாய் அநுஷ்டி2க்கும். இவன் ராக3ப்ரேரிதனாய் அநுஷ்டி2க்கும். அவனுக்கு வர்ணாஶ்ரமத4ர்மம் நியமேந அனுஷ்டி2க்க வேணும். இவனுக்கு வர்ணாஶ்ரம த4ர்மாநுஷ்டா2நமாகவுமாம். வைஷ்ணவ கிஞ்சித்காரமாகவுமாம். ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியிலே நியமம். ஆநுகூல்யங்களில் ஏதேனுமாம். ஆகையிறே நம்மாசார்யர்கள் இவற்றை அநுஷ்டி2ப்பாரும் அநுஷ்டி2யாதாருமாய்ப் போருகிறது. ஆகையிறே. "ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்" என்று ஆநுகூல்யஸங்கல்பத்தோபாதி ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியையும் ஸம்பா4வித ஸ்வபா4வமாகச் சொல்லுகிறது. ஆக. காம்யகர்மத்தோபாதி மோக்ஷஸாத4நத4ர்மமும் இவனுக்கு த்யாஜ்யமாகையாலே ஸாங்க3மான அந்த த4ர்மத்யாக3த்தை த்யாக3ஶப்3த3த்தாலே சொல்லிற்றாய்த்து.

த்யாக3விஶேஷணமான "பரி" ஶப்3த3ம் "பரி-ஸாகல்யே" என்கிறபடியே ஸாகல்ய வாசியாய்க் கிடக்-

கிறது. ஸாகல்ய ஶப்₃த₃வாச்யம் வாஸனையாய், ஸவாஸந த்யாக₃த்தைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது—லஜ்ஜாபுரஸ்ஸர த்யாக₃ம். ..ஸ்வரக்ஷணார்த்தை₂யான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஸ்வரூபஹானியென்றறிந்தால், "நெடுநாள் ஸ்வரூபஹானியான வற்றையாகாதே உபாயமாக நினைத்திருந்தது" என்று லஜ்ஜை பிறக்கக் கடவதிறே: பர்த்ருபோ₄க₃த்தை உத₃ர போஷணத்துக்கு உறுப்பாக்குகையாகிறது—பதிவ்ரதைக்கு ஸ்வரூபஹானியாமாப்போலேயிறே. போ₄க₃ரூபமான ப்ர வ்ருத்தியை ஸாத₄நமாக்குகையாகிறது. "த்யஜ்ய" என்கிற "ல்யப்"பாலே—த₄ர்மத்யாக₃ம் ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்க₃ மானவன்று கர்த்தவ்யம். அல்லாதபோது அயுக்தம் என்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறது. த₄ர்மத்தைவிட்டு ஸ்வீகாரத்தில் இழியாதேயிருக்குமாகில், உப₄ய ப்₄ரஷ்டனுகையாலே நாஶமே ப₂லமாயறுமே. இத்தைப் பற்றவிறே நஞ்ஜீயர் "ஒன்றில் நாரகிகளுக்கு மூர்த்தா₄பி₄ஷிக்தனுதல், இல்லையாகில் பரமபத₃ம் என் சிறுமுறிப்படியே செல்லுதல் செய்யும்படியிறே நான் நிற்கிற நிலை" என்றருளிச்செய்தது. அதாகிறது—த₄ர்மத்யாக₃ப₂லமான பாபம் மேலிட்டு நரகம் வஸ்தவ்யபூ₄மியாதல், த்யாக₃பூர்வகமாக ஸ்வீக்ருதமான உபாயம் ப₂லித்து பரமபத₃ம் வஸ்தவ்ய பூ₄மியாதலாம் இத்தனையிறே என்கை. ஆக, "ல்யப்"பாலே மேல் சொல்லப்போகிற ஸ்வீகாரம் த்யாக₃ாங்க₃கம் என்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து. ஸ்வஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தாலும் ஸாத₄நாந்தரங்களை விடவேண்டிவரும். அவற்றினுடைய ஸ்வரூபங்களைப் பார்த்தாலும் ஸாத₄நாந்தரங்கள் த்யாஜ்யமாயறும், பற்றப்புகுகிற உபாயஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தாலும் ஸாத₄நாந்தரங்கள் த்யாஜ்யமாயறும். ஸ்வஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தால் நமஶ்ஶப்₃த₃த்தில் சொல்லுகிற படியே, ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரத்திலே இழிகை ஸ்வரூப ஹானியாம்படி அத்யந்த பரதந்த்ரமாயிருக்கும். அவை தன்னைப் பார்த்தால், ப₃ஹுாயத்நஸாத்₄யமாகையால் து₃ஷ்

"மாம்" ஶப்3தா3ர்த்த2ம்

'மாம்' என்று பற்றப்படுமுபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. மாம்—என்னை. a 'அறமல்லனவும் சொல்லலல்ல' என்னும் கழிப்பனான த4ர்மங்கள் போலன்றிக்கே கைக்கொள்ளப்படும் நல்லறத்தைக் காட்டுகிறான். வேத3த்தில் இரண்டு கூற்றிலும் அறிவுடையார்க்கும் நல்லறமாகச் சொல்லுவது. b பறைதரும்

கரமுமாய். "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதி4பி4:" என்று சிரகால ஸாத்4யமுமாய். இந்த்3ரிய ஜயாதி3கள் அபேக்ஷிதமாகையாலும். ஆதி3ப4ரதாதி3கள் ப்4ரஷ்டராகக் காண்கையாலும் ஸாபாயமுமாய். ப்ராரப்3த4 கர்மாவஸாநாபேக்ஷமாகையாலே விளம்ப்3ய ப2லப்ரத3முமா யிருக்கும். உபாயத்தைப் பார்த்தால். நித்யாநபாயிநியான பிராட்டியும் ஸஹகாரியாக ஸஹியாதபடி சணற்கயிறு கண்ட ப்3ரஹ்மாஸ்த்ரம்போலே நிரபேக்ஷமாயிருக்கும். ஆக. தான் அநந்யஸாத4நனாகையாலும். அவை து3ஷ்கரத் வாதி3 தோ3ஷதூ3ஷிதமாகையாலும். உபாயம் ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாகையாலும். த4ர்மத்யாக3ம் உபாயஸ்வீகாரத் துக்கு அங்க3மாகக் கடவது. இப்போதிறே ஆகிஞ்சந்ய ரூபாதி4கார ஸித்3தி4 உண்டாவது.

அநந்தரம் த்ருதீயபத3ார்த்த2மருளிச்செய்கிறார் (மாம் என்று) *என்று தொடங்கி. ஸர்வேஶ்வரனுடைய நிரு பாதி4கத4ர்மத்வத்தை உபபாதி3க்கிறார்* (அறம்) *என்று தொடங்கி. இங்கே. "ராமோ விக்3ரஹவாந் த4ர்ம:" "க்ருஷ்ணம் த4ர்மம் ஸநாதநம்" "அத2ாதோ த4ர்ம ஜிஜ்ஞாஸா" இத்யாதி3வசநங்களை அநுஸந்தி4ப்பது. "வேத3 வித3:—அத்4யாத்மவித3:" என்ற பத3ங்களைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார்* (வேத3த்தில் இரண்டு கூற்றிலும்) *என்று தொடங்கி. த4ர்மங்களையெல்லாம் விட்டுத் தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகையாலே ப2லிதமானதொரு அர்த்த2விஶேஷத்தை*

a நான்-திருவ 72 b திருப்பாவை 10

புண்ணியனுன க்ருஷ்ணனேயிறே. த₄ர்மங்களை நிலைநிறுத்தப் பிறந்தவன்தானே த₄ர்மங்களை விடுவித்து, அவற்றின் நிலையிலே தன்னை நிறுத்துகையாலே நேரே த₄ர்மம் தானென்னுமிடத்தை வெளியிட்டானுயிற்று.

அல்லாத த₄ர்மங்கள் சேதநனுலே செய்யப்பட்டு, பலகூடி ஒன்றுய், நிலைநில்லாதே, அறிவும் மிடுக்குமற்று, இவன் கைபார்த்து, தாழ்த்துப் ப₂லிக்கக்கடவனவாயிருக்கும். இந்த த₄ர்மம் a 'அறஞ்சுவராகி நின்ற' என்று படியெடுத்தாப்போலே கோயிலாம்படி ஸித்₃த₄ரூபமாய், ஒன்றுய் நிலைநின்று, ஜ்ஞாநஶக்திகளோடே கூடி, ஒன்றுல் அபேக்ஷையற்றுத் தாழாமல் ப₂லிக்குமதாயிருக்கும். 'என்னை' என்று b 'வைகுந்தம் கோயில் கொண்ட' c 'வேலைவாய்க் கண்வளரும்' d 'ஒழிவற நிறைந்து நின்ற' e 'எம்மாண்புமானுன்'

அருளிச்செய்கிறுர் (த₄ர்மங்களை நிலைநிறுத்த) இத்யாதி₃நா. இப்படிச் சொன்னவித்தால் கீழ் விட்ட ஸாத₄நங்களிற்காட்டில் இந்த ஸாத₄நத்துக்குண்டான ஏற்றம் சொல்லுகிறது. அது தான் ஏது என்ன அருளிச்செய்கிறுர் (அல்லாத) என்று தொடங்கி. அதாவது—ஸித்₃த₄மாய், பரமசேதநமாய், ஸர்வஶக்தியாய், நிரபாயமாய், ப்ராப்தமாய், ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷமாயிருக்கும் என்றபடி. "மாம்" என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணரூபத்தைக் காட்டுகையாலே வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறவற்றை அருளிச்செய்கிறுர் (என்னை என்று) என்று தொடங்கி. இத்தால், தே₃ஶவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே காணவும் கிட்டவும் ஒண்ணுதபடியிருக்கிற பரவ்யூஹங்களையும், அஸாத₄ாரண விக்₃ரஹயுக்தமன்றிக்கே உபாயாந்தரநிஷ்ட₂ர்க்கு உத்₃தே₃ஶ்யமாயிருக்கிற அக்₃நீந்த்₃ராதி₃ தே₃வதாந்தர்யாமித்வத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது என்கை. அவதாராந்தரங்களின் ஸௌலப்₄யம் பரத்வம் என்னலாம்படியாகவிறே ஸ்ரீகிருஷ்ணஸௌலப்₄யம். அத்தைப்பற்ற விப₄வாந்தரங்களும் கழியுண்ணுமத்தையருளிச்செய்கிறுா (எம்மாண்புமானுன்) என்று.

a திருமாலை 6 b திருவாய் 8-6-5 c பெரியதிருவ 85
d திருவாய் 3-2-7 e திருவாய் 1-8-2

என்கிற தன்னுடைய பரத்வாதி₃களைக் கழித்து க்ருஷ்ணனுன நிலையைக் காட்டுகிருன். a பாலப்பிராயத்தே இவனைக் கைக் கொண்டு, ஒக்கவிளையாடி, ஒருபடுக்கையிலே கிடந்து, ஓராஸநத்திலே கால்மேல் காலேறிட்டிருந்து, ஒரு கலத்திலே யுண்டு, காட்டுக்குத் துணையாகக் கார்யவிசாரங்களைப்பண்ணி, ஆபத்துக்களிலேயுதவி, நன்மைகளைச் சிந்தித்து b மண்ண கலம் கூறிடுவான் ஓலைகட்டித் தூதுசென்று c ஊரொன்று வேண்டிப்பெருதவுரோடத்தால் பாரதம் கைசெய்து d தேச மறிய ஓர் சாரதியாய், அவர்களையே யெண்ணும்படியான இவனுடைய குற்றங்களைக் கணக்கறுத்து நலமான வாத்ஸல் யத்துக் கிரையாக்கி, சீரிய அர்த்த₂ங்களை வெளியிட்டு e 'தேவர் தலைமன்னர் தாமே' என்னும்படியான ஸ்வாமித் வத்தைப் பின் விஶ்வரூபமுக₂த்தாலே காட்டி f 'பாங்காக முனைவரொடன்பளவி' என்னும்படி ஸௌஶீல்யம் தோற்றும்

இனி, இப்பத₃த்திலே ஆஶ்ரயணஸௌகர்யாபாத₃கங்களான கு₃ணவிஶேஷங்களெல்லாம் ப்ரகாஶிக்கிறபடியை அருளிச் செய்கிருர் (பாலப்பிராயத்தே) என்று தொடங்கி. இத்தால், "மாம்" என்று ஆஶ்ரயணீயமான வ்யக்தியைச் சொல்லுகை யாலே, ஆஶ்ரயணோபயோகி₃யான "நிகரில் புகழாய் உலகம் மூன்றுடையாய் என்னையாள்வானே திருவேங்கடத்தானே" என்று முதல்வரான ஆழ்வாரும் அநுஷ்டி₂த்த அநுஷ்டா₂ந வாக்யத்தில் நாராயண பத₃த்தாலே அநு ஸந்தே₄யங்களான வாத்ஸல்யாதி₃ கு₃ணசதுஷ்டயமும் அநுஸந்தே₄யம் என்கை. வாத்ஸல்யமாவது—அன்றீன்ற கன்றின் பக்கல் தாய் பண்ணும் வ்யாமோஹம். ஸ்வாமித்வ மாவது—ஆஶ்ரிதருடைய பேறிழவுகளில் உண்டான ஸுக₂ து₃:க்க₂ங்கள் அவர்களுக்கன்றிக்கே தனக்கேயாம்படி அவர் களை உடையனுகை. ஸௌஶீல்யமாவது — க்ஷுத்₃ரஸம் ஸாரிகளான சேதநரோடே கலக்கும்போது, அவன் சிறுமையாதல், தன் பெருமையாதல் நெஞ்சில்படாதபடி

---

a பெரியாழ்திரு 2-6-6 b பெரியதிரு 11-5-7 c பெரியாழ்திரு 2-6-5
d திருவாய் 7-5-9 e நான்திருவ 16 f பெரியதிரு 2-4-4

படி புரையறக்கலந்து. a 'பக்கமே கண்டாருளர்' என்னும் படி ஸுலப₄ஞய் b காரொக்கும் மேனியைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்கிக்கொண்டு போருகிறவன். ஸோநாதூ₄ளியாலே புழுதிபடைத்த c கொத்தார்கருங்குழலும். குருவேர்ப்பரும்பின d கோளிழை வாண்முகமும். e குருமாமணிப்பூண் குலாவித்திகழும் திரு f மார்வணிந்த வனமாலையும், இடுக்கின g மெச்சூது சங்கமும். h அணிமிகு தாமரைக் கையிலே கோத்த சிறுவாய்க்கயிறும். முடைகோலும். அர்த்த₂ப்ர

புரையறக் கலக்கை. ஸௌலப்₄யமாவது—அதீந்த்₃ரியனை வன் எல்லாருடைய கண்ணுக்கும் இலக்காய்க்கொண்டு ஸுலப₄ஞயிருக்கை. இவையெல்லாவற்றிலும் வைத்துக் கொண்டு மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌலப்₄யமாகையாலே. அவதார ப்ரயுக்தமான ஸௌலப்₄யத்தளவன்றிக்கே ஸாரத்₂யே஽வஸ்த்தி₂தனுய் நிற்கிற ஸௌலப்₄யாதிஶயத்தை த₃ர்ஶிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிருர் (ஸோநாதூ₄ளி) இத்யாதி₃. இத்தால். ஸோநாதூ₄ளி தூ₄ஸரிதமாய் அலைகிற திருக்குழல் கற்றையும். ஸ்வேத₃பி₃ந்து₃ஸ்தப₃கிதமான திருமுக்கும், ஆஶ்ரித விரோதி₄த₃ர்ஶநத்தால் சீறிச்சிவந்து. ஶீதளமாய்ச் சிதற அலர்ந்த தாமரைத் தடாகம் போலே கண்டவிடமெங்கும் அலையெறிகிற திருக்கண்களும். காளமேக₄ம்போலே இருண்டு குளிர்ந்த திருமேனியும். அதுக்குப் பரபா₄க₃மாம்படி சாத்தின திருப்பீதாம்ப₃ரமும். தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளும். அதிலே சாற்றின சிறுசதங்கைகளும். தூக்கின உழவுகோலும். பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறுமாய் நிற்கிற நிலையைக் காட்டுகையாலே விலக்ஷண விக்₃ரஹயோக₃மும் தோற்றுகிறது. தன் சிறுமை கண்டு இருய்க்கவேண்டா; அவன் ஸுஶீலனுகை

---

a பெரியாழ்திரு 4- -8 b திருவாய் 9-9-7 c பெரியாழ்திரு 2-1-7
d திருவாய் 7-7-8 e பெரியாழ்திரு 1-2-10 f நாச்-திரு 13-3
g பெரியாழ்திரு 2-1-1 h திருவாய் 10-3-5

காமஶகமான ஜ்ஞாநமுத்₃ரையும். a கட்டி நன்குடுத்த பீதக வாடையும், b சிலம்பும் செறிகழலும் c வெள்ளித்தளையும் d சதங்கையும் கலந்தார்ப்பத் தேருக்குக் கீழே நாற்றின e கனை கழலுமாய் நிற்கிறநிலையை 'மாம்' என்று காட்டுகிருன்.

யாலே. து₃ர்லப₄னென்று இருக்கவேண்டா; அவன் ஸுலப₄னுகையாலே. தன் தோ₃ஷம் கண்டு இருக்க வேண்டா; அவன் வத்ஸலனுகையாலே. அப்ராப்தன் என்று இருக்கவேண்டா; ஸர்வஸ்வாமியாகையாலே. ஆஶ்ர யிக்கைக்கு ஶுப₄ாஶ்ரயமேதென்று கலங்கவேண்டா; விலக்ஷணவிக்₃ரஹயுக்தனுகையாலே. இந்த விலக்ஷண விக்₃ரஹயோக₃த்தைச் சொன்னபோதே, அந்த விக்₃ர ஹத்துக்கு நிரூபகபூ₄தையாய் "அகலகில்லேனிறையும்" என்று திருமார்விலே எழுந்தருளியிருக்கிற பிராட்டியை யும் சொல்லிற்றுயறுகையாலே இவனுடைய பூர்வாபரா த₄த்தைப் பொறுப்பித்துச் சேரவிடுகைக்குப் புருஷகார யோக₃மும் சொல்லிற்றுய்த்து என்கை. ஆக "மாம்" என்று— ஸ்ரீமானுமாய், நாராயணனுமாய் இருக்கிற என்னை—என்ற படி. இத்தால் அநுஷ்டா₂ந வாக்யத்தில் 'ஸ்ரீமத்' ஶப்₃ த₃த்தையும் நாராயண ஶப்₃த₃த்தையும் ஸ்மரிப்பிக்கிறது. அதுக்கு ஹேது—வித்₄யநுஷ்டா₂நங்களிரண்டும் ஏகார்த்த₂ மாகையாலே. ஆகவித்தால் ஸ்ரீமானை நாராயணனே ஶரண்யன் என்றதாயிற்று, இவ்விஶிஷ்டவேஷத்திலே ஆஶ்ரயித்தாலாயிற்று ப₂ல ஸித்₃தி₄யுள்ளது. பிரிய ஆஶ்ரயிக்கையாவது — தே₃வதாந்தரத்தை ஆஶ்ர யித்தவோபாதியிறே. அநுஸந்த₄ாந ரஹஸ்யத்தில் ஸ்ரீமத் பத₃ம் இருக்கக்காண்கையாலே ஐகார்த்₂யத்தைப் பற்ற இந்த விதி₄ரஹஸ்யத்திலும் ஸ்ரீமத்த்வம் அநுஸந்தே₄ய மாகத் தட்டில்லை என்றபடி. இங்கு "மாம்" "அஹம்" என்கிற பத₃ங்களுக்கு—அடைவே அவதார ரஹஸ்யத்திலும்

---

a பெரியாழ்திரு 3-6-10 b மூன்-திருவ 90 c பெரியாழ்திரு 1-2-3
d பெரியாழ்திரு 1-2-20 e திருவாய் 3-6-10

புருஷோத்தமத்வ ப்ரதிபாத$_3$ந ப்ரகரணத்திலும் சொல்லு கிறபடியே, ஸௌலப்$_4$யத்திலும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்திலும் ப்ராதா$_4$ந்யேந நோக்கு. "அவதாரஸ்ய ஸத்யத்வம் அஜஹத்ஸ்வ ஸ்வபா$_4$வதா | ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்வமயத்வம் ச, ஸ்வேச்சா$_2$மாத்ர நிதா$_3$நதா || த$_4$ர்ம க்$_3$லாநௌ ஸமுத$_3$ய:, ஸாது$_4$ ஸம்ரக்ஷணார்த்த$_2$தா | இதி ஜந்ம ரஹஸ்யம் யோ வேத்தி நாஸ்ய புநர்ப$_4$வ: ||" இவ்வவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞாநம் ஸத்$_3$வாரக ப்ரபத்தி நிஷ்ட$_2$னுக்கு உபாயபூரகம். ஸ்வ தந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்ட$_2$னுக்கு ஸ்வதந்த்ரனுடைய ஸௌலப்$_4$ யத்தைக் காட்டும். இப்ப்ரகரணங்களிரண்டிலும் ஸித்$_3$த$_4$மான ஸௌலப்$_4$யமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும் ஒன்றுக்கொன்று துணை யாயிருக்கும். "ஸ்வதந்த்ரஸ்யாபி நைவ ஸ்யாத் ஆஶ்ரயோ து$_3$ர்லப$_4$ஸ்ய து | அஸ்வதந்த்ராத் ப$_2$லம் ந ஸ்யாத் ஸுலபா$_4$ தா$_3$ஶ்ரிதாத$_3$பி || அஸ்வதந்த்ரே ந கைங்கர்யம் ஸித்$_3$த்$_4$ யேத் ஸ்வைர ப்ரஸங்க$_3$த: | து$_3$ர்லபே$_4$ ஸாத்$_4$யமப்யேதத் ந ஹ்ருத்$_3$யம் லோகநீதித: ||" ஆகையாலே கேவலஸுலப$_4$ மான த்ருணாதி$_3$களைப் போலன்றிக்கே ஶ்லாக்$_4$யனுமாய், து$_3$ர்லப$_4$மான மேருவைப்போலுமன்றிக்கே ஸுலப$_4$னு மாய்ப் பரனுமான ஶரண்யன் ஆஶ்ரயணீயனுமாய், ப்ராப் யனுமாகிறான். இவ்விரண்டு பத$_3$த்திலும் ஸர்வரக்ஷகனை ஸர்வஶேஷி ரக்ஷணத்துக்கு அவஸரம் பார்த்து நிற்கிற நிலையும் தோற்றுகிறது. இப்படி அவஸர ப்ரதீக்ஷனை ஈஶ்வரன் "ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்கிறபடியே "என்றோ இவர்கள் நம்மை அபேக்ஷிப்பது?" என்கிற அபி$_4$ப்ராயத்தாலே அபி$_4$முக$_2$னாய் நிற்கிறநிலை "மாம்" என்கிற பத$_3$த்திலே ஸூசிதம். "என்று நாம் இவர்களை அழுக்குக் கழற்றின ஆப$_4$ரணத்தைப்போலே அங்கீ$_3$கரிப் பது" என்கிற அபி$_4$ப்ராயத்தாலே ஸத்வரனாய்த் தன் பேறாகப் ப$_2$லம்கொடுக்க நிற்கிறநிலை "அஹம்" என்கிற பத$_3$த்திலே காட்டப்படுகிறது. இங்கு, "மாம்" என்று, "நீ உனக்கு போ$_4$க்$_3$யமான ஶப்$_3$தா$_3$தி$_3$ விஷயங்களை பு$_4$ஜிக்கையாலே உன்னுடம்பில் புகரைப் பாராய். எனக்கு

போ₄க்₃யமான உன்னையநுப₄விக்கப் பெருமையாலே என்னுடம்பில் வெளுப்பைப்பார் — என்று சட்டையை அவிழ்த்துக் காட்டுகிறான்'' என்று எம்பார் அருளிச்செய்வர். ''மாம்'' என்று தன் வ்யாமோஹத்தைக் காட்டுகிறான் என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வர். அதாவது:— ''வைகுண்டே₂ து பரே லோகே'' இத்யாதி₃களிற்படியே ''ப₄க்தை: பா₄க₃வதை: ஸஹ'' என்கிற வைகுந்தத்தமரரும் முனிவருமான அயர்வறுமமரர்களோடும் ஸ்ரீபூ₄மிநீளைகளோடும் எழுந்தருளியிருந்து நிரந்தரபரிபூர்ணாநுப₄வம் நடக்கச்செய்தேயும், லீலாவிபூ₄தியிலுள்ளாருடைய இழவே திருவுள்ளத்திற்பட்டு ''ஸ ஏகாகீ ந ரமேத'' என்று அவ்வநுப₄வம் உண்டதுருக்காட்டாதே திருவுள்ளம் புண்பட்டு இவர்களையும் அவ்வநுப₄வத்திலே மூட்டலாமோ என்னும் நசையாலே அவதரித்துத் தாழநின்று அவன் கால் தன் தலையிலே படநின்று வ்யாபரித்த தன் வ்யாமோஹமெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கை. இத்தால், நீ விமுக₂னான த₃ஶையிலும் அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸத்தையை நோக்கியும், கரணகளேப₃ரவிது₄ரனாய் அசித₃விஶேஷிதனானவன்றும் என் பக்கலிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கியும், பின்பு, ''நீ அபி₄முக₂னாய், உஜ்ஜீவிக்கக்கூடுமோ'' என்று கரணகளேப₃ர ப்ரதா₃நம் பண்ணியும், பின்பு அவற்றைக்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பண்ணுகைக்காக அநுப்ரவேஶித்து, ''என்னைப் பெறுகைக்கு உடலாயிருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிஶேஷம் உண்டாமோ'' என்னும் நசையாலே வேத₃ங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்தும், அவதரித்தும் திரிகிற தன் வ்யாபாராதி₃களைக் காட்டுகிறான் என்றதாயிற்று. ஆக, ஆஶ்ரிதசேதநனுடைய ஸ்வாபராத₄ப₄ய நிவ்ருத்தி ஹேதுபூ₄த புருஷகாரயோக₃மும், ஸ்வதோ₃ஷாதி₃ ப₄ய நிவ்ருத்தி ஹேதுபூ₄த வாத்ஸல்யாதி₃களும், விலக்ஷண விக்₃ரஹயோக₃மும் ''மாம்'' என்று ஆஶ்ரயணீய வஸ்துவின் பக்கலிலே அநுஸந்தி₄த்ததாயிற்று.

"ஏக" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்

புறப்பகையறுத்துக் காட்டின உபாயத்துக்கு 'ஏகம்' என்று உட்பகையறுக்கிறது. இந்த உபாயத்தைச் சொல்லுமிடங்களிலே a 'களைகண் நீயே' b சரணே சரண்' என்பதொரு

அநந்தரம் சதுர்த்த₂ பத₃ார்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (புறப்பகை) இத்யாதி₃. அதாவது—உபாயாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்யமாமளவில் பௌநருக்த்யம் ப்ரஸங்கி₃க்கையாலும், தே₃வதாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்யமாமளவில் "மாம்" என்று அஸாத₄ாரணகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே அது ஸித்₃த₄மாகையாலும், இந்த அவத₄ாரணத்தால் "வ்ரஜ" என்று மேல் சொல்லுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது—என்கை. இந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அந்வய வ்யதிரேகத்தாலே ஸாத₄நம் என்று நினைக்கலாயிருக்கையாலே இதன் ஸாத₄நத்வம் அவஶ்யம் கழிக்கவேணுமிறே. சிலர் "ஏகம்" என்கிற இதுக்குப் பொருள்—கர்த்தாவான என்னை என்றபடி என்றார்கள். அதாவது "பராத்து தச்ச்ருதே:" என்று ஆத்மாவினுடைய கர்த்ருத்வம் ப₄க₃வத₃தீ₄நமாயிருக்குமென்கை. சிலர், ஏகஶப்₃த₃ம் ஸக்ருத் ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறதென்றார்கள். சிலர், உன்னுடைய இச்சை₂யொழிய நாமே ரக்ஷகன் என்கிறான் என்றார்கள். சிலர், உபாயோபேயமிரண்டுமொன்று என்கிறது என்றார்கள். சிலர், ஶரணஶப்₃த₃த்துக்கு விஶேஷணமாக்கி, அத்₃விதீயமான உபாயம் என்கிறது என்றார்கள். ஏகஶப்₃த₃ம் அவத₄ாரணார்த்த₂மாய் ஒன்றே உபாயம் என்கிறது என்று நம்மாசார்யர்கள் அருளிச்செய்வர்கள். ஏகஶப்₃த₃ம் அவத₄ாரணார்த்த₂ம் என்பது ஸ்த₂ாந ப்ரமாணத்தாலேயிறே. அதற்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (களைகண்) இத்யாதி₃யால்.

ஈஶ்வரன் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரூபாவிர்ப₄ாவத்தை உண்டாக்குவதாகப் பூர்வமேவ சிந்தித்து, அவஸரப்ரதீக்ஷனு

---

a பெரியதிரு 4-6-1 b திருவாய் 5-10-11

நிர்ப்ப3ந்த4முண்டாகையாலே என்னையேயென்று. 'வ்ரஜ' என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபு3த்3தி4யைத் துடைத்து உபாயத்தை ஓடவைக்கிறது. a 'அவனே அகல்

யிருக்கையாலே அவனுக்கு ப்ரஸாத3ஜநகமாகச் செய்ய வேண்டுவதொன்றுமில்லை. உண்டென்றிருக்கில், தன் ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தையுமழித்து, அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையும் ஸோபாதி4கமாக்குகிறானித்தனை. ஆனால், 'ப்ரபத்தி உபாயம்' என்று வ்யவஹரிப்பது எப்படி? எனில்: ப்ரபத்தியாவது — "த்வமேவ உபாயபூ4தோ மே ப4வ இதி ப்ரார்த்த2நாமதி: ஶரணாக3தி:" என்று சேதநனுடைய ப்ரார்த்த2நாரூப ஜ்ஞாநமாயிராநின்றது. எம்பெருமானாகிறான் — ப்ரார்த்த2நீயனாயிருப்பானொரு பரம சேதநனாயிராநின்றான். ஆகையாலே இரண்டுக்கும் ந்யாஸஶப்3த3வாச்யத்வமும், உபாயமென்னும் வ்யவஹாரமும் கூடும். எங்ஙனேயென்னில்:— பராம்ருஷ்டலிங்க3ம் அநுமாநமாயிருக்க, 'லிங்க3பராமர்ஶம் அநுமாநம்' என்று பராமர்ஶ ப்ராத4ந்யத்தைப்பற்ற ஔபசாரிகமாகப் பராமர்ஶத்தைச் சொன்னாப்போலேயும், "நீலம் ஜ்ஞாநம் பீதம் ஜ்ஞாநம்" என்று விஷயிப்ராத4ந்யத்தைப்பற்ற விஷயியான ஜ்ஞாநத்திலே நைல்யபீதிமாதி3களை உபசரிக்குமாபோலேயும், ஸ்வீகார ப்ராத4ந்யத்தைப்பற்ற ஸ்வீகார விஷயமான ப4க3வது3பாயத்வ வ்யவஹாரத்தை விஷயியான ஸ்வீகாரரூப ப்ரபத்தி ஜ்ஞாநத்திலே உபசரித்துச் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே விரோத4மில்லை. இந்த அவதா4ரணத்தால் வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறது "வ்ரஜ" என்று விஹிதமான ஸ்வீகாரத்தினுடைய அங்க3பா4வம். ஸ்வீகாரத்தையொழிய அவனுடைய உபாயபா4வம் ஜீவியாமையாலே ஸ்வீகாரத்தில் அங்க3பு3த்3தி4 பிறக்க யோக்3யதையுண்டு. யோக்3யதையுண்டாகில் அங்க3பா4வம் கழிகிறபடியென்னென்னில்: அங்க3மாவது அங்கிக்குக் கிஞ்சித்கார

---

a திருவாய் 9-3-2

ஞாலம் படைத்திடந்தான்' a 'அவனேயருவரையாலாநிரை கள் காத்தான்' என்னும்படி ஒன்றிலும் ஒரு ஸஹாயம் பொருதே. வேறொன்றைக் காணில் சணற்கயிறு கண்ட

மாவதிறே. அந்தக் கிஞ்சித்காரந்தான் ஸ்வரூபோத்பாத₃க த்₃வாரத்தாலேயாதல், உத்பந்நமான ஸ்வரூபத்துக்கு வர்த்த₄கமாயாதல், வர்த்தி₄த்ததுக்கு ப₂ல ப்ரத₃ாநஶக்தி முக₂த்தாலேயாதலாயிருக்கும். அதில், ப₄க்திக்கு, ஸாத்₄ய மாகையாலே உத்பத்த்யபேக்ஷையுண்டு. அஹரஹராதே₄ யாதிஶயமாகையாலே வ்ருத்₃த்₄யபேக்ஷையுண்டு. தான் சேதந மல்லாமையாலே ப₂ல ப்ரத₃ாந வேளையிலே சேதநாபேக்ஷ யுண்டு. ஆகையாலே, அதுக்குக் கர்மஜ்ஞாநாத்₃யங்க₃ங்கள் அபேக்ஷிதமாகக் கடவது. இந்த உபாயம் ஸித்₃த₄மாகை யாலே உத்பத்த்யபேக்ஷையில்லை. ஏகரூபமாகையாலே வ்ருத்₃த்₄யபேக்ஷையில்லை. பரமசேதநமாகையாலே ப₂ல ப்ரத₃ாநத்தில் அந்யஸாபேக்ஷதையில்லை. ஆக, அங்கங் களைக்கொண்டு கொள்வதொரு கார்யம் இவ்வுபாயத்துக்கு இல்லாமையாலே இந்த ஸ்வீகாரம் அங்க₃மாகமாட்டாது. ஸ்வரூபோத்பத்த்யாதி₃களிலே அங்க₃நிரபேக்ஷமாகில், இவ் வுபாயம் என்றுமொக்க ஜீவிக்கையாகாதொழிகைக்கு ஹேது என்னென்னில்; உபாயத்வமாவது—ஒருவனுடைய அநிஷ்டத்தைக் கழிக்கையும், இஷ்டத்தைக் கொடுக்கையு மாகையாலே ஒரு அதி₄காரி அபேக்ஷிதம். அது பெறுமை யாலே உபாய(த்வ)ம் ஜீவிக்கையாகாதொழிந்தது. அதி₄காரி யாகில் அபேக்ஷிதம் — ஸ்வீகாரம் செய்கிற கார்யமென் னென்னில்; ஐஶ்வர்யார்த்தி₂யிலும், கைவல்யார்த்தி₂யிலும், ப₄க₃வச்சரணார்த்தி₂யாய் ஸாத₄நாநுஷ்டா₂நம் பண்ணு மவனிற்காட்டிலும் இவ்வதி₄காரியை வ்யாவ்ருத்தனாக்கு கிறது-ப₄க₃வல்லாப₄ார்த்த₂மான இந்த ஸ்வீகாரம். ஆகை யாலே, "அருணயா ஏகஹாயந்யா பிங்க₃ாக்ஷ்யா ஸோமம் க்ரீணாதி" என்கிறவிடத்தில் அருணத்வ பிங்க₃ாக்ஷத்வாதி₃

a மூன்-திருவ 51

ப்₃ரஹ்மாஸ்த்ரம்போலே தன்னைக்கொண்டு நழுவும்படியிறே உபாயத்தின் சுணையுடைமை. a 'அதுவுமவனதின்னருளே' என்று இத்தலையில் நினைவுக்கும் அடி அவனுகைகயாலே b 'நீ என்னைக் கைக்கொண்டபின்' என்னும்படியான அவனுடைய ஸ்வீகாரமொழியத் தன் நினைவாலே பெறவிருக்கை c 'என் நினைந்திருந்தாய்' என்கிற அதி₄காரிக்குக் கொற்றை

கள் ஸோமக்ரயத்துக்குறுப்பான பசுவுக்குப் பஶ்வந்தரத்திற்காட்டில் வ்யாவர்த்தக விஶேஷணமானுப்போலே. இதுவும் அதி₄காரிக்கு வ்யாவர்த்தக விஶேஷணமாய்க் கிடக்கிறது. இனி அதி₄காரி அங்க₃மாமன்று, தக்₃விஶேஷணமான இந்த ஸ்வீகாரமும் அங்க₃மாகக் கடவது.

நநு; "ஸித்₃த₄மேவ ஹி ஸர்வத்ர நியோஜ்யஸ்ய விஶேஷணம்" (ஆக₃மப்ராமாண்யம்) என்பதால் அதி₄காரிவிஶேஷணமாயிருப்பது ஸித்₃த₄மாகவேயிருக்கவேணும் என்று ஏற்படுவதால், "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்று விதே₄யமாகச் சொல்லுவது கூடாதேயென்னில்; அந்த நியமம் ஸாத்₄யோபாய விஷயமாகையால் ஸித்₃தோ₄பாய விஷயத்தில் விரோதி₄க்காது. அல்லாமல் ஸித்₃தோ₄பாய விஷயத்திலும் அதி₄காரி விஶேஷணம் ஸித்₃த₄மாகவே இருக்கவேணும் என்னில், உபாயமும் ஸித்₃த₄மாய் அதி₄காரமும் ஸித்₃த₄மாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க₃ம் ஏற்படுமாதலால் அது கூடாது. ஆக அதி₄காரி விஶேஷணமான ஸ்வீகாரம் விதே₄யமாகத் தட்டில்லை. க்ஷேத்து அந்நத்துக்கு ஸாத₄நமாமன்றிறே இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கு ஸாத₄நத்வமுண்டாவது. ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்க₃தயா உபாயத்வம் கொள்ளப்பார்க்கில் "த்வமேவ உபாயபூ₄தோ மே ப₄வ இதி ப்ரார்த்த₂நாமதி: ஶரணாக₃தி:" என்று "அவனையே நிரபேக்ஷோபாயமாகப் பற்றுகை ப்ரபத்தி" என்கிற லக்ஷண

---

a திருவாய் 8-8-3 b பெரியாழ்திரு 5-4-2 c பெரியதிரு 2-7-1

யிறே. விட்டோம், பற்றினேம், விடுவித்துப் பற்றுவிக்கப் பெற்றோமென்கிற நினைவுகளும் உபாயத்துக்கு விலக்கிறே.

"ஶரண" ஶப்₃த₃ரர்த்த₂ம்

'ஶரணம்' என்று பற்றும்படியைச் சொல்லுகிறது. ஶரணம்—உபாயமாக. இதுக்குப் பல பொருள்களுமுண்டே யாகிலும் இவ்விடத்தில்—விரோதி₄யைக் கழித்துப் ப₂லத்தைத் தரும் உபாயத்தைக் காட்டக்கடவது. 'மாமேகம்

வாக்யத்தோடு விரோதி₄க்கும். ஆகையாலே, ஈஶ்வரன் கார்யம் செய்கைக்கு ஆபி₄முக்₂ய ஸூசகமாய்க் கிடக்கிறது. இது ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க₃ பரிஹாரார்த்த₂ம். பு₃த்₃தி₄ ஸமாத₄ாநார்த்த₂ம். சைதந்ய கார்யம். ராக₃ப்ராப்தம். ஸ்வரூபாஶிஷ்ட₃ம். அப்ரதிஷேத₄த்₃யோதகம் என்றபடி. "கீழை மேலை வடக்கில் அவை புறம்பாகத் தன்பற்று உள்ளசல்" என்று இவர் தாமே ஆசார்ய ஹ்ருத₃யத்தில் அருளிச்செய்தாரிறே.

இனி பஞ்சமபத₃ார்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (ஶரணம் என்று) இதி. ஶரணஶப்₃த₃ம் இந்த ஸ்த₂லத்திலே உபாயத்தையே காட்டுகிறது. ஸர்வத₄ர்மங்களையும் விட்டுத் தன்னையே பற்றச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையால் கீழோடே சேரவேண்டுகையாலே என்றபடி. இப்போது ஶரணஶப்₃த₃ம் உபாயவாசகமாய், "மாம்" என்று ஸௌஶீல்யாதி₃ விஶிஷ்டமாகச் சொன்ன வஸ்துவுக்கு "ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்₃ரஹ்மணா விபஶ்சிதா" "ஸதா₃ பஶ்யந்தி" "ஶ்ரியா ஸார்த்த₄ம் ஆஸ்தே" என்கிறபடியே உபேயப₄ாவத்திலும் அந்வயமுண்டாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்தித்து உபாயப₄ாவத்திலே ஒதுக்கித் தருகிறது. கீழ், "ஸர்வத₄ர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்கிற விடத்தில் ப்ரஸ்துதமான ஸாத₄நாந்தரங்களே இத்தை உபாயப₄ாவத்திலே ஒதுக்கித் தாராதோ? என்னில்: அர்த்த₂

ஶரணம்' என்கையாலே உபேயமே உபாயமென்னுமிடம் தோற்றும்.

"வ்ரஜ" ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம்

'வ்ரஜ' என்று ஸ்வீகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. 'வ்ரஜ' அடை; பு$_3$த்$_3$தி$_4$யாலே அத்$_4$யவஸி என்றபடி. a என் மனத்தகத்தே திறம்பாமல் கொண்டேன்' என்கிறபடியே இவ்வுபாயத்துக்கு இவன் செய்யவேண்டுவது நெஞ்சாலே துணிகையிறே.

பூர்வார்த்த$_4$ார்த்த$_2$ ஸங்க்$_3$ரஹம்

ஆக, முற்கூற்றால், b 'தவம் செய்யவேண்டா' c 'சிந்திப்பே அமையும்' என்கிறபடியே உன்தலையால் உள்ளவற்றை உதறி என்னையே தஞ்சமாக நினை. விறகு தலையரைப்போலே அலமாவாதே, மாணிக்கம் பார்ப்பாரைப்போலே உன்கண்ணைக் கூர்க்கவிட்டிரு, பதர்க்கூட்டைவிட்டுப் பர்வதத்தைப் பற்றுவாரைப்போலே அசேதநக்ரியாகலாபங்களைவிட்டுத் தேர்முன்

ஸித்$_3$த$_4$மாய் வருகிறதிற்காட்டில், ஶப்$_3$த$_3$ஸித்$_3$த$_4$மாய் வருமது அழகியதாகையாலும், ஆற்றுக்கு அக்கரைப்பட்டால் அதுக்கு நிஸ்தரண பரிகரமான தெப்பம் அநபேக்ஷிதமாமாபோலே, "ஸாத்$_4$யாபா$_4$வே மஹாபா$_3$ஹோ ஸாத$_4$நை: கிம் ப்ரயோஜநம்" என்று ஸாத்$_4$யம் ஸித்$_3$தி$_4$த்தால் ஸாத$_4$நத்தைக்கொண்டு அபேக்ஷையில்லாமையாலே ஸாத$_4$நத்யாக$_3$மும் ப்ராப்யாம்ஶத்தில் அந்விதமாகையாலேயும் உபாயத்வத்தில் ஒதுக்கித்தரமாட்டாது.

இனி ஷஷ்ட$_2$பத$_3$ார்த்த$_2$மருளிச்செய்கிறார் (வ்ரஜ என்று) இதி, பூர்வார்த்த$_4$ார்த்த$_2$ங்களை ஸங்க்$_3$ரஹிக்கிறார் (ஆக) என்று தொடங்கி. த$_4$ர்மத்யாக$_3$ம் ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்க$_3$மாகக் கடவது. த்யாக$_3$விஶிஷ்டமான ஸ்வீகாரம் அதி$_4$காரி விஶேஷணமாகக் கடவது. ஸ்வீகாரவிஶிஷ்டனை அதி$_4$காரிக்கு வாத்ஸல்யாதி$_3$கு$_3$ணவிஶிஷ்டவஸ்து உபாயமாகக்

a பெரியதிரு 6-3-2 b பெரியதிருமொழி 3-2-1 c திருவாய் 9-1-7

நின்று காக்கிற கருமாணிக்கமாமலேயான நம்மைப்பற்று என்று அதி₄காரி தொழிலேச் சொன்னுயிற்று.

உத்தரார்த்த₄ நிரூபணம்

இப்படி தன்னைப் பற்றினவனுக்கு உபாயமான தான் செய்யுமது சொல்லுகிருன் பிற்கூற்ருல்.

அஹம் பத₃ார்த்த₂ம்

'அஹம்—நான். தனக்கு a ஏவிற்றுச் செய்கிறது ஸ்வா தந்த்ர்யத்தின் மிகுதியாலே. எளிமையாக நினைத்து அஞ்ச

கடவது. ஆக இப்படி பூர்வார்த்த₄ம் அதி₄காரியினுடைய க்ருத்யாம்ஶத்தைச் சொல்லிற்று என்றபடி.

உத்தரார்த்த₄ப்ரமேயத்தை ஸங்க்₃ரஹிக்கிருர் (இப்படி) என்று தொடங்கி. உத்தரார்த்த₄ம் உபாயத்தினுடைய க்ருத்யாம்ஶத்தைச் சொல்லி, அதி₄காரியினுடைய க்ருத்யாம்ஶலேஶத்தையும் சொல்லுகிறது என்பர்.

மேலே-உத்தரார்த்த₄த்தில் ப்ரத₂மபத₃த்தின் அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிருர் (அஹம்) என்று தொடங்கி. இவ்விடத்தில் "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற உத்தமனுலே "நான்" என்று தோற்ருநிற்க, மிகுதியான "அஹம்" என்கிற பத₃ம் அர்த்த₂ஸ்வபா₄வத்தாலே ஸர்வபாப விமோசநத்துக்கு உறுப்பான அக₄டிதக₄டநாஶக்த்யாதி₃களை விவக்ஷித்து ஸப்ரயோஜநமாகிறது. 'அபராத₄ம் பண்ணினவனை விலங்கிட்டுவைத்த ஸமாதி₄க த₃ரித்₃ரனை நான் அப்ரதிஷேத₄மாத்ரத்தையேகொண்டு அபராத₄த்தைப் பொறுத்துவிடும்போது விலக்கவல்லாரில்லை. வேருெருவனுலே இவனை முக்தனுக்கவும் ஒண்ணுது— என்று இங்கு தாத்பர்யம். இவ்வர்த்த₂ம் "மோக்ஷதே₃ா

---

a பெரியாழ்திரு 4-2-6

கிறவன் தேறும்படி a அந்தமிலாதியம்பகவனுன தன் நிலையை 'நான்' என்று வெளியிடுகிருன். 'மாம்' என்றுல் பற்றுகைக் குறுப்பான வாத்ஸல்யாதி₃கள் நாலும் தோன்றுமாபோலே.

ப₄க₃வாந் விஷ்ணு:'' ''பஶவ: பாஶிதா: பூர்வம் பரமேண ஸ்வலீலயா। தேநைவ மோசநீயாஸ்தே நாந்யைர் மோச யிதும் க்ஷமா:॥'' இத்யாதி₃களிலே ப்ரஸித்₃த₄ம். கீழில் பாரதந்த்ர்யமும் இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய எல்லை நிலம் என்றருளிச்செய்கிருர் (தனக்கு) என்று தொடங்கி. இப்பத₃த்தில்—''மாம்'' என்கிறவிடத்தில் ஸாரதி₂யாய் நின்ற பாரதந்த்ர்யத்துக்கு எதிர்த்தட்டான தன் ஸ்வா தந்த்ர்யத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தமைக்கு ஹேதுவை அருளிச் செய்கிருர் (எளிமையாக) இத்யாதி₃. அதாவது—'மாம்' என்று ஸாரத்₂யவேஷத்தோடே நிற்கிற தன்னைப்பற்றச் சொன்னபோது, அர்ஜுநன், தன்னுடைய ரக்ஷணார்த்த₂ மாக ஏறிட்டுக்கொண்ட ஸாரத்₂யவேஷத்தை—'ஸர்வாதி₄க னவன் இப்படித் தாழநின்றது தன் கு₃ணத்தாலேயிறே' என்று அவனையிட்டுப் பாராதே 'நமக்கு இழிதொழில் செய்து ஸாரதி₂யாய் நிற்கிறவனன்றோ' என்று தன்னை யிட்டுப் பார்த்து, 'ஸர்வத₄ர்மங்களையும் விட்டு என்னை பற்று என்னாநின்ருன். இது என்னுகக் கடவது? என்று அஞ்சின அச்சந்தீர, ஸ்வாதீ₄நத்ரிவித₄சேதநாசேதந ஸ்வ ரூபஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்திகனுய்க்கொண்டு நிரங்குஶஸ்வ தந்த்ரனுயிருக்கிற தன்னுடைய யதா₂வஸ்தி₂தவேஷத்தை ''அஹம்'' என்று த₃ர்ஶிப்பிக்கிருனென்கை. இப்பத₃த்தில் ப்ரகாஶிக்கும் கு₃ணங்களை ஸத்₃ருஷ்டாந்தமாக அருளிச் செய்கிருர் (மாமென்றுல்) என்று தொடங்கி. இதில் ''அஹம்'' 'ஶப்₃த₃ம்'—''வ்ரஜ''வில் ஆர்த்த₂மாகப் புகுந்த அதி₄காரியினுடைய மஹாவிஶ்வாஸத்துக்கு ஊற்றுய், மேல் சொல்லப்புகுகிற பாபவிமோசநத்துக்குப் பரிகரமான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃ கு₃ணவிஶேஷங்களை, கீழ் ''மாம்''

a திருவாய் 1-3-5

'அஹம்' என்றால் கார்யம் செய்கைக்கு உறுப்பான ஜ்ஞாந மும், ஶக்தியும், க்ருபையும், ப்ராப்தியும் தோன்றும். a 'நிறை ஞானத்தொருமூர்த்தி' b 'ஆற்றல் மிக்கான்' c 'அருள்செய்த நெடியோன்' d 'இருநிலத்தவித்தவெந்தாய்' என்று தேர்த் தட்டின் நிலையிலே இந்நாலு கு₃ணத்தையும் ஆழ்வார் அநு

என்று ஆஶ்ரயணீயமாக உக்தமான வஸ்துவுக்கு ப்ர காஶிப்பிக்கிறது. ஆஶ்ரயிக்கைக்கு வாத்ஸல்யாதி₃கள் வேணும். கார்யம் செய்கைக்கு ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃கள் வேணும். "நிவர்த்யாம்ஶம் இன்னது, நிவர்த்தந ப்ரகாரம் இன்னது, நிவர்த்தநாதி₄காரி இன்னன்" என்றறிகைக்கு ஸர்வ ஜ்ஞனாகவேணும். ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் மாத்ரம் ப்ரயோஜந மில்லையே—பங்கு₃கல்பனாய் அஶக்தனாயிருக்குமாகில். ஆகை யாலே, ஜ்ஞாநாநுகு₃ணமாகக் கார்யம் செய்கைக்கு ஸர்வ ஶக்தியாகவேணும். ஸர்வஶக்தியானாலும் இவனிடும்பச்சை கொண்டு குறைதீரவேண்டும்படி அபூர்ணனாயிருக்குமாகில், அவனுக்கீடாக இவனால் இடலாவதொன்றில்லாமையாலே, அவையிரண்டும் அகிஞ்சித்கரமிறே. அங்ஙனன்றியிலே யொழியும்போது அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகவேணும். ஸர்வ ஜ்ஞனானாலும் ஸர்வஶக்தனானாலும் அவாப்தஸமஸ்தகாமனா னாலும் இச்சேதநனோடு ஒரு ஸம்ப₃ந்த₄மில்லாதவன்று அவை மூன்றும் கார்யகரமாகாதே. அதுக்காக ஸர்வ ஸ்வாமியாகவேணும். இவை நாலும் விபரீத ப₂லமாகாதே இவனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாம்போதைக்கு பரது₃:க₂ாஸஹத்வலக்ஷணமான பரமத₃யை உடையனாக வேணும். இல்லாதவன்று, ஸர்வஜ்ஞத்வம் இச்சேதநன் பண்ணின குற்றங்களைத் தப்பாமல் கணக்கிடுகைக்கு உறுப்பாயறும். ஸர்வஶக்தித்வம் அக்குற்றங்களுக்கீடாக நர காதி₃களில் தள்ளி அறுத்தறுத்துத் தீற்றுகைக்கு உறுப்பா யறும். தீற்றுநின்றால் கண்பார்த்து நெகிழாமைக்கு

a திருவாய் 4-8-6 b திருவாய் 7-6-10 c திருவாய் 3-7-11
d திருவாய் 3-2-3

ஸந்தி₄த்தருளினார். இவையெல்லாவற்றிலும் இவ்விடத்திலே ஶக்தியிலே நோக்கு. எல்லாப் பொருளும் கருத்தினா உறுப்பாயறும் — அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வநிபு₃ந்த₄நமான நைரபேக்ஷ்யம். இங்ஙன் செய்யாநின்றால் "கடவதல்ல" என்று நியமிப்பாரில்லாமைக்கு ஹேதுவாமித்தனை—ஸர்வ ஸ்வாமித்வ ப்ரயுக்தமான நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யம். ஆகையாலே, ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை ரக்ஷணவித₄யா விஷயமாக்குகைக்கும், ஸர்வஶக்தித்வத்தை ரக்ஷணவ்யாபாரத்திலே ஆக்குகைக்கும், அவாப்தஸமஸ்தகாமதையை ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக ரக்ஷிக்கைக்கு உறுப்பாக்குகைக்கும் ஸர்வ ஸ்வாமித்வத்தைத் தன் பேறாகக் கார்யம் செய்கைக்கு உறுப்பாக்குகைக்கும் த₃யை வேணும். "தே₃ஷா ப₄வே யுரேதே யதி₃ நாம த₃யே த்வயா விநா பூ₄கா:" இறே. ஆகையாலே இக்கார்யம் செய்கைக்கு உறுப்பான இவ் வைந்து கு₃ணங்களும் "அஹம்" ஶப்₃த₃த்திலே அநுஸந்தே₄யம். ஆக, ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வஶக்தியுமாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனுமாய், ஸர்வஸ்வாமியுமாய், பரம த₃யாவானுமான நான் என்றதாயிற்று.

சரமஶ்லோகத்தில் "மாம்" "அஹம்" என்கிற பத₃ங்களால் சொல்லப்படுகிறது உப₄யவித₄கு₃ணமிறே. அதாவது — உச்சாரயித்ருத்வோபலக்ஷித த₄ர்மாவச்சி₂ந்நவாசியான "அஸ்மத்" பத₃ம், "வ்ரஜ" "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற வ்ரஜநமோக்ஷண ரூப க்ரியாந்வயயோக்₃யதாவச்சே₂த₃கங்களான வாத்ஸல்யாதி₃களையும் ஜ்ஞாநாதி₃களையும் சொல்லும் என்றபடி. இந்த அஹம் பத₃த்துக்கு எக்கு₃ணத்திலே நோக்கு என்பதனை அருளிச்செய்கிறார் (இவை) என்று தொடங்கி. இப்பத₃த்துக்கு ஶக்தியிலே நோக்கு என்றது, இங்கு ஶக்திவிஶேஷத்திலே நோக்கு என்றபடி. ஶக்த்யந்தரங்களைக்கழித்து ஶக்திவிஶேஷத்தை ஶப்₃தா₃ர்த்த₂மாக அறுதியிடுகிறார் (எல்லாப் பொருளும்) என்று

லுண்டாக்குவதிலும், a எப்பொருட்கும் மேண்பாலும் சோராமல் நிற்பதிலும் b முழுவதுமகப்படக்கரந்து (ஓர்) ஆலிலைச் சேர்வதிலும் c மறுவின் மூர்த்தியோடொத்தித்தனையும் நின்றவண்ணம் நிற்கும் நிலையிலுமரியது—d தாமொட்டி. இவனுடைய e நீங்கும் விரதத்தைக் குலைத்து f மேவுந்தன்மையுமா(யனு?)க்கித் g திருத்திப் பணிகொள்ளவல்லனுகையிறே. 'மாம்' என்றால் h கோல் கையில்கொண்டு, தேவாரங்கட்டியவிழ்க்கிற அர்ஜுநன் காற்பொடி தன்முடியிலே உதிர, ரத்₂யங்களை விடுவித்துக் கொண்டு, சொலவுக்குச் சேராதபடி நிற்கிற ஸௌலப்₄யம்

---

*தொடங்கி. அவற்றுக்குத் தன் நினைவே அமையும். இங்கு எதிர்த்தலையை இசைவிக்கவேணும். ஆகையால் அவற்றைக் காட்டிலும் இதுக்கு ஆதி₄க்யமுண்டு என்றபடி. இந்த ஜ்ஞாநாதி₃கு₃ணங்கள் சேதநனுடைய அநந்ய ஸாத₄நத்வ வ்யவஸாயத்துக்கு அடியாகவும், ஈஶ்வரனுடைய விரோதி₄நிரஸநத்துக்குப் பரிகரமாகவுமிருக்கும். "மாம்" என்று தன் ஸௌலப்₄யத்தைக் காட்டினன். "அஹம்" என்று பரத்வத்தைக் காட்டுகிருன். "மாம்" என்கிற நிலையிலே, "தேர் மன்னர்க்காய் அன்று தேரூர்ந்தான்" என்னும் ஸௌலப்₄யம் தோற்றும். "அஹம்" என்கிற நிலையிலே. "தார்மன்னர் தங்கள் தலைமேலான்" என்னும் பரத்வம் தோற்றும். "மாம்" என்று—"பற்றலர் வீயக் கோல் கையிற்கொண்டு பார்த்தன் தன் தேர் முன் நின்றான்" என்று. *கோல்லாமாக்கோலான உழவுகோலும் கையுமான நிலையைக் காட்டினன். "அஹம்" என்று— "வெள்ளை விளிசங்கு வெஞ்சுடர் திருச்சக்கரமேந்துகையன்" என்று கையும் திருவாழியுமான வடிவைக் காட்டுகிருன் என்னுமிவ்வர்த்த₂த்தையருளிச்செய்கிருர் (மாமென்ருல்) என்று தொடங்கி. (தேவாரம்கட்டி அவிழ்க்கிற)*

---

a திருவாய் 2-8-8 b திருவாசிரியம் 7 c திருவாய் 4-10-10
d திருவாய் 1-7-7 e திருவிரு 95 f திருவாய் 2-7-4
g திருவாய் 3-5-11 h பெரியதிரு 2-3-1

தோன்றும். 'அஹம்' என்றால் a திருச்சக்கரமேந்துகையனாய், b தார்மன்னர் தங்கள் தலையிலும் c சிவன்முடியிலும் (ஆன) தன் காலிலுதறிவிழ பாபங்களை அறுக்கிறேன்' என்றுகொண்டு. செயலுக்குச் சேரும்படியான பரத்வம் தோன்றும்.

''த்வா'' பத₃ார்த்த₂ம்

'த்வா' என்று உபாயத்தைப் பற்றினவனுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. த்வா—உன்னை. d 'அறிவிலேனுக்கருளாய்' e 'அறியோமை யென்செய்வானெண்ணினாய்' f 'என் நான் செய்கேன்' என்று அஜ்ஞாநத்தையும் அஶக்தி

சிவபூஜை செய்கிற. இத்தால் பூர்வோத்தரார்த்த₄ங்களில் ப₄க₃வத்₃வாசகங்களான ''மாம்'' ''அஹம்'' ஶப்₃த₃ங்களுக்கு அர்த்த₂பே₄த₃ம் அருளிச்செய்தருளினாராயிற்று.

''ஸர்வத₄ர்மாந் பரித்யஜ்ய மாம்'' என்கையாலே த₄ர்ம நிவர்த்தகமான வேஷத்தைக் காட்டினான். ''அஹம் ஸர்வ பாபேப்₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி'' என்கையாலே அத₄ர்ம நிவர்த்தகமான வேஷத்தைக் காட்டுகிறான். ''மாம்'' என்று—ஶரணம் என்கிற உக்திமாத்ரத்தையும் ஸஹியாத நிரபேக்ஷமான நிலையாகையாலே உக்திக்கு விபரீதமான நிலையைக் காட்டினான். ''அஹம்'' என்று—பாபவிமோசகத்வத்தாலே அநுஷ்ட₂ாநத்துக்கு விபரீதமான நிலையைக் காட்டுகிறான் என்றபடி. ''அஹம் மோக்ஷயிஷ்யாமி'' என்கையாலே. ''ப₃ந்த₄கனை நானே விமோசகனானால் வேறு நிவாரகனும் உண்டோ?'' என்று தன்னுடைய ஸமாப்₄யதி₄கராஹித்யத்தைச் சொல்லுகிறான். ''அம்ருதத்வாய ஸ ஏவ ஜிஜ்ஞாஸ்ய:'' இறே. ஆக. இவ்வளவால் உத்தரார்த்த₄ப்ரத₂மபத₃ார்த்த₂ம் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம் த்₃விதீய பத₃ார்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (த்வா என்று) என்று தொடங்கி. ''அஹம்'' ஶப்₃த₃த்தாலே

---

a பெரியாழ்திரு 4-1-7 b பெரியதிரு 11-5-8 c திருவாய் 2-8-6
d திருவாய் 6-9-8 e பெரியதிருவ 6 f திருவாய் 5-8-3

யையும் அப்ராப்தியையும் அபூர்த்தியையும் முன்னிட்டுக் கொண்டு என்னையே உபாயமாகப் பற்றின உன் பற்றை உபாயமென்றிராதே, என்னுடைய ஜ்ஞாநஶக்திகளில் அதிஶங்கையற்றிருக்கிற உன்னை.

"ஸர்வபாபேப்₄ய:" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்

இவனுக்குத் தான் கழிக்கும் விரோதி₄களை 'ஸர்வ பாபேப்₄ய:' என்கிறான். எல்லாப் பாபங்களில் நின்றும். பாப மாவது—இஷ்டத்தைக் குலைத்து, அநிஷ்டத்தைத் தருமது. இவ்விடத்தில் ஜ்ஞாநத்துக்கும் ருசிக்கும் உபாயத்துக்கும் விலக்குக் கழிந்தபின்பு, ப்ராப்திக்கு இடைச்சுவராய்க் கிடக்கு மவற்றைப் பாபமென்கிறது. முமுக்ஷுவுக்குப் உ பாவம்

பாபஶத்ருவையும் "த்வா" என்கையாலே பாபாஶ்ரயத்தை யும் சொல்லிற்றாய்த்து.

மேலே த்ருதீய பத₃ார்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (இவ னுக்குத் தான்) என்று தொடங்கி. இப்படி ப₃ந்த₄மோக்ஷ ஶக்தனை மோக்ஷப்ரத₃னையும், அஶக்தனாய், அவன் பக்க லிலே ந்யஸ்தப₄ரனை முமுக்ஷுவையும் சொல்லி மேல் "ஸர்வபாபேப்₄ய:" என்று ப₃ந்த₄ங்களைச் சொல்லுகிறது என்றபடி. இதுவும், பாபபத₃மும் ப₃ஹுவசநமும் ஸர்வ ஶப்₃த₃முமாய் த்ரிப்ரகாரமாய் இருக்கையாலே இம்மூன்றை யும் உட்கொண்டு இப்பத₃த்துக்கு அர்த்த₂மருளிச்செய் கிறார் (பாபமாவது) என்று தொடங்கி. பூர்வார்த்த₄த்தில், த₄ர்மஸாமாந்யவாசகமான த₄ர்மஶப்₃த₃த்துக்குப் பரத₄ர்ம ரூபவிஶேஷத்திலே ஸங்கோசம் சொன்னாப்போலே, உத்த ரார்த₄த்தில் பாபஸாமாந்ய வாசியான பாபஶப்₃த₃த்துக்கு பாபவிஶேஷத்திலே ஸங்கோசத்தையருளிச்செய்கிறார் (இவ் விடத்தில்) என்று தொடங்கி. இங்கே பாபஶப்₃த₃ம் புண்யத்தையும் சொல்லுகிறது என்கிறார் (முமுக்ஷுவுக்கு)

உ திருவாய் 6-3-4

போலே புண்ணியமும் a துயரமே தருகையாலே b 'இருவல் வினைகள்' என்று புண்யத்தையும் பாபத்தையும் சேரச் சொல்லுகையாலே இவையிரண்டையும் பாபமென்கிறது. பாபங்கள் என்கிற பன்மை. c 'பொய்ந்நின்ற ஞானம்' என்கிற அவித்₃யை முதலாக, ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄ம் முடிவாக நடுவுபட்டவையெல்லாவற்றையும் காட்டுகிறது. ஸர்வக₃ந்த₃ம்—உபாயத்தைப் பற்றியும் உடம்போடிருக்கைக்கடியான வற்றையும், இருக்கும் நாள் நினைவறப் புகுருமவற்றையும். கருத்தறியாதே உத்₃தே₃ஶ்ய விஷயங்களில் உபசாரமென்று பண்ணுமவற்றையும், உகப்பாகச் செய்யுமவற்றில் உபாய பு₃த்₃தி₄யையும். நாட்டுக்குச் செய்யுமவற்றைத் தனக்கென்று இருக்கையையும், வாஸநையாலே விட்டவற்றில் மூளுகையை யும். அவற்றை உபாயமென்று அஞ்சாதிருக்கையையும். துணிவுகுலைந்து மீளவும் உபாயவரணம் பண்ணுகையையும் சொல்லுகிறது. இப்படி உபாயத்திலும் அதி₄காரத்திலும் குறைவற்றபின்பு விரோதி₄களில் கிடப்பதொன்றில்லையிறே.

என்று தொடங்கி. அதாவது—இங்கு பாபஶப்₃த₃ம் முமுக்ஷு வைப்பற்ற அநிஷ்டப₂லங்களான ஸாம்ஸாரிக புண்யங்களை யும் சொல்லுகிறது. "ஏதே வை நிரயாஸ்தாத ஸ்தா₂நஸ்ய பரமாத்மந:" என்கையாலே ஸ்வர்க்க₃ாதி₃களும் முமுக்ஷு வுக்கு நரகமாகையால் இவனுக்கு ஸ்வர்க்க₃ஹேதுவோடு நரகஹேதுவோடு வாசியில்லை. ஆகையாலேயிறே முமுக்ஷு வுக்குப் பாபங்களை விடச்சொல்லுகிறப்போலே "த்ரை வர்கி₃காந் த்யஜேத் த₄ர்மாந்" என்று விதி₄க்கிறது. b "இரு வல்வினைகளும் சரித்து' என்கிறபடியே ஸுக்ருததுஷ் க்ருதங்கள் இரண்டும் முமுக்ஷுவுக்கு நிராகரணீயங்களாக விறே ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் சொல்லுகின்றன என்றபடி. ப₃ஹுவசநார்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (பாபங்கள் என்ற பன்மை) *என்று. ஸர்வஶப்₃த₃ார்த்த₂மருளிச்செய்கிறார்* (ஸர்வ) *என்று தொடங்கி. அதாவது—ஸர்வஶப்₃த₃த்*

---

a திருவாய் 3-6-8 b திருவாய் 1-5-10 c திருவிரு 1

" மோக்ஷயிஷ்யாமி " ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம்

'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று பாபங்களை விடுவிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. மோக்ஷயிஷ்யாமி—முக்தனாக்குகிறேன். a 'பண்டை வினையாயின' b 'சும்மெனாதே கைவிட்டு' c 'விண்டேயொழிந்த' d 'கண்டிலமால்' என்னும்படி பாபங்கள் உன்னைக்கண்டு அஞ்சிப் போனவிடம் தெரியாதே போம்படி பண்ணுகிறேன். e ஆயர்குலத்தினில் தோன்று மணிவிளக்கு பாபங்களைப் போக்கும்போது e 'தீயினில் தூசாகும்' என்கிறபடியே பிணமுகம் காணவொண்ணாதிறே. f வல்வினை மாள்வித்து' g 'தன் தாளின் கீழ்ச் சேர்த்து' என்று விரோதி₄கழிகையும் தன்னைக் கிட்டுகையும் பேருயிருக்க ஒன்றைச் சொல்லிற்று மற்றையது தன்னடையே வாராதோ வென்று. மாணிக்கத்தை மாசறுத்தால் ஒளிவரச் சொல்ல வேணுமோ? ஸம்ப₃ந்த₄ம் தேடுகிறோமன்றே. தடைவிடுகை

தாலே இந்த அதி₄காரிக்கு ஈஶ்வரன் விஶேஷித்துக் கழிக்கும் பாபத்தைச் சொல்லுகிறது என்றபடி.

இனி சதுர்த்த₂பத₃ார்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் ('மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று) என்று தொடங்கி. இஶ்லோகத்தில் இஷ்டப்ராப்திரூபப₂லத்தைச் சொல்லாமையால் வரும் குறையைப் பரிஹரிக்கிறார் (வல்வினை) என்று தொடங்கி. அதாவது–விரோதி₄நிவ்ருத்தியும். அபீ₄மதப்ராப்தியும் இரண்டும் ப₂லமாயிருக்க ஒன்றைச் சொல்லுவானென்னென்னில். ஒன்றைச் சொன்னால் மற்றையது தன்னடையே வருகையாலே சொல்லிற்றில்லை. இங்கே ஸேதுப₄ங்க₃ஸ்ரோத: ப்ரவ்ருத்தி ந்யாயமநுஸந்தே₄யம். " மாமேகைவஷ்யஸி " என்று கீழில் உபாயத்துக்குச் சொன்ன ப₂லமொழிய இவ்வுபாயத்துக்கு வேறு ப₂லம் இல்லாமையாலே சொல்லிற்

a திருவாய் 9-4-9 b பெரியாழ்திரு 5-4-3 c திருவாய் 10-4-9
d பெரியதிருவ 54 e திருப்பாவை 5 f திருவாய் 1-6-8
g திருவாய் 7-5-10

யன்றோ தேட்டம். a வானே தருவானென்றோ a தடுமாற்றவினைகள் தவிர்க்கிறது. b இறந்தால் தங்குமூரண்டமன்றோ. முன்பிலுபாயத்துக்குச் சொன்ன ப$_2$லமே இதற்கும் பேறான

றில்லை என்னவுமாம் என்றபடி. ஆனால், விரோதி$_4$நிவ்ருத்தி தன்னைச் சொல்லுவானென் என்ன அருளிச்செய்கிறார் (முன்பில்) என்று தொடங்கி. அது அதி$_4$கமாகையாலே சொல்லிற்று என்றபடி. ஆகையிறே "ஆவிஸ்யு: மம ஸஹஜகைங்கர்ய வித$_4$ய:" என்று அஷ்டச்லோகியில் பட்டர் அருளிச்செய்தது. இத்தால், ஸாத$_4$நாந்தரநிஷ்ட$_2$னுக்கு—"போ$_4$கே$_3$ந து இதரே க்ஷபயித்வா அத$_2$ ஸம்பத்$_3$யதே" என்று பூர்வோத்தராக$_4$ங்களையொழிந்த ப்ராரப்$_3$த$_4$மான புண்யபாபங்களிரண்டையும் போ$_4$க$_3$த்தாலே கழித்து, அநந்தரம் ப்ராப்தியைப்பெறும் என்கையாலே, ப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மாநுப$_4$வாபேக்ஷையுண்டு. அது ப்ரபந்நனுக்கு இல்லையாயிருக்கும் என்று கொண்டு அவனுடைய நிஶ்ஶேஷ ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கநிவ்ருத்தியினாலே ப$_2$லத்தினுடைய அவிளம்ப$_3$ம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதாயிற்று. ஆனால் எல்லாப் பாபமும் ஸக்ருத்ப்ரபத$_3$நாநந்தரத்திலே ப$_4$க$_3$வானாலே நிஶ்ஶேஷமாகப் போக்கப்படுமாகையாலே, அந்த ப்ரபத்த்யநுஷ்ட$_2$ாநக்ஷணத்துக்கு அநந்தரத்திலே ப$_2$லப்ராப்தி விளம்பி$_3$யாமல் ஸித்$_3$தி$_4$க்கையால் வர்த்தமான ஶரீரஸ்தி$_2$தி அநுவர்த்திக்கிறபடியெங்ஙனே? அதுவும் ப்ராப்தி ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாகையாலே ஶோகத்துக்கு நிமித்தமன்றோ. ஆகையால், அது போகாதபோது "மாஶுச:" என்கிற வசநம் ஸங்க$_3$தமாகாதீயென்னில்; அப்படிச் சொல்லப் போகாது. இவ்விடத்தில் உபாயவைகல்யத்தாலே விளம்பி$_3$க்கிறதென்று கொள்ளவொண்ணாது. நிரபாயமான உபாயமானது ஸர்வஶக்தியுக்தமாகையாலே; இனி உபாய ஸ்வீகாரம் பண்ணின அதி$_4$காரியினுடைய அபி$_4$ஸந்தி$_4$பே$_4$த$_3$த்தாலே விளம்ப$_3$மும் அவிளம்ப$_3$மும் ஸம்பந்நமாகிறது.

---

a திருவாய் 10-8-5 b பெரியதிரு 10-2-10

பின்பு இதற்குத் தன்னேற்றம் விரோதி₄கழிகையன்ரு என்று அவ்வளவைச் சொல்லுகிருன்.

அதாவது—யாவனொருவனுக்கு வர்த்தமான தே₃ஹஸம்ப₃ந்த₄ந்தானே நெருப்பிலிருந்தாப்போலே அத்யந்தம் அஸஹ்யமாயிருக்கும். அவனுக்கு தத்₃தே₃ஹ ஸம்ப₃ந்த₄மும் ஶோகநிமித்தமாகையாலே அப்போதே நிவர்த்திக்கப் படும். யாவனொருவருவனுக்கு அந்த தே₃ஹஸம்ப₃ந்த₄ம் து₃:க்க₂மன்றியே தே₃ஹாந்தரஸம்ப₃ந்த₄ம் அநிஷ்டமாம். அவனுக்கு தே₃ஹாந்தரஸம்ப₃ந்த₄மே ஶோகநிமித்தமாய்க் கொண்டு நிவர்த்யமாகையாலே வர்த்தமாந ஶரீரம் அநுவர்த்திக்கிறதென்று விஶேஷம். ஆகையால் "அதி₄காரி வைகல்யத்தாலே விளம்ப₃முண்டாயிற்று. உபாயவைகல்யத்தாலன்று" என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். "ஆர்த்தாநாம் ஆஶுப₂லதா₃ ஸக்ருதே₃வ க்ருதா ஹ்யஸௌ। த்₃ருப்தாநாமபி ஜந்தூநாம் தே₃ஹாந்தரநிவாரிணீ ॥" என்னக் கடவதிறே. பரமார்த்தரான ஆழ்வாருடைய ஶரீரஸ்தி₂திக்கு ஹேது கேவல ப₄க₃வதி₃ச்சை₂யிறே. த்₃ருப்தவிஷயத்திலும் ப₄க₃வதி₃ச்சை₂ ப்ராரப்₃த₄கர்மமடியாகவுண்டாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது கேவல ஶப்₃த₃த்தாலே. ஆக, ப்ராப்தி விரோதி₄ ஸகலபாபங்கள் தானே உன்னைவிட்டுப் போம்படி பண்ணுகிறேன் என்றதாயிற்று. "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற "ணிச்"சாலே—"நெடுநாள் உன்னைப் பற்றி விடாதே கிடக்கிற பாபங்கள் தானே 'நமக்கு ஆஶ்ரயமல்ல' என்று விட்டுப்போம்படி பண்ணுகிறேன். நெடுநாள் பாபத₃ர்ஶநத்தாலே உனக்குப் பிறந்த ப₄யம் உன்னைக்கண்டு அதுக்குப் பிறக்கும்படி பண்ணக்கடவேன்" என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. "நரகத்தை நகு நெஞ்சே" என்ருரிறே—ஆனின்ற கன்றுயரத்தாமெறிந்து காயுதிர்த்தார் தாள் பணிந்த ஆழ்வார். "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற உத்தமனில் அபி₄ப்ரேதமான ஓரர்த்த₂விஶேஷமுண்டு. அதாவது-இனி உன் கையிலும் உன்னைக் காட்டித்தாரேன்.

"மாஶுச:" ஸப்₃த₃ரர்த்த₂ம்

ஶோகியாமைக்கு வேண்டுவதெல்லாம் சொல்லி, 'மாஶுச:' என்று நீ ஶோகியாதே கொள் என்கிறான். இவன் சொன்ன உபாயங்கள் நமக்குச் சேராது. ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்த உபாயம் கண்டிலோம். விரோதி₄கனத்திருந்ததென்றிறே ஶோகித்தாய், சேராத உபாயங்களை விடச்சொன்னோம். நம்மை உபாயமாக நினையென்றோம். நாம் விரோதி₄களில் நின்றும் விடுவிக்கிறோமென்றோம். இனி ஶோகிக்கிறதென்?

என்னுடம்பில் அழுக்கை நானே போக்கிக்கொள்ளேனோ? என்கை. என்னுடம்பில் அழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ? என்றது யத்நபூ₂வித்வங்கள் இரண்டும் தன்னது என்று தோற்றுகைக்காக. அகமேனியில் அழுக் கறுக்கை அபி₄மாநிக்ருத்யமிறே. ஆகையால் உன்னுடைய விரோதி₄யில் கிடப்பதொன்றில்லை என்றபடி.

அநந்தரம் சரமபத₃மான பஞ்சமபத₃த்தின் அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் (ஶோகியாமைக்கு) என்று தொடங்கி. "த்வா" என்று நிர்தே₃ஶித்த அதி₄காரியினுடைய க்ருத்யாம்ஶலேஶத்தைச் சொல்லுகிறது "மாஶுச:" என்ற பத₃ம் என்றபடி. ஶோகநிவ்ருத்தி ஹேதுக்களை அருளிச் செய்கிறார் (இவன்) என்று தொடங்கி. நிரபாயோபாய பூ₄தனுன நான் உன்னுடைய விரோதி₄நிவ்ருத்தி பூர்வக மான அபி₄மதஸித்₃தி₄யை ஸாதி₄த்துத் தரக்கடவனாக ஏறிட்டுக்கொண்டபின்பு, ஸாபாயமான ஸாத₄நாந்தரங்களி னுடைய து₃ஷ்கரத்வாதி₃களை அநுஸந்தி₄த்து ஶோகிக்கக் கடவையல்லை. அந்த ஸாத₄ந விஶேஷங்களையொழிய நிர பாயோபாயம் இல்லாதவன்றன்றோ உனக்கு ஶோகிக்க வேண்டுவது. அவற்றை விட்டு என்னை ஆஶ்ரயிக்கையாலும் ஶோகிக்கவேண்டா. ஆஶ்ரயணீயனை நான் வத்ஸலனுகை யாலே, உன்னுடைய தோ₃ஷம் கண்டு ஶோகிக்கவேண்டா. ஸுலப₄னுகையாலே, து₃ர்லப₄னென்று ஶோகிக்கவேண்டா.

a செயல்தீரச் சிந்தித்து வாழ்கிற உனக்குச் செய்யவேண்டுவ தில்லை. b சன்ம சன்மாந்தரம் காத்துக்கொண்டுபோய் c விசும் பேற வைக்கை நம் பணியாயிருந்தது. d நல்வினையும் தீவினை யும் e வினைபற்றறுக்கும் விதி நாமிட்ட வழக்காயிருந்தது. உன்னைப் பார்த்தோ, நம்மைப் பார்த்தோ, விரோதி₄களைப் பார்த்தோ, நீ ஏதுக்கு ஶோகிக்கிறாய்?

ப்ரபத்த்யதி₄காரி

மற்ற உபாயங்களைக் கேட்டால் ஶோகிக்குமவன் ஜ்ஞாந வானுமாய், தன்னையுமறிந்து இவ்வுபாயத்தின் நன்மையையு

ஸௌஶீலனாகையாலே, உன்னுடைய சிறுமைகண்டு ஶோகிக்க வேண்டா. ஸர்வஸ்வாமியாகையாலே, அப்ராப்தன் என்று ஶோகிக்கவேண்டா. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாகையாலே, உன்னுடைய அபூர்த்தி கண்டு ஶோகிக்கவேண்டா. ஸர்வ ஶக்தியாகையாலே, உன்னுடைய அஶக்தி கண்டு ஶோகிக்க வேண்டா. நிருபாதி₄கப₃ந்து₄வாகையாலும், பரமத₃யா வானாகையாலும் "கார்யம் செய்யுமோ செய்யானோ" என்று ஶோகிக்கவேண்டா. ஸர்வபாபவிமோசகனாகை யாலும், ஶோகிக்கவேண்டா. உன்னைப் பார்த்தாலும் ஶோகிக்கவேண்டா. என்னைப் பார்த்தாலும் ஶோகிக்க வேண்டா. விரோதி₄யைப் பார்த்தாலும் ஶோகிக்கவேண்டா. நீ என் பக்கல் ஸர்வப₄ரந்யாஸம் பண்ணுகையாலே உன்னைப் பார்த்தாலும் ஶோகிக்கவேண்டா. நான் ஸர்வ ஜ்ஞத்வாதி₃கு₃ணவிஶிஷ்டனாகையாலே என்னைப் பார்த் தாலும் ஶோகிக்கவேண்டா. விரோதி₄யாகிறது என் னுடைய நிக்₃ரஹரூபமாகையாலே, "பொறுத்தோம்" என்னத்தீரும். ஆகையாலே விரோதி₄யைப் பார்த்தாலும் ஶோகிக்கவேண்டா.

சரமஶ்லோகார்த்த₂ ஶ்ரவணாநுஷ்டா₂நாதி₄காரியை நிர்தே₃ஶிக்கிறார் (மற்ற) என்று தொடங்கி.

a நான்முகன் 88　b திருவாய் 3-7-7　c பெரியதிரு 2-1-4
d நான்முகன் 57　e பெரியதிரு 11-4-9

மறிந்து, அவற்றின் குறைகளையும் கண்டு, இவ்வுபாயத்தையும் பெற்று, அவற்றையும் விட்டு இவற்றைப் (இத்தைப்?) பற்றுகைக்கு அதி₄காரியுமாம்.

ஶோகநிவ்ருத்திவிதி₄

ஸித்₃தோ₄பாயத்தைக் கேட்டால் ஶோகிக்குமவன் அறிவுகேடனுமாய் தன்னையும் அறியாதே, இவ்வுபாயத்தின் நன்மையும் அறியாதே, பேரிழவோடே இவ்வுபாயத்துக்கு அதி₄காரியுமன்றிக்கேயொழியும்.

"மாசுச:" என்கிறவிது "விதி₄" என்று திருவுள்ளம் பற்றியருளிச்செய்கிறார் (ஸித்₃தோ₄பாயத்தைக் கேட்டால்) *என்று தொடங்கி.*

இத்தால், "சிலர்—"மாஶுச:" என்கிறவிது விதி₄யாகையாலே ப்ரபந்நனானபின்பு ஶோகிக்கை வித்₄யதிலங்க₄நமாய், இவனை உபாயபூ₄தனான ஶரண்யன் நெகிழ்ந்து, தன் கார்யத்துக்குத் தானே கடவனாகையாகிற ப்ரத்யவாயம் உண்டாம் என்று சொன்னவிடம் விருத்₃த₄ம்" என்னும் பக்ஷம் அநாத₃ரணீயம் என்றபடி. ஆக—நீயும் இப்படி என் பக்கலிலே ந்யஸ்தப₄ரனாய் விரோதி₄யும் இப்படி து₃ர்ப₃லமான பின்பு ஶோகம் அநுவர்த்திக்குமாகில், நீயும் எனக்கின்றியிலே, நானும் உனக்கின்றியிலே, உன்னையும் 'ந நமேயம்' என்னப்பண்ணி, என்னையும் 'க்ஷிபாமி' 'ந க்ஷமாமி' என்னப்பண்ணின பாபம் மூர்த்தா₄பி₄ஷிக்தமாயிருக்க, ஶோகியாதே அநாதி₃காலம் ஆனைக்கழுத்திலே இருக்கிறாய்ப்போந்த அஜ்ஞாநத்தோபாதி போரும். கிம்ப₃ஹுநா, நான் உன் கார்யத்துக்குக் கடவனாயிருக்க, நீ ஶோகிப்புதியாகில் உன் கார்யத்துக்கு நீயே கடவையாயித்தனை—என்றதாயிற்று. இத்தால் "வ்ரஜ" என்கிற விதி₄யோபாதி ஶோகநிஷேத₄விதி₄யும் கர்த்தவ்யமென்னு

ஆனபின்பு முன்பு ஶோகித்த நீ இனி ஶோகிக்கலாகாது காண். உடைமையின்பேறு உடையவனது. பேறுடையவனுக்கு

மிடத்தைச் சொல்லுகிறது. இனி ஶோகிக்கையாவது-இஷ்ட ப்ராப்த்யநிஷ்ட நிவ்ருத்திரூபப₂லத்துக்கு ஸ்வேதர ஸகல ஸஹாயாந்தராஸஹமாய் வாத்ஸல்யாதி₃ கு₃ணவிஶிஷ்டமாயிருக்கிற வஸ்துவை உபாயமாகப்பற்றி ஸ்வப₄ரநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக அவன் பக்கலிலே ஸர்வப₄ரங்களையும் ந்யஸித்து நிற்கிறநிலைக்கு விருத்₃த₄மிறே—என்றதாயிற்று.

"மாஶுச:" என்கிறவிடத்தில் நிஷேத₄வாசகம் முன்னே கிடக்கத் தாத்பர்யமாவது என்னென்னில்:— ப்ரணவத்தில் ப₄க₃வதே₃கரக்ஷ்ய பூ₄தனாகவும் ப₄க₃வதே₃கஶேஷ பூ₄தனாகவும் சொல்லப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வ நிப₃ந்த₄நமாக வருகிற ஸ்வரக்ஷகத்வாபி₄மாநமும், ஸ்வ ஶேஷத்வாபி₄மாநமும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யாபி₄மாநமுமான விரோதி₄களை நிஷேதி₄க்கிறவிடத்திலே (நமஶ்ஶப்₃த₃த்தில்) நிஷேத்₄யவாசியான மகாரத்துக்கு முன்னே நிஷேத₄வாசியான நகாரம் முற்பட்டாப்போலேயும், புருஷார்த்த₂த்தில் ஸ்வகீயத்வாதி₃ நிஷேத₄ம் பண்ணுகிற நமஶ்ஶப்₃த₃ம் கைங்கர்ய ப்ரார்த்த₂நாவாசி பத₃த்துக்கு முற்பட்டாப் போலேயும், ஸர்வத₄ர்ம பரித்யாக₃ம் சொல்லுகிறவிடத்தில் த்யாக₃த்திலுடைய அத்யந்தாப₄வத்திலல்லது ஸ்வரூப பூர்த்தியில்லாமையாலும், ஸ்வீகார்யோபாயத்துக்கு உத₃யமில்லாமையாலும், தத்₃வாசகமான "பரி" ஶப்₃த₃ம் த்யாக₃ஶப்₃த₃த்துக்கு முற்பட்டாப்போலேயும், "வ்ரஜ" என்று விஹிதமான உபாயஸ்வீகாரம் ஸித்₃தோ₄பாய விஷயமான ப்ரதிபத்திமாத்ரமாய், தான் உபாயமுமன்றிக்கே ஸஹகாரியுமன்றிக்கேயொழிகையாலே, தத்₃ வ்யாவர்த்தகமான ஏகபத₃மும் ஸ்வீகாரவித₄ாநம் பண்ணுகிற "வ்ரஜ" என்கிற பத₃த்துக்கு முற்பட்டாப்போலேயும், ந்யஸ்தப₄ரனான இவனுக்கு உண்டான ஶோகோத₃யமும்

இழவு; உடையவன் இழவுக்கு வெறுக்கவும், பேற்றுக்கு வழி கேட்கவும், பெற்ருல் உகக்கவும் கடவன். ஆனபின்பு, நான் செய்யுமவை மற்றை நீ செய்யவோ? என்னுடம்பி லழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனே? நீ உன்னை அறியாமைகாண் சோகித்தாயென்று கண்ணில் நீரைத் துடைக்கிருன்.

ஸ்வப2லாந்வயத்தைக் காட்டுகையாலே, சோகம் ப்ரஸ்துதமாவதற்கு முன்னே "மாசு:" என்று நிஷேதா4க்ஷரம் முற்படுகிறது என்கை. ஆகையிறே இவ்வதி4காரிக்கு யாவத் ப2ல ப்ராப்தி நிர்ப4ரனுமாய் நிர்ப4யனுமாயிருக்கையே கர்த்தவ்யம் என்கிறது. அதாவது—தன்னுடைய பாரதந்த்ர்யாநுஸந்தா4நத்தாலும், உபாயபூ4தனுடைய நிருபாதி4கரக்ஷகத்வாநுஸந்தா4நத்தாலும் நிர்ப4ரனாயிருக்கையும், தன்னுடைய ஆகிஞ்சந்யாநுஸந்தா4நத்தாலும் உபாயபூ4தனுடைய ஜ்ஞாநசக்த்யாதி3கு3ணாநுஸந்தா4நத்தாலும் நிர்ப4யனாயிருக்கையும். தான் சேஷபூ4தனாகையாலே ப2லித்வமில்லை, பரதந்த்ரனாகையாலே உபாயகர்த்ருத்வமில்லை. ஆகையாலே ப2ல(ா?)லாப4நிப3ந்த4நமாகவும் சோகிக்க ப்ராப்தியில்லை. உபாயாந்தர ச்ரவணத்தில் சோகித்திலனாகில், அவற்றினுடைய து3ஷ்கரத்வ ஸ்வரூபாநநுரூபத்வாதி3 தோ3ஷங்களையும், அவற்றினுடைய த்யாக3த்திலல்லது ஸித்3தோ4பாயாந்வயமுண்டாகாது என்னுமிடமும் அறிந்திலனாகும்; ஆகையாலே உபாயாதி4காரமில்லை. ஸித்3தோ4பாய ச்ரவணத்தில் சோகித்தானாகில், அதினுடைய ஸஹாயாந்தராஸஹத்வமும் ஸ்வரூபப்ராப்தையும் முதலான கு3ணங்களையும், அதில் தனக்குக் கர்த்தவ்யாம்சமொன்றுமில்லை என்கிற ஆகாரமும் அறிந்திலனும்; ஆகையாலே உபாயாதி4காரமில்லை. ஆகையாலே முன்புற்(றை)ற சோகாநுவ்ருத்தி ஸாத்4யஸாத4நயாதா2த்ம்ய ஜ்ஞாநகார்யம். பின்புற்(றை)ற சோகநிவ்ருத்தி ஸித்3த4 ஸாத4ந யாதா2த்ம்யஜ்ஞாநகார்யம். ஸித்3தோ4பாய ஸ்வீ

சரமஶ்லோகார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம்

விடுமது இன்னது. அவற்றை இன்னபடி விடு; பற்றுமது இன்னது. அவற்றை இன்னபடி பற்று; விடுவித்துப் பற்று வித்த நான் விட்டுப் பற்றினவுன்னை விலக்கடிகளில் நின்றும் விடுவிக்கிறேன். நீ கலங்காதே கொள் என்று உபாயாந்தரபரித்யாக₂த்தையும். ஸித்₃தே₄ாபாயபரிக்₃ரஹத்தையும், உபாயநைரபேக்ஷ்யத்தையும், அதி₄காரி பூர்த்தியையும், விரோதி₄நிவ்ருத்தியையும். சுமைபோட்ட சோம்பிருக்கும்படியையும் சொல்லி. a 'வருந்தாதிரு நீ' b 'வருந்தேலுன் வளைத்திறம்' c 'எத்திறலிடர்க்கடல்கிடத்தி' என்கிறபடியே அர்ஜுநனைத் தேற்றியருளுகிறன்.

அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்தில் சரமஶ்லோக ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.
அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே ஶரணம்.

காராநந்தரம் ஶோகமநுவர்த்திக்கதாகில் த்யாக₃ஸ்வீகாரங்களில் அந்வயமில்லை. அதுக்கு முன்பு ஶோகித்திலனாகிலும் த்யாக₃ஸ்வீகாரங்களில் அந்வயமில்லை.

ஆக. து₃ஷ்கரங்களாய். ஸ்வரூபவிருத்₃த₄ங்களான ஸாத₄நாந்தரங்களினுடைய து₃ர்ஶநமும். ஸுகரமுமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமுமான ஸாத₄நாத₃ர்ஶநமும், தத்ஸாபேக்ஷதையும், வ்யவஹிதத்வமும், அதில் அருமையும், அஸாமர்த்₂யமும், ஸ்வீகர்த்தாவினுடைய ஆகிஞ்சந்யமும், விரோதி₄ பா₃ஹுள்யமும், தந்நிவ்ருத்தியில் அஶக்தியுமிறே ஶோககாரணம். இவையித்தனையும் இல்லாமையாலே ஶோகிக்க வேண்டா என்கிறது—என்றதாயிற்று.

சரமஶ்லோகார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம்பண்ணியருளுகிறார் (விடுமது) என்று தொடங்கி.

அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய பூ₄ஷணத்தில்
சரமஶ்லோக ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

---

a பெரியதிரு 8-6-6 b திருவிரு 69 c திருச்சந்த 115

ஸ்ரீ:

அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த

அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம்

த்வய ப்ரகரணம்

அவதாரிகை

ப்ரியமும் ப்ரியதரமுமான ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களிற் காட்டில் ப்ரியதமமாகத் திருமந்த்ரத்தில் அறுதியிட்ட கைங்கர்யமாகிற உத்தமபுருஷார்த்தத்திலும், ஹிதமும் ஹிததரமுமான பக்திப்ரபத்திகளிற்காட்டில் ஹிததமமாகச் சரமஶ்லோகத்தில் அறுதியிட்ட ஸித்தஸ்வரூபமான சரமோபாயத்திலும், ஆசையும் துணிவும் பிறக்கையாலே ப்ரயோஜநாந்தரபரரிலும் ஸாதநாந்தரநிஷ்டரிலும் வ்யாவ்ருத்த

ஸ்ரீ:

அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய பூஷணம்

த்வய ப்ரகரணம்

திருமந்த்ரம் ப்ராப்யபரம். சரமஶ்லோகம் ப்ராபகபரம். த்வயம் இரண்டினுடைய வரணப்ரார்த்தநாரூப அநுஷ்டானபரம். இதில் ப்ரதிபாதிதமான உபாயாநுஷ்டாநமும் உபேய ப்ரார்த்தனையும் ஸாதகவ்யாவ்ருத்தியையும் ஸாத்யாந்தரநிஷ்ட வ்யாவ்ருத்தியையும் பண்ணிக்கொடுக்கும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, த்வயவ்யாக்யாநாவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரியமும்) என்று தொடங்கி. புருஷார்த்தங்களில் வைத்துக்கொண்டு, ஐஶ்வர்யம் ப்ரியம், கைவல்யம் ப்ரியதரம், பகவத்கைங்கர்யம் ப்ரியதமம். உபாயங்களில் வைத்துக்கொண்டு, ஹிதம் பக்தி, ஹிததரம் ப்ரபத்தி, ஹிததமமானவன் ஸித்தோபாயபூதனான பகவான்—என்றபடி. இவனுக்குண்டான அதிகார்யந்தர வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜநாந்தர)

ஞன அதி₄காரி உபாயத்தைப் பற்றும் படியையும் கைங்கர்யத்தை இரக்கும் படியையும் அறிவிக்கிறது த்₃வயம்.

'த்₃வய' நிர்த்தே₃ஶஹேது

இரண்டர்த்த₂த்தையும் இரண்டிடத்திலே ஓதுகிற இரண்டு வாக்யத்தையும் சேர்த்து அநுஸந்தி₄த்தவாறே த்₃வயமாயிற்று.

என்று தொடங்கி. உபாயத்தில் துணிவு (உபாயாத்₄யவஸாயம்) சரமஶ்லோகார்த்த₂ம். உபேயத்தில் ஆசை (ப்ராப்யத்வரை) திருமந்த்ரார்த்த₂ம்—என்றபடி. உபாயவரணம் உபேயப்ரார்த்த₂னை ஆகிற இவையிரண்டையும் ப்ரதிபாதி₃க்கிறது த்₃வயம் என்றருளிச்செய்கிறார் (உபாயத்தைப் பற்றும்படி) என்று தொடங்கி. ஜ்ஞாநத்துக்குப் ப₂லம் தத₃நுரூபமான அநுஷ்டா₂நமாகையாலே, ரஹஸ்யத்₂வயத்திலும் ப்ரதிபாதி₃கமான உபாயோபேய விஷய ஜ்ஞாநம் அநுஷ்டா₂ந ஶேஷமாயிறேயிருப்பது. ஆகையாலே, உபாய விஷய ஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸாப₂ல்யஹேதுபூ₄தமான உபாயாநுஷ்டா₂நத்தை ப்ரதிபாதி₃க்கிறது பூர்வவாக்யம். உபேய விஷய ஜ்ஞாநஸாப₂ல்ய ஹேதுவாயிருக்கிற உபேயாநுஷ்டா₂நத்துக்குப் பூர்வபா₄வியாயிருக்கிற உபேய ப்ரார்த்த₂னத்தை ப்ரதிபாதி₃க்கிறது உத்தரவாக்யம். இதில் ப்ரதிபாதி₃கமான உபாயாநுஷ்டா₂நமும் உபேயப்ரார்த்த₂னையும் இல்லாதபோது இவ்வதி₄காரிக்கு ஸாத₄கவ்யாவ்ருத்தியும் ஸாத்₄யாந்தர நிஷ்டா₂தி₃ வ்யாவ்ருத்தியும் இன்றிக்கேயொழியக் கடவது. ஆகையாலே, ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸாத₄நஸாத்₄யங்களிரண்டையும் ப்ரதிபாதி₃க்கிற வாக்ய த்₃வயமும் அநுஸந்தே₄யமாயிருக்கும் என்றபடி.

த்₃வயநிர்தே₃ஶஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டர்த்த₂த்தையும்) என்று தொடங்கி. இது, கட₂வல்லியிலே பிரிய ஓதிச்சேர்த்து அநுஸந்தி₄க்க விதி₄க்கையாலும்,

ரஹஸ்யத்ரய ஸம்ப்ரத$_3$ாய பௌர்வாபர்ய நிரூபணம்

மூன்று ரஹஸ்யமும். உபநிஷத்திலும் கீ$_3$தோபநிஷத்திலும் கட$_2$வல்லியிலும் ஓதப்பட்டு. மூன்று சிஷ்யர்களுக்கும் எம்

வாக்யத்$_3$வயமாகையாலும். "ஸப்$_4$ராது: சரணௌ க$_3$ாட$_4$ம்" "ப$_4$வாம்ஸ்து ஸஹ வைதே$_3$ஹ்யா" என்கிற ஶ்லோக த்$_3$வயத்தில் விவக்ஷிதமான உபாயோபேயரூபமான அர்த்த$_2$ த்$_3$வயத்தை ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலும் த்$_3$வயம் என்று பேர் பெற்றது. இப்படியிருக்கையால் உபாயாந்தரங்களிலும் உபேயாந்தரங்களிலும் துவக்கற்றவன் இம்மந்த்ரத்துக்குப் பூர்ணாதி$_4$காரி. பூர்வவாக்யாநுஸந்த$_4$ாநமில்லாதபோது ப$_4$க$_3$வதே$_3$க ஸாத$_4$நத்வலாப$_4$மில்லை. உத்தரவாக்யாநுஸந்த$_4$ாந மில்லாதபோது ப$_4$க$_3$வதே$_3$க ஸாத்$_4$யத்வ லாப$_4$மில்லை. உத்தரவாக்யாநுஸந்த$_4$ாநம் ஸாத$_4$கனுக்கும் ஸாத$_4$ாரணமா யிருக்கும். பூர்வவாக்யாநுஸந்த$_4$ாநம் ஐஶ்வர்ய கைவல்யபர அதி$_4$காரி த்$_3$வய ஸாத$_4$ாரணமாயிருக்கும். ஆகையாலே உப$_4$யாநுஸந்த$_4$ாநமுண்டானலாய்த்து அதி$_4$காரி த்ரய வ்யா வ்ருத்தியுமுண்டாவது. வாக்யத்$_3$வயத்திலும் ப்ரதிபாதி$_3$க் கப்படுகிற ஸாத$_4$நஸாத்$_4$யங்களையொழிந்த இதர ஸாத$_4$ந ஸாத்$_4$யங்களிரண்டுக்கும் ஸ்வரூபாநநுரூபத்வம் அவி ஶிஷ்டமாயிருக்குமாகையாலே. அவை த்யாஜ்யங்களாகக் கடவன. இவை இவனுக்கு ஸ்வரூபத்துக்கநுரூபங்களா யிருக்கையாலே அத்யந்தமுபாதே$_3$யமாகக் கடவது. ஸ்வ ரூபாநுரூபமாயிருக்கிற இந்த உபாயோபேயங்களிறே வேத$_3$ தாத்பர்யவிஷயம் என்றபடி.

ரஹஸ்யத்ரய ஸம்ப்ரத$_3$ாயத்தையும் ரஹஸ்யத்ரய பௌர்வாபர்ய க்ரமத்தையுமருளிச்செய்கிறார்(மூன்று)என்று தொடங்கி. த்$_3$வயம் முன்னாகச் சரமஶ்லோகத்தைச் சொல்லுகிறது விவரணவிவரணி ப$_4$ாவத்தைப்பற்ற—என்றும். சரமஶ்லோகம் முன்னாக த்$_3$வயத்தைச் சொல்லுகிறது வித்$_4$யநுஷ்ட$_2$ாநங்களுக்குள்ள பௌர்வாபர்யத்தைப்பற்ற—

பெருமான் தானே வெளியிட்டதாயிருக்கும். ப்ராப்ய ப்ராபக ஜ்ஞாநம் அநுஷ்டா₂ந ஶேஷமாகையாலே. மந்த்ரமும் விதி₄யு மான இரண்டு ரஹஸ்யத்திலும் அநுஷ்டா₂நரூபமான த்₃வயம் பிற்பட்டது. உபாயவரணம் ப்ராப்யத்துக்கு முற்படவேண்டுகை யாலே ப்ராபகத்திலே நோக்கான மத்₄யம ரஹஸ்யத்தை வெளியாக்குகிற பூர்வவாக்யம் முற்பட்டு, ப்ராப்யத்திலே நோக் கான ப்ரத₂மரஹஸ்யத்தினுடைய விஶத₃நுஸந்த₄நமான உத்தரவாக்யம் பிற்பட்டது.

என்றும் பூர்வமேவ (42 பக்கம்) உக்தம். ஶிஷ்யத்ரயத் துக்கும் ஸ்தா₂நத்ரயத்திலே ரஹஸ்யத்ரயத்தைத் தனித் தனியாக ஸர்வேஶ்வரன் உபதே₃ஶித்தானாயினும். தென் னாடும் வடநாடும் தொழநின்ற திருவரங்கச்செல்வன் இம் மூன்றையும் ஒருசேர ஸ்ரீரங்கநாச்சியார்க்கு உபதே₃ஶிக்க ஸ்ரீ விஷ்வக்ஸேந ஸ்ரீ பராங்குஶ நாத₂யாமுந ராமாநுஜரூப ஸத்ஸம்ப்ரதா₃ய முகே₂ந இந்த பரம்பரை ப்ரவஹித்தது என்கை. மந்த்ர சரமஶ்லோகங்கள் ப்ராப்யப்ராபகபரமா யிருக்க. தத₃நந்தரரஹஸ்யமான த்₃வயம் ப்ராபக ப்ராப்ய பரமாக மாறாடக்காரணம் என் என்னவருளிச்செய்கிறார் (உபாயவரணம்) என்று தொடங்கி. வ்யுத்பத்தி வேளை யிலே ப்ராப்யம் முற்பட்டு. ப்ராபகம் பிற்பட்டிருக்கும். அநுஷ்டா₂நவேளையில் ப்ராபகம் முற்பட்டு ப்ராப்யம் பிற் பட்டிருக்கும் என்றபடி. ஆகையாலேயிறே நாச்சியாரும். திருப்பாவை முதற்பாட்டில் வ்யுத்பத்திக்கநுகு₃ணமாக "பறை தருவான்" என்று ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாக நிர் தே₃ஶித்து. முடிவில் அநுஷ்டா₂நாநுகு₃ணமாக "கறவை" "சிற்றம்" என்று ப்ராபக ப்ராப்யங்களாக நிர்தே₃ஶித்தது. அநுஷ்டா₂நவேளையில் உபாயாத்₄யவஸாயத்தை "கறவை" என்கிற முன் பாட்டிலும், உபேய ப்ரார்த்த₂னையை "சிற்றம்" என்கிற பின் பாட்டிலும் அருளிச்செய்தாளிறே ஆண்டாள்.

த்₃வயோபஷ்டம்ப₄கப்ரமாண நிரூபணம்

a மேம்பொருளிலே விஶத₃மாகிற இரண்டர்த்த₂த்தையும் b 'புலனைந்து மேயும்' என்று உபதே₃ஶிக்கக் கேட்டவர்கள் அநுஷ்ட₂ானரூபமான திருப்பாவையிலும். cதாயே தந்தையிலும் ஸ்தோத்ர க₃த்₃யங்களிலும் த்₃வயத்திலடைவு காணலாம்.

த்₃வயத்தினுடைய வைதி₃க பரிக்₃ரஹம்

திருமந்த்ரத்தை ஶாஸ்த்ரங்களங்கீ₂கரித்தது; சரம ஶ்லோகத்தை ஶாஸ்த்ரங்களுக்குள்ளீடானவன் ஆத₃ரித்தான்; த்₃வயத்தை அவன் தனக்கும் உள்ளீடான ஜ்ஞாநிகள் பரிக்₃ரஹித்தார்கள். ப்ரமாண ப்ரமேயங்களினுடைய அங்கீ₃காரங்கள் போலன்றிறே. ப்ராமாணிகரான ப்ரமாதாக்களுடைய பரிக்₃ரஹம்.

த்₃வயார்த்த₂ ப்ரதிபாத₃க ப்ரமாணங்களைக் காட்டியருளுகிறார் (மேம்பொருள்) என்று தொடங்கி.

ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ரஹஸ்ய த்₃வயாபேக்ஷயா த்₃வயத்துக்குண்டான வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (திருமந்த்ரத்தை) என்று தொடங்கி. இத்தால் ரஹஸ்யத்ரயத்துக்குண்டான வேத₃வேத்₃ய வைதி₃க பரிக்₃ரஹம் நிரூபிதமாயிற்று. 'வேதை₃ஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்₃ய:'' என்கிற கீ₃தா வசநத்தையுட்கொண்டு அருளிச் செய்கிறார் (ஶாஸ்த்ரங்களுக்குள்ளீடானவன்) என்று. ''ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ''(கீ₃தை)''அறிவாருயிர்''(திருவாய்மொழி6-9-8) என்றதையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (அவன் தனக்கும்) இத்யாதி. வைதி₃கபரிக்₃ரஹத்துக்குண்டான ஏற்றத்தை அருளிச்செய்கிறார்(ப்ரமாண) இத்யாதி₃. ''இவர் அங்கீ₃காரத்தாலே அதுக்கு உத்கர்ஷம்''(ஆசார்யஹ்ருத₃யம் 194) என்னா நின்றதிறே. பு₃த்₃த₄முநியாயும், கபிலமுநியாயும் சொன்ன பௌ₃த்₃த₄ ஶாஸ்த்ரமும் ஸாங்க்₂ய ஶாஸ்த்ரமும் அவன் தான்

---

a திருமாலை 58 b திருவாய் 2-8-4 c பெரியதிரு 1-9

த்₃வயத்தின் பரமகு₃ஹ்யத்வம்

பூர்வாசார்யர்கள் இரண்டு ரஹஸ்யத்திலும் அர்த்த₂த்தை மறைத்து ஶப்₃த₃த்தை வெளியிடுவார்கள். இதிலர்த்த₂த்தைப் போலவே ஶப்₃த₃த்தையும் மறைப்பர்கள். இப்படிச் செய்கைக்கடி இது அதி₄க்ருதாதி₄காரமாகையிறே.

த்₃வய வைப₄வம்

a வளங்கொள் மந்திரமும் b மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தையும் அருளிச்செய்த வாயாலே 'த்₃வய வக்தா' 'த்₃வய மர்த்த₂நுஸந்த₄ாநேந' என்று இரண்டினேற்றமும் வெளியிடப் பட்டதிறே. கற்றவர்கள் சொல்லக்கேட்டாலும் கற்பித்தவர்கள் c கைகூப்பிக் காலிலே வணங்கும்படியிறே இச்சொல்லிலேற்றம். d செல்வநாரணனென்ற சொல் வழிப்போக்கர்

அருளிச்செய்ததாயிருக்கச்செய்தே வைதி₃க பரிக்₃ரஹமில்லாமையிறே அப்ரமாணமாய்த்து என்றபடி.

*த்₃வயத்துக்குண்டான கு₃ஹ்யதாம் கு₃ஹ்யதமத்வத்தை உபபாதி₃க்கிறார் (**பூர்வாசார்ய**) என்று தொடங்கி. அதி₄க்ருதாதி₄காரம் என்றது பரமகு₃ஹ்யம் என்றபடி.*

*திருவரங்கச் செல்வனார் விஷயகமான a "துளங்குநீள் முடி" b "செம்மையுடைய" என்கிற பாசுரங்களைத் திருவுள்ளத்தே கொண்டருளிச்செய்கிறார் (**வளங்கொள்**) இத்யாதி₃. ஶரணாகதிக₃த்₃ய ப்ரமேயமான ஸ்ரீரங்க₃பதியதிபதி ஸம்வாத₃த்திலே ஸ்ரீரங்க₃பதி வாக்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (**த்₃வயவக்தா**) என்று தொடங்கி. வசநத்₃வயோபாத₃ாநம் ஶப்₃த₃ார்த்த₂யோ: வைப₄வ ப்ரகாஶநாய என்று கண்டுகொள்வது. c "முளைக்கதிரை" என்கிற பாட்டைத் திருவுள்ளத்தே கொண்டருளிச்செய்கிறார் (**கற்றவர்கள்**) இத்யாதி₃. கற்றவர்—கிளி. கற்பித்தவர்—பரகாலநாயிகை. (**செல்வநாரணன்**) இத்யாதி₃—இப்பாசுர வ்யாக்₂யாநமான*

---

aபெரியதிரு5-8-9 bநாச்-திரு11-10 cதிருநெடு14 dதிருவாய்1-10-8

சொல்லிலும் அகலாதே உள்ளே புகுரும்படி பண்ணுமதாய், a 'எங்கும் திருவருள்பெற்று' என்னும்படி தோற்கன்றுக் கிரங்கிச் சுரக்கும் ஸுரபி₄யைப்போலே, நம்மைப் பாராதே முன்பு சொன்னவர்களைப் பார்த்து இரங்கும்படி அவன்றன்னை யும் பண்ணுமதிறே. நம் முதலிகள் மூன்று ரஹஸ்யத்தை யும் தங்களுக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருக்கச் செய்தேயும் b 'ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்' என் றிருக்கிற தம்மோடொக்க விமுக₂ரையும் c 'திருநாரணன்தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ' என்னலாம்படி ஸர்வாதி₄கார மாகையாலும் d 'உம்மை யான் கற்பியாவைத்த மாற்றம்' என்னும்படி ஆசார்யருசி பரிக்₃ருஹீதமாகையாலும் e 'மாதவ னென்றென்றோதவல்லீரேல்' என்னும்படி பு₃த்₃தி₄பூர்வகமான அபசாரத்துக்கும் பரிஹாரமாகையாலும் f 'மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்' என்னும்படி ஶரீராவஸாநகாலத்

ஈட்டில் உள்ள வழிப்போக்கன் சரித்ரம் இங்கே அநு ஸந்தே₄யம். "நற்கன்றுக்கு இரங்கும் தே₄நு தோற் கன்றுக்கும் இரங்குமாபோலே" என்ற பட்டர் திருவாக்கை யடியொற்றி (தோற்கன்று) இத்யாதி₃. வங்கக்கடல் பாட்டில் உள்ள "மாதவன்" "திருமால்" என்ற பத₃ங்களிலே நோக்கு என்று கண்டுகொள்வது. "மெய்க்கன்றுக்கு இரங்கிப்போந்த வாஸனையாலே தோற்கன்றை மடுத்தாலும் ஸுரபி₄யானது இரங்கிப் பால் சுரக்குமாபோலே, மெய் யானவர்களுக்கு இரங்கிப்போந்த வாஸனையாலே, பொய் யான நமக்குமிரங்குவது இஶ்ஶப்₃த₃விஶேஷத்தை(ஸ்ரீமத் பத₃ம்) கேட்டாலாய்த்து. ஆகையாலே இதுவே அநு ஸந்தே₄யம்" என்று பிள்ளைக்கு ஜீயர் அருளிச்செய்த வார்த்தை; ஆகையாலே த்₃வயமே ஆத₃ரணீயம் என்ற தாய்த்து. த்₃வயத்துக்குண்டான ஸர்வாதி₄காரத்வாதி₃ வைப₄வங்களை அருளிச்செய்கிறார் (நம் முதலிகள்) என்று

---

a திருப்பாவை 30 b திருவாய் 5-7-10 c திருவாய் 4-1-1
d திருவாய் 6-8-6 e திருவாய் 10-5-7 f திருவாய் 9-10-5

திலே மோக்ஷமாகையாலும். த்₃வயத்தையே தஞ்சமாக நினைப்பார்கள். ஸம்வாத₃ங்களும் வ்யாக்₂யாநங்களும் ஆசார்ய

தொடங்கி. (பு₃த்₃தி₄பூர்வகமான) இதி—தீது—பு₃த்₃தி₄பூர்வக பூர்வபாபம் என்றபடி. (ஸம்வாத₃ங்களும்) இத்யாதி₃—ஆசார்யன் ப்ரமாதாவென்றும், அர்ச்சாவதாரம் ப்ரமேயமென்றும், த்₃வயம் ப்ரமாணமென்றும் அருளிச்செய்வர் உய்யக்கொண்டார். "ஸம்ஸாரவிஷத₃ஷ்டனுக்கு த்₃வயம் ரஸாயநஸேவையாயிருக்கும்" என்று மணக்கால்நம்பி அருளிச்செய்வர். "அத₄நனுக்கு மஹாநிதி₄போலே" என்று பெரியமுதலியார் அருளிச்செய்வர். "க்ஷுத₄ார்த்தனுக்கு அம்ருதபாநம்போலே" என்றருளிச்செய்வர் திருமாலையாண்டான். "ஸ்தநந்த₄ய ப்ரஜைக்கு ஸ்தந்யம்போலேயிருக்கும்" என்றருளிச்செய்வர் திருக்கோட்டியூர்நம்பி. "ராஜகுமாரனுக்கு முடியும் மாலையும்போலே ப்ரபந்நகுலத்துக்கு த்₃வயோச்சாரணம்" என்றருளிச்செய்வர் பா₄ஷ்யகாரர். "ஸம்ஸாரத்திலே இருவிலங்கிட்டவன் தலையிலே முடியை வைத்தாப்போலே" என்று எம்பார் அருளிச்செய்வர். "பெருமிடியன் கையில் சிந்தாமணி புகுந்தாப்போலே" யென்று பிள்ளையுறங்காவில்லிதா₃ஸர். "எலுமிச்சம்பழம் கொடுத்து ராஜ்யம் பெறுவாரைப்போலே" என்று திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான். பட்டர்-ஜீயர் மடியிலே கண்வளர, இராமுடியத் துடைமாறுதல் தூங்குதல் செய்யாதே ஸாவதா₄நராயிருக்க, ஜீயரைப் பார்த்து, "இப்படி நீர் எனக்குப் பரிவராய் இருக்கைக்கடி. நான் சொன்ன த்₃வயத்தை விஶ்வஸித்த கனமிறே" என்றருளிச்செய்தார். "வாச்யங்களில் எம்பெருமானுக்கவ்வருகில்லாதாப்போலே வாசகங்களில் ப்ரபத்தி(த்₃வயம்)யிற்காட்டில் அவ்வருகில்லை" என்றருளிச்செய்வர் நஞ்ஜீயர். "ராஜகுமாரனுக்கு கர்ப்பூரநிகரம்போலே இவனுக்குவிடில் நாக்குவற்றும்" என்று நம்பிள்ளையருளிச்செய்வர். பெற்றி ஸ்ரீபாத₃த்திலே த்₃வயஶ்ரவணம் பண்ணின கொற்றியம்மைப் பிராட்டியாரும் திருமந்த்ரத்தை அருளிச்செய்யவேணுமென்ன. "அது

வசநங்களும் ருசிவிஶ்வாஸங்களுக்குறுப்பாக இவ்விடத்திலே அநுஸந்தி4க்கப்படும்.

த்3வயத்துக்குள்ளேயுண்டு காணும். அதுகொண்டு கொள்ளும் கார்யத்தையும் த்3வயத்தைக்கொண்டு கொள்ளும்" என்றருளிச்செய்தார். பெரியகோயில் நாராயணன் மகன் ஏகாயநரோடேயிருக்கக்கண்டு, ப4ாஷ்யகாரர் அவனையழைத்து, பெருமாள் திருமுன்பேகொண்டுபுக்கு, "த்3வய மொழியத் தஞ்சமில்லை. அத்தை விஶ்வஸித்திரும்" என்று ஸ்ரீஶட2கோபனையெடுத்துச் சூழ்த்துக்கொடுத்தார். ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளப் புறவீடு விட்டிருக்கிற த3ஶையிலே, "ஆழ்வானுக்குக் கர்ப்பூரநிகரத்தை வாயிலிட்டாப்போலே காணுங்கோள்" என்று அவருக்கு த்3வயத்தை அருளிச்செய்தார். அநந்தாழ்வான் நஞ்ஜீயரைப்பார்த்து "திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து த்3வயத்திலே வளர்ந்து த்3வயைக நிஷ்ட2ராவீர்" என்று வாழ்த்தினார். இங்ஙனே இவை முதலான வார்த்தைகள் இதினுடைய ருசி விஶ்வாஸங்களுக்காக இவ்விடத்திலே அநுஸந்தே4யங்கள் என்றபடி. ரகு4ராக்ஷஸஸம்வாத3ம், நஹுஷப்3ருஹஸ்பதி ஸம்வாத3ம், வ்யாக்4ரவாநரஸம்வாத3ம், மறவன், "குரங்குக் குட்டியை விட்டுப்போந்தேன்" என்ன, அதுகேட்டு ப4ட்டர் அருளிச்செய்த வார்த்தையும், ப4ாஷ்யகாரர் சரமஸமயத்திலே "த்3வயத்தையெப்போதும் அநுஸந்தி4க்கை எனக்கு ப்ரியம்" என்றருளிச்செய்த வார்த்தையும், அம்மங்கியம்மாள் திருநாராயணபுரத்திலே காணச்செல்ல, உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையும் தொடக்கமான பூர்வாசார்ய வசநங்களும் இங்கே அநுஸந்தே4யங்கள். திருமந்த்ரத்திலும் சரமஶ்லோகத்திலும் அர்த்த2ஜ்ஞாநத்தாலும் து3ஸ்ஸாத4மான ப2லம் இதில் ஶப்3தோ3ச்சாரணத்தாலே ஸுலப4மாம். "மாதவன் என்றதேகொண்டு என்னை இனி இப்பாற்பட்டது யாதவங்களும் சேர்கொண்டேன் என்று என்னுள் புகுந்திருந்து தீதவம் கெடுக்குமமுதம்" என்றும், "மாதவன்

ஶாஸ்த்ர ஶாஸ்த்ர ஸார தாத்பர்ய நிரூபணம்

ஶாஸ்த்ரங்களும், சரமஶ்லோகமும் ஆத்மேஶ்வரர்களுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் காட்டும். திருமந்த்ரமும் த்₃வய

என்றென்று ஓதவல்லீரேல் தீமை தொன்றும் அடையா ஏதம் சாராவே" என்றபிறே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது.

ஶாஸ்த்ர ஶாஸ்த்ர ஸார தாத்பர்யங்களையருளிச் செய்யும் முக₂த்தாலே த்₃வய வைப₄வத்தையருளிச்செய்கிறார் (**ஶாஸ்த்ரங்களும்**) என்று தொடங்கி. திருமந்த்ரம் ஶாஸ்த்ர ருசிபரிக்₃ருஹீதம். சரமஶ்லோகம் ஶரண்ய ருசிபரிக்₃ருஹீதம். த்₃வயம் ஆசார்ய ருசிபரிக்₃ருஹீதம். இம்மூன்றுக்கும் மூன்றும் உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் இப்படிச் சொல்லுகிறது ஊற்றத்தைப்பற்ற. த்₃வயம் கட₂வல்லியிலே அதீ₄தமாகையாலே ஶாஸ்த்ர ருசிபரிச₃்ருஹீதம். ப்₃ரஹ்மாதி₃களைக் குறித்து ஸர்வேஶ்வரன் அருளிச்செய்தான் என்னுமிடம் ப₄க₃வச்சா₂ஸ்த்ரஸித்₃த₄மாகையாலே ஶரண்யருசி பரிக்₃ருஹீதம். ஆசார்யருசி பரிக்₃ருஹீதமென்கைக்குக் கீழே ஆசார்யவசநங்கள் சொன்னோம். நிரர்த்த₂கமான ஸமுத்₃ரகோ₄ஷத்தைக்காட்டில் ஸார்த்த₂கங்களான க₄டபடாதி₃ஶப்₃த₃ங்கள் ஶ்ரேஷ்ட₂ங்கள். அவற்றிற்காட்டில் தே₃வதாந்தரநாமங்கள் ஶ்ரேஷ்ட₂ங்கள். அவற்றிற்காட்டில் ப₄க₃வந்நாமங்கள் ஶ்ரேஷ்ட₂ங்கள். அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு மூலமந்த்ரம் ஶ்ரேஷ்ட₂ம். மூலமந்த்ரம் ஸமுத்₃ரகோ₄ஷஸ்தா₂நீயமாம்படி த்₃வயம் ஶ்ரேஷ்ட₂ம். அதுக்கடி மூலமந்த்ரத்தில் ஆர்த்த₂மான அர்த்த₂ம் த்₃வயத்திலே வாச்யமாகை. வாச்யங்களில் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அவ்வருகில்லாதாப்போலே வாசகங்களிலும் இதுக்கவ்வருகில்லை. இதுவே ஸித்₃தா₄ந்தம். திருமந்த்ரம் ஆத்மபாரதந்த்ர்ய ப்ரதா₄நம். சரமஶ்லோகம் ப்ராபகப்ரதா₄நம். த்₃வயம் உப₄யப்ரதா₄நம். திருமந்த்ரம் மந்த்ரரூபம். சரமஶ்லோகம் விதி₄ரூபம். த்₃வயம் அநுஷ்டா₂நரூபம்—என்றபடி. (**ஆத்மேஶ்வரர்களுடைய**) இத்

மும் ஆத்மபரமாத்ம பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிடும். ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு ஆத்மாவினுடைய தே₃ஹபாரதந்த்ர்யத்திலே நோக்கு. திருமந்த்ரத்துக்கு ஆத்மாவினுடைய தே₃ஹிபாரதந்த்ர்ய ததீ₃ய பாரதந்த்ர்யத்திலே உறைப்பு. சரமஶ்லோகத்துக்குக் கர்மங்களினுடைய ஈஶ்வர பாரதந்த்ர்யத்திலே நினைவு த்₃வயத்துக்கு ஈஶ்வரனுடைய ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்திலே கருத்து.

வாக்யார்த்த₂ நிரூபணம்

இதில் முற்கூறு—மறுக்கவொண்ணாத புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றும்படியை அறிவிக்கிறது. பிற்கூறு சேர்வாரோட்டைச் சேர்த்தியிலே அவனுக்குச் செய்யும் அடிமையில் இரப்பை வெளியிடுகிறது.

அவதாரிகை ஸமாப்தை.

யாதி₃— ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு ஆத்மஸ்வாதந்த்ர்யத்திலேயும் திருமந்த்ரத்துக்கு ஆத்மபாரதந்த்ர்யத்திலேயும் நோக்காக அருளிச்செய்தது. ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வ ஶேஷத்வங்கள் ஶாஸ்த்ர ஶாஸ்த்ர ஸார விஷயங்கள் என்றதைப் பற்ற என்று கண்டுகொள்வது. ஈஶ்வரனுடைய ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யமாவது— "மணநோக்கமுண்டான்" "அல்லிமலர் மகள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான்" என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியார்க்குப் பரதந்த்ரனாய் நிற்கும் நிலை. இவ்வர்த்த₂ம் "ராமஸ்து" என்கிற ஸ்ரீ ராமாயண ஶ்லோகத்திலே வ்யக்தம். ஆகையிறே நாச்சியார் பார்ஶ்வத்திலே ப₄வ்யனை அழகியமணவாளனை பங்குனி உத்தர நன்னாளிலே எம்பெருமானார் ஶரணம் பற்றிற்று. எல்லா ப்ரமாணங்களிலும் தே₃ஹத்தாலே பேறென்கிறது; திருமந்த்ரத்தில் ஆத்மாவாலே பேறென்கிறது; சரமஶ்லோகத்தில் ஈஶ்வரனாலே பேறென்கிறது; த்₃வயத்தில் பெரிய பிராட்டியாராலே பேறென்கிறது என்றபடி.

த்₃வயத்தின் வாக்யார்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (இதில் முற்கூறு) என்று தொடங்கி. ஆக, ப்ராப்ய ப்ராபக விஶேஷங்களை ஸம்பூர்ணமாக ப்ரகாஶிப்பிக்கிற இத்த்₃வயமே ப்ரபத்தி மந்த்ரங்கள் எல்லாவற்றிலும் ப்ரத₄ானம் என்றதாயிற்று.

அவதாரிகை ஸமாப்தை.

ப்ரத$_2$மபத$_3$ார்த்த$_2$ம்

ஆறுபத$_3$மானவிதில் முதல்பத$_3$த்திலே இரண்டாம்பத$_3$த்தை

"ப்ரத்யூஷதாம் ப$_4$ஜதி ஸம்ஸ்ருதி காலராத்ரே: பத்$_3$மா ஸஹாய ஶரணாகதி மந்த்ர ஏஷ:" என்கிற ப்ரப$_4$ாவமுடைய த்$_3$வயத்துக்கு ப்ரதிபத$_3$ம் அர்த்த$_2$மருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீமத் பத$_3$ார்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்ய உபக்ரமிக்கிறார் (ஆறுபத$_3$மான) இத்யாதி$_3$. இதின் அர்த்த$_2$த்தை ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராண ப$_4$க$_5$வச் ச$_2$ாஸ்த்ராதி$_3$களில் ப்ரஸித்$_3$த$_4$மானபடியே ஸதா$_3$சார்ய ஸம்ப்ரதா$_3$ய க்ரமத்தாலே க$_3$த்$_3$யத்திலே விவரித்தருளினார். எங்ஙனேயென்னில்:— "ப$_4$க$_3$வந் நாராயணாபி$_4$மதாநுரூப ஸ்வரூபரூப" என்று தொடங்கி ஸ்ரீமச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$ாபி$_4$ப்ரேதத்தை அருளிச்செய்தார். "அகி$_2$ல ஹேய ப்ரத்யநீக" இத்யாதி$_3$யாலே ஸ்வரூபரூபகு$_3$ணவிபூ$_4$திகளைப் பரக்க அருளிச்செய்கையாலே நாராயணஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் வ்யாக்$_2$யாதமாயிற்று. முற்படப் பிராட்டியைச் சொல்லச்செய்தே புருஷகாரத்வ நிர்வாஹார்த்த$_2$மாக விபூ$_4$திமத்$_4$யத்தில் நிலை தோற்றுகைக்காக மீண்டும் நாராயண ஶப்$_3$த$_3$ வ்யாக்$_2$யாநத்திலும் அருளிச்செய்தார். "ப்ரபத்$_3$யே" என்கிற விடத்தில் உத்தமனாலே விவக்ஷிதமான அதி$_4$காரிவிஶேஷம் "அநந்யஶரண்யோऽஹம்" என்று விவ்ருதமாயிற்று. "த்வத் பாத$_3$ாரவிந்த$_3$யுக$_3$ளம் ஶரணம் ப்ரபத்$_3$யே" என்கையாலே "சரணௌ" என்கிற ஶப்$_3$த$_3$மும் ஶரணஶப்$_3$த$_3$மும் க்ரியா பத$_3$மும் ப்ரத$_3$ர்ஶிதமாயிற்று. மேல் அர்த்த$_2$க்ரமத்தாலே— முற்பட நமஸ்ஸாலே ப்ரார்த்தி$_2$க்கிற அநிஷ்டநிவ்ருத்தியை வ்யாக்$_2$யாநம் பண்ணிப் பின்பு இங்குள்ள பரப$_4$க்த்யாதி$_3$ புருஷார்த்த$_2$ பூர்வகமாகச் சதுர்த்$_2$யந்த பத$_3$ங்களில் விப$_4$க்தயபி$_4$ப்ரேதமான பரம புருஷார்த்த$_2$ லாப$_4$த்தை வெளியிட்டருளினார். ஆகையாலே க$_3$த்$_3$யத்தில் அருளிச் செய்தவெல்லாம் த்$_3$வயத்திலே விவக்ஷிதம். இது "த்$_3$வய மர்த்த$_2$ாநுஸந்த$_4$ாநேந ஸஹ ஸதை$_3$வம் வக்தா' என்கிற

வெளியிடுகிற மூன்றும் பத₃த்தில் உபாயத்துக்கு அபேக்ஷித மான புருஷகார கு₃ண விக்ரஹங்கள் மூன்றும் தோன்றும்.

பாசுரத்தாலும் ஸூசிதம். **(ஆறுபத₃மான)** *இதி. இங்கே. "ஷட்பதே₃ாயம் த்₃விச₂ண்ட₃:" என்கிற அஷ்டஶ்லோகீ வசநம் அநுஸந்தே₄யம்.* **(முதல் பத₃ம்)**—*ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ என்ற பத₃ம். இதிலே புருஷகார கு₃ண விக்₃ர ஹங்கள் மூன்றும் தோன்றும் என்றந்வயம். "ஸ்ரீமந் நாராயணசரணௌ" என்று ஸமஸ்தமாகவும் யோஜிப் பர்கள். "கமலநயந வாஸுதேவ ப₄வ ஶரணம்" என்கிற ப்ரயோக₃த்தையும். "த்வமேவ உபாயபூ₄தோ மே ப₄வ" என்கிற வாக்யத்தையும். "அகலகில்லேன்" என்கிற பாட்டையும். "அகிஞ்சந: அநந்யக₃தி: ஶரண்ய" என்கிற வாக்யத்தையும், "ஸ்ரீமந் நாராயண ஸ்வாமிந்" இத்யாதி₃ மந்த்ராந்தரங்களையும் த்₃வயவிவரணமான க₃த்₃யத்தையும் பார்த்து. "ஸ்ரீமந்! நாராயண!" என்று இரண்டு ஸம் பு₃த்₃தி₄களாக்கி, "தவ" என்று ஒரு பத₃த்தை அத்₄யா ஹரித்தும் யோஜிப்பர்கள். இப்படி வ்யஸ்தமானாலும் ஸமஸ்தமானாலும் விஶேஷண விஶேஷ்யங்கள் நிற்கும் நிலைக்கு வைஷம்யமில்லை — என்றநுஸந்தே₄யம். த்₃வயம் ஷட்பத₃ம் என்கிற நிர்வாஹத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி* **(ஆறு பத₃மான)** *என்றருளிச்செய்கிறார்.* **(இரண்டாம் பத₃த்தை)**—*ஶரண ஶப்₃த₃த்தை. மூன்றும் பத₃ம்—ப்ர பத்₃யே என்கிற க்ரியாபத₃ம்.* **(உபாயத்துக்கபேக்ஷிதம்)** *என்றது—புருஷகார கு₃ணவிக்₃ரஹ விஶிஷ்டவஸ்துவிலே ஶரணாக₃தி என்றபடி.*

பத₃த்ரயாத்மகமான ப்ரத₂மபத₃த்தில் ஸ்ரீ ஶப்₃த₃ம் புருஷகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. உபாயம் உபேயார்த்த₂ மாயிருக்கச் செய்தேயும். வ்யுத்பத்தி வேளையன்றியிலே அநுஷ்டா₂நவேளையாய். உபாயாநுஷ்டா₂நாநந்தரம் உபேய ஸித்₃தி₄யாகையாலே ப்ரத₂மோபாத்தமானவோபாதி. இவ்

ஸ்ரீஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம்

'ஸ்ரீ' என்கிறவிது புருஷகாரமான விஷ்ணுபத்னியினுடைய ஸ்வரூபநிரூபகமான முதல் திருநாமம். ஸேவையைக் காட்டு

வுபாயஸ்வீகாரத்துக்கு முன்னே வேணுமே சேரவிடும் புருஷகாரமும். ஆகையாலே, ப்ரத$_2$மத்திலே புருஷகார பா$_4$வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபா$_4$வவிஶேஷங்களோடே கூடியிருக்கிற வஸ்துவிஶேஷத்தை நிர்தே$_3$ஶிக்கிறது ஸ்ரீ ஶப்$_3$த$_3$ம். இது தன்னை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீ) என்று தொடங்கி. "ஸ்ரீரிதி ப்ரத$_2$மம் நாம லக்ஷ்ம்யா:" என்ற வசநத்தையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (முதல் திருநாமம்) என்று. ப$_4$க$_3$வத்$_3$ வாசகங்களில் அகாரம் ப்ரத$_2$மமானாப் போலே பிராட்டியின் வாசகங்களில் ஸ்ரீஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு ப்ராத$_2$ம்யம் என்றபடி. (தா$_4$து) என்று— "ஶ்ரிஞ் ஸேவாயாம்" என்று தா$_4$து. தா$_4$துவின்மேலே ஸுப் வராது. ஆகையாலே கர்மணியாதல் கர்த்தரியாதல் க்யுப் வந்து, க்ருத$_3$ந்தமானதின் மேலே ஸுப்; அத: "ஸ்ரீ:" என்பர் வையாகரணர். ஸ்ரீ ஶப்$_3$த$_3$ம் ஸம்பதா$_3$தி$_3$களுக்கும் வாசகமாக லோகத்திலே நடந்து போரக் காண்கையாலே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக (விஷ்ணுபத்னி) என்றது. ஆகையிறே "லக்ஷ்மீ: பத்$_3$மாலயா பத்$_3$மா கமலா ஸ்ரீ: ஹரிப்ரியா" என்று திருநாமங்களோடே ஸஹபடி$_2$தமாயிற்று. இதுதான் எல்லாத் திருநாமங்கள் போலன்றிக்கே "ஸ்ரீரிதி ப்ரத$_2$மம் நாம லக்ஷ்ம்யா:" என்கிறபடியே இவளுக்கு ப்ரத$_2$மாபி$_4$தா$_4$நமாயிருக்கும். "அ இதி ப$_4$க$_3$வதோ நாராயணஸ்ய ப்ரத$_2$மாபி$_4$தா$_4$நம்" என்று அகாரம் ஈஶ்வரனுக்கு ப்ரத$_2$மாபி$_4$தா$_4$நமானாற்போலேயாயிற்று இவளுக்கும் இது ப்ரத$_2$மாபி$_4$தா$_4$நமாயிருக்கும்படி. அது அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபா$_4$வங்களைச் சொல்லக் கடவதாயிருக்கும்; இது இவளுடைய புருஷகாரத்வத்துக்கு

கிற த₄ாதுவிலேயான இப்பத₃ம்—ஸ்ரீயதே' 'ஶ்ரயதே' என்று இரண்டுபடியாக—மூன்று வகைப்பட்ட ஆத்மகோடியாலும்

ஏகாந்தமான ஸ்வப₄ாவங்களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும்—என்றபடி. இனி, இந்த ஸ்ரீஶப்₃த₃த்துக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்வதாக, ப்ரத₂மம் இதற்குள்ள வ்யுத்பத்தி த்₃வயத்தை அருளிச்செய்கிறார் ("ஸ்ரீயதே" "ஶ்ரயதே") என்று. அதாவது—"ஶ்ரிஞ் ஸேவாயாம்" என்கிற த₄ாது விலே "ஸ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ:" "ஶ்ரயதே இதி ஸ்ரீ:" என்று ஸித்₃த₄மான கர்மணி வ்யுத்பத்தியையும் கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியையும் சொன்னபடி. இவ்யுத்பத்தித்₃வயத்துக்கும் அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் (மூன்று) இத்யாதி₃. அதாவது—இவ்வுப₄ய வ்யுத்பத்திக்கும் அர்த்த₂ம், ஸ்ரீயதே என்று எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படாநின்றாள் என்கையாலே ஸகல சேதநர்க்கும் இவளைப்பற்றித் தங்களுடைய ஶேஷத்வரூபஸ்வரூபலாப₄மாய், ஶ்ரயதே என்று ஈஶ்வரனை ஸேவியாநின்றாள் என்கையாலே, இவள் தனக்கும் ஈஶ்வரனைப்பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூபலாப₄மாயிருக்கும் என்கை. இவள் தனக்குச் சேதநவிஷயத்தில் ஶேஷித்வமும், ஈஶ்வரவிஷயத்தில் ஶேஷத்வமும் என்றும் உண்டாயிரே யிருப்பது. ஆகையால், இந்த ஸேவ்யத்வஸேவகத்வங்கள் இரண்டும் இவளுக்கு நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கும் என்றதாயிற்று. சேதநர்களாலே ஆஶ்ரயிக்கப்படுமென்றும், இவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக ஸர்வேஶ்வரனைத் தான் ஆஶ்ரயித்திருக்கும் என்றும் கூறுகையால், "பிதேவ த்வத்ப்ரேயாந்....விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா தத₃ஸி ந:" என்கிறபடியே ஸாபராத₄ரானவர்கள்பக்கல் ஸ்வயம் ஹிதைஷியாய் த₃ண்ட₃த₄ரனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய சீற்றத்தை ஆற்றி அவனுடைய ஸஹஜகாருண்யம் இவர்களுக்கு உஜ்ஜீவகமாம்படி பண்ணிக்கொடுக்கையால், மாத்ருத்வ ப்ரயுக்த வாத்ஸல்யாதிஶயத்தாலே புருஷகாரமாய் நிற்கிற நிலை சொல்லிற்றாம். "அவிஜ்ஞாதா"

ஸேவிக்கப்படுகிறமையும் தான் நிழல்போலே எம்பெருமானை ஸேவிக்கும்படியையும் காட்டக்கடவது. சேரவிடுவார்க்கு

இத்யாதி$_3$களிற்போலே. இங்கு "விஸ்மார்ய" என்றதுக்கும், "அல்லிமலர்மகள்போக மயக்குக்கள்" இத்யாதி$_3$களுக்கும் ஸதா$_3$ ஸர்வஜ்ஞனை ஈஶ்வரனுடைய நிக்$_3$ரஹாபி$_4$ஸந்தி$_4$ நிவ்ருத்தியிலே தாத்பர்யம். ஸாபேக்ஷனை புருஷனுக்கு அபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கவல்ல சேதநன் அபி$_4$க$_3$ம்யனைகைக்கு உபாயமாக வரிக்கப்பட்ட சேதநாந்தரத்தைப் புருஷகாரம் என்று வ்யவஹரிப்பர்கள். இப்புருஷகாரம் ப$_2$லத்துக்குப் பரம்பரயா காரணம். "அர்த்த$_2$ஸ்வபா$_4$வாநுஷ்டா$_2$நலோகத்$_3$ருஷ்டிகு$_3$ருக்திபி$_4$: | ஶ்ருத்யா ஸம்ருத்யா ச ஸம்ஶித்$_3$த$_4$ம் க$_4$டகார்த்த$_2$ாவலம்ப$_3$நம் ||" இவற்றில் அர்த்த$_2$ஸ்வபா$_4$வமாவது — ஈஶ்வரனைப்போலே பித்ருத்வாநுரூபமான ப்ரதாபோஷ்மலத்வம் கலசாதே மாத்ருத்வப்ரயுக்தங்களான வாத்ஸல்யாதி$_3$கள் அதிஶயித்து, "ந கஶ்சிந்நாபராத்$_4$யதி" "க: குப்யேத் வாநரோத்தம" "மர்ஷயாமீஹ து$_3$ர்ப$_3$லா" என்கையே ஸ்வபா$_4$வமாயிருக்கையும், வால்லப்$_4$யாதிஶயத்தாலே, இவளை முன்னிட்டால் அவன் மறுக்கமாட்டாதொழிகையும். இவ்வர்த்த$_2$ஸ்வபா$_4$வத்தாலே இவளைப் பற்றுவார்க்குப் புருஷகாராந்தராபேக்ஷை உண்டாய் அநவஸ்தை$_2$ வாராது. அநுஷ்டா$_2$நமாவது:— ப்ரஹ்லாத$_3$ விஷயத்தில் ப்ரேமாதிஶயத்தாலே, ப்ரதிகூல விஷயத்தில் பிறந்த சீற்றத்தின் கனத்தைக் கண்டு அணுக அஞ்சின ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$கள் இவளை ஶரணமாகப்பற்றி இவள் முன்னிலையாக ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹரூபனை ஸர்வேஶ்வரனைக் கிட்டி ஸ்தோத்ரம் பண்ணினார்கள் என்று புராண ப்ரஸித்$_3$த$_4$ம். "ஸீதாமுவாச அதியஶா: ராக$_4$வம் ச மஹாவ்ரதம்" "ஸீதா ஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த$_2$ம்" இத்யாதி$_3$களிலும் கண்டுகொள்வது. லோகத்$_3$ருஷ்டியாவது— அந்த:புர பரிஜநத்தை அபராத$_4$பூ$_4$யஸ்தையுண்டானாலும் ராஜாக்கள் அல்பங்களான ப்ரஸாத$_3$நங்களாலே க்ஷமிக்கக்

இரண்டிடத்திலும் உறவு வேண்டுகையாலே சேதனர்க்குத் தாயாய் முன்னிலே தேடாமல் பற்றி ஸ்வரூபம் பெறலாய், அவனுக்கு திவ்யமஹிஷியாய்க் கிட்டித்தன் ஸ்வரூபம்பெறலாய்

காண்கை. இவ்வர்த்தம் "மாதர் லக்ஷ்மி யதைவ மைதில ஜந:" என்கிற ஶ்லோகத்திலும் விவக்ஷிதம். குருக்தி யாவது—நம்மாழ்வார் முதலான ஆசார்யர்களுடைய "அகல கில்லேன்" முதலான பாசுரங்கள். இவற்றுக்கு மூலமான ஶக்திவிஶேஷ ரூபைகளான ஶ்ருதிகளையும் கண்டு கொள்வது. இவையடியாக வந்த ஸ்ம்ருதிகளாவன— "வாச: பரம் ப்ரார்த்தயிதா ப்ரபத்யேந்யத: ஶ்ரியம்" இத்யாதிகளான ஶௌநகாதி வாக்யங்கள். இப்படி இவ ளுக்கு ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளில் கடகத்வம் பஹு ப்ரமாண ஸித்தமாகையால் இங்கும் இவ்விவக்ஷைகொள்ள உசிதம். வ்யுத்பத்தி த்வயத்தாலும் — ஸேவிக்கப்படா நின்றாள், ஸேவியா நின்றாள் என்று ஸேவாவிஷயமா யிருக்கும் ஸேவைக்கு ஆஶ்ரயமுமாயிருக்கும் என்கிறது. "ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்" "விஷ்ணுபத்நீ" என்னக் கடவதிறே. சேதனர்களாலே ஸேவிக்கப்படா நின்றாள்; ஆகையாலே ஸேவா விஷயமாயிருக்கும். தான் ஈஶ்வரனை ஸேவியா நின்றாள்; ஆகையாலே ஸேவாஶ்ரயமுமாயிருக்கும். ஆனபோதிறே கர்மகர்த்ருபாவவிரோதமின்றிக்கேயொழி வது. (புருஷகாரமான) என்று—"நேத்ருத்வம்" என் றருளிச்செய்தாரிறே ஸ்ரீபராஶரபட்டர். இத்தால் பிராட் டிக்குப் புருஷகாரத்வமே அஸாதாரணமென்று தோற்று கிறது. இத்தால் இவளுக்கு உபாயத்வமில்லை என்கிறது. உபாயத்வமில்லையென்கிறது எங்ஙனேயென்னில்-"மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" "தமேவ ஶரணம் கச்ச" "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே" "தமேவ சாத்யம் புருஷம்" "யோ ப்ரஹ் மாணம் விததாதி பூர்வம் யோவை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹி ணோதி தஸ்மை। தம் ஹ தேவம் ஆத்மபுத்திப்ரஸாதம் முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே ||" 'நாகணைமிசை

நம்பிரான் சரணே சரண்" "கண்ணனல்லால் இல்லை கண்டீர் சரண்" "களைகண் மற்றிலேன்" இத்யாதி₃களில் வ்யக்த் யந்தர நிஷேத₄பூர்வகமாக ஸர்வகாரணவஸ்துவுக்கே உபா யத்வத்தை விதி₄க்கையாலே. ஆக, பிராட்டிக்குப் பு₄ருஷ காரத்வம் விசேஷம்—அஸாத₄ாரணாகாரம். ப₄க₃வானுக்கு விசேஷம்—அஸாத₄ாரணாகாரம் உபாயத்வம் என்றபடி.

"*ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ*" என்று உபாயதயா வக்ஷ்யமாண னை நாராயணனுக்கு விசேஷணமாக ஸ்ரீமத்தையைச் சொல்லா நின்றால், நாராயண ஶப்₃த₃த்திலே சொல்லப்புகுகிற கு₃ணவிசேஷங் கள் விசேஷணத்வேந உபாயஶரீரத்தில் அந்விதமாகிறவோபாதி, இவளும் உபாயாவயவமாக ப்ராப்தையுமாய், மாதாபிதாக்களிருவ ரும் சேரவிருந்து ப்ரஜாரக்ஷணம் பண்ணுகை ப்ராப்தமுமாய், அதுக்கு மேலே "வேரி மாறாத பூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்கும்" என்று உபாயக்ருத்யமான விரோதி₄நிவர்த்தகத்வம் இவ்வர்த்த₂த் திலே நிஷ்ட₂ரான நம்மாழ்வார் திருவுள்ளத்தாலுமுண்டாய், ப்ர தே₃ஶாந்தரங்களில் இவளைப் புருஷகாரமாக நினைத்துச் சொல்லு கிறார்களென்கிற அவையும் உபாயபா₄வத்திலே அந்வயிப்பிக்க யோக்₃யமுமாய், அதுக்கு மேலே, "*அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய:*" என்று மேலே அநுஷ்டி₂க்கப்புகுகிற ப்ரபத்தி தானே, புருஷகாரக்ருத்யத்தைச் செய்யவற்றாகையாலும், மாட்டா தாகில், இவள் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஆற்றிச் சேரவிட, உபாய பூ₄தனை ஈஶ்வரன் ரக்ஷிக்க அமைந்திருக்க உபாயாந்விதமான இவனுடைய ப்ரபத்த்யநுஷ்ட₂ாநம் நிஷ்ப₂லமாம்படியுமாயிருக்க, இவளுக்கு உபாயஶரீரத்திலே அந்வயமில்லை; புருஷகாரத்திலே என்று ஒதுக்கித் தருவார் ஆரென்னில்:

விசேஷணத்வமுண்டேயாகிலும், விசேஷணபூ₄தமான கு₃ண விசேஷங்களோபாதி, உபாயோபயோகி₃த்வம் அவளுக்கில்லாமை யாலும், ஸமாஶ்ரயணைகாந்தமான ஸௌஶீல்யாதி₃ கு₃ணோத₃ய விரோதி₄யான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப் புருஷகாரபூ₄தையான இவள் ஆற்றினாலும், அவன் கார்யம் செய்யும்போதைக்கு "*ரக்ஷ்யா பேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே*" என்கிறபடியே உபாயப்ரார்த்த₂நாரூபமான ப்ரபத்தி வேண்டுகையாலும், "வினை தீர்க்கும்" என்கிற இடம்

"களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைக்கண் மற்றிலேன்" என்கிறவருடைய உக்தியாகையாலே, இத்திருவாய்மொழி அநுஸந்தி₄த்தவர்கள் பக்கல் இவளுக்குண்டான ஆத₃ராதிஶயப்ரகாஶகமாகையாலும், இவளுக்குப் புருஷகாரப₄ாவத்திலே நோக்காகக் கடவது.

இவளுக்கு, உபாயப₄ாவத்தில் அந்வயமுண்டாகில், ஸாத₄நபூ₄தமான கர்மஜ்ஞாநாதி₃களுக்கு "*ப₂லமத:*" "*ஸ ப்ரீதோலம் ப₂லாய*" என்று, ஆராத₄நப்ரீதனை ஈஶ்வரமுக₂த்தாலே இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரரூபமான ப₄லஸித்₃தி₄ இவளாலேயாதல், அங்ஙனன்றியிலே ப₂லோபபாத₃நஹேதுவான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃களுக்கு உத்பாத₃கையாதலாகவேண்டும். தான் ப₂லப்ரஸாத₃கையாகில், "*யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்*" "*பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதை₄வ ஶ்ருயதே ஸ்வாப₄ாவிகீ ஜ்ஞாநப₃லக்ரியா ச*" "*தேஜோப₃லைஶ்வர்ய மஹாவபோ₃த₄ஸுவீர்யஶக்த்யாதி₃கு₃ணைகராஶி:*" என்று ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் ஈஶ்வரனுக்குச் சொல்லுகிற ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃கு₃ண விஶேஷங்களின்றியிலே ஒழியவேணும் உண்டாகில் இவளை யொழியவே ஈஶ்வரன்றானே கார்யம் செய்ய க்ஷமனே. அக்கு₃ணங்களை உத்பாதி₃க்கிருளாகில் கு₃ணங்களுக்கு ஸ்வாப₄ாவிகத்வமின்றியிலே ஒழியும்.

ஸௌஶீல்யாதி₃களோபாதி திரோஹிதமானவற்றை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறளென்னில்; ஜக₃த்ஸ்ருஷ்டிஸ்தி₂தி ஸம்ஹாராதி₃களிலே இடைவிடாமல் விநியோக₃ங்கொண்டு போருகிற ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃களுக்கு, ஸௌஶீல்யாதி₃திரோத₄ாயகமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தோபாதி ஒரு திரோத₄ாநமில்லையே. உண்டாகில் ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃கள் நடவாதொழியவேணும். ஸர்வதா₂ அந்விதையாமாகில் ஸ்வவிரோதி₄ நிவ்ருத்தியில் "*தத் தஸ்ய ஸத்₃ருஶம் ப₄வேத்*" என்றிருக்கக் கூடாதே. கு₃ணவிஶேஷங்களே அமைகையன்றோ, "*ஆஶம் ஸேயம் ஹரிஶ்ரேஷ்டட₂ க்ஷிப்ரம் மாம் ப்ராப்ஸ்யதே பதி:, அந்தராத்மா ஹி மே ஶுத்₃த₄ஸ் தஸ்மிம்ஶ்ச ப₃ஹவோ கு₃ணா:*" என்று தன் பக்கல் அநந்யோபாயத்வமும் அவன் பக்கல் கு₃ணவிஶேஷங்களுமே ப₂லஸித்₃தி₄க்கு அபேக்ஷிதமாகத் தான் அறுதியிட்டு வைத்தது.

நாம் உபாயமாக யாதொரு வஸ்துவை ஸ்வீகரிக்கிறோம்; அவ்வஸ்துவுக்கு இவள் ஸ்வரூபம் நிரூபகமாகையாலே. ப்ரண வத்தில் ப்ரத₂மபத₃த்திற்போலே "*யத்₃யபி ஸச்சித்த:*" என்கிற கு₃ணஸித்₃தி₄ந்யாயத்தாலே. அவர்ஜநீயமாய் அந்வயியாதோ? என்னில்: ஸ்வரூபநிரூபகத்வேந அவர்ஜநீயப₃ந்த₄முண்டேயாகிலும். உபாயத₃ஶையில் கண்டுகொள்வதொரு ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே, ஸ்வரூபநிரூபகங்களான ஜ்ஞாநாநந்த₃ங்களோபாதியும் ஸ்வரூபா ஶ்ரயமான கு₃ணாந்தரங்களோபாதியும் குமிழ்நீருண்டு போமத்தனை.

இவற்றுக்கு ப்ரயோஜநமின்றிக்கே ஒழிகைக்கு ஹேது அவ னுடைய நைரபேக்ஷ்யமாகில், சில கு₃ணவிஶேஷங்கள் உபாயதயா அந்வயிக்கிறபடி என்னென்னில்: அவை கார்யோபயோகி₃பாகை யாலும், கு₃ணத்வேந அப்ருத₂க்₃ஸித்₃தி₄ப்ரவ்ருத்திகமாகையாலும், கு₃ணி கு₃ணத்₃வாரா கார்யம்செய்கை நைரபேக்ஷ்யத்துக்குக் குறையில்லாமையாலும், அவற்றுக்குத் தட்டில்லை இவள் கார்யாநுபயுக்தையாகையாலும், த்₃ரவ்யத்வேந ப்ருத₂க்₃ஸித்₃தி₄ப்ர வ்ருத்தி யோக்₃யதையுண்டாகையாலும், அத்தாலே உபாயநைர பேக்ஷ்யத்துக்குக் கொத்தையாயறுகையாலும், உபாயபா₄வத்தில் அந்வயமில்லை ஆகையாலே, ஶேஷித்வத₃ஶையிலும் ப்ராப்யத்வ த₃ஶையிலும் ஒரு மிது₂நமேயாகவேண்டினவோபாதி, உபாய த₃ஶையிலே ஸ்வேதரஸகலஸஹாயாஸஹமாயிருக்கையாலே, இவ ளுக்கு உபாயபா₄வத்தில் அந்வயமின்றியிலே புருஷகாரபா₄வத் திலேயாகக் கடவது.

இச்சேதநனோட்டை ஸம்ப₃ந்த₄ம், ஈஶ்வரனுக்கும் பிராட்டிக் கும் ஒத்திருக்க, அவன் புருஷகாரத்₃வாரா ஸமாஶ்ரயணீயனாகைக் கும், இவள் புருஷகாரபூ₄தையாகைக்கும் ஹேது என்னென்னில்: அவன் புருஷோத்தமனாய், பும்ஸ்த்வப்ரயுக்தமாய் வரும் காடி₂ந்யம் நடையாடுகையாலும், "*தே₃வதே₃வோ ஹரி: பிதா*" என்கிற படியே பித்ருத்வப்ரயுக்தமாய் வரும் ஹிதபர வத்தாலும், அதுக்கு மேலே ஸ்வேதரஸகலபதா₃ர்த்த₂ஸார்த்த₂நிருபாதி₄க நிர்வாஹக னாகையாலே "த₃ஹ; பச" என்னும்படியான க்ரௌர்யத்தாலும், அவனை ஆஶ்ரயிக்கும்போது புருஷகாரத்₃வாரா ஆஶ்ரயிக்கவேண்டும். இவள் நாரீணாமுத்தமையாகையாலே, ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமாய் வரும்

மார்த₃வத்தாலும். "த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம்" என்கிற படியே மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யாதிஶயத்தாலும், தத்தத் கர்மாநுகு₃ணநிர்வஹணமில்லாமையால் வரும் மாது₄ர்யத்தாலும், அவனிற்காட்டில் இவளுக்கு நெடுவாசியுண்டாகையால் இவள் புருஷகாரபூ₄தையாகக்கடவள். (புருஷகாரபூ₄தையான பிராட்டி உத்₃ப₄வித்த வாத்ஸல்யாதி₃கு₃ணவிஶிஷ்டன் உபாயம் என்றபடி.)

இந்த கு₃ணோத₃யத்துக்குப் புருஷகாராபேக்ஷையுண்டாகில், உபாயம் ஸாத்₄யமுமாய் ஸாபேக்ஷமுமாம்; அநுத்₃பூ₄தமான கு₃ணங்கள் உத்₃பூ₄தங்களாகிறதாகையாலே. உபாயத்துக்கு ஸாத்₄யத்வமுண்டாம்; உபாயஸ்வரூபோத்பத்திக்கு ஸஹகாரிஸாபேக்ஷத்வமுண்டாகையாலே, ப₄க்தியோபாதி அங்க₃ஸாபேக்ஷத்வமுமாம்; ஸ்வரூபக₃தமாய் திரோஹிதமாய்க் கிடந்தத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்குங்காட்டில் புருஷகாரத்துக்கு அங்க₃ஸாத₄நத்வம் உண்டாமோ? என்ன ஒண்ணுதபடி. ஆத்மத₄ர்மமான ப₄க்தி விஶேஷத்துக்கு ப்ரகாஶகமான கர்மயோகா₃தி₃களை அங்க₃ஸாத₄நமாகச் சொல்லாநின்றது; அதுக்கு மேலே, ஆத்மத₄ர்மமாய் அப்ரகாஶமான அபஹதபாப்மத்வாதி₃கு₃ணங்களை ப்ரகாஶிப்பிக்கிற ஈஶ்வரனுக்கு ப்ரத₄ாநஸாத₄நத்வவ்யவஹாரம் உண்டாகாநின்றது. ஆகையாலே, உபாயாந்தரவ்யாவ்ருத்திரூபமான ஸித்₃த₄க்வநிரபேக்ஷயங்கள் இரண்டும் குலையுமே என்னில்: உபாயமாவது:— இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரகரமாய் இருப்பதொன்றாய், அப்படிப்பட்ட உபாயமாவது, ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃கு₃ணவிஶிஷ்டனான ஈஶ்வரனாகையாலே வாத்ஸல்யாதி₃கு₃ணங்களுக்கு உபாயத்வமில்லை; உள்ளது ஆஶ்ரயணைகாந்ததையே. ஆகையாலே உபாயபூ₄தமான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃களுடைய உத்பத்த்யாதி₃களுக்குப் புருஷகாராபேக்ஷை இல்லாமையாலே. உபாயாந்தரவ்யாவ்ருத்திரூபமான ஸித்₃த₄த்வத்துக்கும் நிரபேக்ஷத்வத்துக்கும் ஒரு குறையில்லை. ஆகையிறே, "மாம்" என்கிற ஸ்வீகாரவிஷயத்திலே ஸ்வீகாரோபயோகி₃யான ஸௌஶீல்யாதி₃களை அநுஸந்தி₄த்து, "அஹம்" என்கிற பாபவிமோசகன் பக்கலிலே ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃களை அநுஸந்தி₄த்தது.

ப்₃ரஹ்ம ஸ்வரூப க்₃ராஹக ப்ரமாணம் "யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி" இத்யாதி₃களிலே உபாயத்வேந க்₃ரஹிக்கை

யாலும், "ஸர்வபாபேப்₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற உக்த்யநந்தரம் ஶோகநிவ்ருத்தி பிறக்கையாலும், இவ் வுக்திக்குமுன் ஶோகநிவ்ருத்தி பிறவாமையாலும், அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வகமான இஷ்டப்ராப்தி நிர்ஹேதுக க்ருபா விஶிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரன் தன்னாலே உபபந்நமாகை யாலும், "ஸர்வலோக ஶரண்யாய" என்று ஸர்வஶரண்ய னாகச் சொல்லுகையாலும். இவள் ஸ்வரூபத்தை உபாய த்வேந க்₃ரஹிப்பதொரு ப்ரமாணமில்லாமையாலும், இவ ளுடைய உக்தியையொழிய ப₄க₃வதுக்₃தியாலே ஶோக நிவ்ருத்தி பிறக்கையாலும், இவள் ஸஹகாரியாதபோதும் உபாயத்வம் உபபந்நமாகையாலும், இவளுக்கு உபாயத்வம் இல்லையென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். இவளுக்குப் புருஷ காரத்வமே ஸ்வரூபமென்றும், உபாயத்வமே தனக்கு ஸ்வ ரூபமென்றும் ப₄க₃வச்சா₂ஸ்த்ரத்திலே எம்பெருமான் தானே அருளிச்செய்தானிறே—"மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூ நாம் ஸம்ஸாரே பததாமத₄:। லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்தி₃ஷ்டா பரமர்ஷிபி₄: ॥ மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத் நாந்யதா₂ லக்ஷணம் ப₄வேத் ॥" "அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபா யோ வை ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீபதி: ஸ்வயம்। லக்ஷ்மீ: புருஷ காரேண வல்லபா₄ ப்ராப்தியோகி₃நீ ॥ ஏதஸ்யாஶ்ச விஶேஷோऽயம் நிக₃மாந்தேஷு ஶப்₃த₃யதே ॥ ஆகிஞ் சந்யைகஶரணா: கேசித் பா₄க்₃யாதி₄கா: புந:। மத்பத₃ாம் போ₄ருஹத்₃வந்த்₃வம் ப்ரபத்₃ய ப்ரீதமாநஸா:। லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண வ்ருதவந்தோ வராநந। மத்க்ஷமாம் ப்ராப்ய ஸேநேஶ ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ மாம் ॥ லப்₃த்₄வா க்ருதார்த்தா₂: ப்ராப்ஸ்யந்தே மாமேவாநந்யமாநஸா: ॥" இத்யாதி₃களாலே. இத்தால், க்ஷமாத்₃யுத்₃பா₄வநத்₃வாரா ப₄க₃வதீ₃யோபாயபா₄வப்ரயோஜகத்வமாகிற புருஷகாரத் வம் பிராட்டிக்குத் தந்தி₃ரவ்ருத்தியாய், தத்₃வ்ருத்தியான த₄ர்மமென்றும், உபாயாநபேக்ஷ உபாயத்வமாதல், ப₂ல ப்ரத₃த்வே ஸதி ப₂லகரணத்வமாதலாகிற உபாயத்வம்ஈஶ்வர

னுக்கு அஸாத₄ாரண த₄ர்மமென்றும் சொல்லிற்றாய்த்து. (அந்யதா₂ லக்ஷணம் ந ப₄வேத்) ப்ராப்தி பூர்வப₄ாவியாய், புருஷகாரத்வாதிரிக்தமாய். ப்ராப்த்யுயோகி₃யான அஸா த₄ாரண த₄ர்மமில்லை என்றபடி. இங்கே "அந்யத் லக்ஷணம் நாஸ்தி" என்கிற இத்தாலே புருஷகாரத்வம் லக்ஷணம் என்று ஸித்₃த₄ம் என்று கருத்து. (அஹம்) இத்யாதி₃— "லக்ஷ்மீபதி: அஹம் ஸாக்ஷாத் ஸ்வயம் மத் ப்ராப்த்யு பாய:" (லக்ஷ்மீபதி:) என்று விஶ்வாஸஹேது புருஷகார ஸம்ப₃ந்த₄மும், (ஸாக்ஷாத்) என்று உபாயாந்தர வ்யா வ்ருத்தியும். (ஸ்வயம்) என்று லக்ஷ்மீவ்யாவ்ருத்தியும் ஸித்₃த₄ம். (லக்ஷ்மீ:) இத்யாதி₃—(மம வல்லப₄ா லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண ப்ராப்தி யோகி₃நீ) புருஷகாரத்வமாகிற ப்ராப்தி ஸம்ப₃ந்த₄த்தையுடையவளென்றபடி. இங்கே. (மம வல்லப₄ா) என்று புருஷகாரஹேதுவால்லப்₄யம் சொல்லிற்று. இங்கே. "ரத₂ந்தரே ப்ரஸ்தூயமாநே ஸம்மீலயேத்| ப்₃ருஹதி ப்ரஸ்தூயமாநே ஸமுத்₃ரம் மநஸா த்₄யாயேத்" இத்யத்ர. ரத₂ந்தர ஸாமம் ப்ரஸ்தூயமான மாய் இருந்துள்ளவளவில் ஸம்மீலநமும். ப்₃ருஹத்ஸாமம் ப்ரஸ்தூயமாநமாயிருந்துள்ளவளவில் ஸமுத்₃ரத்₄யாநமும், "ஸாம்நோர் வ்யவஸ்த₂யா யஸ்மாத் நிர்தே₃ஶோ மீல நாதி₃ஷு| தஸ்மாந் ந ஸங்கரோ யுக்த: ந த்வேவம் ப்ரோக்ஷணாதி₃ஷு" என்று வ்யவஸ்த₂ாம்நாநத்தாலே வ்ய வஸ்தி₂தங்களென்று. "ஏகார்த்த₂த்வாத் விப₄ாக₃: ஸ்யாத்" என்கிற நாவமிகாதி₄கரணத்திலே நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அந்த ந்யாயத்தாலே "அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாய:. லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண வல்லப₄ா ப்ராப்தியோகி₃நீ" என்று வ்ய வஸ்த₂ாம்நாநத்தாலே. ஈஶ்வரனுக்கு உபாயத்வமும் பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும் வ்யவஸ்தி₂தமென்று ஸ்பஷ்டம். (ஏதஸ்யாஶ்ச விஶேஷோऽயம்) இத்யாதி₃— (அஹம் மத் ப்ராப்தி) இத்யாதி₃ பூர்வவாக்யத்திலே ப்ரதி நியத த₄ர்மத்₃வயம் ப்ராப்தமாகையாலே. ப்ராபகவாக் யாவக₃த த்₃வித்வவிருத்₃தை₄கத்வமும் ப்ராபகவாக்யாவக₃த

ப3ஹுத்வ விருத்3த4க்3ரஹைஹகத்வம்போலே அவிவக்ஷிதம். ஆக, ''மம ஏதஸ்யாஶ்ச இமௌ விஶேஷௌ—உபாயத்வ புருஷகாரத்வரூப ப்ரதிநியத த4ர்மௌ'' என்று பர்யவஸிதம். வேதா3ந்த ப்ரதிபாத்3யமான அர்த்த2ம் இந்த ப்ரதிநியத த4ர்மங்கள் என்கிறவித்தால், ஸர்வத்ர உபாய ப்ரகரணங்களிலே, ''உதா3ராம்'' ''அம்ருதம் து3ஹாநா'' ''பரநிர்வாணதா3யிநீ'' ''ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீ'' ''விமுக்தி ப2லதா3யிநீ'' ''அஹம் ஹி ஶரணம் ப்ராப்தா'' ''ஶரணம் ப4வ மே꠲ம்பு3ஜே'' ''ஏஷா ப்ரஸாத3 ஸுமுகீ2 ஸ்வ பத3ம் ப்ராபயிஷ்யதி'' ''அலமேஷா பரித்ராதும்'' ''வேரி மாருத பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்கும்'' ''பூவளரும் திருமகளால் அருள்பெற்றுப் பொன்னுலகில் பொலிவர்'' ''அரவிந்த3 லோசந மந: காந்தா ப்ரஸாதா3த்'' ''அஞ்ஜலி ப4ரம் வஹதே விதீர்ய'' ''பத்3மாயா: தவ ச சரணௌ ந: ஶரணயந்'' ''அந்ய கல்யாண காரணம்'' இத்யாதி3ரூபேண உபாயத்வ ப்ரதிபாத3கங்களாக ப்ரதீயமானங்களான வாச்யங்களுக்கு இந்த ப்ரதிநியதத4ர்மங்களே அர்த்த2மென்று ப்ரப3லப்ரமாணமான ப4க3வச்சா2ஸ்த்ரமே வேதா3ந்த தது3பப்3ரும்ஹணஸ்த2 வாக்யங்களுக்கு வ்யாக்2யானம் பண்ணினபடியால் தத்3விருத்3த4கல்பநம் கூடாதிறே. (ஏதஸ்யா: அயம் ச விஶேஷ:) என்றந்வயிக்கில், ஸமுச்சேதவ்யம் ப்ரக்ருதமல்லாமையாலே ஸமுச்சயம் வ்யர்த்த2மாம். (ஏதஸ்யா: அயம் து விஶேஷ:) என்னப் பார்க்கில், சகாரத்துக்குத் ''து''ஶப்3தா3ர்த்த2த்வம் க்3லிஷ்டம். சகாரத்துக்கு பி4ந்நக்ரமத்வமும் க்லிஷ்டம். (அயமேவ விஶேஷ:) என்னப்பார்க்கில், விஶேஷாந்தரங்கள் பலவுமிருக்கையாலே பா3த4மும் ப்ரஸங்கி3க்கும். இருவர்க்கும் த4ர்மப்ரதிநியமம் ப்ரக்ராந்தமாகையாலே, புருஷகாரத்வ மாத்ரத்துக்கு நிக3மாந்த ப்ரதிபாத்3யத்வகத2நம் ந்யூநமாகையாலே, (ஏதஸ்யாஸ்து அயம் விஶேஷ: நிக3மாந்தேஷு ஶப்3த்3யதே) என்னவும் கூடாது. ஆகையாலே, ''மம ஏதஸ்யாஶ்ச இமௌ விஶேஷௌ நிக3மாந்தேஷு

ஸப்₃த்₃யேதே" என்றே பொருளாகக் கடவது. உபாய த்வத்தில் ப்ரமாணமாக ப்ரத்யாஸாவிஷய வசநங்களெல் லாம் உப₄யாப்₄யுபேத புருஷகாரத்வத்திலே உபக்ஷீணங்க ளாகையாலே அநந்யதா₂ ஸித்₃த₄ப்ரமாணமுமில்லை. "ஸ ப்₄ராது: சரணௌ கா₃ட₄ம் நிபீட்₃ய" இத்யாதி₃களில் பூர்வோக்தரீத்யா பிராட்டிக்கு உபாயதயா வரணமில்லாமை யாலும், "ஸீதாமுவாச" என்கிறவித்தை உபாயதயா வரணம் என்னில், புருஷகாரதயா வரணம் அத்₄யாஹரித் துக்கொள்ளவேண்டிவருகையாலும், இத்தைப் புருஷ காரதயா வரணம் என்னில், உபாயதயா வரணம் அத்₄ யாஹரிக்கவேண்டிவருகையாலும், உப₄யாப்₄யுபேதமான புருஷகாரத்வமே பிராட்டிக்கு ப்ராமாணிகமாகையாலும். புருஷகாரதயா வரணமே 'ஸீதாமுவாச" "ஸீதாஸமக்ஷம்" என்கிறவிடத்தில் விவக்ஷிதம். ஆகவித்தால் சொல்லிற் றுய்த்து-லக்ஷ்மீ விஶிஷ்டமாய், கு₃ணவிஶிஷ்டமாய், விக்₃ரஹ விஶிஷ்டமான வஸ்து உபாயம் என்னுமிடத்தில் யாதொரு படி வாத்ஸல்யாதி₃ கு₃ணங்கள். உபாய கார்யமான அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யாதி₃களுக்கு உறுப்பான ஜ்ஞாநஶக்த் யாதி₃கள் போலன்றியே. ஆஶ்ரயணஸௌகர்யமாகிற கார்யாந்தரத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கும். விக்₃ரஹங்களும் ஶுப₄ாஶ்ரயத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கும். இக்கு₃ணங்களில் தான் ஒன்றின் கார்யம் ஒன்றுக்கில்லையே. தனித்தனியே கார்யபே₄த₃த்தையுடைத்தாயிருக்குமாபோலே லக்ஷ்மீஸம் ப₃ந்த₄மும் இக்கு₃ணோந்மேஷத்தைப்பண்ணிக் கார்யம் செய்வித்துக் கொடுக்கையாகிற புருஷகாரத்வமாகிற கார் யத்திலே உபயுக்தமாயிருக்கும் என்றதாயிற்று. "ஸ்ரீஸ! ஶ்ரியா க₄டிகயா த்வது₃பாயப₄ாவே, ப்ராப்யே த்வயி ஸ்வயம் உபேயதயா ஸ்பு₂ரந்த்யா" என்று ப்ரதிவாதி₃ ப₄யங்கரம் அண்ணவும் அருளிச்செய்தாரிறே. மற்றை பிராட்டிமார்க் கும் ஸூரிகள் முதலான ததீ₃யர்க்கும் இவள் ஸம்ப₃ந்த₄ மடியாக வருகிற புருஷகாரத்வமேயுள்ளது. இவளைப் போலே ஸ்வதஸ்ஸித்₃த₄மன்றே. ஆகையிறே "ஏதத்

ஸாபேக்ஷ ஸம்ப3ந்த4ாத் அந்யேஷாமமலாத்மநாம்| சேத3வீ ஸௌரிகு3ருணும் ச க4டகத்வம் ந து ஸ்வத:||'' என்று தீ3பஸங்க்3ரஹத்திலே ஜீயரருளிச் செய்தது. ஆகப் புருஷ காரத்வம் பிராட்டிக்கு அஸாத4ாரணம் என்றதாய்த்து. ஆனல் பரதந்த்ரவஸ்துவுக்கு ஸமப்ரச4ாநக்ருத்யமான புருஷகாரத்வம் விருத்3த4மன்ரோ என்னில். ஸ்வதந்த்ரனை ஈஶ்வரன் தன்னுடைய நிருபாதி4க ஸௌஹார்த்த3த்தாலே அத்3வேஷாதி3 ஸமஸ்தாத்ம கு3ணங்களையும் ஆசார்ய ஸமாஶ்ரயணத்தையும் உண்டாக்கி, தத்3த்3வாரா ப்ராட்ய வைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநத்தையும் பிறப்பித்து ஸம்ஸார தோ3ஷத்தையும் ப்ரகாஶிப்பித்து புருஷகார பூர்வகமாக ஆஶ்ரயிக்கவேணுமென்கிற ஸங்கல்பாநுரூபமாக ஆஶ்ரயிப் பிக்கிறனைகையாலே. அவனுடைய ஹ்ருத3யாநுத4ாவநம் பண்ணிப் புருஷீகரித்து ஶேஷியான ஈஶ்வரனுக்கு ஶேஷ ப்ரத3ாநம்பண்ணி அவன் இவர்களையும் ரக்ஷித்துத் தானும் உளனும்படி அவன் ஸ்வரூபரூபகு3ணாதி3களுக்கு அதிஶயமுண்டாக்குகிருளாகையாலே ஶேஷத்வ பார தந்த்ர்யங்களுடைய கார்யமித்தனையல்லது அவற்றுக்கு விருத்3த4மன்று. ஆனாலும் அந்யாதீ4நாதிஶயம் ஸ்வதந்த்ர வஸ்துவுக்கு அநுரூபமன்றேயென்னில்:—ஸ்வரூபாந்தர்க3தை யாய்க் கொண்டே இவளுக்கு வஸ்துத்வமாகையாலே. அந் யத்வமில்லாமையாலே ஸ்வாதீ4ந விப4வமேயாகக் கடவது. ஆகையாலே அநுரூபமாயிருக்கும். "ஸ்வதஶ் ஸ்ரீஸ்த்வம் விஷ்ணோ: ஸ்வமஸி" "ப்ரஸாநம் புஷ்யந்தீமபி பரி மளார்த்3தி4ம்" என்று இவ்வர்த்த2 விஶேஷங்களை பட்டர் அருளிச்செய்தாரிறே. இவள் அபராத4ங்களைப் பொறுப்பித் துச் சேரவிட நாம் கைக்கொள்ளக் கடவோம் என்கிற ஈஶ்வர ஸங்கல்பத்தாலும் இவள் புருஷகாரமாகக் குறை யில்லை. இவையித்தனையும் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச் செய்கிறர் (மூன்று) இத்யாதி3. ப4ர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதே யிருக்கும் மாதாவைப்போலே புருஷகாரபூ4தையான இவ

a 'நங்கள் திரு' b 'உன் திரு' என்னலாம்படி இரண்டிடத்தி லும் விடவொண்ணாத ஸம்பந்தமுண்டு. c 'செல்வர் பெரியர்' d 'அவனெவ்விடத்தான் யானார்' e 'செய்வினையோ பெரிதால்' என்று அவன் பெருமையையும் தங்கள் தண்மையையும் அப ராதத்தின் கனத்தையும் நினைத்து அஞ்சினவர்கள் f 'இலக்கு மனோடு மைதிலியும்' என்னும்படி தன்னோடு ஒரு கோர்வை யான இளையபெருமாளோபாதி g கீழ்மகன், மற்றோர் சாதி, h சிறுகாக்கை, i 'புன்மையாளன், j 'அடியார்' என்று தண்மை பாராமல் நாடும் காடும் மேடும் கல்லும் கடலும் ஒருவெளுப் பாம்படி k 'பங்கயத்தாள் திருவருள்' என்கிற தன்னுடைய காருண்யவர்ஷத்தைச் சொல்லுகிற l மழைக்கண்களையுடைய m பார்வண்ணமாட மங்கையாய், அஶரண்ய ஶரண்யையான இவளே நமக்குப் புகலென்று புகுந்து கைங்கர்யப்ராப்தியுபாயத் தில் அபேக்ஷைகள் தோற்ற விண்ணப்பம் செய்யும் வார்த்தை களைக் கேட்டு 'அஸ்து தே' என்று தொடங்கி இவர்கள்

ளுக்கும் உண்டான அகார மகாரார்த்தபூர்வக ஜீவேஶ்வர ஸம்பந்தத்தை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் (நங்கள் திரு உன்திரு) *என்று. வ்யுத்பத்தி த்வயத்தாலுமுண் டான அர்த்தத்தை "யஸ்யா: கடாக்ஷணம் அநுக்ஷணம்" இத்யாதியாலே ஆழ்வான் அருளிச்செய்தார். பெரிய பிராட்டியார்க்குண்டான "கமலா" என்னும் திருநாமம் இவ்வர்த்தத்தை வலியுறுத்தும். "கஶ்ச மஶ்ச கமௌ| தௌ லாதீதி கமலா" என்றிறே வ்யுத்பத்தி. ஆக இவளுக் குண்டான உபயஸம்பந்தம் சொன்னபடி. ஸம்ஸாரி ஜீவாத்மாக்களினுடைய அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த விபரீ தாசாரங்களையும், நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனான ஈஶ்வரனுடைய தண்டதரத்வத்தையும், நித்யாநபாயிநியான பிராட்டி யுடைய புருஷகார க்ருத்யத்தையும் அருளிச்செயல் சந்தை களைக்கொண்டு தொகுத்தருளிச்செய்கிறார்* (செல்வர் பெரியர்) *என்று தொடங்கி.*

a இர-திருவ 56 b திருவாய் 10-10-2 c நாச்-திரு 10-10 d திருவாய் 5-1-7 e திருவாய் 4-7-1 f பெரியதிரு 2-3-7 g பெரியதிரு 5-8-1,2 h பெரியாழ்திரு3-10-6 i பெரியதிரு10-2-8 j பெரியாழ்-திரு 4-9-2 k திருவாய் 9-2-1 l திருவிருத்தம் 52 m பெரியதிரு 2-6-2

வினைகள் தீர்த்துத் a தூவி சேரன்னமான தன் சிறகிலே இட்டுக்கொண்டு. ஈஶ்வரன் இத்தலையில் பிழைகளை நினைத்து b எரிபொங்கி c அழல்விழித்துச் d சலம்புரிந்து அங்கு அருளின்றிக்கே சீறிக்கலங்கினவளவிலே e நன்னெஞ்சவன்னமானமை தோற்றக் கால்வாங்கிக் கடக்க நின்று இரண்டு தலையும் பட்டதுபட, நங்கோலரை(ற?)யான குடியிருப்பை முதல் திருத்தவேணுமென்று பார்த்து ஹிரண்யவர்ணையான தன்னுடைய f பான்மொழிகளாலே ப்ரியஹிதங்கள் குலையாதபடி இடமற வார்த்தை சொல்லி ஆறவிட்டு g வடிக்கோலவாள் நெடுங்கண்களாலே தேற்றி h 'திருமகட்கே தீர்ந்தவாறு' என்னும்படி திருவுள்ளம் மாறுடினவளவிலே, ஓடமேற்றிக் கூலி கொள்வாரைப்போலே அபராத₄ங்களைப் பொறுப்பித்துப் i பொன்பாவையானமை தோற்றும்படி விளக்குப் பொன்போலே இரண்டு தலையையும் பொருந்தவிட்டு j 'நமக்கும் பூவின் மிசை நங்கைக்குமின்பன்' என்னும்படி ஏகரஸமாக்கிப் பின்பு அந்த:புரத்தில் ஆளாய்நின்று k 'இரந்துரைப்பதுண்டு', l வேறே கூறுவதுண்டு', m 'நின்று கேட்டருளாய்', n போற்றும் பொருள் கேளாய் என்று இவன் விண்ணப்பம் செய்யும் வார்த்தைகளை o 'திருமங்கை தங்கிய p என்திருமார்வற்கு q ஒருவாய் சொல் r 'என்வாய் மாற்றம் என்னும்படி சேரவிருந்து திருச்செவிசாத்துகையாலே, 'ஶ்ருணோதி' ஶ்ராவயதி' என்கிறவிரண்டாலும் புருஷகாரமான இவளுடைய

(ஶ்ருணோதி ஶ்ராவயதி என்கிற இரண்டாலும்) *இத்யாதி₃*— "ஶ்ருணோதி ஶ்ராவயதி" *என்கிற வ்யுத்பத்திகளில் "ஸாபராத₄ரான அடியோங்களை ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே காட்டிக் கொடுத்தருளவேணும்" என்று இப்புடைகளிலே ஆஶ்ரிதருடைய ஆர்த்தத்₄வநியைக் கேட்டு ஸர்வேஶ்வரனுக்கு விண்ணப்பம்செய்து இவர்களுடைய ஆர்த்தியை ஶமிப்பிக்குமென்றதாம்.* (ஶ்ருணோதி)*என்றது கேளாநிற்கும் என்றபடி.* (ஶ்ராவயதி) *என்றது கேட்பியாநிற்குமென்றபடி.*

---

a பெரியதிரு 3-7-9 b நானதிருவ 21 c பெரியாழ்திரு 1-8-5 d திருநெடு 6 e பெரியதிரு 7-2-7 f பெரியாழ்திரு 3-10-5 g இர-திருவ82 h முதல்திருவ 42 i நான்திருவ 59 j திருவாய் 4-5-8 k திருச்சந்த 101 l பெரியதிரு6-3-7 m திருவிரு1 n திருப்பாவை29 o நாச்-திரு 8-4 p திருவாய் 6-8-10 q திருவாய் 1-4-7 r திருவாய் 9-7-6

புருஷகாரப₄ாவத்துக்கு ஏகாந்தமாக இவளுக்குச் சொன்ன உப₄யஸம்ப₃ந்த₄த்துக்குமுண்டான ப்ரயோஜன விஶேஷத்தைச் சொல்லுகிறது: *"ஶ்ருணோதீதி ஶ்ரீ:"* *"ஶ்ராவயதீதி ஶ்ரீ:"* என்கிற நிருக்தம். *"ஶ்ருணோதி"* என்று கேட்குமென்கையாலே, சேதநரோடுண்டான ப₃ந்த₄கார்யத்தைச் சொல்லுகிறது. *"ஶ்ராவயதி"* என்று, கேட்பியாநிற்குமென்கையாலே ஈஶ்வரனோடுண்டான ப₃ந்த₄கார்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

அதாவது:— இவன் *"ஈஶ்வரதத்வமில்லை"* என்று எழுத்திடுமன்றும், இவன் உருமாயாதபடி இராமடமூட்டுவாரோபாதி, கண் காணமல் நோக்கிப் போருவது; கரணகளேப₃ரவிது₄ரமாய் அசித்கல்பமாய்க் கிடக்க, அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகவே த₃யமாநமநாவாய்க்கொண்டு கரணகளேப₃ரங்களைக்கொடுப்பது: பின்பு, இவற்றுக்கு ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி ஶக்தியுண்டாகைக்காக அநுப்ரவேஶிப்பது; பின்பு, அஸுரராக்ஷஸாதி₃கள் காலிலே துகையுண்ணும்போது, "நாட்டில் பிறந்து படாதன பட்டு" ராமக்ருஷ்ணாதி₃ரூபேண மார்பிலே அம்பேற்று, எதிரிகளை இடறிக்கொடுப்பது; "நம்மைப் பெறுகைக்கீடாயிருப்பதொரு அறிவுண்டாமோ" என்னும் நோயாசையாலே, வேத₃ங்களையும், வைதி₃கரையும், ப்ரவர்த்திப்பித்து, இவை படுகிற நோவைக் கண்டு, இவர்களிலும் *"ப்₄ருஶம் ப₄வதி து₃:கி₂த:"* என்று திருவுள்ளம் மிகவும் உடைகுலைப்படுவது; ஸாத₄னங்களாகக் கொடுத்த கரணகளேப₃ரங்களே பா₃த₄கங்களானால், அவற்றைக்கொண்டு அத₄:பதியாமைக்காக, அவற்றை ஒடித்திட்டுவைப்பது; பின்பு, *"ஸ ஏகாகீ ந ரமேத"* என்று நித்யவிபூ₄தியுக்தனை தான் இவற்றையொழியச் செல்லாமை உடம்பு வெளுப்பதாம்படியான நிருபாதி₄கப₃ந்த₄மும், *"ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே"* என்கிறபடியே, இவை படுகிற நோவு பொறுக்கமாட்டாமையாலே "நாம் இழிந்து நோக்குகைக்கு, சிறிது இடம் பண்ணித் தருவது காண்!" என்று அவஸரப்ரதீக்ஷணவது; *"அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய:"* என்று "நான் அழிந்தேயாகிலும் ஆஶ்ரிதரை ரக்ஷிக்கக்கடவேன்" என்பது; *"தோ₃ஷோ யத்₃யபி தஸ்ய ஸ்யாத் — ந த்யஜேயம் கத₂ஞ்சந"* *"ஸமோஹம் ஸர்வபூ₄தேஷு"* என்னும் ஸ்வப₄ாவவிஶேஷமும்; ஏவமாதி₃களுடைய ஆஶ்ரயணீயனை ஸர்வேஶ்வரன் பக்கலிலே

ஸமவேதமாயிராநிற்கச் செய்தேயும், அப்படிப்பட்டிருக்கிற அவனுடைய வாத்ஸல்யசீதளமான திருவுள்ளத்தை, *"க்ரோத₄ மாஹாரயத் தீவ்ரம்"* என்கிறபடியே க்ரோத₄த்துக்கு இரையாக்கிக் கடல் கொதித்தாப்போலே கொதிக்கும்படி பண்ணுவது; *"ப்ரியம்வத₃:"* என்கிறபடியே ம்ருதஸஞ்ஜீவிநியான வாக₃ம்ருதத்தை *"க்ஷிபாமி" "ந க்ஷமாமி" "ஹந்யாம்"* என்கிறபடியே, விஷதா₄ரை போலே ஶ்ரவணகடுகமாம்படி பண்ணுவது; ஸர்வோஜ்ஜீவநஹேதுவான அவனுடைய தி₃வ்யவ்யாபாரங்களை நரகாதி₃களிலே தள்ளிக் குட்டிக்கொலையாக நிறுத்தறுத்துத் தீர்த்துகையிலே அதி₄க்ருதமாம்படியும், அநாதி₃காலம் பண்ணிப்போருகிற ப₄க₃வத₃பசாரப₄ாக₃வதாபசாராஸஹ்யாபசார நாநாவித₄ாநந்தாபசாராநுஸந்த₄ாநத்தாலே குடல் கரிந்து அநாதி₃காலம் கர்மங்களை நிறுத்தறுத்துத் தீர்த்துப்போருகிற அவனை ஆஶ்ரயிக்கப் புகுகிறது; "அவன் உதிரக்கை கழுவாதபடி பண்ணிப்போந்த நான் ஆஶ்ரயிக்கப் புகுகிறேன்; அதுக்குக் கைதொடுமான கர்மம் இலச்சினைப்படியே குறியழியாமல் கிடக்கிறது." என்கிற ப₄யாதிஶயத்தாலே தேங்கி, ஸம்ஸாரத்தில் வெம்மையும், ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் வைலக்ஷண்யமும் வடிம்பிடுகையாலே, பண்டு போலே ஆஶ்ரயணவிமுக₂னுகமாட்டாதே, து₃ஷ்கரத்வாதி₃களாலே ஸாத₄நாந்தரங்களில் காலிடக்கூசி, புறம்பே போக்கடியற்றுத் தெகிடாடுகிற இச்சேதநன் 'ஈஶ்வரன் திருவுள்ளத்தில் நடையாடுகிற அழல் தீயை ஆற்றி, நம்மைச் சேரவிடுகைக்கு நம்மோடும் அவனோடும் நிருபாதி₄கஸம்ப₃ந்த₄த்தை உடையளாய், *"ந கஶ்சிந் நாபராத்₄யதி"* என்னுமிவளையொழியப் புகுவாசலில்லை' என்று காகவ்ருத்தாந்தாதி₃முக₂த்தாலே அறுதியிட்டு, *"ப்ரணிபாதப்ரஸந்நா ஹி மைதி₂லீ ஜநகாத்மஜா"* என்று புருஷகாரநிரபேக்ஷமாக அஞ்ஜலிமாத்ரஸாலபை₄யான இவளை வந்து கிட்டி, *"மாதர் மைதி₂லி ராக்ஷஸீஸ் த்வயி ததை₃வார்த்₃ராபராத₄ாஸ் த்வயா, ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜால்லகு₄தரா ராமஸ்ய கோ₃ஷ்டீ₂ க்ருதா"* என்கிறபடியே, "புறம்புள்ள பொருத்தமடைய அற்று, ஈஶ்வரனுக்காளாகாதபடி, பூர்வாபராத₄த்தாலே அஞ்சின எனக்கு நிருபாதி₄கஜநநியான தேவரீர் திருவடிகளொழியப் புகலில்லை; இனி நான் ஈஶ்வரனுடைய இரக்கத்துக்கு இரையாய் ரக்ஷிதனுதல்; அவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்ய

பாத்ரமாய் நாமத்தோடே தலைக்கட்டுதலொழிய இளைப்பாறுகைக் கிடமில்லாதபடி அநந்யகதி; இனி, அடியேனுக்கு ஹிதமின்ன தென்றறிந்து ரக்ஷித்தருளுகை தேவரீருக்கே பரம்.'' என்று இவன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்கையும்;

அதுக்கு மேலே வெந்நீருக்குக் குளிர் நீர் போலே நிரங்குச ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே *"அபீத: பாவகோபமம்"* என்கிறபடியே அநபிபவநீயனான ஈஶ்வரனைத் தன்னுடைய பேராக்யதாதிஶயத் தாலே பதமாக்கி "நாயன்தே! இச்சேதநனை அங்கீகரித்தருளீர்" என்னும்; "ஆவதென்; *'ஶ்ருதிஸ்ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா'* என்று நம்முடைய ஆஜ்ஞாரூபமான ஶாஸ்த்ரமர்யாதையை அதிலங்கித்து நம் நெஞ்சு புண்படும்படி தீரக்கழிய அபராதம் பண்ணிப்போந் தவனல்லனோ? இவனை அங்கீகரிக்கைபாவதென்?" என்னும் ஈஶ்வரன்; "அவனுடைய பூர்வாபராதங்களை உம்முடைய பொறைக்கிலக்காக்கி ரக்ஷித்தருளீர்" என்னும் பிராட்டி; "பொறையை நோக்குகைக்காக ஶாஸ்த்ரமர்யாதையைக் குடநீர் வழியவோ?" என்னும் ஈஶ்வரன்; "ஶாஸ்த்ரமர்யாதையை நோக்குகைக்காக உம்முடைய ஸ்வாபாவிகமான க்ஷமாதத்வத் தைக் குடநீர் வழியவோ?" என்னும் பிராட்டி; "க்ஷமையை நோக்கில், ஶாஸ்த்ரமர்யாதை குலையும்; ஶாஸ்த்ரமர்யாதையை நோக்கில் க்ஷமாதத்வம் குலையும்: இரண்டும் குலையாதொழிய வேண்டும்; செய்யவடுப்பதென்?" என்னும் ஈஶ்வரன்; "கிங்கர்த்த வ்யதாகுலனாயிருந்தால் அத்தனையே; அவை இரண்டும் குலையாத படி வழி சொல்லுகிறேன்; அப்படியே செய்தருளீர்." என்னும் பிராட்டி; "இரண்டும் குலையாமல் இச்சேதநனை நோக்க வழி யுண்டாகில் நமக்குப் பொல்லாதோ? சொல்லிக்காண்" என்னும் ஈஶ்வரன்; "ஆனால், ஶாஸ்த்ரமர்யாதையை விமுகர் விஷய மாக்குவது; உம்முடைய க்ஷமையை அபிமுகவிஷயமாக்குவது; இரண்டும் ஜீவித்ததாயறும்" என்னும் விஷயவிபாகம் பண்ணிக் கொடுக்கும் பிராட்டி; அத்தைக்கேட்டு "அழகிய விபாகம்!" என்று இச்சேதநனை அங்கீகரித்தருளும் ஈஶ்வரன்; ஆக, இப்படி ஸாபராதஜந்துவை ஈஶ்வரன் அங்கீகரித்தருளும்படியான வார்த்தைகளைக் கேட்பித்தருளுகையும்.

ஆக, புருஷகாரத்வஸமர்ப்பகமான ஸ்வபாவவிஶேஷங்களும், தத்கார்யங்களும் தர்மிக்ராஹகமான ஸ்ரீ ஶப்தத்தாலே சொல்லிற்றாயிற்று.

செயல்களைச் சொல்லுகிறது. a 'செய்தகவினுக்கில்லை கைம் மாறு' என்று இரண்டு தலைக்கும் தலைதடுமாருக உபகரித்துத் தன் சொல்வழி போகவேண்டும்படியான திருவடியோடே மறு தலைக்குமவள். b தான்முயங்கும்படியான பே₄ாக்₃யதைக்குத் தோற்று எத்தைச் செய்வோமென்று தலைதடுமாறி c 'நின்னன் பின்வழி நின்று'. d 'அதனின் பின்னே படர்ந்தான்' என்னும் படி விளைவதறியாதே முறுவலுக்குத் தோற்றுத் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுக்குமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே.

இப்படிப் புருஷகார க்ருத்யத்தைச் சொல்லுகிற இதுக்கும் புருஷகார ப₄ாவத்திலே நோக்கு. "மத்பக₃த்₃வந்த்₃வ மேகம் யே ப்ரபத்₃யந்தே பராயணம்। உத்₃த₄ரிஷ்யாம் யஹம் தே₃வி ஸம்ஸாராத் ஸ்வயமேவ தாந்॥" "ஆந்ருஶம் ஸ்யம் பரோ த₄ர்ம:" இத்யாதி₃களை அவன்பக்கலிலே கேட்டு, கபோதத்தைக் கபோதி கேட்பித்தாப்போலே அவஸரத்திலே கேட்பிக்கும் என்னவுமாம். ஸர்வேஶ்வரன் பக்கலிலே லோகஹிதத்தைக்கேட்டு "மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்" இத்யாதி₃களிற்படியே விபரீதரையும் கூடக் கேட்பிக்கும் என்னவுமாம். விமுக₂ாநாமபி ப₄க₃வத₃ாஶரண ஶ்ராவயித்ருத்வம் புருஷகாரப₄ாவாநுப்ரவிஷ்டமிறே. எல் லாம் செய்தாலும் நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனை ஈஶ்வரன் சேதந ருடைய அபராத₄ங்களை நிறுத்து அறுத்துத் தீர்த்துவன் என்று நிற்குமளவில், இவளாலே பொறுப்பிக்கப் போமோ? என்ன அருளிச்செய்கிருர் (செய்தகவினுக்கு) இத்யாதி₃— (சொல்லவேண்டாவிறே) இத்யர்தம். "திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப் பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிறே" என்றருளிச் செய்தாரிறே பிள்ளைலோகாசார்யரும். ஆக ஸ்ரீமத்பத₃த்தில் ப்ரக்ருத் யமர்த்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

---

a பெரியதிரு 5-8-2 b மூன்-திருவ 100 c பெரியாழ்திரு 3-10-7
d பெரியதிரு 2-5-6

மதுப$_3$ர்த்த$_2$ம்

மதுப்— இவனுமவளுமான சேர்த்தி எப்போதுமுண்டென்கிறது.

இனி ஸ்ரீமத் பத$_3$த்தில் ப்ரத்யயாம்ஶத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மதுப்) என்று தொடங்கி. மதுப்புத்தான் "பூ$_4$ம நிந்த$_3$ா ப்ரஶம்ஸாஸு நித்யயோகே$_3$ऽதிஶாயநே । ஸம்ஸர்கே$_3$ऽஸ்திவிவக்ஷாயாம் ப$_4$வந்தி மதுபா$_3$த$_3$ய: ||" என்று. "த$_4$நவாந்" "மஹதி$_3$க$_3$ம் கௌஶலம் ஆயுஷ்மதாம்" "பு$_3$த்$_3$தி$_4$மாந்" "ப்ரப$_4$ாவாந்" "வீர்யவாந்" "ஸ்ப$_2$டிகோ ரக்திமவாந்" "பர்வதோ வஹ்நிமாந்" இத்யாதி$_3$களில் அநேகார்த்த$_2$ங்களில் ப்ரஸித்$_3$த$_4$மிறே; அவற்றில் இங்கு விவக்ஷிதார்த்த$_2$ம் எது என்னில்:— "லக்ஷ்மீம் அநபக$_3$ாமிநீம்" "அநந்யா ராக$_4$வேணாஹம் பா$_4$ஸ்கரேண ப்ரபா$_4$ யதா$_2$" "அநந்யா ஹி மயா ஸீதா பா$_4$ஸ்கரேண ப்ரபா$_4$ யதா$_2$" "தஸ்யாநபாயிநீ ஶக்தி: தே$_3$வீ தத்$_3$த$_4$ர்ம த$_4$ர்மிணீ" "மம ஸர்வாத்ம பூ$_4$தஸ்ய நித்யைவைஷாநபாயிநீ" "நித்யைவைஷா ஜக$_3$ந்மாதா விஷ்ணோஶ்ஶ்ரீரநபாயிநீ" "அப்ருத$_2$க்சாரிணீ ஸத்தா மஹாநந்த$_3$மயீ பரா" இத்யாதி$_3$ ப்ரமாணாந்தர ஸித்$_3$த$_4$ நித்யயோகே$_3$ மதுப்பாகிறது. இத்தால் புருஷகாரபூ$_4$தையான பிராட்டியும் ஈஶ்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போதுமுண்டு என்றபடி. "பூ$_4$ம நிந்த$_3$ா ப்ரஶம்ஸாஸு" என்று அநேகார்த்த$_2$மாயிருந்ததேயாகிலும் இங்கு மதுப் உபயோக$_3$விஶேஷத்தாலே ப்ரமாண ஸித்$_3$த$_4$மான நித்யயோக$_3$த்தைச் சொல்லுகிறது. விக்$_3$ரஹத்தில் ப்$_3$ரஹ்மசர்யாவஸ்தை$_2$யிலுங்கூட "க்ருஷ்ணாஜிநேந ஸம்வ்ருண்வந் வது$_4$ம் வக்ஷ:ஸ்த$_2$லாலயாம்" என்னும்படியிறே நித்யயோக$_3$மிருப்பது. அப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$த$_4$ வஸ்துவுக்கு "ஸ்ரீமாந்" என்று மத்வர்த்தீ$_2$ய ப்ரத்யய ஸாபேக்ஷமாக ஸாமாநாதி$_4$கரண்யம் கூடுமோ? என்றும், ப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$த$_4$மாகில் "கீர்த்தி: ஸ்ரீ: வாக் ச நாரீணாம்" என்றும் "பூவில் வாழ் மகளாய்" என்றும் மத்வர்த்தீ$_2$ய

ப்ரத்யய நிரபேக்ஷமாக ஸாமாநாதி₄கரண்யம் கூடுமோ என்றும் சிலர் சொல்லும் சோத்₃யங்கள் இரண்டும் மந்த₃ங்கள். எங்ஙனேயென்னில்:— "தத்₃கு₃ணஸாரத்வாத்து தத்₃வ்யபதே₃ஶ: ப்ராஜ்ஞவத்" என்கிற ந்யாயத்தாலே ஜ்ஞாநகு₃ணத்தையிட்டு ஆத்மாவை ஜ்ஞாநமென்று சொல்லாநிற்கச் செய்தே. "ஜ்ஞாநவாந்" என்று மத்வர்த்தீ₂யப்ரத்யயாந்விதமாகவும் ஸாமாநாதி₄கரண்யம் உண்டாகிறாப்போலே இங்கும் குறையில்லை. ஆகையால் மத்வர்த்தீ₂யப்ரத்யயமாத்ரத்தைக்கொண்டு ப்ருத₂க்ஸித்₃த₄மென்று நிஶ்சயிக்கப் போகாது. "நரபதிரேவ ஸர்வே லோகா:" இத்யாதி₃களிற்போலே விவக்ஷாந்தரம் ஸம்ப₄வித்தமான விடத்தில் இப்ரத்யயமில்லாத ஸாமாநாதி₄கரண்ய மாத்ரத்தைக்கொண்டு ப்ருத₂க் ஸித்₃த₄மன்று என்னவொண்ணாது. ஆன பின்பு, விஶத₃மாக ப்ரதிபாதி₃க்கும் ப்ரமாணாந்தரங்களைக்கொண்டு இவ்வஸ்துஸ்தி₂தியிருக்கும்படி தெளிய ப்ராப்தம். இங்கு உபாயத₃ஶையிலும் ப₂லத₃ஶையிலும் ப்ரமாணங்கள் நித்யயோக₃த்தைச் சொல்லுகையாலும். இம்மந்த்ரத்தில் இவ்வர்த்த₂ம் ப்ரகாஶிப்பிக்கை அபேக்ஷிதமாகையாலும். பூர்வோத்தரக₂ண்ட₃ங்களில் மதுப்பாலே "ஸ ப்₄ராது: சரணௌ கா₃ட₄ம்" "ப₄வாம்ஸ்து ஸஹ வைதே₃ஹ்யா" என்கிறபடியே பிரிவற்றபடி சொல்லிற்றுயிற்று. நம்மாழ்வாரும் "அகலகில்லேன் இறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா" என்றும். "ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப" என்றும். "இங்கு மங்கும் திருமாலன்றியின்மை கண்டு" என்றும் உபாயத₃ஶையிலும் ப₂லத₃ஶையிலும் ஸ்ரீமச்ச₂ப்₃த₃த்திற்சொன்ன நித்யயோக₃த்தை அநுஸந்தி₄த்தார். இவ்வநுஸந்த₄ாநம் ஸாபராத₄ர்க்கு அணியிடாதே, நினைத்தபோதே ஆஶ்ரயிக்கைக்குறுப்பாம். "ஆஶ்ரயணவேளையோடு போ₄க₃வேளையோடு வாசியற ஒரு மிது₂நமே உத்₃தே₃ஶ்யம்" என்றிறே நம்பிள்ளை ஈட்டிலே தி₃வ்யஸூக்தியிருப்பது. "ஸ்ரிய:பதி: நிகி₂லஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந: ஸ்வேதர ஸமஸ்த

வஸ்து விலக்ஷணாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூப:" என்று ஸ்வரூபநிரூபகமான ஜ்ஞாநாநந்தாதிகளுக்கு முன்னே ஸ்ரிய:பதித்வத்தைச் சொல்லும்படி அவன் ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரதாந நிரூபகையாயிருக்கையாலே இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய ஸத்பாவம் இருப்பது என்றபடி. ஆக இந்நித்ய யோகம் ஸ்வரூபாநுபந்தித்வ ப்ரயுக்தம் என்றதாயிற்று.

இப்படி, புருஷகாரபூதையாயற்றாலும் இவள் அஸந்நிஹிதையாயிருக்குமாகில், "*சஞ்சலம் ஹி மந:*" "*சலசித்தம்*" "நின்றவா நில்லா நெஞ்சு" என்கிறபடியே, சூறாவழிக்காற்றுப் போலே சுழன்று வருகிற இஸ்ஸம்ஸாரி சேதநருடைய நெஞ்சு தளமாக அங்குரித்த ருசியாகையாலே, க்ஷணபங்குரையாயிருக்குமாகையாலே, அது தீவதற்கு முன்னே ஈஸ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கைக்கு விரகற்றுப் பழைய குருடே ஆய்விடும் என்கிற ஸங்கையிலே, ருசி பிறந்தபோதே ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி ஆஸ்ரயணீயவஸ்துவோடே இவள் நித்யஸம்யுக்தையாய் இருக்கும் என்கிறது—மதுப்பு.

இம்மதுப்பு, '*நித்யயோகே மதுப்*' ஆகையாலே இவள் நித்யாநபாயிநியாய் இருக்குமென்கிறது. அதுக்கு ஹேது என்னென்னில்: ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமான பகவத்ஸ்வரூபத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமான ஆத்மஸ்வரூபத்திற்காட்டில் வ்யாவர்த்தகமான ஹேயப்ரத்யநீகத்வ விபுத்வ ஶேஷித்வாதிகளோபாதி, ஸ்ரிய:பதித்வமும், ம்ருத்பாதாநகமான கடகராதிகளில் ப்ருதுபுத்நோதராகாரரூபையான கடத்வஜாதி கடத்துக்குக் கரகாதி வ்யாவ்ருத்தியைப் பண்ணுகிறவோபாதி, வ்யாவ்ருத்தியைப் பண்ணித்தரும்படி ஸ்வரூபநிரூபகபூதையாகையாலும், ஸ்வாபாவிகமாகவும் ஔபாதிகமாகவும் பகவத்ஸாரூப்யம் பெற்றிருக்கிற நித்யருடையவும் முக்தருடையவும் விக்ரஹங்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமாம்படி, "*ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:*" என்கிறபடியே, அஸாதாரணதிவ்யமங்களவிக்ரஹத்துக்கு நிரூபகபூதையாகையாலும், ஒரு மிதுநவிஷயகிஞ்சித்காரத்தையொழியில், க்ஷணகாலமும் தரிக்கமாட்டாதபடியான நித்யரையும் முக்தரையும் நித்யகைங்கர்யம் கொள்ளுகைக்காக, "*ஸ்ரியா ஸார்த்தமாஸ்தே*" என்கிறபடியே நிரந்தர ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலும்,

விப₄வாதி₃களிலும் வந்தால், "*தே₃வத்வே தே₃வதே₃ஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ। விஷ்ணோர் தே₃ஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ் தநும்॥*" என்கிறபடியே அவ்வோ அவ்வோ அவதாரஸஜாதீயமான விக்₃ரஹபரிக்₃ரஹம் பண்ணி வந்து அவதரிக்கையாலும், அதுக்கு மேலே "அகலகில்லேனிறையும்" என்று மார்பிலேஇருந்து மடலெடுக்கும்படி ப₄க₃வத்₃போ₄க₃த்திலே ஆழங்காற்பட்டு, "*ஜலாந் மத்ஸ்யாவிவோத்₃த்₃ருதௌ*" என்கிற படியே க்ஷணகாலவிஶ்லேஷாஸஹையாய் இருக்கையாலும், "*ஸ்வவைஶ்வருப்யேண ஸதா₃நுபூ₄தயாப்யபூர்வவத்₃ விஸ்மயமாத₃தா₄நயா*" என்கிறபடியே ப₄க₃வத₃நுப₄வாவகா₃ஹநம் பண்ணி நித்யமுக்தஸங்க₄ங்கள் "*ஏகதா₄ ப₄வதி, த்₃விதா₄ ப₄வதி, த்ரிதா₄ ப₄வதி, ஶததா₄ ப₄வதி, ஸஹஸ்ரதா₄ ப₄வதி*" என்று, அநேக ஶரீரபரிக்₃ரஹம் பண்ணி நிரந்தராநுப₄வம் பண்ணினாலும், "*நிரவத்₃ய: பர: ப்ராப்தே:*" என்கிறபடியே அநுபூ₄தாம்ஶம் அல்பமாய், அநுப₄ாவ்யாம்ஶமே அபரிச்சி₂ந்நமாம்படியான பெரிய வைப₄வத்தையுடைய தானும் தன்னுடைய ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃களை யும், ஸ்வவைஶ்வருப்யத்தையும் நேர்ந்து ஒருகாலகலேகதே₃ஶமும் மலடுபற்றுதபடி நிரந்தராநுப₄வம் பண்ணாநின்றாலும், ஆனைக்குக் குதிரை வைத்து அந்த வைஶ்வருப்யாநுப₄வமடைய, போ₄கோ₃ போத்₃க₄ாதகேளீசுளகிதமாம்படி பண்ணவற்றான அவளுடைய நிரவதி₄கபோ₄க்₃யதாதிஶயத்தாலே மார்பிலே இருந்தே மடலெடுக் கும்படி க்ஷணகாலமும் விரஹாஸஹையாகையாலும், இவள் நித்ய ஸம்யுக்தையாயிருக்கும்.

"*ஶ்ரீயதே*" என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே த்ரிவித₄ாத்மவர்க்க₃த் திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று. மதுப்பாலே அல்லாத நாச்சிமாரிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று. அல்லாதவர் களுக்கு நித்யஸம்யோக₃ஹேதுபூ₄தங்களான ஸ்வரூபநிரூபகத்வாதி₃க ளில்லையே. ஆக, இவள் சொன்னதொன்றை மேல் விழுந்து கேட்கும்படியான இவனோடுண்டான நிருபாதி₄கப₃ந்த₄த்தாலு, நித்யாநபாயிநியாய் நின்று, "அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்களாகி யும் நிற்கும்" என்னும்படி பண்ணும் தன்னுடைய வால்லப்₄யாதி ஶயத்தாலும் நிருத்தரமாம்படியான தன்னுடைய உக்திவிஶேஷங்க ளாலும், அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஆற்றிச் சேரவிட க்ஷமையாகையாலும், புருஷகாரபா₄வம் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஒருவரை ஒருவர் பிரிந்தபோது நீரைப்பிரிந்த மீனும் தாமரையும்போலே ஸத்தையழிவது முகம்வாடுவதாகையாலே அவனுமிவளோடு a அன்பளவி, இவளும் b செவ்விப்படிக் கோலம் c அகலகில்லேனென்றிருக்கையாலே d என்றும் திருவிருந்தமார்வன் சிரீதரன்' என்னும்படி நித்யயோகம் குலே

உப₄யவிபூ₄திநாத₂னான ஈய்வரனுக்கு * நலமந்தமில்லதோர் நாடான நித்யவிபூ₄தியிலே அயர்வறுமமரர்களுடைய நிரந்தராநுப₄வஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷ ப₃லாத்காரகாரிதமான நித்யகைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄யாய்க்கொண்டு அவர்களோட்டை அநுப₄வம் நடவாநிற்கச்செய்தே. 'நல்கித் தான் காத்து அளிக்கும் பொழிலேழும்" என்கிறபடியே லீலாவிபூ₄தியில் ரக்ஷணம் குலையாமல் நடத்திக்கொண்டு போகிறப்போலே, இவளும் மாத்ருத்வரூபேணவும் மஹிஷீத்வரூபேணவும் சேதநரோடும் ஈய்வரனோடும் அவர்ஜநீய ஸம்ப₃ந்த₄முடையவளாகையாலே அவனோட்டையநுப₄வம் நடவாநிற்கச் செய்தேயும் ஜக₃த்₃ரக்ஷணார்த்த₂மான புருஷகாரத்வம்—ஸ்வபே₄க்₃யதாதிஶயத்தாலே ' இவளுக்கு என்ன உபகாரம் பண்ணுவோம்'' என்று உபகாரம்பண்ணியல்லது த₄ரிக்கமாட்டாதானான ஈய்வரனை உபகாரம் கொண்டு த₄ரிப்பித்த ப்ரகாரமாகையாலே. ஸ்வதந்த்ர வஸ்துவுக்கு. பரதந்த்ரையான இவள் புருஷகாரமாகப் போருமோ? என்கிற ஶங்கைக்கும். ப₄க₃வத்ஸ்வரூபரூப கு₃ணங்களை இடைவிடாமல் அஸங்குசிதமாக அநுப₄வித்துப் போருகிற இவளுக்கு. பரது₃:க்க₂த₃ர்ஶநமும் தந்நிவ்ருத்த்யபேக்ஷையும் உபபந்நமாகுமோ? என்கிற ஶங்கைக்கும் அவகாஶமில்லை.

'' ஜலாந் மத்ஸ்யாவிவோத்₃த்₄ருதௌ '' '' கமலம் ஜலாத₃பேதம் ஶோஷயதி ரவி:'' என்கிற ப்ரமாணங்களைத் திருவுள்ளத்தே கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நீரைப்பிரிந்த மீனும் தாமரையும்போலே) என்று.

---

a பெரியதிரு2-4-1 b இர-திருவ82 c திருவாய்6-10-10 d நான்திருவ92

யாது. பிரிந்தபோது ஜக3த்தைப் பரிவர்த்திப்பன், யுகா3ந்தாக்3னி கூற்றறுத்தோ சுடுவதென்னும்படி நாடு குடிகிடவாதே, கூடின போது a 'ஏழுலகையின்பம் பயக்க' என்னும்படி நாடுவாழ்கை யாலே இச்சேர்த்திதானே ஜக3த்3ரக்ஷணத்துக்குறுப்பாயிருக்கும்.

அபராத4ம் கனத்திருக்க இவள் ஸந்நிதி4யாலே காக சூர்ப்பணகைகளுக்குத் தலைபெறலாயிற்று. அபராத4ம் மட்டா யிருக்க இவள் அருகில்லாமையாலே ராவண தாடகைகள்

(ஜக3த்தைப் பரிவர்த்திப்பன்) இதி—இங்கே "புரேவ மே சாருத3தீமநிந்தி3தாம் தி3ஶந்தி ஸீதாம் யதி3 நாத்3ய மைதி2லீம் । ஸதே3வ க3ந்த4ர்வ மநுஷ்ய பந்நக3ம் ஜக3த் ஸஶைலம் பரிவர்த்தயாம்யஹம் ॥" என்ற ஸ்ரீராமாயண வசநம் அநுஸந்தே4யம். இனி, இவள் புருஷகாரத்வத்தின் அவஶ்யாபேக்ஷிதத்வத்தை அறிவிக்கைக்காக இவள் ஸந்நிதி4க்கும் அஸந்நிதி4க்குமுண்டான வாசியை அருளிச்செய்கிறார் (அபராத4ம்) என்று தொடங்கி; (காக ஶூர்பணகைகள்) இதி—இவர்கள் அங்க3வைகல்யம் அடைந்தது அங்க3மான பிராட்டி திறத்தில் அபசாரப்பட்டபடியால் என்றும், ராவண தாடகைகள் அங்கி3விநாஶத்தையடைந்தது அங்கி3யான பெருமாள் திறத்தில் அபசாரப்பட்டபடியால் என்றும் கண்டு கொள்வது. பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் அங்கா3ங்கி3 பா4வம் ப்ரகார ப்ரகாரி பா4வமிறே. (காக) இதி:—"புத்ர: கில ஸ ஶக்ரஸ்ய" என்கிற ராமாயண வசநத்திலுண்டான—ஜயந்த வால்யந்யதரனோ, அபூர்வ புத்ரனோ என்கிற விஶேஷாகாங்க்ஷையை அபூர்வகல்பநா விரஹாநுக்3ருஹீதமான புராண வசந ஸமர்ப்பித ஜயந்த ரூபவிஶேஷம் ஶமிப்பிக்கையாலே, ஸாமாந்ய விஶேஷ ந்யாயத்தாலும், ஸர்வஶாகா2ப்ரத்யயந்யாயத்தாலும் ஜயந்தன் காகரூபேண வந்தான் என்னுமிடம் ஸித்3த4ம்.

---

a திருவாய் 7-10-1

முடிந்தார்கள். a 'சேர்ந்த திருமால்' என்கிறபடியே பரத்வம் முதலாக ஈஶ்வரகந்த₃முள்ள இடமெல்லாம் விடாதே சேர்த்தியும் அநுப₄வமும் உகப்பும் மாறுமையாலே. காலம் பாராதே ருசி பிறந்த போதே b திருமாலை விரைந்தடிசேரக் குறையில்லை.

பாத்₃மோத்தரத்திலே தி₃வ்யாஷ்டோத்தர ஶதநாம விஷயாத்₄யாயத்திலே "ஜயந்த த்ராண வரத₃:" என்று காக வ்ருத்தாந்த ஸ்த₂ாநத்திலே சொல்லுகையாலே காகன் ஜயந்தன் என்னுமிடம் லப்₃த₄ம். பூர்வவாஸிஷ்ட₂த்தில் ஹநூமத்₃ விஜயத்தில் கௌ₃தம ஶாபத்தால் இந்த்₃ரனுக்கு வந்த காகத்வத்தை தே₃வதைகள் ஜயந்தனிடத்தில் மாற்றினார்கள் என்கையாலும் காகன் ஜயந்தன் என்னுமிடம் ஸ்பு₂டம். (1) "நக₂ாக்₃ரை: கேந தே பீ₄ரு! ராதி₃தஞ்ச ஸ்தநாந்தரே" என்று நக₂ரூபகரண ஸாமர்த்₂யத்தாலும், ஸ்தநரூபாதி₄கரண ஸாமர்த்₂யத்தாலும், ரத₃ந ஶப்₃தி₃த விலேக₂நரூப க்ரியா ஸாமர்த்₂யத்தாலும் ராமாயணத்திலே வ்யஞ்ஜிதமாய் "கந்த₃ர்ப்பஶரபீடி₃த:" என்று பாத்₃ம புராணத்திலே கண்டோ₂க்தமான காமுகத்வமும், "பு₄க்ஷார்த்தி₂" என்று ராமாயணத்திலே கண்டோ₂க்தமான பு₄க்ஷார்த்தி₂த்வமும், ஜயந்தத்வ ப்ரயுக்த வாஸநையாலும், காகஶரீர ஸம்ப₃ந்த₄ நிப₃ந்த₄ந வாஸநையாலும் ஜாதிஸ்மரந்யாயேந ஏகத்ர ஸங்க₄டநார்ஹமாகையாலும், (2) காகம் அபூர்வபுத்ரன் என்று அந்யத்ர சொல்லியிராமையாலும், (3) இத்தைக்கொண்டே கல்பிக்கில் கல்பநா கௌ₃ரவம் ப்ரஸங்கி₃க்கையாலும், (4) கிலஶப்₃த₃ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், (5) 'இந்த்₃ராய புத்ரிணே' என்கிறவிடத்தில் புத்ரஶப்₃த₃ம் ஜயந்தபரமாகக் கண்டபடியாலும் ஜயந்தன் காமுகதயா காகரூபேண வந்தான் என்று ஸித்₃த₄ம்.

இம்மதுப்பின் தாத்பர்யாம்ஶத்தையருளிச்செய்கிறார் (**காலம் பாராதே**) என்று. அதாவது—இப்படி புருஷகார

---

a மூன்-திருவ 30 b திருவாய் 4-1-2

இவள் சேரநிற்கையாலே ஸ்வதந்த்ரனுக்கும் பிழை நினைந்து கைவிடவொண்ணாது. ஸாபராத₄னுக்கும் உடனிருக்கிறமையை நினைத்துக் கால்வாங்க வேண்டா.

உபாய வஸ்துக்களினுடைய நித்யயோக₃த்தை ப்ரதிபாதி₃க்கிற இம்மதுப்பால், இவ்விஷயத்தை ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு ஆஶ்ரயிக்கையில் ருசியே வேண்டுவது. "இரண்டு தலையும் கூடியிருக்கும் த₃ஶையிலே ஆஶ்ரயிக்க வேணும்" என்று ஆஶ்ரயணத்துக்குக் காலம் பார்த்திருக்கவேண்டா என்கை. இத்தால் ஜீவேஶ்வரர்களுக்குப் பூ₂லிக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவள் சேரநிற்கையால்) இத்யாதி₃.

ஸ்ரீயதே என்கிற கர்மணி வ்யுத்பத்தியாலே க்ருபையும், ஶ்ரயதே என்கிற கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியாலே பாரதந்த்ர்யமும், நித்யயோக₃ வாசியான மதுப்பாலே அநந்யார்ஹத்வமும் ஆகிற புருஷகாரத்வத்துக்கபேக்ஷிதமான கு₃ணத்ரயமும் ஸ்ரீமத்பத₃த்தாலே உக்தம்.

உப₄யவிபூ₄திக்கும் ஈஶ்வரியான பிராட்டிஸ்வரூபம் அசித்கோடியிலேயோ, ஆத்மகோடியிலேயோ, ஈஶ்வரகோடியிலேயோ என்று நிரூபித்தால், அறிவுண்டாகையாலே அசித்கோடியிலன்று. ஐஶ்வர்யத்தாலே ஆத்மகோடியில் அன்று. நித்யபாரதந்த்ர்யத்தாலே ஈஶ்வரகோடியிலுமன்று. ஆனால் தத்வம் நாலாகிறதோ என்னில், அதுக்கு ப்ரமாணோபபத்திகளில்லை. ஆனால் இவளுடைய ஸ்வரூபம் அறுதியிடும்படியென்னென்னில்:— நிரூபகவிஶேஷணம் நிரூபிதவிஶேஷணம் என்றிரண்டாய், சேதநன் நிரூபிதவிஶேஷணமாய், இவள் நிரூபகவிஶேஷணமாயிருக்கும். ஆனால் "அஸ்யேஶாநா ஜக₃த:" என்றும், "ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூ₄தாநாம்" என்றும் ஶ்ருதிகளிலே ஈஶ்வரியாக ஓதிப்போருகையாலே ஈஶ்வரகோடியிலேயாகக் குறையென்னென்னில்; அப்போது நாட்டுக்கு இரண்டு ஈஶ்வரர்கள் கூடாமையாலும், "பதிம் விஶ்வஸ்ய ஆத்மேஶ்வரம்"

"க்ஷராத்மானௌ ஈஶதே தே₃வ ஏக:" என்று தொடங்கி உண்டான ப்ரமாணபரம்பரைகளுக்கு விரோத₄ம் பிறக்கை யாலும், யுக்தியில்லாமையாலும் ஈஸ்வரத்வம் கூடாது. அங்கு ஓதிப்போருகிற ஈஸ்வரத்வம் பத்நீத்வநிப₃ந்த₄ந மாகக் கடவது. ராஜமஹிஷியை ஸோபசாரமாகச் சொல் லாதபோது அவனுடைய ரோஷத்துக்கிலக்காமித்தனையிறே. "பும்ப்ரதா₄நேஶ்வரேஶ்வரீம்" என்று தொடங்கி இவ ளுடைய வைப₄வங்களை ப்ரதிபாதி₃க்கிற ப்ரதே₃ஶங்களில் அவளுடைய போ₄க்₃யதாதிஶயத்தைச் சொல்லுகிறதித்தனை. ஆனுலிவள் சேதநஸமானையோ என்னில். அப்படியன்று. ப₃த்₃த₄ரிற்காட்டில் முக்தர் வ்யாவ்ருத்தர். முக்தரிற்காட்டில் நித்யர் வ்யாவ்ருத்தர். நித்யரிற்காட்டில் அநந்த க₃ருட₃ாதி₃ கள் வ்யாவ்ருத்தர். அவர்களிற்காட்டில் தே₃வீஜநங்கள் வ்யா வ்ருத்தர். தே₃வீஜநங்களிற்காட்டில் பூ₄நீளைகள் வ்யா வ்ருத்தர். பூ₄நீளைகளிற்காட்டில் இவள் வ்யாவ்ருத்தை. ஆகையால் உப₄யவிபூ₄திக்கும் ஈஶ்வரியாய்ப் போருகிறது. இவளுக்கு ஸ்வரூபத்தாலே சேதநஸாம்யமுண்டு. ஸ்வ பா₄வத்தாலே ஈஶ்வரஸாம்யமுமுண்டு. இது நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் உண்டோ என்னில். இவர்களுக்குமின்றியிலே, தே₃வீஜநங்களுக்குமின்றியிலே, ஈஶ்வரன் தனக்குமின்றியிலே, இருப்பன சில கு₃ணவிஶேஷங்கள் உண்டு. அவையென் னென்னில்; (1) நிரூபகத்வம் (2) ஆநுரூப்யம் (3) அபி₄ மதத்வம் (4) அஶேஷஶேஷித்வ ஸம்ப₃ந்த₄ த்₃வாரபா₄வம் (5) ஆஶ்ரயணஸித்₃தி₄ (6) ப்ராப்யபூரகத்வம்.

இவ்வர்த்த₂ங்களை அபி₄யுக்தரும் வெளியிட்டார்கள். "திருவினுக்கரசே" "திருமாலே" என்று நிரூபகத்வத்தை யும். "உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவை" என்று ஆநு ரூப்யத்தையும், "அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்கள்" என்று போ₄க்₃யதையையும், "பூவின்மிசை நங்கைக்கு மின்பன்" என்று அபி₄மதத்வத்தையும், "திருமாமகளா லருள்மாரி" "திருமாலால் அருளப்பட்ட சடகோபன்"

என்று அசேஷசேஷித்வ ஸம்ப3ந்த4 த்3வாரபா4வத்தை
யும், ' திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன் " என்று
ஆஶ்ரயண ஸித்3தி4யையும், '' திருமாலடியார்களைப் பூசிக்க
நோற்றார்களே '' என்று ததீ3யபர்யந்தமாக ப்ராப்யபூர
கத்வத்தையும் வெளியிட்டார்கள். ஈஶ்வர விஷயத்தில் இவ
ளுடைய பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்களும் ஸ்வரூபப்ரயுக்த
மான மாத்ரமன்றிக்கே, ''ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ"
என்றும், '' விஷ்ணுபத்நீ '' என்றும் சொல்லுகிற பத்நீத்வ
ப்ரயுக்தமாயும், '' அஹந்தா ப்3ரஹ்மணஸ்தஸ்ய ஸாஹ
மஸ்மி ஸநாதநீ '' என்றும், '' ஸ்ரீவத்ஸ வக்ஷா: நித்யஶ்ரீ: ''
என்றும் சொல்லுகிற ஸ்வரூபநிரூபகத்வாதி3 ஸித்3த4மான
அநந்யத்வ ப்ரயுக்தமாயுமிருக்கும். இப்படியிருக்கையாலே
யிறே அல்லாதார்க்கடைய மிது2நசேஷத்வமும். இவ
ளொருத்திக்கும் ததே3கசேஷத்வமுமாய்த்து. இந்த அவ்
யவதா4நேந உண்டான ஸம்ப3ந்த4த்தாலேயிறே இவளுக்கு
ஈஶ்வரனை வஶீகரிக்குமளவில் புருஷகாரம் வேண்டாதொழி
கிறது. ஆக இந்த கு3ணங்களாலேயிறே இவள் ஸர்வாதி
ஶயகாரியாயும் இருக்கிறது. ''திருமாமகள் கேள்வா தேவா"
என்றும், '' திருமகளார் தனிக்கேள்வன் பெருமையுடைய
பிரானார் '' என்றும் எம்பெருமானுக்கு சேஷித்வ பூர்த்தி
பிறப்பது இவளாலே. இவளுடைய ஸத்தை எம்பெருமா
னிட்ட வழக்காயிருக்கும். எம்பெருமானுடைய ஐஶ்வர்யம்
இவளிட்ட வழக்காயிருக்கும். இருவருடைய ஸ்வரூபமும்
பூவும் மணமும் போலேயிறே. பூவையொழிய மணத்துக்கு
நிலையில்லை. மணத்தையொழியப் பூவுக்கு ஏற்றமில்லை.
இருவரையும் பிரித்துக் காண்பாரும் உண்டாகில்,
ஶூர்ப்பணகை2யும், ராவணனும் பட்டதுபடுவார்கள்.
ஆகையிறே—''திருமாலே நானும் உனக்குப் பழவடியேன்''
என்று சேஷத்வப்ரதிஸம்ப3ந்தி4 ஒருமிது2நமாய், ''நாளும்
நம் திருவுடையடிகள் நலங்கழல் வணங்கி'' என்று ஆஶ்ர
யண ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4 ஒருமிது2நமாய், '' அடிமை செய்வார்
திருமாலுக்கே '' என்று கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4 ஒரு

நாராயணபத$_3$ார்த்த$_2$ம்

அபராத$_4$த்தாலே அமுக்குண்டு புருஷகாரத்தாலே தலை யெடுத்து, சேர்ப்பாரே [a] சிதகுரைக்கிலும் மறுதலைத்துக் கைவிடாதே நோக்கும்படியான வாத்ஸல்யாதி$_3$களைச் சொல்லு கிறது நாராயணபத$_3$ம். விட்டபோது கைக்கொண்டு விடுவிக்க

மிது$_2$நமேயாயிருக்கிறது. இத்தாலேயிறே பா$_4$ஷ்யகாரரும் ஒருமிது$_2$நமொழிய வஸ்து இல்லையென்றறுதியிட்டது. மத்ஸ்யத்தினுடைய ஆகாரமெல்லாம் ஜலமயமாயிருக்கு மோபாதி ஸ்ரீமானுடைய வடிவெல்லாம் ஸ்ரீமயமாய் இருக்கு மென்று பெரியமுதலியாரும் நஞ்ஜீயரும் அருளிச்செய்து போருவர்கள்.

ஆக ஸ்ரீமத் பத$_3$த்தாலே புருஷகாரமும் புருஷகாரத்தி னுடைய ஈஸ்வர நித்யயோக$_3$மும் சொல்லிற்றாயிற்று. ஆக இப்படி ஸ்ரீமத்பத$_3$ார்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம் நாராயண பத$_3$ார்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய் கிறார் (அபராத$_4$த்தாலே) *என்று தொடங்கி. அதாவது, உபதே$_3$ஶத்தாலும் அழகாலும் கண்ணழிவற வஶீகரித்துக் கார்யங்கொள்ளவல்ல புருஷகார ப$_3$லத்தாலே, ஆஶ்ரயணோந் முக$_2$னை சேதநன் அநாதி$_3$காலம் பண்ணின அபராத$_4$ங் களைப் பார்த்துச்சீறி "அங்கீ$_3$கரியேன்" என்றிருக்கும் ஈஸ்வர ஸ்வாதந்த்ர்யம் தலைமடிந்தால், அதன் கீழ்த் தலை யெடுக்கப்பெறாத செறிப்புத் தீர்ந்து தலையெடுக்கும் கு$_3$ணங்களான வாத்ஸல்யாதி$_3$களைச் சொல்லுகிறது 'நாராயணபத$_3$ம்' என்கை. புருஷகாராபேக்ஷயா உபாயத் துக்குண்டான ஏற்றத்தை அருளிச்செய்கிறார்* (விட்டபோது) *என்று தொடங்கி. "புருஷகாரமும் மிகையென்னலாம் படியான உபாயவைப$_4$வம்" என்றிறே மாமுனிகள் திரு வாக்கு. "மிகை" என்றது—"நாஸௌ புருஷகாரேண"*

---

a பெரியாழ்திரு 4-9-2

வொண்ணுதபடி காட்டிக்கொடுத்தவன் தன்னையும் விட்டுப் பற்றும்படியிறே ஈஶ்வரனுடைய கு₃ணுதி₄க்யமிருப்பது. a 'ஈறிலவண் புகழ்' என்கிற b எண்ணில் பல் குணங்களும் இதுக்கர்த்த₂மேயாகிலும், உபாய ப்ரகரணத்திலே c 'நிகரில் புகழாய்' என்று தொடங்கி ஆழ்வார் அருளிச்செய்த நாலு கு₃ணங்களும் இதுக்கு ப்ரதா₄நார்த்த₂மாகக் கடவது. அதில் வாத்ஸல்யமாவது—அன்றீன்ற கன்றினுடம்பில் அழுக்கை

இத்யாதி₃யைப்பற்ற என்று கண்டுகொள்வது. இப்படி அபேக்ஷிதமான புருஷகாரம்தானும் தன்னேற்றமாம்படி யிருக்கிறன—நாராயண ஶப்₃த₃த்தில் தோற்றுகிற ஸம் ப₃ந்த₄மும் கு₃ணங்களும் என்றபடி. இது "தன்னடியார்" என்கிற பாட்டிலே காணலாம். "ஶ்ரீத₄ர: ஶ்ரீகர: ஶ்ரேய: ஶ்ரீமாந் லோகத்ரயாஶ்ரய:" இத்யாதி₃களிலே ப₄க₃வந்நாம மாக ப்ரஸித்₃த₄மான ஶ்ரீமச்ச₂ப்₃த₃மே அமையாதோ? என்னில்; பூர்வக₂ண்ட₃த்தில் உபாயபா₄வத்துக்குறுப்பான கு₃ணவிஶேஷாநுஸந்தா₄நார்த்த₂மாகவும், உத்தரக₂ண்ட₃த் தில் ஸர்வவிஶிஷ்டனை ஶேஷி—ப்ராப்யனுய்த் தோற்று கைக்காகவும் நாராயண ஶப்₃த₃ம் அபேக்ஷிதமாகையால், இங்கு ஶ்ரீமச்ச₂ப்₃த₃ம் விஶேஷணம். பூர்வக₂ண்ட₃த்தில் நாராயண ஶப்₃த₃த்துக்கு ஶரண்யதையிலே நோக்கானபடி யாலே "நிகரில் புகழாய்" இத்யாதி₃களிலே ஸங்க்₃ருஹீ தங்களான வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்₄ய ஜ்ஞாந ஶக்தி ப்ராப்தி பூர்த்தி காருண்யாதி₃கள் இங்கு அநுஸந்தே₄யங்களில் ப்ரதா₄நதமங்கள். இதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார் (ஈறில) என்று தொடங்கி.

வாத்ஸல்யாதி₃கு₃ணசதுஷ்டயம் ஆஶ்ரயணஸௌகர்யா பாத₃கமாகும். "ஆஶ்ரயணே—ஶரணவரணே. ஸௌகர் யஸ்ய—ஸுகரத்வஸ்ய, ஆபாத₃கா:—ஜ்ஞாபகா:" என்றபடி. இங்கே "சாக்ஷுஷ பூர்வகாஶ்ரயணே நிக்₃ரஹாபாத₃கத்வா

a திருவாய் 1-2-10 b பெரியதிரு 5-7-2 c திருவாய் 6-10-10

பே4ாக்3யமாகக்கொண்டு பாலைச்சுரந்து கொடுத்து வளர்த்து வேறொன்றை நினையாதே தன்னையே நினைத்துக் குமிறும்படி பண்ணி, முன்னணைக் கன்றையும், புல்லிட வந்தவர்களையும், விட்டுக் கட்டுவாரையும், நலியத் தேடுகிறவர்களையும் உதைத்து நோக்குகிற தே4நுகு3ணமிறே. அப்படியே இவனும்

ஶக்யத்வாந்யதரபு3த்3தி4 நிவர்த்தநத்3வாரா ஆஶ்ரயணப்ர வ்ருத்த்யௌபயிக ஜ்ஞாநவிஷயத்வம் ஆஶ்ரயணோபயோகி3 த்வம்'' என்ற பூர்வர்கள் நிஷ்கர்ஷம் அநுஸந்தே4யம். வாத்ஸல்யம்—நிக்3ரஹாபாத3கத்வபு3த்3தி4யையும், ஸௌலப்4 யம்—அஶக்யத்வ பு3த்3தி4யையும் நிவர்த்திப்பிக்கும் என்ற படி. வாத்ஸல்யமாவது:—''வத்ஸம் லாலயதி'' என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே, அன்றீன்ற கன்றின் பக்கல் தாய் பண்ணும் வ்யாமோஹம். அதாவது—சுவடுபட்ட புல்லையும் காற்கடையில் கொள்ளும் த3ஶையிலும், தன் கடையில் நின்றும் புறப்பட்ட கன்றினுடைய வழும்புநாற்றத் தையே தனக்கு பே4ாக்3யமாக ஸ்வீகரித்து தன்னுடைய க்ஷீரத்தாலே அத்தை த4ரிப்பிக்குமாப்போலே, ''தோ3ஷோ யத்3யபி தஸ்ய ஸ்யாத்'' என்கிறபடியே, ஆஶ்ரிதக3தமான தோ3ஷங்களைத் தன் பேறாக மேல்விழுந்து போக்கித் தன் கு3ணங்களாலே அவர்களை த4ரிப்பிக்கை. ஆத்மகு3ணாநு ஸந்த4ாநமாகையாலே ஆஶ்ரயணாநந்தரம் வரும் பாபவிமோ சநவ்யாபாரத்தோடு விரோத4ம் பிறவாது. வத்ஸத்தின் பக்கல் தே4நு இருக்குமிருப்பு வாத்ஸல்யம். அதாவது அதினுடைய தோ3ஷத்தை பே4ாக்3யமாகக் கொள்ளுகையும், க்ஷீரத்தைக் கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவரைக் கொம்பிலும் குளம்பிலும் கொண்டுநோக்குகையுமிறே. அப்படியே ஈஶ்வரனும், தோ3ஷத்தை பே4ாக்3யமாகக் கொண்டு, ''பாலே போல் சீர்'' என்கிற கு3ணங்களாலே த4ரிப்பித்து, ''கத2ஞ்சந ந த்யஜேயம்'' என்றும், ''அப4யம் ஸர்வ பூ4தேப்4ய:'' என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநுகூலர் நிமித்தமாகவும் ப்ரதிகூலர் நிமித்தமாகவும் நோக்கும்

என்றபடி. இங்கே "வத்ஸல:—வத்ஸாந் ஸ்வோத்ஸுகாந் காமயதே இதி— 'வத்ஸாம்ஸாப்4யாம் காமப3லே' இதி லச்ப்ரத்யய:" என்ற ஸ்ரீ பராஸரப4ட்டர் பா4ஷ்யமும். "வாத்ஸல்யம் தோ3ஷேஷ்வபி கு3ணத்வ பு3த்3தி4: யதா2 மாதுர்வத்ஸே" என்ற ஸமந்வயாதி4கரணஸ்ருதப்ரகாஸிகா வாக்யமும், "ப்ரியதமையுடம்பில் அழுக்கும் வத்ஸத்தினுடைய வழும்பும்போலே ப்ரபந்நனுடைய தோ3ஷம்" என்கிற வார்த்தையும், "து3ஷ்டரும் ஸரணாக3தராஜல் ஈஸ்வரன் கைவிடாதே திருத்தும் என்றபடி" என்ற ரஹஸ்யத்ரயஸார வாக்யமும். "ப்ரபந்நாந் மாத4வ: ஸர்வாந் தோ3ஷேண பரிக்3ருஹ்யதே। அத்3ய ஜாதம் யதா2 வத்ஸம் தோ3ஷேண ஸஹ வத்ஸலா ||" என்ற வசநமும். "அற்றமுரைக்கில் அடைந்தவர்பால் அம்புயைகோன் குற்றம் உணர்ந்து இகழும் கொள்கையனே — எற்றே தன் கன்றின் உடம்பின் வழுவன்றோ காதலிப்பது அன்றதனை ஈன்றுகந்த ஆ" என்ற ஞானஸாரப் பாசுரமும் அநுஸந்தே4யங்கள். "தோ3ஷோ யத்3யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத் அக3ர்ஹிதம்" என்றிறே ஸரண்யன் திருவாக்கிருக்கும்படி. "ஸ்யாத்—என்று ப்ரார்த்த2நாயாம் லிங்" என்றும், "அக3ர்ஹிதம்"—க3ர்ஹிதவிரோதி4—ஸ்லாக்4யம் என்றுமிறே வ்யாக்2யாந சக்ரவர்த்தியின் வ்யாக்2யாநமிருக்கும்படி. கிஞ்ச. ப்ரீதி விஸேஷ விஸிஷ்ட விஷயத்தில் வத்ஸல ஸப்3த3த்துக்கு ஸக்தி ஸாப்3தி3கராலே நிருபிக்கப்பட்டுள்ளது. காஸிகாவ்ருத்தி தத்வபோ3தி4ந்யாதி3களிலே இவ்வர்த்த2ம் ஸ்பஷ்டம். "வத்ஸாம்ஸாப்4யாம் காமப3லே—இதி லச் ப்ரத்யய:। வத்ஸல: இதி ஸ்நேஹவாந் உச்யதே" என்றிறே அவ்விடத்து வாக்யம். ப்ரீதி விஸேஷத்தைக் குறிக்குமதாக அறுதியிடப்பட்ட "லச்" ப்ரத்யயத்துக்கு அஜ்ஞாந பரமாக வ்யாக்2யாநம் பண்ணுவது அநுசிதம். ஏதேந "அவிஜ்ஞாதா—ப்ரபந்நாபராதா4 பரிக3ணநம் கு3ண ஏவ। 'த்வம் ஹி அஜ்ஞ ஏவ ஆஸ்ரித

தே₃ாஷஜோஷண:' என்றூரிறே தாதபாத₃ரும்'' என்ற பட்₄டர் பா₄ஷ்யமும் நிர்வஹிக்கப்பட்டது. காருண்யாதி₃களை ப்ரஸரிக்கவொட்டாமல் தடுக்கிற தே₃ாஷஜ்ஞாநம் இல்லை என்றிறே அவ்வாக்யத்தின் கருத்து. தே₃ாஷத்வேந ஜ்ஞாநம் இல்லை, கிந்து கு₃ணத்வேந ஜ்ஞாநம் உண்டு என்றபடி. தத₃தி₄க₃மாதி₄கரண ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில் ப₄க₃வானுக்கு தே₃ாஷஜ்ஞாநம் உக்தமிறே. "ந ததோ விஜுகு₃ப்ஸதே'' என்ற கட₂வல்லீ வாக்யத்துக்கு "தே₃ாஷாந் போ₄க்₃யதயா பஶ்யதி வாத்ஸல்யாதிஶயாத்'' என்றிறே ஸ்ரீரங்க₃ராமாநுஜ ஸ்வாமி பா₄ஷ்யம் இட்டருளினூர். அஹோபி₃ல மட₂ாதி₄பதி ஸ்ரீ நாராயணமுநீந்த்₃ரர் அருளிச்செய்த ரஹஸ்ய த்ரய ஜீவாதுவிலும் இவ்வர்த்த₂ம் ஸ்பஷ்டம். மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களும் நற்கலைகள் ஆய்ந்து, அம்தமிழால் "நன்று செய்தார்'' "குணம் கொள்ளும்'' "நற்றமாகவே" என்று அருளிச்செய்து போந்தார்கள். "ஆஸிஹ்ய தாந் நிரவஶேஷம் அலப்₃த₄த்ருப்தி: ஔத்ஸுக்யபூர்வமுபஹ்ருத்ய மஹாபராத₄ாந்'' என்றிறே கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹ கே₄ாஷமிருக்கும்படி. ஸம்ஸாரிக்குத் தன் குற்றம் கண்டு வெருவாமைக்கு வாத்ஸல்ய கு₃ணத₃ர்ஶநம். இதனாலும் ப்ரபத்தி உபாயமன்று என்று தேறுகிறது. ப்ரபத்தி உபாயமாகில், அதனாலேயே தே₃ாஷம் நஶிக்குமாகையால், வாத்ஸல்ய பர்யாலோசநம் நிஷ்ப்ரயோஜநமாம். ப்₃ரஹ்மஹத்யைக்கு ப்ராயஶ்சித்தமாக த்₃வாத₃ஶவார்ஷிகம் அநுட்டிக்குமவனுக்கு வாத்ஸல்ய கு₃ணபர்யாலோசநம் நிஷ்ப்ரயோஜநம். அவ்வோபாதி இங்கேயும் வரும். இதுகொண்டும் ப்ரபத்தி அநுபாயம் எனத் தெளிய ப்ராப்தம். இங்கே போ₄க்₃யமாகக் கூறப்படும் தே₃ாஷங்கள் பூர்வபாபங்களாகும். அன்றிக்கே தே₃ாஷமாவது ஶரீரம்; அதனை போ₄க்₃யமாகக் கொள்கிறான் ப₄க₃வான் என்னவுமாம். இவ்வர்த்த₂த்தை "ஜ்ஞாநியை விக்₃ரஹத்தோடே ஆத₃ரிக்கும்'' என்று லோகதே₃ஶிகன் அருளிச்செய்தார். இது தன்னை அருளிச்செய்கிறூர்

இன்று ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுடைய அழுக்குடம்பை a 'உரு வமுமாருயிருமுடனே' என்னும்படி போ₄க்₃யமாகக்கொண்டு, b பாலே போல் சீரில் c இன்னருள் சுரந்து கொடுத்து வளர்த்துத் d தாய்நாடு கன்றேபோல் e தன்னையே நினைக்கச் செய்து, f மறவாதழைக்கப்பண்ணி, ஸூரிகளையும் g 'அனந்தன் பாலும் கருடன் பாலும்' h 'தவம் செய்தார் வெள்கி நிற்ப' என்கிறபடியே திருமகளையும் உபேக்ஷித்து இவனை நோக்கக் கடவனாயிருக்கும்.

இப்படிச் செய்கைக்கடியான குடல்துடக்கு—ஸ்வாமித்வமாவது. இவன் i யாதானும் பற்றி j ஓடும்போதும் விடாதே

(அழுக்குடம்பை) என்று தொடங்கி. ஆக தோ₃ஷமாவது—பூர்வபாபமும், ப்ராமாதி₃க உத்தரபாபமும், அழுக்குடம்புமாகிறது. இவற்றை போ₄க்₃யமாகக் கொள்ளுகிறான் வத்ஸலன் என்றதாயிற்று. ஆஸ்ரயணாநந்தரம் பு₃த்₃தி₄பூர்வமாகப் பாபத்தைச் செய்யான். புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைச் செய்யானிறே.

ஸ்வாமித்வமாவது:—இந்த வாத்ஸல்யத்துக்கு ஊற்றாய், "ஈஸ்வர ப்ராப்தி ஆத்மாவுக்கன்று, ஆத்மப்ராப்தி ஈஸ்வரனுக்கு" என்னும்படி இச்சேதந வஸ்துவை உடையனாகை. உடையானிறே உடைமையைப் பெறுகையிலே யத்நம் பண்ணுவான். "ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அவனே" என்றிறே வேதா₃ந்தஸார நிஷ்கர்ஷமிருக்கும்படி. அதாவது, ஸ்வாமித்வம்; இவன் விமுக₂னான த₃ஶையிலும் விடாதே நின்று ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவான ஸம்ப₃ந்த₄விஶேஷம். அதாவது—

---

a திருவாய் 9-6-5 b பெரியதிருவ 58 c பெரியதிரு 5-8-1 d முதல் திருவ 30 e பெரியதிரு 7-3-2 f பெரியதிரு 7-1-1 g பெரியாழ்-திரு 5-4-8 h திருமாலை 44 i திருவிருத்தம் 95 j நான்-திருவ 88

தொடர்ந்து உருவழியாமே a ஒருமாவயிற்றினுள்ளே வைத்து நோக்கி அத்$_3$வேஷம் தொடங்கி அடிமையெல்லையாகத் தானே உண்டாக்கி. இழவுபேறு தன்னதாம்படி உடையவனா யிருக்கும் உறவை—ஸ்வாமித்வமென்கிறது.

இந்த கு$_3$ணத்தைக் கண்டு b வானவர் சிந்தையுள் வைத்துச் சொல்லும் c வானோரிறையைக் d கள்ளத்தேன் நானும் e எச்சில் வாயால் f வாய்க்கொள்ளமாட்டேனென்று அகல்வாரளவில் பெருமை சிறுமைகள் பாராதே இவர்கள் நினைவைத் தன் பேறாக மேல்விழுந்து ஒருநீராகக் கலக்கை—ஸௌஶீல்யம்.

உடையவனாய் இருக்குமிருப்பு; அத்$_3$வேஷம் தொடங்கிக் கைங்கர்ய பர்யந்தமாக உண்டான ஸ்வப$_4$ாவவிஶேஷங்களை யெல்லாம் உண்டாக்குகிறது. இந்த ப$_3$ந்த$_4$விஶேஷமடியாக என்றபடி. இதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார் (அத்$_3$வேஷம் தொடங்கி) *என்று தொடங்கி.*

ஸௌஶீல்யமாவது:— உப$_4$யவிபூ$_4$தி யோக$_3$த்தாலும், பெரியபிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியாலும், நிரங்குஶமா யிருக்கிற ஈஶ்வரனுடைய மேன்மையையும், தங்கள் சிறுமையையும் பார்த்து "அவனெவ்விடத்தான் யானார்" என்று பிற்காலியாதபடி எல்லாரோடும் ஒக்க மேல்விழுந்து புரையறக் கலக்கையும், அது தன் பேறாக இருக்கையும், எதிர்த்தலையில் அபேக்ஷையின்றியிலேயிருக்கக் கலக்கையும். இதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார்—(இந்த கு$_3$ணத்தைக் கண்டு) *என்று தொடங்கி. அதாவது—வத்ஸலனுமாய், வகுத்த வனுமாயிருந்தாலும் தன்னுடைய விஶ்ருங்க$_2$லிதமான ஐஶ்வர்யம் தோற்றும்படி இருக்குமாகில், அதிக்ஷுத்$_3$ரனை இச்சேதநனாலே ஆஶ்ரயிக்கவொண்ணாது என்னவேண்டாத படி, பெரியனான தன்னைத் தாழவிட்டு "ஹே க்ருஷ்ண!*

---

a திருவாய் 10-7-6 b திருவாய் 1-10-7 c திருவாய் 1-5-1 d திருமாலை 34 e திருக்குறு 12 f பெரியாழ்-திரு 5-1-1

a கட்கரிய திருமேனியை b நிலைக்கணங்களும் காணும்படி கண்ணுக்கிலக்காக்குகை—ஸௌலப்₄யம். c சன்மம் பலபல செய்து d கண்காணவந்து ஓரொருத்தர்க்கு ஓரொரு தே₃ஶகாலங்களிலே வடிவைக் காட்டின ஸௌலப்₄யம் பரத்வமென்னலாம்படி எல்லா தே₃ஶகாலங்களிலும் e இம்மட உலகர் காணலாம்படி பண்ணின அர்ச்சாவதார ஸௌலப்₄யம் விஞ்சியிருக்கும்.

ஹே யாத₃வ! ஹே ஸகே₂! என்னலாம்படி சிறியாரோடே ஒருநீராகக் கலந்து பரிமாறுகை என்றபடி.

ஸௌலப்₄யமாவது:— கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே யிருக்கிற தான் கண்ணாலே கண்டு ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி எளியனாயிருக்கை. இதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார். (கட்கரிய) என்று தொடங்கி. அதாவது — "மாம்" என்று ஸேநாதூ₄ளிதூ₄ஸரிதமான திருக்குழலும், கையும் உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸௌப்₄யம் பரத்வமென்னும்படியிருக்கும், இந்நாராயண பத₃த்தில் ஸௌலப்₄யம். அதாகிறது—அர்ச்சாவதார ஸௌலப்₄யம். "எளிவரும், இணைவனும் என்றவை பரத்வமாம்படி அவனுடைய ஸௌலப்₄யகாஷ்டை₂" என்றிறே இவர் தாமும் ஆசார்ய ஹ்ருத₃யத்தில் அருளிச்செய்தருளினார். அதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார் (சன்மம் பல) என்று தொடங்கி. பரமபத₃ம் க்ஷீராப்₃தி₄ தொடக்கமானவை தே₃ஶவிப்ரகர்ஷத்தாலே ஆஶ்ரயிக்கவொண்ணாது. விப₄வாதி₃கள் இத₃ாநீந்தநர்க்குக் காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே ஆஶ்ரயிக்கவொண்ணாது. அந்தர்யாமித்வாதி₃கள் அசக்ஷுர்விஷயமாகையாலே ஆஶ்ரயிக்கவொண்ணாது. இனி இம்மூன்று குற்றங்களுமின்றிக்கே யிருக்குமது "பின்னானார் வணங்கும் சோதி திருமூழிக்களம்" என்றும் "அடியோமுக்கே எம்பெருமானல்லீரோ நீர்

a திருவாய் 7-7-11 b திருச்சந்த 16 c திருவாய் 3-10-1 d திருவாய் 3-10-6 e திருவாய் 9-2-7

தோ₃ஷம் பாராதே கார்யம் செய்யுமென்று, வெருவாதே கண்டு பற்றினவர்களுக்குக் கார்யம் செய்கைக்குறுப்பான

இந்தளூரீரே" என்றும் குலாவப்படுகிற அர்ச்சாவதார மிறே என்றபடி.

இக்கு₃ணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விநியோக₃ங்கள் எவை என்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோ₃ஷம் பாராதே) இத்யாதி₃.

உத்தரார்த்₃த₄த்தில் சொல்லுகிற விரோதி₄ நிவ்ருத்தி பூர்வகமான ப்ராப்யஸித்₃தி₄க்கு ஏகாந்தமாய், அஹம் ஶப்₃த₃த்திலே உக்தமான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃ கு₃ணசதுஷ்கமும், அவற்றுக்குப் பெருநிலைநிற்கும் இரக்கமும் இப்பத₃த்திலே அநுஸந்தே₄யம் என்கிறார் (கார்யம் செய்கைக்கு) என்று தொடங்கி. ஸ்வீகாரத்துக்கு உபயுக்தங்களான கு₃ண விஶேஷங்களோபாதி உபாயத்வோபயோகி₃களான கு₃ண விஶேஷங்ளும் இவ்விடத்தே அநுஸந்தே₄யங்கள். ப்ரத₂ம பாத₃ாநந்தரத்தில் அஸ்மச் ச₂ப்₃த₃த்துக்குப்போலே, இதுக்கு ஸங்கோசமில்லாமையாலே, அஸ்மச் ச₂ப்₃த₃ த்₃வயார்த்த₂மும் இவ்விடத்திலே அநுஸந்தே₄யம் என்றபடி. இவை யிறே ஆஶ்ரித கார்யாபாத₃க கு₃ணங்கள்:. ஆஶ்ரிதஸ்ய—ஶரணவரணகர்த்து:, கார்யஸ்ய—அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யாதே₃:, ஆபாத₃கா:—உபயோகி₃ந: என்றபடி. ஸர்வஜ்ஞத்வமாவது—"அஜ்ஞாதம் நாஸ்தி தே கிஞ்சித்" "யோ வேத்தி யுக₃பத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸத₃ா ஸ்வத:" என்கிறபடியே ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கை. ஸர்வஶக்தித்வமாவது:—அக₄டிதக₄டநாஸாமர்த்₂யம். ஹேயரான நித்ய ஸம்ஸாரிகளை, உபாதே₃யதமரான நித்யஸூரிகளோடு, ஒரு கோவையாக்கவல்ல அத்₃பு₄தஶக்தி. பூர்த்தியாவது:— அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வம். ப்ராப்தியாவது:—"அஶேஷ சித₃சித்₃ வஸ்து ஶேஷிபூ₄த" என்கிறபடியே ஸமஸ்த பத₃ார்த்த₂ாநுப₃ந்தி₄ ஸகலாதிஶயங்களுக்கும் தான் ப₂லியாய் இருக்கை.

ஜ்ஞாந ஶக்தி க்ருபைகளும் இதிலே அநுஸந்தி₄க்கப்படும்

கிழ் வாத்ஸல்யாதி₃ப்ரகரணத்திலே சொன்ன ஸ்வாமித்வத்துக்கும், இந்த ஶேஷித்வத்துக்கும் வாசி என்? என்னில்; தன்னை ஒழிந்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் தன் உடைமையென அபி₄மாநித்தல் ஸ்வாமித்வம். அவற்றாலே ஆஹிதமான அதிஶயத்தை உடைத்தாயிருக்கை ஶேஷித்வம். ஸ்ரீபா₄ஷ்யகாரரும் "அஶேஷசித₃சித்₃வஸ்து ஶேஷி பூ₄த! அகி₂ல ஜக₃த் ஸ்வாமிந்!" என்று ஸ்வாமித்வ ஶேஷித்வங்களைப் பிரிய அருளிச்செய்தாரிறே. இங்கே சிலர் 'சேதந ஶேஷித்வம் ஸ்வாமித்வம்' என்று கொண்டு, சேதநாசேதந ஸாதா₄ரணமாக ஶேஷித்வத்தையும், சேதந மாத்ரவிஶ்ராந்தமாக ஸ்வஸ்வாமிபா₄வத்தையும் நிர்வஹிப்பர்கள். அதுபொருளன்று. கிஞ்சித்காரப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄த்வமே ஶேஷித்வமாகையால், கிஞ்சித்காரமில்லாமலும் ஸ்வஸ்வாமிபா₄வம் காண்கையாலும் பூர்வோக்தநிர்வாஹமே யுக்தமென்னத்தகும்.

கருணை உந்மேஷமடையாதபோது இவையித்தனை கு₃ணங்களும் தோ₃ஷமாமிறே. இந்த்₃ரியங்களுள் மநஸ்ஸுக்கு ப்ராதா₄ந்யம்போலே திருக்கல்யாண கு₃ணங்களுள் கருணைக்கு ப்ராதா₄ந்யம். "அருள் கொண்டாடு மடியவர்" என்றாரிறே ஸ்ரீமது₄ரகவிகளும். அக்கு₃ணமும் இங்கே அநுஸந்தே₄யம் என்கிறார் (க்ருபை) என்று தொடங்கி.

ஆஶ்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஆஶ்ரயணீயத்வ ஶரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களாகிற ஆகாரத்ரயம் உண்டானாப்போலே, ஆஶ்ரயியான கு₃ணவிஶேஷங்களுக்கும் ஆகாரத்ரயம் உண்டாகக்கடவதாகையாலே வாத்ஸல்யாதி₃கள் ஆஶ்ரயணத்துக்குறுப்பாய், ஜ்ஞாநாதி₃கள் ஶரண்யத்வத்துக்குறுப்பாய், ஸௌந்த₃ர்யாதி₃கள் ப்ராப்யத்வத்துக்குறுப்பாயிருக்கும்.

a 'நல்கித் தான் காத்தளிக்கும்' என்று வாத்ஸல்யமும், b 'முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்' என்று ஸ்வாமித்வமும், c 'நங்கள் பிரான்' என்று ஸௌஶீல்யமும், d 'நாவாயுறைகின்ற' என்று ஸௌலப்$_4$யமும், e 'ஞாலமுண்டாய் ஞானமூர்த்தி' என்று ஜ்ஞாந ஶக்திகளும், f 'நல்லருள் நம்பெருமான்' என்று க்ருபையும் நாராயண ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு அர்த்த$_2$மாக ஆழ்வார் அநுஸந்தி$_4$த்தருளினார்.

இந்த நாராயணபத$_3$ம் பூர்வக$_2$ண்ட$_3$த்தில் உள்ள தொன்றாகையாலே ஆஶ்ரயணத்துக்கேகாந்தமான ஸௌலப்$_4$யத்திலே நோக்காயிருக்கும். சரமஶ்லோகத்தில் "மாம்" ஶப்$_3$த$_3$ம் ஸௌலப்$_4$யபரமாகிலும், அங்குத்தை ஸௌலப்$_4$யம் "மய்யாஸக்தமநா: பார்த்த$_2$" என்று தன் பக்கலிலே ஆஸக்தமான மநஸ்ஸை உடைய அர்ஜுநன் ஒருவனுக்குமாய் இருக்கும். அர்ச்சாவதார ஸௌலப்$_4$யம் ஸர்வவிஷயமாய் இருக்கும். "நீயே நமக்கு வேண்டா" என்றவர்களையும் விடமாட்டாத ஸௌலப்$_4$யமிறே இது. அந்த ஸௌலப்$_4$யம் சாத$_3$ாசித்தமாயிருக்கும். இந்த ஸௌலப்$_4$யம் ஸார்வகாலிகமாயிறேயிருப்பது. இந்த எளிமைக்கு வாசகமிறே நாராயணபத$_3$ம்.

இவ்வர்த்த$_2$ங்களை ஆழ்வார் பாசுரங்கொண்டு நிரூபிக்கிறார் (நல்கி) என்று தொடங்கி. இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம். ஸௌகர்யாபாத$_3$கமாயும், கார்யாபாத$_3$கமாயும் சொன்ன இக்கு$_3$ணங்கள் எல்லாம், இவை காண்கையிலே அபேக்ஷையுடைய நமக்கு, நம்முடைய பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம் என்றபடி. திருக்கையிலே பிடித்த தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்களும், வைத்து அஞ்சல் என்ற கையும், கவித்த முடியும், முகமும் முறுவலும், ஆஸநபத்$_3$மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற நிலையே தஞ்சம் என்கை. ஆக நாராயண பத$_3$ார்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

---

a *திருவாய் 1-4-5* b *திருவாய் 2-7-2* c *திருவாய் 9-3-1*
d *திருவாய் 9-8-7* e *திருவாய் 4-7-1* f *திருவாய் 5-9-10*

''சரணௌ'' ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம்

'சரணௌ'—என்று, பிராட்டியும் எம்பெருமானும் விடிலும் விடாத a திண்கழலாய் b முழுதும் வந்திறைஞ்சும் c மென் தளிர் போலடியாய் வந்திறைஞ்ச விராதே d 'கமல பாதம் வந்து' என்னும்படி e நீள்கழலாய்ச் f சாடுதைத்தவொண்

இனி (சரணௌ) என்கிற பத₃த்துக்கு அர்த்த₂மருளிச் செய்கிறார் (சரணௌ) என்று தொடங்கி. உபாயத் வத்துக்கேகாந்தமான இதன் கு₃ணதி₄க்யத்தை அருளிச் செய்கிறார் (பிராட்டியும் எம்பெருமானும்) என்று தொடங்கி. அதாவது — ஸ்ரீமத் பத₃த்திலே புருஷகாரபூ₄தையாகச் சொன்ன பிராட்டியும், அவள்தானே சிதகுரைக்கிலும் "என்னடியார் அது செய்யார்" என்னும்படி நாராயண பத₃த்திற்சொன்ன கு₃ணவிஶிஷ்டனை அவனும் கைவிடிலும், திருவடிகள் தன் வைலக்ஷண்யத்தாலே துவக்கிக் கொள்ளுகையாலே கைவிடாது; "வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்" என்கிறபடியே பற்றினாரை நழுவவிடாதே திண்மையையுடைத்தாயிருக்குமென்கை. ஸர்வ ஸமாஶ்ர யணீயத்வத்தைக் கலியன் பாசுரங்கொண்டு நிரூபிக்கிறார் (முழுதும்) என்று. "யத்நபா₂லித்வங்கள் உபாயபூ₄தனை அவ னுக்கே" என்ற உபாயபூர்த்தியை அருளிச்செய்கிறார் (கமல பாதம் வந்து) என்றுதொடங்கி. ஓடிவந்து தம்மைத்தொடர்ந்த படியும், அயத்நலப்₃த₄மானபடியும் சொல்லுகிறது. (வந்து. நீள்கழல்) என்று உபாயபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. நாள் தோறும் ஆஶாலேஶமுடையாரிருந்தவிடத்திலே செல்ல வளரும் திருவடிகளிறே. த்₃வீபாந்தரத்தில் சரக்குச்சேரவேண்டில் பாதிப்பாதி வழியாகிலும் வருதல், ஒருதலைப்பற்றுதல் செய்யவேணுமிறே. அங்ஙனன்றியே, "வந்துனதடியேன் மனம் புகுந்தாய்" என்கிறபடியே வழிவந்தானும் தானே.

a திருவாய் 1-2-10 b பெரியதிரு 5-8-5 c பெரியதிரு 7-4-8
d அமலனாதி 1 e திருவாய் (1-9-11), (1-10-1), (5-9-8) f முதல்திருவ 100

மலர்ச் சேவடியாகையாலே, a யாவர்க்கும் வன்சரணாய், b அழும் குழவிக்கும் c பேதைக் குழவிக்கும் த₄ாரகமுமாய்,

பற்றினும் தானே என்கிறது, உனதடியேன்—வருகிற போது புகுருகைக்கடியாக அவன் கையோடு கொடுவந்த ப்ரமாணம். "நீயோ உன் கார்யத்துக்குக் கடவாய், நான் காண்" என்று தானே ஸர்வப₄ரங்களையும் நிர்வஹிப்பானாக வாய்த்து ஏறிட்டுக்கொண்டு புகுந்தது. வந்து புகுரப் புக்கால் இசையாதே "அல்லேன்" என்கைக்கு வாய்த்தலையான நெஞ்சிலே வந்து புகுந்தானாய்த்து. "யானொட்டி என்னுள் இருத்துவம் என்றிலன் தானொட்டி வந்து" என்றாரிறே ஆழ்வார். இசைவு என்னாலே வந்ததாகிலன்றோ விடுகையும் என்னாலே வந்ததாவது. "ஆழ்வீர்! நாம் உம்முடையபாடே இருப்போம்" என்றால், "ஒட்டேன்" என்பரே. ஆகில், இங்கே இருக்கக்கடவோம் என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியாயிற்று வந்திருப்பது. எனக்கு ஜ்ஞானம் பிறக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணி, பிறந்த ஜ்ஞானம் ப₂லிக்குமளவாகக்கொண்டு, நான் "அகன்று போவேன்" என்றால் அவன் ஸம்வதி₃க்குமோ? நான் அவனை விட்டாலும் அவன்தான் என்னை விடான் — பத்தி உழவனிறே. இவ்வருகடங்கலும் ப₂ல போ₄க்தாவான ஈஶ்வரன் க்ருஷி ப₂லம் என்றபடி.

த்₃விவசநம் இரண்டுக்குமேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே, ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாயபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. "சரணௌ" என்கிற இடத்திலே "தமேவ ஶரணம் க₃ச்ச₂" "கழல்களவையே சரணாக" "நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண்" இத்யாதி₃களிற்படியே அவதா₄ரணம் விவக்ஷிதம் என்றும் சொல்லுவர். திருவடிகளின் தா₄ரகத்வ போ₄க்₃யத்வங்களை அருளிச்செய்கிறார் (அழுங்குழவி) என்று தொடங்கி. அழுங்குழவி—

a திருவாய் 6-3-7 b பெருமாள்திரு 5-1 c பெரியாழ்திரு 1-2-1

போ₄க்₃யமுமாய், a 'இணைத்தாமரையடி' என்னும்படி சேர்த்தி யழகையுடைத்தான திருவடிகளைச் சொல்லுகிறது.

அவன் 'மாம்' என்று தன்னைப் பற்றச் சொன்னாலும் ஶேஷபூ₄தர் b 'கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர்'

சேதநன். பேதைக்குழவி — ஈஶ்வரன். தா₄ரகத்வ போ₄க்₃யத்வங்களை "மே தி₃வ்யம்" [கீ₃தை 4-9] முதலானவிடங்களில் காணலாம். திருவடிகளின் சேர்த்தி யழகை அருளிச்செய்கிறார் (இணைத்தாமரை) என்று தொடங்கி. இரண்டு தாமரைப்பூவை நிரைத்துவைத்தாற் போலேயிருக்கிற சேர்த்தியழகைச் சொல்லும் த்₃விவசநம் என்றபடி.

இந்த கு₃ணதி₄க்யத்தையிட்டு மாத்திரமல்லாமல், இவன் தன் ஸ்வரூபாநுகு₃ணமாகவும் திருவடிகளிலே இழிகிறான் என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவன் மாம்) என்று தொடங்கி. "ஶேஷிபக்கல் ஶேஷபூ₄தன் இழியும் துறை, ப்ரஜை முலையிலே வாய்வைக்குமாப்போலே" என்றருளிச் செய்தாரிறே ஸ்ரீமல்லோகதே₃ஶிகன். அதாவது—ஶேஷி பக்கல் ஆஶ்ரயிக்க இழியும் ஶேஷபூ₄தன், தன் ஸ்வரூபாநுகு₃ணமாக இழியும் துறை திருவடிகள்; ஸ்தநந்த₄ய ப்ரஜை தாயினுடைய அவயவமெல்லாங்கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய்வைக்குமாப்போலே என்கை.

"சித்தாலம்ப₃ந ஸௌகர்ய க்ருபோத்தம்ப₄கதாதி₃பி₄:।
உபாயத்வமிஹ ஸ்வாமி பாத₃யோரநுஸம்ஹிதம் ॥"

இங்கு த₃ாஸபூ₄தன் ஔசித்யாதிஶயத்தாலும், "அநதிக்ரமணீயம் ஹி சரணக்₃ரஹணம்" என்கிறபடியே க்ருபோத்தம்ப₄கத்வாதிஶயத்தாலும், "தவாம்ருதஸ்யந்தி₃நி" இத்யாதி₃களிற்படியே போ₄க்₃யத்வாதிஶயத்தாலும் திருவடிகளை

a பெரியதிரு 1-8-3 b திருவாய் 10-5-1

a "எந்தை கழலிணை பணிமின்" b 'ஆயனடியல்லது' c 'நின்னடியன்றி மற்றறியேன்' என்று d கண்ணனைத் தாள் பற்றக் கடவர்களிறே.

e இணைத்தாமரைகட்கு அன்புருகி நிற்கும் அது நிற்கச் f சிலம்படியிலே மண்டுகிறவனுக்கு, g அன்னமென்னடையை அருவருக்கும்படி, h சேவடிக்கே மறவாமையை உண்டாக்கி i அன்புசூட்டப்பண்ணி; j பாதமே சரணாகக் கொடுத்து. k 'கழல் காண்டுங் கொல்' l 'தலைக்கணியாய்' m 'சரணம்

அவலம்பி$_3$க்கிறான். இவ்வர்த்த$_2$ம். "ஸர்வதா$_3$ சரணத்$_3$வந்த்$_3$வம்" "த்வத்பாத$_2$கமலாத$_3$ந்யத்" "மம தே பாத$_3$யோ: ஸ்தி$_2$தம்" "லோகவிக்ராந்தசரணௌ ஶரணம் தேऽவ்ரஜம் விபோ$_4$" "ஸ ப்$_4$ராதுஶ்சரணௌ கா$_3$ட$_4$ம்" "தஸ்ய தாம்ரதலௌ தாத சரணௌ ஸுப்ரதிஷ்டி$_2$தௌ। ஸுஜாதம்ருது$_3$ரக்தாபி$_4$ரங்கு$_3$லீபி$_4$ரலங்க்ருதௌ॥ ப்ரயதேந மயா மூர்த்$_4$நா க்$_3$ருஹீத்வா ஹ்யபி$_4$வந்தி$_3$தௌ॥" "சரணௌ ஶரணம் யாத:" "ப்ரபந்நௌகௌ$_4$க$_4$ வித்$_4$வம்ஸி சரணௌ ஶரணம் க$_3$த:" இத்யாதி$_3$களிலும் ப்ரஸித்$_3$த$_4$ம். இவற்றை அடியொற்றினவர்களும் "உன்னடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன்" என்றும் "த்வத்பாத$_3$மூலம் ஶரணம் ப்ரபத்$_3$யே" என்றும் அருளிச்செய்தார்கள். "ஶௌகந்த்$_4$ய ஸௌகுமார்யாதி$_3$கு$_3$ணவிக்$_3$ரஹவாந் ஹரி:। தஸ்ய ஸ்வாத்மப்ரதா$_3$நே து ஸாத$_4$நம் ஸ்வபத$_3$த்$_3$வயம்॥" என்று அபி$_4$யுக்தரும் ப்ரதிபாதி$_3$த்தார்கள்.

ருசிஜநகத்வாதி$_3$கள் திருவடிகளின் வைப$_4$வங்கள். இதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார் (இணைத்தாமரைகட்கு) என்று தொடங்கி. "சூதனாய்க் கள்வனாகித் தூர்த்தரோ

a திருமாலை 9 b பெரியதிரு 1-10-8 c பெரியதிரு 7-7-2, 3, 5, 6 d திருவாய் 3-10-10 e திருவாய் 7-1-10 f பெரியதிரு 1-6-2 g பெரியதிரு 9-7-2 h பெரியதிரு 3-5-4 i திருவிருத்தம் 2 j திருவாய் 5-7-10 k திருவாய் 5-9-3 l திருவாய் 9-2-2 m திருவாய் 5-8-7

தந்தென் சன்மம் களையாய்' என்றிருக்கிற அபேக்ஷைகளை யுண்டாக்கி, a 'தாள் கண்டு கொண்டு என்தலைமேல் புனைந் தேன்' b 'காண்டலுமே விண்டேயொழிந்த' என்கிற பேறு களைக் கொடுத்து, c 'அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை' என் கிற விடாயை d அடிநிழல் தடத்தாலேயாற்றி e பாதபோதை யுன்னி வழிநடத்தி, f தாளிணைக் கீழ்ப்புகும் காதலுக்கீடாகத் g தாளின் கீழ்ச்சேர்த்து, h வேறே போகவிடாதே, i அடிக் கீழிருத்தி, j திருவடியே சுமந்துழலப்பண்ணி, k அடிக்கீழ் குற்றேவலிலே மூட்டி, ருசி ஜநகத்வம் முதலாக நித்ய கைங் கர்யம் எல்லையாக நடத்துவது திருவடிகளைக் கொண்டிறே.

இத்தால் புருஷகாரமான l பனி(மா)மலராள் வந்திருக்கு மிடமாய், m சுடர் வான் கலன் பெய்த மாணிக்கச் செப்புப்

டிசைந்த காலம், மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுள் பட்டழுந்துவேனை, போதரேயென்று சொல்லிப் புந்தியிற் புகுந்து தன்பால் ஆதரம் பெருகவைத்த அழகன்' என்ற ரிறே ஆழ்வார். "எங்ஙனேயோ"வில் ருசிஜநகத்வத்தை யும், "நோற்றநோன்"பில் உபாயத்வத்தையும், "ஆரா வமு"தில் உபேயத்வத்தையும் அருளிச்செய்தாரிறே நம்மாழ்வார். "இதுதான்—ஶாஸ்த்ரங்களால் திருத்த வொண்ணாதே, விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுக₂ராய்ப் போரும் சேதநர்க்கு வைமுக்₂யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கக்கடவதாய், ருசி பிறந்தால் உபாயமாய், உபாய பரிக்₃ரஹம் பண்ணினால் போ₄க்₃யமுமாயிருக்கும்" என்ற ஸ்ரீ வசநபூ₄ஷண ஸூத்ரமும், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் சரிதமும் இங்கே அநுஸந்தே₄யம்.

திருவடிகளைச் சொன்ன இது, திருமேனிக்கு உப லக்ஷணம் என்கிறார் (இத்தால்) என்று தொடங்கி. "இத்

---

a திருவாய் 10-4-3 b திருவாய் 10-4-9 c பெரியாழ்திரு 5-3-4 d திருவாய் 10-1-2 e திருச்சந்த 66 f திருவாய் 3-9-8 g திருவாய் 7-5-10 h திருவாய் 2-9-10 i திருவாய் 5-1-11 j திருவாய் 4-9-9 k திருவாய் 1-4-2 l பெரியதிரு 2-2-9 m பெரியதிரு 7-10-6

போலே ஸ்வரூபகு$_3$ணங்கள் நிழலெழும்படியாய், 'திருமேனி கிடந்ததுவே' என்னும்படி அவையொழியவும் தானே கார்யம் செய்யவற்றாய், சிசுபாலனோடு சிந்தயந்தியோடு வாசியற ஸித்$_3$த$_4$ஸாத்$_4$யரூபமான உபாயங்களால் செய்யும் கார்யத்தையும் தானேசெய்து a 'அலவலைமை தவிர்த்த' b 'காதல் கடல்

தால் பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய் கு$_3$ணப்ரகாஶகமுமாய், ஶிஶுபாலனையுமகப்படத் திருத்திச் சேர்த்துக்கொள்ளும் திருமேனியை நினைக்கிறது." என்று அருளிச்செய்தாரிறே ஸ்ரீமல்லோகாசார்யனும். அதாவது—"சரணௌ" என்று விக்$_3$ரஹ ஏகதே$_3$ஶமான திருவடிகளைச் சொன்னவித்தால்— "திருவிருந்த மார்வன்" என்னும்படி ஸ்ரீமத்பத$_3$த்திற் சொன்ன புருஷகாரபூ$_4$தையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயணபத$_3$த்திற் சொன்ன கு$_3$ணங்களுக்கு ப்ரகாஶகமாய், "பல பல நாழும் சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்" என்கிறபடியே ப்ரத்$_3$வேஷபரனாய், நிந்தோ$_3$க்திகளைப் பண்ணித்திரிந்த ஶிஶுபாலனையும் உட்பட "அலவலைமை தவிர்த்த அழகன்" என்கிறபடியே தன்னழகாலே த்$_3$வேஷாதி$_3$களை போம்படி திருத்தி "திருவடி தாட்பால் அடைந்த" என்கிறபடியே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஸ்வபா$_4$வத்தையுடைத்தான தி$_3$வ்யமங்க$_3$ள விக்$_3$ரஹத்தை நினைக்கிறது என்கை. "ஆராத்$_4$ய ரூப ப்ரத$_3$ர்ஶநே ப$_4$க்த்யுத்பாத$_3$நம் அவதாராஸாத$_4$ாரண ப்ரயோஜநம்| பரஶஶதபுருஷவாதீ$_3$ ஜந்மத்ரயஶத்ரு: ஶிஶுபாலோऽபி ஹி க்ருஷ்ணத$_3$ர்ஶநேந ப்ரீதிமாந் பூ$_4$த்வா முக்திம் க$_3$த:||" இத்யாதி$_3$ தாத்பர்யசந்த்$_3$ரிகாவசநம் அத்ராநுஸந்தே$_4$யம். தி$_3$வ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திலும் கீழ்ச்சொன்ன கு$_3$ணாதி$_3$களிலும் தெளிவில்லாதார்க்கும், ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்வத்$_3$ரவ்யமயமாய், ஸ்வவிஷய ஜ்ஞானத்தாலே ஜ்ஞானஸங்கோசத்துக்கு நிவர்த்தகமாய், பரத்வ ஸௌலப்$_4$ய வ்யஞ்ஜகமான தி$_3$வ்ய மங்க$_3$ள விக்$_3$ரஹமே இலக்காம். இப்ராதா$_4$ந்யத்தைப்பற்ற க$_3$த்$_3$

---

a பெரியாழ்திரு 4-3-5 b திருவாய் 5-3-4

புரைய விளைவித்த' என்னும்படி அத்₃வேஷத்தையும் பரப₄க்தி யையும் உண்டாக்கித் தன்னோடே சேர்த்துக்கொள்ளும் திரு மேனியை நினைக்கிறது.

யத்தில் கு₃ணங்களுக்கு முன்னே தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ர ஹத்தை அருளிச்செய்தார். தி₃வ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தில் தெளி வுடையராயிருக்கச் செய்தேயும் "மூர்த்தம் ப்₃ரஹ்ம ததோபி தத்ப்ரியதரம் ரூபம் யத₃த்₃யத்₃பு₄தம்" என்னும்படி ஈஶ்வரன்தனக்கும் போ₄க்₃யதமமான தி₃வ்யவிக்₃ரஹாநு ப₄வத்தில் ஊற்றத்தாலே திருமங்கையாழ்வார் தம்மை ஈஶ்வர விஷயத்தில் தே₃ஹாத்மவாதி₃களாக அருளிச் செய்வர். ஸர்வேஶ்வரனுடைய தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத் துக்கு "பாபம் ஹரதி யத் பும்ஸாம் ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்ப நாமயம்| தத் புண்ட₃ரீகநயநம் விஷ்ணோர் த்₃ரக்ஷ்யாம்யஹம் முக₂ம் ||" "ரூபௌதா₃ர்யகு₃ணை: பும்ஸாம் த்₃ருஷ்டிசித்தா பஹாரிணம்" இத்யாதி₃களிற்படியே ஶுப₄த்வமும் ஆஶ்ர யத்வமுமுண்டு. சதுர்முக₂ாதி₃விக்₃ரஹத்துக்கு ஆஶ்ரயத்வம் உண்டாகிலும், ஶுப₄த்வமில்லை. ப₄க₃வத் ஸ்வரூபத்துக்கு ஶுப₄த்வமுண்டேயாகிலும் ஆஶ்ரயத்வமில்லை. ஆகையால் தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத்துக்கே ஶுப₄த்வமும் ஆஶ்ரயத்வ மும் உள்ளது. "ஸ்வரூபாத் ஸ்வாமினோ ரூபம் உபாதே₃ய தமம் விது₃:" என்றதாய்த்து.

நாராயண பத₃த்திற் சொல்லுகிறபடியே ஈஶ்வரன் கு₃ணத்₃வாரா உபாய பூ₄தனுமோபாதி, விக்₃ரஹத்₃வாராவும் உபாயபூ₄தனுமென்று விக்₃ரஹத்தினுடைய ஸ்வதந்த்ரோ பாயத்வம் தோற்றுகைக்காகத் தனியே விக்₃ரஹத்தை உபாத₃ாநம் பண்ணுகிறது. ஆகையிறே பா₄ஷ்யகாரர் "ஸௌந்த₃ர்யாதி₃ கு₃ணாவிஷ்காரேண அக்ரூரமாலாகாராதீ₃ந் பரமபா₄க₃வதாந் க்ருத்வா" என்றருளிச்செய்தார். "தெரி வைமார் உருவமே மருவி" என்கிறபடியே இதரவிஷயங் களினுடைய பொரிபுறந்தடவின வடிவிலே அகப்பட்டுப் போருகிற சேதநனுக்கு ஸ்வவிஷயக ருசிஜநகமாயும்,

ஶரண ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம்

(ஶரணம்) என்று திருவடிகளைப் பற்றும்படியைச் சொல்லுகிறது. அவித்$_3$யை முதலாக தாபத்ரயம் முடிவாக

உபாயமாயும், உபேயமாயும் ஆகிறது ப$_4$க$_3$வத்$_3$தி$_3$வ்ய மங்க$_3$ள விக்$_3$ரஹம். "ஜிதந்தே புண்ட$_3$ரீகாக்ஷ" என்றும், "சரணத்$_3$வந்த்$_3$வம் வ்ரஜாமி" என்றும், "ந ஜாநே ஶரணம் பரம்" என்றும், "த்வத்பாத$_3$ கமலாத$_3$ந்யத்" என்றும் "பாத$_3$யோஸ் ஸ்தி$_2$சம்" என்றும் விக்$_3$ரஹத்தினுடைய ருசிஜநகத்வத்தையும் உபாயோபேயத்வங்களையுமிறே ஜிதந்தையில் அடைவே ப்ரதிபாதி$_3$க்கிறது. "அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே" என்று ஆழ்வாரும், "ஸ ப்$_4$ராது: சரணௌ கா$_3$ட$_4$ம் நிபீட்$_3$ய" என்று ஆழ்வார்க்கடியான இளையபெருமாளும் திருவடிகளையிறே உபாயமாக அத்$_4$ய வஸித்தது. ப்ராப்யமும் ஸ்வரூபமும் ஸூரிகளோடு ஸமாந மாயிருக்குமாபோலே, ப்ராபகமும் ஸூரிஸமாநமாயிறே யிருப்பது என்றபடி.

அநந்தரம் ஶரணபத$_3$ார்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஶரணம்) என்று தொடங்கி. ஶரணம் — உபாயமாக என்றபடி. "உபாயே க்$_3$ருஹரக்ஷித்ரோ: ஶப்$_3$த$_3$: ஶரண மித்யயம் | வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தை$_2$க வாசக: ||" என்கிறபடியே ஶரணஶப்$_3$த$_3$ம் ரக்ஷிதாவுக்கும் க்$_3$ருஹத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் வாசகமேயாகிலும், இவ் விடத்தில் உபாயத்துக்கே வாசகமாகையாலும், உபாய க்ருத்யம் இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரகரணமாகையாலும், 'இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்டநிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக' என்று இப்பத$_3$த்துக்கு அர்த்த$_2$ம் என்று திரு வுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அவித்$_3$யை) என்று தொடங்கி. இஷ்டாநிஷ்டங்கள் இவ்வதி$_4$காரிக்கு எவை என்பதனை அருளிச்செய்கிறார் (அவித்$_3$யை முதலாக) என்று

நடுவுள்ள அநிஷ்டங்களையும் போக்கி a பிணிவளராக்கை நீங்குகை முதலாக b நின்றேயாட்செய்கை முடிவாக நடுவுள்ள இஷ்டங்களையும் தரும் உபாயமாக.

தொடங்கி. அநிஷ்டமாவது:— "நீர் நுமது என்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து" என்றும், "அநாத்மந்யாத்ம பு3த்3தி4ர்யா" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநாத்மந்யாத்ம பு3த்3தி4ரூபமாயும் அஸ்வே ஸ்வப்ரதிபத்திரூபமாயுமிருக்கிற அவித்3யையும், அவித்3யா கார்யமான ராக3த்3வேஷங்களும், கரணத்ரயத்தாலும் கூடுபூரித்துவைக்கும் தத்கார்யங்களான புண்யபாபரூபகர்மங்களும், கர்மத்3வயத்தினுடைய ப2லபோ4கா3ர்த்த2மாகப் பரிக்3ரஹிக்கும் தே3வதிர்யகா3தி3யான நாநாவித4ஶரீரங்களும், அஶ்ஶரீரங்களைப் பரிக்3ரஹித்து அநுப4விக்கும் ஆத்4யாத்மிகாதி3 து3:க்க2பரம்பரைகளும் தொடக்கமானவை. இஷ்டமாகிறது:— புண்யபாபகர்ம விதூ4நநப்ரகாரமும், ஹார்த்த3மார்க்க3விஶேஷப்ரகாஶமும், ஹ்ருத3யகு3ஹாநிர்க3மநமும், அர்ச்சிர்வாஸரோத்தராயண ஶுக்லபக்ஷாத்3யாதிவாஹிக ஸத்காரமும், ஸலிலத3ஹந பவநாத்3யாவரணஸப்தகதிலங்க4நமும், த்ரிகு3ணாதிக்ரமணமும், விரஜாக்2ய அப்ராக்ருத நதீ3விஶேஷாவகா3ஹநமும், ஸூக்ஷ்ம ஶரீரவிமோசநமும், அமாநவகரஸ்பர்ஶமும், அபஹதபாப்மத்வாதி3கு3ணக3ண ததா3ஶ்ரய ஸ்வரூபப்ரகாஶமும், பஞ்சோபநிஷந்மயமான தி3வ்யவிக்3ரஹபரிக்3ரஹமும், ஐரம்மதீ3ய தி3வ்யஸர:ப்ராப்தியும், தி3வ்யாப்ஸரஸ்ஸங்க4 ஸத்காரமும், ப்3ரஹ்மாலங்காராலங்கரணமும், ப்3ரஹ்ம க3ந்த4ரஸதேஜ: ப்ரவேஶமும், தி3வ்யகோ3புரப்ராப்தியும், ஸூரிஸங்க4ஸத்காரமும், ராஜமார்க்க3க3மநமும், ப்3ரஹ்ம வேஶ்மப்ரவேஶமும், தி3வ்யமண்ட3ப ப்ராப்தியும், தி3வ்ய பர்யங்கநிரீக்ஷணமும், ஸபத்நீக ஸர்வேஶ்வரத3ர்ஶநமும், ஆநந்த3மயபரமாத்மஸமீப ஸ்தி2தியும், பாத3பீட2பர்யங்

---

a பெரிய திருமொழி 9-8-3 b திருவாய் 8-3-8

‘சரணௌ ஶரணம்’ என்று—a ‘மருந்தும் பொருளும் அமுதமும் தானே’ என்கிறபடியே அம்ருதமே ஔஷத$_4$மாமாப்

கோத்ஸங்க$_2$ாரோஹணமும், ஆலோக ஆலாப ஆலிங்க$_3$நாத்$_3$யநுப$_4$வமும். ஸ்வரூபகு$_3$ணவிக்$_3$ரஹாத்$_3$யநுப$_4$வ ஜநித ப்ரீதிப்ரகர்ஷமும். நாநாவித$_4$விக்$_3$ரஹபரிக்$_3$ரஹ பூர்வக ஸர்வதே$_3$ஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோ$_2$சித ஸர்வப்ரகார கைங்கர்யகரணமும்.

கீழ் நிர்தே$_3$ஶித்த வஸ்துவை உபாயமாகச் சொன்ன தன் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (சரணௌ ஶரணம்) என்று தொடங்கி. இத்தால் ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகம் என்கிறது. இங்கு உபாயத்வமாவது ப$_2$ல கரணத்வரூபம் என்றபடி. ரக்ஷகத்வமிறே ப$_2$லப்ரத$_3$த்வம். உபாயத்வ ப$_2$லப்ரத$_3$த்வங்களை "சரணமாகும் தனதாள் அடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்" என்று நம்மாழ்வாரும். "அகிஞ்சந: அநந்யக$_3$தி:" என்று ஆளவந்தாரும் பிரிய அருளிச்செய்தார்களிறே. "ஸுது$_3$ஷ்கரேண ஶோசேத்$_3$ய: யேந யேந இஷ்டஹேதுநா | ஸ ஸ தஸ்யாஹமேவேதி சரம ஶ்லோக ஸங்க்$_3$ரஹ: ||" [தாத்-சங் 18-66] என்று தே$_3$ஶிகனும் ப$_4$க$_3$வானுக்குப் ப$_2$லகரணத்வத்தை அருளிச்செய்தாரிறே. பராதி$_4$கரணத்தில் உபாயத்வத்தையும், ப$_2$லாதி$_4$கரணத்தில் ப$_2$லப்ரத$_3$த்வரூபரக்ஷகத்வத்தையும் ஸ்ரீ வேத$_3$வ்யாஸரும் பிரித்து அருளிச்செய்தாரிறே. ரக்ஷணகர்த்தாவுக்குப் ப$_2$ல கரணத்வம் கொள்ளில் கர்த்ருத்வ கரணத்வங்களுக்கு ஏகத்ர ஸமாவேஶம் என்ற விரோத$_4$ம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும் என்ன வேண்டா. சேதநாசேதநவிஶிஷ்டன் உபாதா$_3$நமென்றும் ஜ்ஞாநவிஶிஷ்டன் நிமித்தபூ$_4$தன் என்றும் ஏகாஶ்ரயத்திலே உபாதா$_3$நத்வ நிமித்தத்வங்களை அவச்சே$_2$த$_3$கபே$_4$த$_3$த்தாலே கொண்டாப்போலே. ரக்ஷகனுக்கே தி$_3$வ்யவிக்$_3$ரஹவிஶிஷ்டத்வவேஷேண உபாயத்வம் அவிருத்$_3$த$_4$மிறே. அதேபோல

---

a மூன்திருவ 4

போலே a அங்கண்மாஞாலத்தமுதமாய், அம்ருதத்துக்கு ஊற்றுவாயான அடியிணையை அம்ருதஸஞ்ஜீவிநியாகக் கல்லும் கரிக்கொள்ளியும் பெண்ணும் ஆணுமாம்படி விரோதி₄யைப் போக்குமென்கிறது.

---

*ஏகத்ர ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வங்கள் கூடுமிறே. ப்ரஸாத₃ விஶிஷ்டன் உபாயம் என்றும், ப்ரீதிவிஶிஷ்டன் உபேயம் என்றும் விஶேஷணபே₄த₃ம் கிடக்கச்செய்தே விஶிஷ்டைக்யத்தாலே எம்பெருமானே உபாயோபேயபூ₄தன் என்கிற தாகையாலே எல்லாம் கூடுமிறே. க்ஷீரம் பத்₂யமுமாய் போ₄க்₃யமுமாயிருக்கிறுப்போலே "நிர்வாணம் பே₄ஷஜம்" "அம்ருதம் ஸாத₄நம் ஸாத்₄யம்" "மருந்தும் பொருளும் அமுதமும் தானே" இத்யாதி₃களிற் சொல்லுகிறபடியே ப்ராப்யப்ராபகங்கள் ஏகமாயிறேயிருப்பது என்றபடி. கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிறே. ஸமஸ்தபத₃மான பூர்வபத₃த்திற்சொன்ன லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டத்வமும், கல்யாண கு₃ணயோக₃மும், தி₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹோபேதத்வமும் ஆகிற மூன்றும், "ஶ்ரியா ஸார்த்த₄ம் ஆஸ்தே" "ஸர்வாந் காமாந் அஶ்நுதே" "ஸதா₃ பஶ்யந்தி" என்று இவனுக்கு அநுப₄வ விஷயமாகச் சொல்லப்படுகிறவையாகையாலே ப்ராப்யமிறே என்கை. இவன் * செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறுனித்தனை. அகிஞ்சநனாய் அநந்யக₃தியாய் இருக்கிற இவன் தன் § செயல்மாட்சியாலே, போ₄க்₃யமான பாலை மருந்தாக்குவாரைப்போலே ப்ராப்யமானதுதன்னையே ப்ராபகமாக்குகிறுனித்தனை என்கை.*

(கல்லும்) இத்யாதி₃—கரிக்கொள்ளியாகக் கிடந்தவன் பரீக்ஷித்து. கல்லாகக் கிடந்தவள் அஹல்யை என்ற விப₄ாக₃ம் கண்டு கொள்வது. அஹல்யையின் ஶிலாத்வம் விலக்ஷண த்வாதி₄கரண ப₄ாஷ்யத்தில் ஸ்ரீப₄ாஷ்யகாரராலே உக்தமிறே.

---

a இர-திருவ 84 * செயலறுதி—செயலற்ற நிலை.
§ செயல்மாட்சி—செயல் மாண்ட நிலை.

இத்தால் a 'பொற்றாமரை' b 'அடித்தாமரை' c 'தாமரையன்ன பொன்னாரடி' என்கிறபடியே ப்ராப்யமே ஸாத₄நமென்று உபாயாந்தரங்களில் வ்யாவ்ருத்தியைத் தெரிவிக்கிறது.

"ப்ரபத்₃யே" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்

'ப்ரபத்₃யே' என்று—அணையையுடைத்து ஆன ஆற்றுக்கால்போலே உபாயமான d மதுரவாற்றுக்கால் பே₄ாக₃த்தை விளைக்கைக்கு உறுப்பான சேதனனுடைய விலக்காமையைத் தெரிவிக்கிறது.

"சரணௌ ஶரணம்" என்று ப்ராப்யவஸ்துதன்னையே ப்ராபகமாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ராப்யம் வேறும், தான் வேறுமாயிருக்கும் உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் இது என்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால்) என்று தொடங்கி.

அநந்தரம் க்ரியாபத₃த்துக்கு அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்₃யே) என்று தொடங்கி. ஸேதுப₄ங்க₃ஸ்ரோத: ப்ரஸ்ருதி ந்யாயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அணை) என்று தொடங்கி. "ப₂லத்துக்கு வேண்டுவது ஆத்மஜ்ஞாநமும் அப்ரதிஷேத₄முமே" என்கிற ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணஸூத்ரத்தை அடியொற்றி அருளிச்செய்கிறார் (விலக்காமை) என்று. இங்கே "பருப்பதத்துக்கயல்பொறித்த பாண்டியர் குலபதி போல் திருப்பொலிந்த சேவடி என் சென்னியின்மேல் பொறித்தாய்" (பெரியாழ் 5-4-7) என்ற பாசுரத்தையும் அதன் வ்யாக்₂யாந விஶேஷத்தையும் அநுஸந்தி₄ப்பது.

ப்ரபத்திதான், உபாயஶரீரத்தில் அந்வயியாதே உபாய ஸ்வீகாராத்மகமாகையாலே உபேயஶரீரத்திலும் அந்வயியாதே அதி₄காரிக்கு விஶேஷணமாய், மஹாவிஶ்வாஸாத்மகமான ப்ரதிபத்தி விஶேஷமிறே. இது ஸ்வரூபவிரோத₄

---

a திருப்பாவை 29 b மூன்திருவ 96 c பெரியதிரு 7-3-5 d திருமாலை 36

இவன் நெஞ்சாலே துணிந்தாலிறே உபாயந்தான் கார்யம் செய்வது. வ்யஸநங்கள் வருதல், பேறு தாழ்த்தல், ஈஶ்வரன் ஶோதி₄த்தல் செய்தாலும், துணிந்த சிந்தை குலையாமல் a 'சரணல்லாமல் சரணில்லை' என்றிருக்கிலிறே பேறுள்ளது.

து₃ஷ்கரத்வாதி₃தோ₃ஷ ரஹிதமானதேயாயினும், வஸ்துத: உபாயத்வம் தனக்கின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே ஆபாத ப்ரதீதியிலே உபாயப்ரதிபத்த்யர்ஹமாயிருக்கும். ஸித்₃தோ₄பாய வரணரூபமாய் நிவ்ருத்தி ஸாத்₄யரூபமாய், அதி₄காரி விஶேஷணமாய் ஸ்வரூபாநதிரேகியாயிருக்கிற இந்த ப்ரபத்தி — ஸித்₃த₄ஸாத்₄யோபாய வ்யாவ்ருத்தவேஷையாயிருக்குமாகையால் இதற்கு உபாயத்வம் அஸம்ப₄ாவிதம் என்றபடி. சரமபத₃த்தில் சொல்லுகிற ப₂லத்துக்கு, ப்ரத₂மபத₃த்திற் சொல்லுகிற ஆத்மஜ்ஞாநமும் மத்₄யம பத₃த்திற் சொல்லுகிற அப்ரதிஷேத₄மும் இறே வேண்டுவது என்றதாய்த்து.

இத்தால், "விலக்காமையே வேண்டுவதென்னில் அது அநுபபந்நம். ஸுஷுப்த்யாத்₃யவஸ்தை₂களிலே எல்லார்க்கும் மோக்ஷம் கொடுக்கப் ப்ரஸங்கி₃க்கும்" என்கிற ஶங்கைக்குப் பரிஹாரம் கூறப்பட்டதாம். அதி₄காரமாக அபேக்ஷிதமான ஆத்மஜ்ஞாநம் ஸுஷுப்த்யாதி₃களில் இல்லாமையால் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க₃மில்லை என்றபடி.

உபாயத்தில் துணிவை அருளிச்செய்கிறார் (இவன் நெஞ்சு) என்று தொடங்கி. "தெளிவுற்று வீவின்றி நின்றவர்க்கு இன்பக்கதி செய்யும் தெளிவுற்ற கண்ணன்" என்றருளிச்செய்தாரிறே ஆழ்வார். "ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் அவனே" என்று அத்₄யவஸித்து, பின்னை நாட்டார் செயல்கள் கண்டாதல், யுக்த்யாப₄ாஸங்கள் கண்டாதல் பிற்காலியாதே நிற்கை என்றபடி.

---

a பெருமாள்திரு 5-1

a மனமதொன்றித்துணிவிஞல் வாழ்' என்கிறபடியே இந் நினைவு நெஞ்சாலேயமையுமேயாகிலும் b 'உன்தன் சரணமே சரணமென்றிருந்தேன்' c 'திருவடியே துணையல்லால் துணையிலேன் சொல்லுகின்றேன்' d 'அடியிணை பணிவன்' என்று மூன்றும் நடவாநின்றதிறே. உபாயஸ்வரூபம் புருஷகார குணவிக்ரஹங்களோடே கூடிப் பூர்ணமாகிறுப்போலே e சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினுலும் ஸ்வீகார முண்டாஞல் அதிகாரி(ர)பூர்த்தியுண்டாகக் கடவது.

ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநமும், ப்ராப்யருசியும், உபாயாந்தர நிவ்ருத்தியும் பிறந்தாரடைய f உலகமளந்த பொன்னடிக்கு ஆளாகையாலே பற்றும் அதிகாரியைக் காட்டிற்றில்லை.

இதுதன்னுடைய காயிகத்வாதிகளை அருளிச்செய்கிருர் (மனமது) என்று தொடங்கி. இந்த ஸ்வீகாரம் த்ரிவிதகரணத்தாலும் உண்டாஞல் அதிகாரி(ர)பூர்த்தியென்கிறது. இப்ரபதநம் கரணத்ரயத்தாலும் உண்டாகவுமாம்; ஏககரணத்தாலே உண்டாகவுமாம். பலஸித்திக்குக் குறையில்லை. அதிகாரபூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் வேணும். பலஸித்திக்கு ஏககரணமே அமையும். உபாயபூர்த்திக்கு ஶ்ரிய:பதித்வமும், வாத்ஸல்யாதிகுணயோகமும், திவ்ய மங்கள விக்ரஹமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கிறுப்போலே, அதிகாரபூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும் என்றபடி.

இதில் "ஈத்ருஶனை நான் அத்யவஸிக்கிறேன்" என்று ஜாதி குண வ்ருத்தாதிகளாலே ஒருவனை விஶேஷியாமையாலே, இப்ரபத்யநுஷ்டாநம் ஸர்வாதிகாரம் என்று தோற்றுகிறது. இதுதன்னை அருளிச்செய்கிருர் (ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநமும்) என்று தொடங்கி. இப்பதத்திலே

---

a திருமாலை 21 b பெரியதிரு 1-6-9 c பெரியதிரு 7-4-6 d திருவெழுகூற்றிருக்கை e திருவாய் 6-5-11 f பெரியதிரு 5-8-9

பற்றுகிறேன் என்கிற லட்டு (லட்)— a 'வாளுள் சென்னாள் எந்நாள் அந்நாள்' என்று ஶரீராவஸாநத்தளவும் உபாயாந்தரங்கள் கலசாமைக்கும் b நாள்கடலைக் கழிக்கைக்கும் c 'சோம்பரையுகத்தி' என்கிற உகப்புக்கும் d நிரந்தரம் நினைக்கையாகிற பேற்றுக்குமாக e நாடொறும் ஏக சிந்தையனாய்ச் செல்லுமிடத்தை வெளியிடுகிறது.

"அத்₄யவஸிக்கிறேன்" என்று அத்₄யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாந விஶேஷத்துக்கு ஆஶ்ரயமான அதி₄காரிஸ்வரூபமும் அநுஸந்தே₄யம். அதாவது திருமந்த்ரத்தில் பத₃த்ரயத்திலும் சொன்ன ஆகாரத்ரயமும் அநுஸந்தே₄யம் என்றபடி.

'ஸக்ருதே₃வ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த₂: க்ருதோऽயம் தாரயேந்நரம்" "ஸக்ருதே₃வ ப்ரபந்நாய" இத்யாதி₃களிற் சொல்லுகிறபடியே ப்ரபத்தி ஸக்ருத்கரணீயையாயிருக்க, வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காக என்ன அருளிச் செய்கிறார் (பற்றுகிறேன் என்கிற லட்டு) என்று தொடங்கி. அதாவது "லோகவிக்ராந்த சரணௌ ஶரணம் தேऽவ்ரஜம் விபோ₄" "நின்னடியிணை அடைந்தேன்" "அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன்" என்கிறபடியே சொல்லாதே, "ப்ரபத்₃யே" என்று வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகிறது, ப்ரக்ருதியோடேயிருக்கிற இவன் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி உபாயாபாயங்களில் ஏதேனும் ஒன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை ஸத்வம் தலையெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து பயப்பட்ட காலத்திலே "ப்ராயஶ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநஶ் ஶரணம் வ்ரஜேத்" என்கிறபடியே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரம் இல்லாமையாலும், அதுதான் ஸக்ருத்க்ருதமான பின்பு புந: கரணம் ஆகாமையாலும், பூர்வப்ரபத₃நத்தை அநுஸந்தி₄க்கைக்காகக் கொழுந்து படக்கிடக்கிறது என்கை. உபாயாந்தரங்களில் நெஞ்சு செல்லாமைக்கும் காலக்ஷேபத்

---

a திருவாய் 5-8-3 b திருவாய் 1-6-7 c திருமாலை 38 d திருச்சந்த101
e திருவாய் 5-10-11

துக்கும் இனிமையாலே விடவொண்ணுமையாலும் நடக்கும். பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணுமென்று நினைக்கில் உபாயம் நழுவும். அதாவது பேற்றுக்கு உறுப்பாகப் பலகாலும் அநுஸந்தி$_4$க்க வேணுமென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணில், ஸஹா யாந்தர ஸம்ஸர்க$_3$ாஸஹமான ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயம் சணற்கயிறு கண்ட ப்$_3$ரஹ்மாஸ்த்ரம் போலே தன்னைக் கொண்டு நழுவும் என்கை. இங்கே "சரணுகதி மற்ருேர் சாதநத்தைப்பற்றில் அரணுகாது, அஞ்சனை தன் சேயை—முரணழியக்கட்டியது வேருேர் கயிறு கொண்டார்ப்பதன் முன் விட்ட படை போல விடும்" என்ற ஞானஸாரப்பாசுரமும். "ராக்ஷஸா நாம் அவிஸ்ரம்ப$_4$ாத் ஆஞ்ஜநேயஸ்ய ப$_3$ந்த$_4$நே| யதா$_2$ விக$_3$லிதா ஸத்$_3$ய: த்வமோக$_4$ா஽ப்யஸ்த்ர ப$_3$ந்த$_4$நா || ததா$_2$ பும்ஸாமவிஸ்ரம்ப$_4$ாத் ப்ரபத்தி: ப்ரச்யுதா ப$_4$வேத் ||" என்ற ஸநத்குமார ஸம்ஹிதா வசநமும் அநுஸந்தே$_4$யம். "ப்ராய: ப்ரபத$_3$நே பும்ஸாம் பௌந:புந்யம் நிவாரயந்| ஹஸ்த: ஸ்ரீரங்க$_3$ப$_4$ர்த்துர்மாம் அவ்யாத$_3$ப$_4$யமுத்$_3$ரித: ||" என்று ந்யாஸ திலகத்திலே தே$_3$ஶிகனும் அருளிச்செய்தாரிறே. நமஸ்காரமும் காயிகப்ரபத்தியிறே. "த்$_3$வயமர்த்தா$_2$நுஸந் தா$_4$நேந ஸஹ ஸதை$_3$வம் வக்தா யாவச்சா$_2$ரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே$_3$ ஸுக$_2$மாஸ்வ" என்று ஶரண்யன்தானே அருளிச்செய்கையாலும். ஶ்ரிய:பதித்வாதி$_3$விஶிஷ்டவிஷய மாகையாலே "ஸுஸுக$_2$ம் கர்த்தும் அவ்யயம்" என்று ஸாத$_4$நத$_3$ஶையிலும் இனியதாயிருக்கையாலும் "அவனே உபாயம்" என்கிற நினைவு மாருதே செல்லக்கடவதென்றதா யிற்று. ஆனல் "நிதி$_3$த்$_4$யாஸிதவ்ய:" என்று அஸக்ருதா$_3$வ் ருத்தி ரூபமான உபாஸநாத்மகஜ்ஞாநத்திற்காட்டில் இதுக்கு வாசியேதென்னில்: அங்கு அநுஶாந்த$_4$ாந விச்சே$_2$த$_3$த்தில் ப$_2$ல விச்சே$_2$த$_3$ம் பிறக்கையாலே விதி$_4$யாயிருக்கும். இங்கு அப்படி வருவதொரு ஸங்கடமில்லாமையாலும், ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயஸாரஸ்யத்தாலும் ராக$_3$ப்ராப்தமாயிருக்கும். பண ப$_3$ந்த$_4$த்$_3$யூதத்துக்கும் லீலாத்$_3$யூதத்துக்கும் உள்ள வாசி, ப$_4$க்தி ப்ரபத்திகளுக்குண்டிறே. "மந்திரத்தை மந்திரத்தால்

மறவாதென்றும் வாழுதியேல் வாழலாம்'' என்றாரிறே திருமங்கையாழ்வார். இப்போது மறதியாவது — புந: ஈஶ்வரனை உபாயமாக அநுஸந்தி₄ப்பதொரு அநுஸந்த₄ாநம். ஆகையால் பூர்வார்த்த₄த்திலே இழியாதே அநுப₄விக்கப் பார் என்கிறார். அடியிலே ஈஶ்வரன் கையிலே நம் கார்யத்தை ஸமர்ப்பித்துவிட்டோமாகில், இனி ஸ்வோஜ் ஜீவநத்தைச் சிந்திக்கையாவது பிறர் கார்யத்திலிழிகையிறே. ஸ்வரக்ஷணத்தோடு ஜக₃த்₃வ்யாபாரத்தோடு வாசியில்லையிறே ப்ராப்தியில்லாமைக்கு. ஆகையால் ப₂ல ஸித்₃தி₄க்கு ஸக்ருத்கரணமமையும். காலக்ஷேபாதி₃களுக்கு அஸக்ருத்கரணம் அபேக்ஷிதமாய் இருக்கும் என்றகாய்த்து. அன்றிக்கே, ''யாவச்சரீரபாதம் அநுஷ்டி₂யாநின்றாலும் பெறுகிற ப₂லத்தின் கனத்தைப்பார்த்தால் 'ஸக்ருத்' என்கைக்கும் போராதபடிகாண் இருப்பது'' என்று எம்பார் அருளிச்செய்வர். அங்ஙனன்றியிலே, ஸஹஸா ஶப்₃த₃த்துக்கு ஸக்ருத₃ர்தே₃ஶமாய், ''ஸக்ருதே₃வ ப்ரபந்நாய'' என்கிறது. ''ஸஹஸைவ ப்ரபந்நாய'' என்கிற படி என்று ஆழ்வான் பணிக்கும். அதாகிறது – ஸம்ஸாரத்தில் ப₄யாதிஶயத்தாலும் ப₄க₃வத்₃ விஷயத்தில் ருச்யதிஶயத்தாலும் ''ஆஜகா₃ம முஹூர்த்தேந'' என்று சொல்லுகிற படியே ஸத்வரனாய்க்கொண்டு ஆஶ்ரயிக்கை. ஆகவித்தால் இழிகிறவன் நேரே அகிஞ்சநாதி₄காரியாகையாலும், எதிரி நேரே ஸர்வஸமாஶ்ரயணீய விஷயமாகையாலும் ப₂லாவ்யபி₄சாரியான உபாயாத்₄யவஸாயத்தை ஸ்வாநுஷ்டா₂நமாக்கிற்றாய் நின்றது.

ஆக, பூர்வார்த்த₄த்தாலே — அத்₄யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாந விஶேஷத்தையும் அதுக்கு உபேயாத்₄யவஸாயத்திற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியையும், அந்த உபாயத்துக்கு ஸாத்₄யோபாய வ்யாவ்ருத்தியையும், அந்த ஸித்₃தே₄ாபாயத்தில் இழிகைக்கு விரோதி₄யான பூர்வாபராத₄ ப₄யத்துக்கு

உத்தரவாக்யார்த்தம்

a "திருமாலைக் கைதொழுவர்" b "அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும் திருமாலை" என்கிறபடியே புருஷகாரம் முன்னாகப்

நிவர்த்தகமான புருஷகார விசேஷத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று. ஆக பூர்வவாக்யத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி உத்தர வாக்யத்துக்கு அர்த்தமும் அருளிச் செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார் (திருமாலை) என்று தொடங்கி. உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது என்றபடி. ப்ராப்யாந்தரத்துக்கன்று என்கை. பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதநம் பலசதுஷ்டய ஸாதாரணமாகையாலே கீழ்ப்பண்ணின ப்ராபகவரணம் ப்ராப்யாந்தரத்துக்கன்று என்னுமிடம் சொல்லுகை, இப்போது ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜநமென்றபடி. உபாயாந்தரங்களை விட்டுச் சரமோபாயத்தைப் பற்றினாப்போலே உபேயாந்தரமான ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டு எல்லையான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது. அதாவது, உபாயவரணம் பண்ணுகிறவளவில் அநந்யஶரணத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கநுகுணமாக கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டுச் சரமமான ஸித்தோபாயத்தைப்பற்றினாப்போலே, உபேயப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறவளவிலும் அநந்யபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கநுகுணமாக உபேயாந்தரமான ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களை விட்டுச் சரமமான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது என்கை. உபேயதயா வரணமும் உபாயதயா வரணமுமிறே இரண்டுக்கும் க்ருத்யம். உபேயத்வேந வரித்தபோது உபாயாபேக்ஷையுண்டு. உபாயத்வேந வரித்தபோது உபேயாபேக்ஷையுண்டு. ஆகையால் உபயமும் அபேக்ஷிதமாகக்கடவது. உபேயத்வவரணமாவது—ஈஶ்வரன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தையே

a முதல்-திருவ 52 b திருவாய் 1-5-7

பற்றி ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டகலாதே. அவற்றை யொழிந்து a ஒண்டொடியாள் திருமகளும் அவனுமான சேர்த்தியிலே அடிமையே பேறென்று கீழ்ச்சொன்ன உபாய ப$_4$லத்தைக் காட்டுகிறது பிற்கூறு.

உபேயமாக அத்$_4$யவஸிக்கை. உபாயத்வவரணமாவது அவன் திருவடிகளை உபாயமாக அத்$_4$யவஸிக்கை. அத்$_4$யவஸாய த்$_3$வயமும் இவ்வதி$_4$காரிக்கு அபேக்ஷிதம். அநந்யஸாத$_4$நத்வ ஸித்$_3$தி$_4$க்கு உபாயாத்$_4$யவஸாயம் வேணும். அநந்யபோ$_4$க$_3$த்வஸித்$_3$தி$_4$க்கு உபேயாத்$_4$யவஸாயம் வேணும். உபாய விஶேஷாத்$_4$யவஸாயம் ப்ரயோஜநாந்தரபரனுக்கும் உண்டாகையாலே தத்$_3$வ்யாவ்ருத்திஸித்$_3$தி$_4$க்கு உபேயாத்$_4$யவஸாயம் வேணும். ஸாத$_4$கனுக்கும் உபேயாத்$_4$யவஸாயம் உண்டாகையாலே தத்$_3$வ்யாவ்ருத்திஸித்$_3$தி$_4$க்கு உபாயாத்$_4$யவஸாயம் வேணும். "அந்தரிக்ஷக$_3$த: ஸ்ரீமாந்' "ஸது நாக$_3$வர: ஸ்ரீமாந்" என்கிறபடியே உபாயோபேயாத்$_4$யவஸாயங்களாகிற மஹைத$_3$ஶ்வர்யம் இவ்வதி$_4$காரிக்கு அபேக்ஷிதம். அத்தைப்பற்றவிறே "முமுக்ஷுர்வைஶரணமஹம் ப்ரபத்$_3$யே" என்று ஶ்ருதமாயிற்றதும் என்றபடி. இது தன்னை அருளிச்செய்கிறார் (அவற்றை ஒழிந்து) என்று. (ஒண்டொடியாள்) இத்யாதி$_3$—ஐங்கருவிகண்டவின்பம் தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம் ஒழிந்தேன்—ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிர் கண்டு" என்றருளிச்செய்தாரிறே ஆழ்வார். ஐங்கருவி கண்டவின்பம்-அசித்தத்வாநுப$_4$வமான ஐஶ்வர்யாநுப$_4$வம். சிற்றின்பம்-அணுவான சித்தத்வத்தைப்பற்றி வருகிற போ$_4$க$_3$மான கைவல்யம். பூர்வக$_2$ண்ட$_3$த்திலர்த்த$_2$ம் ப$_2$லாந்தரங்களுக்கும் ப$_2$லப்ரத$_3$மாகையாலே. "இவன் நம்மை உபாயமாகப்பற்றி ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டுபோகிறானாகாதே" என்று ஈஶ்வரஹ்ருத$_1$யம் கடல் கலங்கினாப்போலே கலங்கும். உத்தரக$_2$ண்ட$_3$த்தாலே "உன்னையே உபாயமாகப் பற்றி

---

a திருவாய் 4-9-10

உத்தரவாக்ய ப்ரத$_2$மபத$_3$ார்த்த$_2$ம்

'ஸ்ரீமதே' — பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருக்கிறவனுக்கு. a 'நீ திருமாலே' என்னும்படி "மாம், அஹம்" என்கிறவிடத்தில் ஸ்ரீ ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தை வெளியிடுகிறது.

ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு போவான் ஒருவனல்லன்" என்று, ஈஶ்வரன் "மாஶுச:" என்று சேதநன் கண்ணநீரைத்துடைத்தாப்போலே, சேதநனும் ஈஶ்வரனை "மாஶுச:" என்கிறான் என்றதாயிற்று. இப்படித் தோற்றின ஶரணாக$_3$தி "தாவத$_3$ார்த்தி: தத$_2$ா வாஞ்ச$_2$ா தாவந் மோஹ: தத$_2$ா ஸுக$_2$ம்" இத்யாதி$_3$களிற்படியே ஸகல ப$_2$ல ஸாத$_4$நமாகையாலும், "தத$_3$ந்ய: கோ மஹோதா$_3$ர:" என்கிறபடியே பரமோதா$_3$ரனை ஶரண்யன் அர்த்தி$_2$தார்த்த$_2$ பரிதா$_3$நதீ$_3$க்ஷிதனாய் "கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்" என்னும்படி நிற்கையாலும், இங்கு என்ன ப$_2$லத்துக்காக ப்ரபத்தி பண்ணுகிறதென்கிற அபேக்ஷையிலே, மஹோதா$_3$ரனை ஶரண்யனுக்கும், ஸர்வோத்க்ருஷ்ட விஷயமான இவ்வஶீகரண விஶேஷத்துக்கும், ஶேஷைகரஸனை தன் ஸ்வரூபத்துக்கும் அநுரூபமான ப$_2$ல விஶேஷத்தை உத்தரக$_2$ண்ட$_3$ம் "தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே" என்கிறபடியே ஸமஸ்த விரோதி$_4$ நிவ்ருத்தி பர்யந்தமாக ப்ரார்த்தி$_2$க்கிறது. இத்தாலே அநந்யப்ரயோஜநத்வமும் ஸித்$_3$தி$_4$க்கிறது என்னவுமாம்.

இனி இவ்வாக்யத்துக்கு ப்ரதிபத$_3$ம் அர்த்த$_2$மருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரத$_2$மபத$_3$த்துக்கர்த்த$_2$மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமதே) என்று தொடங்கி. இங்கும் ஸ்ரீஶப்$_3$த$_3$த்துக்குப் பூர்வவாக்யத்தில் சொன்ன வ்யுத்பத்தித்$_3$வயமும், அதில் அர்த்த$_2$மும், மதுப$_3$ர்த்த$_2$மான நித்ய யோக$_3$மும் அநுஸந்தே$_4$யம். இரண்டிடத்திலும் நித்ய

முன்னில் ஸ்ரீமச்ச₂ப்₃த₃ம் சேர்க்கைக்குறுப்பான சேர்த்தியைச் சொல்லிற்று. கட்டிலும் தொட்டிலும் விடாத தாயைப்போலே அகாரதத்₃விவரணங்களில் உண்டான லக்ஷ்மீஸம்ப₃ந்த₄த்தை விஶத₃மாக்குகிற இந்த ஸ்ரீமச்ச₂ப்₃த₃ம் அடிமையை வளர்க்கைக்குக் கூடியிருக்கும்படியைக் காட்டுகிறது.

தி₃வ்யாத்ம ஸ்வருபத்தை விடாதே a திருவில்லாத் தேவரில் தான் b நின்ற பக்கத்துக்குப் பெருமையையுண்

யோக₃ம் ஓத்திருக்கச்செய்தே அவ்வவ த₃ஶாநுகு₃ணமான இவளிருக்கும் இருப்பை அருளிச்செய்கிறார் (முன்னில்) என்று தொடங்கி. அவன் உபாயமாமிடத்தில் தான் புருஷகாரமாயிருக்கும், அவன் ப்ராப்யனுமிடத்தில் தான் ப்ராப்யையுமாய்க் கைங்கர்யவர்த்₃த₄கையுமாயிருக்கும். அதாவது—அவன் சேதநர்க்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளுக்கு உபாயமாமிடத்தில் ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்க₃த்தை ஸஹியாமையாலே தான் உபாயபா₄வத்தில் அந்வயமின்றிக்கே, ஸாபராத₄சேதநருடைய அபராத₄ங்களைப் பார்த்து அவன் சீறுமளவில். அத்தை ஸஹித்து அங்கீ₃கரிக்கும்படியாகப் பண்ணும் புருஷகாரமாயிருக்கும். அவன் சேதநர்க்குக் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄கயாப்ராப்யனுமிடத்தில், அவனோபாதி கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄யாய்க்கொண்டு தான் ப்ராப்யையுமாய், இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப்படுத்தி உகப்பிக்கையாலே, கைங்கர்ய வர்த்₃த₄கையுமாயிருக்கும் என்கை, ஶேஷித்வப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄ ஒரு மிது₂நமானவோபாதி, கைங்கர்யப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄யும் ஒரு மிது₂நமாயிறே இருப்பது என்றபடி. மிது₂நஶேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால் மிது₂ந கைங்கர்யமிறே ஸ்வரூபப்ராப்தம்.

பிராட்டியின் ஆகாரத்ரயத்தை விஶத₃மாக அருளிச் செய்கிறார் (தி₃வ்யாத்ம ஸ்வருபத்தை) என்று தொடங்கி.

---

a நான்-திருவ 53 b நான்-திருவ 62

டாக்கி ஸ்வாமிநியாய் a 'தன்னுகத் திருமங்கை' என்னும்படி மார்பைப்பற்றி ஸத்தைபெற்று b 'திருமார்பில் மன்னத்தான் வைத்துகந்தான் மலரடியேயடை' என்று மார்பைப் பார்த்துக் காலைக்கட்டலாம்படி புருஷகாரமாய் c 'திருமாமகளிரும் தாம் மலிந்திருந்து' என்னும்படி படுக்கையிலே ஒக்கவிருந்து d பிரியாவடிமையைக்கொண்டு ப்ராப்யையாய் மூன்றுகாரத் தோடுகூடின ஜ்ஞாநத₃ஶையில் தன்னைப்போலே அநந்யார்ஹராக்கி வரணத₃ஶையில் தன்னைப்போலே அநந்ய ஸாத₄நராக்கி ப்ராப்யாவஸ்தை₂யில் தன்னைப்போலே அநந்ய போ₄க₃ராக்குகையாலே e 'சார்வு நமக்கு' என்னும்படியாயிற்று இவளிருப்பது. f 'சயமேயடிமை தலைநின்றார்' g 'திருமாற்கரவு' h 'மலிந்து திருவிருந்த மார்பன்' என்னும்படி செய்கிற வடிமை அல்லாதார்க்கும் ஸித்₃தி₄த்து வர்த்தி₄த்து ரஸிப்பது— i 'கோலத்திருமாமகளோடு' என்கிற சேர்த்தியிலே ஆசைப் பட்டாலிறே. j காதல்செய்து k பொன்னிறங்கொண்டெழா நிற்கத் தனித்தனியே விரும்புகையாலேயிறே தங்கையும் தமையனும் l 'கொண்டுபோந்து கெட்டான்' m 'கதறியவளோடி'

அடிமைதான் ஸித்₃தி₄ப்பதும். வளர்வதும். ரஸிப்பதும் அச்சேர்த்தியிலேயிறே. இத்தையருளிச்செய்கிறார் (சயமே) என்று தொடங்கி. திவ்யத₃ம்பதிகளில் ஏகதே₃ஶமாத்ரத்தைப் பற்றுவார்க்கு ஏற்படும் அநர்த்த₂த்தை ஸத்₃ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (தனித்தனியே) என்று தொடங்கி. (தங்கை) ஶூர்ப்பணகை₂. (தமையன்) இராவணன் என்றபடி. இவ்விஶிஷ்டத்திலே ஒன்றைப்பிரித்து ப்ராப்யமாக நினைக்குமன்றும். ப₂லாப₄ாவமாத்ரமன்றிக்கே ஸ்வநாஶத்தையும் ப₂லிப்பிக்குமாகையாலே. "தன்னை நயந்தாளை" என்று விஶேஷணவ்யதிரேகேண விஶேஷ்யமாத்ரத்தை ப்ராப்ய

a நாச்சியார்திரு 8-4 b பெரிய-திரு 6-9-6 c திருவாய் 6-5-8 d திருவாய் 5-8-7 e மூன்-திருவ 100 f திருவாய் 8-10-2 g முதல் திருவ 53 h மூன்-திருவ 57 i திருவாய் 6-9-3 j பெரிய-திரு 2-2-2 k பெரியதிருமடல் 145 l பெரிய-திரு 10-2-3 m பெரியதிரு 3-9-4

என்னும்படி தலைசிதறி முகமும் கெட்டது. a 'அவன் தம்பியே சொன்னேன்' என்னும்படி சேர்த்தியிலே நினைவாயிறே b செல்வவிபீடணன் c நீடரசுபெற்று d அல்லல் தீர்ந்தே னென்னும்படி வாழ்ந்தது.

நாராயண ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்

'நாராயண' பத₃ம் அடிமை கொள்ளுகிறவனுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. e எழில்மலர் மாதரும் தானு மான சேர்த்தியிலே இன்பத்தை விளைக்கிறப்போலே f 'வீவி லின்பம் மிக வெல்லை நிகழ்ந்த' என்கிறபடியே ஸ்வரூபகு₃ண விக்₃ரஹ விபூ₄திகளோடே கூடி ஆனந்த₃த்தை விளைத்து அடிமையிலே மூட்டுமவனுடைய பூர்த்தியைக் காட்டுகிறது.

மாக நினைத்த ஶுஶ்ரூஷணைக்கு முக்₂யாங்க₃ஹாநி பிறந்ததும். "பொல்லாவரக்கன்" என்னும்படி விஶேஷண மாத்ரத்தை ப்ராப்யமாக நினைத்த ராவணனுக்கு அங்க₃ ஹாநியளவிற்போகாமல் அங்கி₃யான தே₃ஹத்தை நஶிப்பித்ததும். "அநந்யா ராக₄வேணாஹம்" "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா" என்கிற உடலையும் உயிரையும் பிரித்தவனைத் தாம் உடலையும் உயிரையும் பிரித்து விட்டார். இருவரையும்பற்றி வாழ்ச்சியுற்றானிறே ஸ்ரீவிபீ₄ஷணாழ்வான். அதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார் (அவன் தம்பி) என்று தொடங்கி. ஆக அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே மிது₂நமே உத்₃தே₃ஶ்யம் என்றதாயிற்று. மாதாபிதாக்களிருவரும் சேரவிருக்க ஶுஶ்ரூஷிக்கும் புத்ரனைப்போலே, இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்யக்கடவன் என்றதாயிற்று.

இனி இரண்டாம் பத₃த்துக்கு அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (நாராயணபத₃ம்) என்று தொடங்கி. அடிமைதான் அநு

---

a பெரிய-திரு 10-2-4 b பெரியதிரு 6-8-5 c பெரியாழ்திரு 3-9-10
d பெரியதிரு 4-3-6 e திருவாய் 7-10-1 f திருவாய் 4-5-3

a பிணங்கியமரர் b பேதங்கள் சொல்லும் குணங்களெல்லாம் அநுபா₄வ்யங்களேயாகிலும் வகுத்தவிஷயத்தில் இனிமைக்குத் தோற்று c ஏவிற்றுச் செய்யவேண்டுகையாலே d 'எழில் கொள் சோதி–e மலர்புரையும்' என்கிற ஸ்வாமித்வ பே₄ாக்₃யதை களிலே இதுக்கு நோக்கு.

ப₄வஜநிதப்ரீதி ஊற்றுக விளையுமதாகையாலும். அநுப₄வ ஜநித ப்ரீதிதான் அநுபா₄வ்ய விஷயாதீ₄நமாகையாலும், அந்தக் கைங்கர்யத்துக்கடியான ப்ரீதிக்கு நாற்றங்காலான ஸ்வஸ்வரூபகு₃ணவிபூ₄திபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது நாராயணபத₃ம். ஸர்வவித₄கைங்கர்யத்துக்கும் ப்ரயோஜகமான ப்ரீதிவிஶேஷத்தைப் பிறப்பிக்கும் ஸம்ப₃ந்த₄கு₃ண விபூ₄த்யாதி₃பரிபூர்ணநுப₄வ ஸித்₃தி₄க்காக இங்கு நாராயண பத₃ம் ப்ரயுக்தமாகிறது என்றபடி. இனி இப்பத₃த்துக்குத் தாத்பர்யம் இன்னதிலே என்று அருளிச்செய்கிறார் (பிணங்கி) என்று தொடங்கி. ஆஶ்ரயமான ஸ்வரூப விஶேஷத்துக்கு ஆகாரத்₃வயமுண்டாகிறாப்போலே, ஆஶ்ரயிக ளான கு₃ணவிஶேஷங்களுக்கும் ஆகாரத்₃வயம் உண்டா யிறேயிருப்பது. பூர்வவாக்யத்தில் நாராயணபத₃த்தில் உபாயவரணத்துக்கு உபயுக்ததயா அநுஸந்தே₄யங்களான கு₃ணவிஶேஷங்களும். இப்பத₃த்திலே ப்ராப்யதயா அநு ஸந்தே₄யங்கள். அநுபா₄வ்யத்வம் அவிஶிஷ்டமாகையாலே ஸகலகு₃ணங்களும் ப்ரதிபாதி₃தமாயிருந்ததேயாகிலும், சதுர்த்₂யந்தத்தில் சொல்லுகிற வ்ருத்தி விஶேஷத்துக்கு மிகவும் அந்தரங்க₃மாயிருப்பது ஸ்வாமித்வபே₄ாக்₃யத்வங் களிறே. கீழே ஸௌலப்₄யப்ரதிபாத₃நத்திலே நோக்கு. இங்கு ஸ்வாமித்வ பே₄ாக்₃யத்வ ப்ரதிபாத₃நத்திலே நோக்கு என்றபடி.

---

a திருவாய் 1-6-4 b திருவாய் 4-2-4 c பெரியாழ்திரு 4-2-6
d திருவாய் 3-3-1 e திருநெடு 5

விப4க்த்யர்த்த2ம்

'ஆய'—என்கிற சதுர்த்தி2 கைங்கர்யத்தில் இரப்பைக் காட்டுகிறது. a 'எய்தியும் மீள்வர்கள்' என்கிற பே4ாக3ம் போலன்றிக்கே b மீளாவடிமைப் பணியாய் c சிற்றின்பம்

இனி இப்பத3த்தில் விப4க்த்யம்ஶத்துக்கு அர்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆய) என்று தொடங்கி. (இரப்பைக் காட்டு கிறது) என்றது, ப்ரார்த்த2னை சதுர்த்2யர்த்த2ம் என்றபடி. ஆகையால் "ப4வேயம்" என்ற அத்4யாஹார ப்ரஸங்க3 மில்லையென்றதாயிற்று. "ஆத்மேஶ்வராயார்த்த2யே கர்த் தும் தா3ஸ்யம்" என்று ஸ்ரீபராஶரப4ட்டர் சதுர்த்தி2க்குக் கைங்கர்ய ப்ரார்த்த2நா ப்ரகாஶகத்வத்தை அருளிச்செய்தாரிறே. "ப4வாநி" என்றும், "அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்றும் ஸ்ரீ பா4ஷ்யகாரரும் ஆழ்வாரும் ப்ரார்த் தி2க்கையாலே இங்கும் ப்ரார்த்த2நாபர்யந்தமாக அர்த்த2 மென்னப்பட்டது. ப்ராப்யாந்தரங்களிற்காட்டில் மிது2ந கைங்கர்யத்துக்குள்ள வாசியை அருளிச்செய்கிறார் (எய்தி யும்) என்று தொடங்கி, முமுக்ஷுவுக்குப் ப2லம் சொல்லு கிறவிடத்தில், "தரதி ஶோகமாத்மவித்" என்று ஶோக நிவ்ருத்தியும், "தத்ஸுக்ருததுஷ்க்ருதே து4நுதே" என்று புண்யபாபரூபகர்மவிமோசநமும். "தத்3 விஷ்ணோ: பரமம் பத3ம்—ஸோऽத்4வந: பாரமாப்நோதி" என்று ஒரு தே3ஶ விஶேஷ ப்ராப்தியும், "ஸ்வேந ரூபேணாபி4நிஷ்பத்3யதே" என்று ஸ்வஸ்வரூபப்ராப்தியும், "பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்று பரமஸாம்யாபத்தியும். "ஆநந்த3மயமாத்மாநமுப ஸங்க்ராமதி" என்று ப4க3வத்ஸாமீப்யத்தையும், "ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்" என்று ப4க3வத்3கு3ணாநு ப4வத்தையும், "ஆநந்தீ3 ப4வதி" என்று ப4க3வத3நுப4வ ஜநிதமான பரமாநந்த3த்தையும். "யேந யேந தா4தா க3ச்

---

a திருவாய் 4-1-9 b திருவாய் 9-8-4 c திருவாய் 4-9-10

போலன்றிக்கே a அந்தமிலடிமையாய், வந்தேறியன்றிக்கே b 'தொல்லடிமை' என்னும்படி ஸஹஜமாய் c 'உகந்து பணி செய்து' என்னும்படி ப்ரீதியாலே வரக்கடவதாயிருக்கிற

ச$_{2}$தி தேந தேந ஸஹ க$_{3}$ச்ச$_{2}$தி'' என்று ப$_{4}$க$_{3}$வத$_{3}$நுவ்ருத்தி ரூபமான கைங்கர்யத்தையும் ப$_{2}$லமாகச் சொல்லிற்றிறே. தத்தத்$_{3}$ வாக்யவிஶேஷங்களில் சரமபுருஷார்த்த$_{2}$ நிஷ்கர்ஷம் பிறவாமையாலே, அந்தப் புருஷார்த்த$_{2}$ விஶேஷத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது இவ்வுத்தர வாக்யம் என்றபடி. ''த்வத் ஸாம்யமேவ ப$_{4}$ஜதாமபி$_{4}$வாஞ்ச$_{2}$ஸி த்வம் தத்ஸாத்க்ருதை: விப$_{4}$வரூப கு$_{3}$ணைஸ்த்வதீ$_{3}$யை:| முக்திம் ததோ ஹி பரமம் தவ ஸாம்யமாஹு: த்வத்$_{3}$ தா$_{3}$ஸ்யமேவ விது$_{3}$ஷாம் பரமம் மதம் தத்॥'' என்று ஆழ்வான் அருளிச்செய்தாரிறே. அபி$_{4}$மதலாப$_{4}$ம் விரோதி$_{4}$நிவ்ருத்தி பூர்வகமாகவன்றி உதி$_{3}$யாமையாலே இங்குப் பண்ணுகிற கைங்கர்யாபேக்ஷையாலே, விரோதி$_{4}$ நிவ்ருத்தியும் ப்ரார்த்தி$_{2}$க்கையாகக் கடவது. இரண்டும் அபேக்ஷிதமாகில், இரண்டையும் ப்ரார்த்தி$_{2}$யாதே, கைங்கர்யத்தையே ப்ரார்த்தி$_{3}$ப்பான் என்னென்னில்; கைங்கர்ய ப்ரார்த்த$_{2}$னையே பரம ப்ரயோஜநம். அதுக்கு ப்ரதிப$_{3}$ந்த$_{4}$கமாகையாலே விரோதி$_{4}$யினுடைய நிவ்ருத்தி அபேக்ஷிதமாகிறதத்தனை போக்கி, ஜராமரணமோக்ஷார்த்த$_{2}$மாக இழிந்த கேவலனைப்போலே ஸ்வயம் உத்$_{3}$தே$_{3}$ஶ்யமல்லாமையாலே வந்த அப்ராதா$_{4}$ந்யம் தோற்ற, அத்தை எடாதொழிகிறது. விரோதி$_{4}$ நிவ்ருத்தியை அவன் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்கும். இவன் கைங்கர்ய விரோதி$_{4}$தயா த்யாஜ்யமென்று நினைத்திருக்கும். ஸம்ஸார ப$_{4}$யமிறே அவனுக்குள்ளது. ப$_{4}$க$_{3}$வத் ப்ராவண்யமுள்ளது இவனுக்கேயிறே. சரமஶ்லோகத்தில் விரோதி$_{4}$நிவ்ருத்தியை ப்ராதா$_{4}$நமாகச் சொல்லிற்று—ஸ்வயமுத்$_{3}$தே$_{3}$ஶ்யமாயன்று. ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபா$_{4}$விக த$_{4}$ர்மமான கைங்கர்யம் ப்ரகாஶிக்கைக்கு நடுவில் இடைச்சுவர் போகவேண்டுவதென்னும்

---

a திருவாய் 2-6-5 b திருவாய் 9-2-3 c திருவாய் 10-8-10

அடிமையைக் கருத்தறிவார் a 'ஏவமற்றமரர் ஆட்செய்வார்' என்னும்படி சொற்பணி செய்யுமாப்போலே b முகப்பே கூவிப் பணி கொண்டருள வேணுமென்கிற இரப்போடே பெறவேணும்.

நினைவாலே. ஆகையாலே கைங்கர்ய ப்ரார்த்த₂னையைச் சொன்னவிது. விரோதி₄ நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்த₂னைக்கும் உப லக்ஷணம் என்றதாயிற்று. ஆக இச்சதுர்த்தி₂ "அகிஞ்சித் கரஸ்ய ஶேஷத்வாநுபபத்தி:" என்கிறபடியே. ஶேஷத்வ ப₂லமான ஶேஷவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. ஜ்ஞாநமில்லாதவன்று ஸ்வரூபம் "அஸந்நேவ" ஆமோபாதி யும், அநுஷ்டா₂நமில்லாதபோது அந்த ஜ்ஞாநமும் "அஸந் நேவ" ஆமோபாதியும், ஶேஷவ்ருத்தியில்லாதபோது ஶேஷத்வமும் அஸத்கல்பமாகக் கடவது. ஆகவிறே மகா ரத்துக்கு மேலில் சதுர்த்தி₂ விவரணமாயற்றது. உபாய ஸ்வீகாரத்துக்கு முன்னே உண்டே ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநம். ஆகையிறே திருமந்த்ரத்துக்குப் பின்பு த்₃வயமாக வேண் டிற்று. ஆகையாலே ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநம் முற்படக்கடவது. அநந்தரம் உபாயஸ்வீகாரமாகக் கடவது. அநந்தரம் கைங் கர்யரூபமான ப்ராப்யத்திலுடைய ப்ரார்த்த₂நமாகக் கடவது என்றதாயிற்று. "கிங்குர்ம: இதி கைங்கர்யம்" என்று. யாதொன்று எதிர்முகமலர்த்திக்குறுப்பு—அதிறே கைங்கர்ய மாவது. ஆகையிறே, கூடப்போன இளையபெருமாளோடு, படைவீட்டிலிருந்த ஸ்ரீ ப₄ரதாழ்வானோடு, "இங்கொழி" என்று சொற்படியேயிருந்த ஸ்ரீ கு₃ஹப்பெருமாளோடு வாசி யற ஸ்வரூபம் குலையாதிருந்தது. "எங்கள் திருத்தமப்பனார் இறைக்கத் திருநந்த₃வநத்துக்கு மடையிட்டடிமை செய்யவு மாம். திருமாலை கட்டி அடிமை செய்யவுமாம். தமிழ் மாலை செய்து அடிமை செய்யவுமாம், கட்டின மாலையைச் சூட்டித்தந்து அடிமை செய்யவுமாம். இதில் ப்ரகாரநியதி யில்லை. ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄ நியதியே உள்ளது." என்று ஆண்டாள் வார்த்தையாக ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

---

a திருவாய் 8-1-1 b திருவாய் 8-5-7

நமஸ் ஸப்3த3ார்த்த2ம்

'நம:' — என்று அடிமைக்குக் களையான அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கிறது. a நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே b அந்தமில் பேரின்பத்திலே இன்புற்றிருந்து c வேதவிமலர்

வார்த்தையையும். "மரவடிகளோபாதி திருவடிகளிலே கிடக்கவுமாம். மாலையோபாதி மயிர்முடியிலேறவுமாம். இளையபெருமாளோபாதி கூடப்போகவுமாம். ஸ்ரீப4ரதாழ்வாரோபாதி முடியை வைக்கவுமாம்" என்று நாயனாராச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்த வார்த்தையையும் நினைப்பது. இத்தாலே ஸ்வேச்ச2ாதீ4ந கைங்கர்யம் ஸ்வரூபமன்று என்கிறது. உபேயத்துக்கு ப்ரேமமும் தன்னைப் பேணாமையும் த்4ரியாமையும் வேணுமிறே என்றதாயிற்று.

அநந்தரம் சரமபத3ார்த்த2த்தை அருளிச்செய்கிறார் (நம:) என்று தொடங்கி. இத்தால் கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது என்கிறது என்கிறார் (அடிமை) இதி. அதாவது—நமஸ்ஸப்3த3ம் ஸாமாந்யேந அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கையாலே, திருமந்த்ரத்தில் மத்4யமபத3மான நமஸ்ஸப்3த3ம்போலே ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த2 விரோதி4கள் மூன்றையும் கழிக்கவற்றாயிருந்ததேயாகிலும், இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, கைங்கர்ய ப்ரார்த்த2நாநந்தரோக்தமாகையாலே, இந்தக் கைங்கர்யத்தில் விரோதி4யைக் கழிக்கிறதென்கை. கைங்கர்யத்துக்குக் களை எது என்ன அருளிச்செய்கிறார் (களையான அஹங்கார) என்று தொடங்கி. அதாவது, "போ4க்தாऽஹம் மம போ4கோ3ऽயம்" என்கிறபடியே இத்தைத் தன்னுடையரஸத்துக்குறுப்பாக நினைத்துப்பண்ணுகை, ப4க3வந்முக2விகாஸஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆத3ரணீயம் என்கிற ப்ரதிபத்தியொழிய, இதில் போ4க்த்ருத்வ ப்ரதிபத்தியும், மதீ3யத்வப்ரதிபத்தியும் நடக்குமாகில் அபுருஷார்த்த2மாயிறே இருப்பது என்றபடி.

---

a திருவாய் 2-8-4 b திருவாய் 10-9-11 c திருவாய் 2-9-8

விழுங்குகிற a அப்பொழுதைக்கப்பொழுதாராவமுதமான விஷயத்துக்குத் தான் நிலையாளாக உகக்கப் பண்ணுகிற அடிமை தனக்கு போ4க3ரூபமாக இருக்குமாகில் b 'கண்ணி

இந்த நமஸ் ஸப்3த3ம் ஹேயக3ந்த4ராஹித்யத்தைச் சொல்லுகிறது. அதில் போ4க3க்துக்கு ஹேயாந்வயமுண்டாவது—போ4க்3யவஸ்துவின் பக்கல் குறையாலேயாதல், போ4க்தாவின் பக்கல் குறையாலேயாதலிறே. அதில் இங்குச் சொன்ன போ4க்3யம் ஸர்வமங்க3ளாயகநபூ4தையான பிராட்டிக்கும் மாங்க3ள்யகரமாய். தான் "மங்க3ளாநாம் ச மங்க3ளம்" என்கிறபடியே ஸ்வரூப ரூபாதி3களாலே ஸர்வ மங்க3ளங்களுக்கும் அவ்வருகுபட்டிருக்கையாலே குறைவற்றிருந்தது. இனி போ4க்த்ருத்வதோ3ஷமேயுள்ளது. அத்தைக் கழிக்கிறது இப்பத3ம். அதாவது - அஹங்கார மமகாரங்கள். ஸ்வரூப யாதா2த்ம்ய ஜ்ஞாநஜநகமான திருமந்த்ரத்தில் அஹங்காரமமகாரங்கள் நிவ்ருத்தமாயிருக்க, இப்போது நிவர்த்யமாகிற அஹங்காரமமகாரங்கள் எவை யென்னில்; அநாத்மந்யாத்ம பு3த்3தி4யான அஹங்காரம் மகாரநிவர்த்யம். அஸ்வதந்த்ரே ஸ்வதந்த்ர பு3த்3தி4யான அஹங்காரம் சதுர்த்தீ2நிவர்த்யம். ஸாத4நாந்தராந்வயமாகிற அஹங்காரம் நம: பத3நிவர்த்யம். இங்கு நிவர்த்யமான அஹங்கராதி3கள் "நான் போ4க்தா என்னுடைய போ4க3ம்" என்றிருக்கை. இத்தைக் கழிக்கிறது இங்குத்தை நம: பத3ம் என்கை. இவனுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வத்திற்காட்டில் ஶேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்கள் அந்தரங்க3 நிரூபகமானாப் போலே, ஜ்ஞாத்ருத்வ ப3லாயாத போ4க்த்ருத்வத்திற் காட்டில் போ4க்3யத்வமிறே அந்தரங்க3மாயிருப்பது. "அஹமந்நம்" என்ற பிறகிறே அஹமந்நாத3: என்ற முக்தர் பாசுரம் இருப்பது. இவன் அவனுக்கு ஷட்3கு3ண ரஸாந்நமாம் அறுசுவையடிசிலிறே. எதிர்விழிகொடுக்கை யிறே இவனுடைய போ4க்3யத்வம். போ4க3த3ஶையில்

---

a திருவாய் 2-5-4 b திருவாய் 4-3-5

எனதுயிர்' என்னும்படி பே₄ாக₃த்துக்குப் பூமாலேயோபாதி இருக்கிற ஸ்வருபத்துக்குக் கொத்தையாகையாலே நானெனக்கு இனிதாகச் செய்கிறேன் என்கிற நினைவு கிடக்குமாகில் a ஆட்கொள்வானொத்து உயிருண்கிறவனுடைய ஊணிலே புழுவும் மயிரும் பட்டாப்போலே பே₄ாக₃விரோதி₄ யென்று இவற்றைக் கழிக்கிறது. b 'ஆவியல்லல் மாய்த்தது' c 'உன்தன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும்' என்று அத்தலையுகப்பே பேருனல் தனக்கென்றிருக்குமது கழிக்க வேணுமிறே.

ஜ்ஞாந த₃ஸையில் ஸமர்ப்பணம் போலே பே₄ாக₃த₃ஸையில் ஸேஷத்வமும் ஸ்வருபத்துக்குச் சேராது. d திருவருள்

அவனுக்கு எதிர் விழிகொடாதே அசித்துப்போலே கிடக்கைக்குறுப்பான கேவல பாரதந்த்ர்யமும் எதிர் விழி ஸாபேக்ஷனை ஈஸ்வரனுடைய பே₄ாக₃த்துக்கு மிடறுபிடியாம் என்றபடி. இத்தால் கேவல பாரதந்த்ர்யம் பே₄ாக₃ விரோதி₄ என்றதாயிற்று."படியாய்க்கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே" என்ருரின்றதிறே. அஹங்காரமமகாரங்களினுடைய த்யாஜ்யத்வே த்₃ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிருர் (பூமாலே....கொத்தை) (ஊணிலே புழுவும் மயிரும் பட்டாப் போலே) *என்று. பரார்த்த₂கைங்கர்யம் பரம புருஷார்த்த₂ம் என்பதனே "ஜிதம்தே புண்ட₃ரீகாக்ஷ...ஹ்ருஷீகேஸ" என்ற ஜிதந்தையிலும், "பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த₂... ஸ்வயம் து ருசிரே....க்ரியதாமிதி மாம் வத₃" என்ற இளையபெருமாள் திருவாக்கிலும், "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே" என்ற ஆழ்வார் திருவாக்கிலும், "ஆம் பரிசறிந்துகொண்டு ஐம்புலனகத்தடக்கி" என்ற தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவாக்கிலும் காணலாம்.*

"தனக்கேயாக"என்றத்தை விவரிக்கிருர் (பே₄ாக₃த₃ஸையில் ஸேஷத்வம்) *என்று தொடங்கி. இத்தால் அத்தலேக்கே*

---

a திருவாய் 9-6-7 b திருவாய் 4-3-3 c திருவாய் 10-3-9 d திருவாய் 9-6-5

செய்பவன்போலே a ஆட்கொள்வானொத்து b நீர்மையால் வஞ்சித்துப் புகுந்து முறைகெடப் பரிமாறப்புக்கால் தன்னை உணருகை படுக்கையில் முறைகேடிறே. கைங்கர்யத₃ஶை யில் தன் ஸ்வரூபத்திலும் அவன் ஸௌந்த₃ர்யத்திலும் கண் ணும் நெஞ்சும் போகாமல் அடக்கவேண்டும். இதிலருமையிறே c 'மற்றைநங்காமங்கள் மாற்று' என்று அவனையபேக்ஷிக்கிற தும். d 'அந்தி தொழும் சொல்லுப் பெற்றேன்' என்று களிக்கிறதும்.

ரஸமாம்படி விநியோக₃ப்படுகையிறே. அதாவது, தன் னோடே கலந்து பரிமாறும் த₃ஶையில் போ₄க்தாவான ஈஶ்வரன் "ஆட்கொள்வானொத்து என்னுயிருண்ட மாயன்" என்கிறபடியே அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து தன் வ்யாமோஹத்தாலே தாழநின்று பரிமாறி இத்தலையில் ஶேஷத்வத்தை அழிக்கும்போது 'நம் ஶேஷத்வத்தை நாம் நோக்கவேணும்' என்று நைச்யம் ப₄ாவித்து இருய்த்து அவன் போ₄க₃த்தை அழியாதொழிகையென்கை. இத்தால் கேவல ஶேஷத்வம் போ₄க₃விரோதி₄யென்றதாயிற்று. பார தந்த்ர்யத்தோடே கூடின ஶேஷத்வமே உத்₃தே₃ஶ்ய மென்றபடி. "தனக்குத் தான் தேடும் நன்மை தீமையோ பாதி விலக்காயிருக்கும்" "அழுக்கிட்ட சட்டை அணைக் கைக்கு விரோதி₄யாமாபோலே" "ஹாரோऽபி" "போ₄க₃ த₃ஶையில் ஈஶ்வரன் அழிக்கும்போது நோக்கவேணுமென்று அழியாதொழிகை" "ஈஶ்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும். அசித்து பிறர்க்கேயாயிருக்கும். ஆத்மா தனக்கும் பிறர்க் கும் பொதுவாயிருக்கும் என்று முற்பட்ட நினைவு. அங்ஙனன்றிக்கே அசித்தைப்போலே தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவேணும் என்கிறது நமஸ்ஸால்" என்று ஸ்ரீமல் லோகாசார்யன் அருளிச்செய்தாரிறே. இதன் அருமையை ஆண்டாள் ஆழ்வார் பாசுரம் கொண்டு நிரூபிக் கிறார் (இதின் அருமை) என்று தொடங்கி.

---

a திருவாய்9-6-7 b திருவாய்9-6-3 c திருப்பாவை29 d திருவாய்10-8-7

நிவர்த்யவிரோதி$_4$நிரூபணம்

'உகார நமஸ்ஸு'க்களிலே ஸ்வரூபவிரோத$_4$ம் கழிந்தது. 'பரித்யஜ்ய' 'ஏகம்' என்கிறவிதிலே உபாயவிரோதி$_4$ தடையுண்டது. 'அஹம்' 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்கிறவிதிலே ப்ராப்திக்கு இடைச்சுவர் தள்ளுண்டது. இந்த 'நமஸ்ஸு' ப்ராப்யத்தில் களையறுக்கிறது.

த்$_3$வய விவரணமான க$_3$த்$_3$யத்திலே நமஶ் ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$த்தை அநுஸந்தி$_4$த்தருளுகிறவளவில், "மநோவாக்காயை:" இத்யாதி$_3$ சூர்ணையாலே அக்ருத்ய கரணத்$_3$யகி$_2$ல கர்ம நிவ்ருத்தியையும், "அநாதி$_3$கால ப்ரவ்ருத்த" இத்யாதி$_3$ சூர்ணையாலே அவித்$_3$யாநிவ்ருத்தியையும், "மதீ$_3$யாநாதி$_3$" இத்யாதி$_3$ சூர்ணையாலே ப்ரக்ருதி ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ நிவ்ருத்தியையும் பா$_4$ஷ்யகாரர் ப்ரார்த்தி$_2$த்தருளிற்று. ஆனாலும் இதுக்கு ப்ரதா$_4$நார்த்த$_2$ம் கைங்கைர்யத்தில் ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தி என்பதனை பாரிஶேஷ்யந்யாயத்தாலே உபபாதி$_3$க்கிறார் மேல் (உகார) என்று தொடங்கி. ஸ்வரூப விரோதி$_4$யென்றும் ஸாத$_4$ந விரோதி$_4$யென்றும் ப்ராப்தி விரோதி$_4$யென்றும் ப்ராப்ய விரோதி$_4$யென்றும் சதுஷ்டயமாயிருக்கும் விரோதி$_4$. அதில் திருமந்த்ரம் ஸ்வரூபவிரோதி$_4$நிவ்ருத்தியை ப்ரதிபாதி$_3$க்கிறது. சரமஶ்லோகம் அர்த்$_2$த$_4$ த்$_3$வயத்தாலும் ஸாத$_4$நவிரோதி$_4$நிவ்ருத்தியையும் ப்ராப்தி விரோதி$_4$நிவ்ருத்தியையும் ப்ரதிபாதி$_3$க்கிறது. இது ப்ராப்ய விரோதி$_4$நிவ்ருத்தியை ப்ரதிபாதி$_3$க்கிறது என்றபடி. "ப்ரணவத்தில் ப$_4$க$_3$வத$_3$நந்யார்ஹஶேஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஜ்ஞாதாவாகச் சொன்னவநந்தரம் அஹம் மமதைகளை நிவர்த்திப்பித்தது திருமந்த்ரத்தில் நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ம். இதரோபாய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமான ப$_4$க$_3$வதே$_3$கோபாயத்வ ப்ரதிபத்தியை "ஸர்வத$_4$ர்மாந் பரித்யஜ்ய-மாம் வ்ரஜ" என்று விதி$_4$த்தவநந்தரம் அதில் அஹம்மமதைகளை நிவர்த்திப்பித்தது "ஏக" பத$_3$ம். ப$_4$க$_3$வத் கைங்கர்ய ப்ரார்த்த$_2$நா வாசகமான நாராயண

த்₃வய வாக்யார்த்த₂ நிக₃மநம்

ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சேர்த்தியழகையுடைத்தான திருவடிகளை உபாயமாக அத்₄யவஸிக்கிறேன். ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு ஸர்வவித₄ சேஷவ்ருத்தியிலும் அவனுக்குப் பேறும்படி செய்யப்பெறுவேனாகவேணும் என்று தலைக் கட்டுகிறது.

ப்ரமாணோபந்யாஸம்

a 'ஏழையேதலனும்' b 'அகலகில்லேனும்' முற்கூற்றி லர்த்த₂ம். c 'எனக்கேயாட்செய்' d 'சிற்றம் சிறுகாலே'என்கிற பாட்டு பிற்கூற்றுக்கர்த்த₂ம்.

த்₃வய ப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.
அருளிச் செயல் ரஹஸ்யம் முற்றிற்று.
அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பத₃த்துக்கு அநந்தரமான இந்நமஶப்₃த₃ம் இதில் அஹம் மமதைகளை நிவர்த்திப்பிக்கிறது. "ஆசார்யஸேவாப₂லம் இவ் வவத₄ாரண த்ரயத்திலும் அர்த்த₂ஜ்ஞாநம் பிறந்து உஜ்ஜீ விக்கை காணும்" என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது.

த்₃வய வாக்யார்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமந் நாராயண னுடைய) என்று தொடங்கி. வாக்யத்₃வயார்த்த₂ப்ரதி பாத₃கங்களான பாசுரங்களை இவ்வர்த்த₂த்துக்கு ப்ரமாண மாக உத₃ாஹரித்தருளுகிறார் (ஏழை) என்று தொடங்கி. "ந வேத₃ாந்தாத் ஶாஸ்த்ரம் ந மது₄மத₂நாத் தத்வமதி₄கம் ந தத்₃பு₄க்தாத் தீர்த்த₂ம் ந தத₃பி₄மதாத் ஸாத்விகபத₃ம் | ந ஸத்வாத₃ாரோக்₃யம் ந பு₃த₄ பு₄ஜநாத் பே₃ாத₄ஜநகம் ந முக்தே: ஸௌக்₂யம் ந த்₃வய வசநத: க்ஷேமகரணம் ||" என்றாரிறே ஸ்ரீமந் நிக₃மாந்த மஹாதே₃ஶிகன்.

---

a பெரியதிரு 5-8-1 b திருவாய்6-10-10 c திருவாய் 2-9-4 d திருப்பாவை 29

சாற்றுக்கவிகள்

திருத்தாழ்வரை தாதன் தேவன் தாள் வாழி
மருத்தார் கொடைப் பெற்றார் வாழி—கருத்தாபம்
தீர்த்த மணவாளன் வாழியரோ வாழியவன்
கோத்த தமிழ்மாறன் குறிப்பு.

மணவாளன் மாறன் மனமுரைத்தான் வாழி
மணவாளன் மன்னு குலம் வாழி—மணவாளன்
வாழ் முடும்பை வாழி வடவீதி தான் வாழி
தேன் மொழியான் சொல்வாழி தேர்ந்து.

தந்தருளவேணும் தவத்தோர் தவப்பயனாய்
வந்த முடும்பை மணவாளா—சிந்தையினால்
நீயுரைத்த மாறன் நினைவின் பொருளனைத்தென்
வாயுரைத்து வாழும் வகை.

பூர்வாசார்யர்கள் மற்றையிரண்டிலும் அர்த்த₂த்தையே மறைத்துக்கொண்டு போருவர்கள். இதில் ஶப்₃தார்த்த₂ங்களிரண்டையும் மறைத்துக்கொண்டு போருவார்கள். மந்த்ர ஶ்லோகங்களிரண்டிலும் ஶப்₃த₃த்தை வெளியிட்டு அர்த்த₂த்தை மறைத்துக்கொண்டு போருவர்கள். த்₃வயத்தில் இரண்டையும் மறைத்துக்கொண்டுபோருவர்கள். "மந்த்ராணாம் பரமோமந்த்ர: கு₃ஹ்யாநாம் கு₃ஹ்யமுத்தமம் | ரஹஸ்யாநாம் ரஹஸ்யம் ச ஸத்₃யஸ் ஸம்ஸாரதாரணம் || ஶரணாக₃தி மந்த்ரஸ்து ஸர்வஸம்பச்சு₂ப₄ாவஹ:" என்றதிறே. ஆக, த்₃வயவ்யாக்₂யாநமருளிச்செய்தாராயிற்று.

த்₃வயப்ரகரணம் நிறைவுற்றது.

ரஹஸ்யத்ரய ஸாரார்த்த₂ஸங்க்₃ரஹம்

இவ்வளவால் நிரூபிதமான ரஹஸ்யத்ரய ஸாரார்த்த₂ங்களின் ஸங்க்₃ரஹமிருக்கும்படி:— ரஹஸ்யங்கள் மூன்றும் நமக்கு ஜ்ஞாந அநுஷ்ட₂ாந ப₂லநித₃ாநங்களாய்க்கொண்டு த₄ாரக போஷக போ₄ாக்₃யங்கள். "வ்யக்தம் ஹி ப₄க₃வாந் தே₃வ: ஸாக்ஷாந் நாராயண: ஸ்வயம் | அஷ்டாக்ஷர ஸ்வரூபேண முகே₂ஷு பரிவர்த்ததே ||" என்கிறபடியே தே₃ஶிக ஜிஹ்வையிலே இருந்து ஶிஷ்ய ஹ்ருத₃யகு₃ஹாந்த₄காரத்

தைக் கழித்துப் பரஶேஷதைகரஸமான பரிஶுத்₃த₂ஸ்வ ரூபத்தை வெளியிட்டு ஸத்தாலாப₄த்தைப் பண்ணுகை யாலே திருமந்த்ரம் த₄ாரகம். சரமோபாயத்திலே ப்ர வர்த்திக்கும்படியான ஜ்ஞாநவிஶேஷாபசய ஹேதுவாகை யாலே ஶ்ரோதவ்யஶேஷமில்லாதபடி உபாயோபதே₃ஶ பர்யவஸாநமான சரமஶ்லோகம் போஷகம். ஸக்ருது₃ச் சாரணத்தாலே பரமபுருஷார்த்த₂ ஹேதுவாய்க்கொண்டு ஸதா₃நுஸந்த₄ாநத்தாலே க்ருதார்த்த₂ருக்குகையாலே த்₃வ யம் போ₄க்₃யம். இப்படியிறே ரஹஸ்யத்ரயவைப₄வ மிருப்பது. இவற்றின் ஸாரார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹமாவது:— விவேகம்தான் மூன்றுபடியாயிருக்கும். ஆத்மாநாத்ம விவேக மென்றும், உபாயாநுபாய விவேகமென்றும், புருஷார்த்தா₂ புருஷார்த்த₂ விவேகமென்றும். இந்த விவேகத்துக்கு ஸ்த₂ாநமாயிருப்பதும் மூன்றுபடியாயிருக்கும். தத்வமென் றும் விதா₄நமென்றும் அபி₄மதமென்றும். இதில் ஸ்வ ரூபப்ரதிபாத₃கமான திருமந்த்ரம் தத்வமாவது. ஹித விதா₄யகமாய் ஶரண்யாபி₄மதியாலே ப்ரவ்ருத்தமான சரம ஶ்லோகம் விதா₄நமாகிறது. புருஷார்த்த₂ ப்ரதிபாத₃கமான மந்த்ரரத்நம் அபி₄மதமாவது.

திருமந்த்ரார்த்த₂ஸங்க்₃ரஹம்

இதில் தத்வரூபமான திருமந்த்ரமும் பத₃ரூபத்தாலே மூன்றுபடியாயிருக்கும். இதில் ப்ரத₂மபத₃த்தாலே சேதந னுடைய ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது. மத்₄யமபத₃த்தாலே ஸ்தி₂தி சொல்லுகிறது. த்ருதீய பத₃த்தாலே வ்ருத்தி சொல்லுகிறது. இந்த ஸ்வரூப ஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்திகள் மூன்றும் எம்பெருமானிட்ட வழக்காயிருக்கும். ப்ரத₂ம பத₃த்தாலே இவனுடைய அநந்யார்ஹத்வம் சொல்லு கிறது. மத்₄யமபத₃த்தாலே அநந்யஶரணத்வம் சொல்லு கிறது. த்ருதீயபத₃த்தாலே அநந்யபோ₄க்₃யத்வம் சொல்லு கிறது. இவனுக்கு ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄யாயிருக்கிறவனுடைய ஶேஷித்வம் சொல்லுகிறது ப்ரத₂மபத₃த்தாலே. அவ

னுடைய ஶரண்யத்வம் சொல்லுகிறது மத்4யமபத3த்தாலே. அவனுடைய போ4க்3யத்வம் சொல்லுகிறது த்ருதீய பத3த்தாலே. ப்ரத2ம பத3த்திற் சொல்லுகிற ஜ்ஞாத்ருத்வமும் மத்4யம பத3த்திற் சொல்லுகிற கர்த்ருத்வமும் த்ருதீய பத3த்திற் சொல்லுகிற போ4க்த்ருத்வமும் எம்பெருமானிட்ட வழக்காயிருக்கும்.

திருமந்த்ரம் ஸாமாந்யேந ஸ்வரூபபரமாயிருக்கும். சிலர் வாக்யத்ரயமென்று நிர்வஹிப்பர்கள். சிலர் வாக்யைக வாக்யத்தாலே ஏகவாக்யமென்று நிர்வஹிப்பர்கள். சிலர் ஸ்வரூப புருஷார்த்த2பரமென்று நிர்வஹிப்பர்கள். சிலர் அர்த்த2 பஞ்சகபரம் என்று நிர்வஹிப்பர்கள். சிலர் ப்ரபத்தியையும் கூட்டி ஷட3ர்த்த2பரமென்று நிர்வஹிப்பர்கள். சிலர் ஆத்ம ஸமர்ப்பணபரமென்று நிர்வஹிப்பர்கள். "திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நானுற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை" என்று பத3த்ரயத்துக்கும் தாத்பர்யார்த்த2ம் ததீ3ய ஶேஷத்வமென்று அருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார். ப்ரத2மாசார்யரான நம்மாழ்வாரும் "பயிலும் சுடரொளி" "நெடுமாற்கடிமை"களிலே இவ்வர்த்த2த்தை அருளிச்செய்தாரிறே. ஆக, ப்ரத2மபத3ஸித்3த4மான ஶேஷிகளும் ததீ3யரேயாய், மத்4யமபத3ஸித்3த4மான ஶரண்யரும் ததீ3யரேயாய் த்ருதீயபத3ஸித்3த4மான ப்ராப்யரும் ததீ3யரேயான படியால் திருமந்த்ரத்துக்குத் தாத்பர்யமான அர்த்த2ம் ததீ3ய ஶேஷத்வமென்றறிகை.

ப்ரணவந்தான் அக்ஷரஸ்வபா4வத்தாலே மூன்றுபடியாயிருக்கும் — அகாரமென்றும் உகாரமென்றும் மகாரமென்றும். அதில் அகாரம் காரணத்வத்தையும் ரக்ஷகத்வத்தையும் ஶேஷித்வத்தையும் ஶ்ரிய:பதித்வத்தையும் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும். இதில் காரணத்வத்தாலும் ரக்ஷகத்வத்தாலும் உபாயபா4வத்தை வெளியிடுகிறது. ஶேஷித்வத்தாலும் ஶ்ரிய:பதித்வத்தாலும் உபேயபா4வத்தை வெளியிடுகிறது.

அகாரம் ப்ரக்ருதியென்றும் ப்ரத்யயம் என்றும் இரண்டாய். இதில் ப்ரக்ருதியான அகாரம் உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரத்யயமான சதுர்த்தி$_2$ உபேயத்தைச் சொல்லுகிறது என்றபடி. உகாரத்தாலே பிறர்க்குரியன் அன்று என்னுமிடம் சொல்லி, நமஸ்ஸாலே தனக்குரியன் அன்று என்னுமிடமும் சொல்லுகிறது. நாராயணபத$_3$த்தில் உண்டான ப$_3$ஹுவ்ரீஹிஸமாஸத்தாலும் தத்புருஷஸமாஸத்தாலும் அந்தர்யாமித்வமும் ஆதா$_4$ரத்வமும் சொல்லுகிறது. அந்தர்யாமித்வத்தாலே எம்பெருமானுடைய ஶரீரித்வம் சொல்லுகிறது. ஆதா$_4$ரத்வத்தாலே அதிஶயம் சொல்லுகிறது. ஆக இப்படி ப்ரணவத்தாலே தன் ஸ்வரூபம் ப$_4$க$_3$வத$_3$நந்யார்ஹஶேஷத்வம் என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி. ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவர்த்தகமான மத்$_4$யமபத$_3$த்தாலே அத்யந்த பாரதந்த்ர்யம் என்று உபபாதி$_3$த்து. த்ருதீய பத$_3$த்தாலே இதுவும் ஶரீரத்வநிப$_3$ந்த$_4$நம் என்று உபபாதி$_3$த்து. கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஶேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் என்கிறது.

"ப்ரத$_2$மபத$_3$த்தாலே பாணிக்$_3$ரஹணம் பண்ணுகிறது. மத்$_4$யமபத$_3$த்தாலே மணநீராட்டுகிறது. த்ருதீயபத$_3$த்தாலே சதுர்த்தி$_2$ படுக்கையாயிருக்கிறது" என்று பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் நிர்வஹிப்பர். திருமந்த்ரத்துக்குத் தாத்பர்யார்த்த$_2$ம் ஸகல வேத$_3$ ஶாஸ்த்ர ருசி பரிக்$_3$ருஹீதம். வாக்யார்த்த$_2$ம் ப்ராப்யஸ்வரூபநிரூபணம். ப்ரதா$_4$நார்த்த$_2$ம் ஆத்மஸ்வரூபநிரூபணம். அநுஸந்தா$_4$நார்த்த$_2$ம். ஸம்ப$_3$ந்தா$_4$நுஸந்தா$_4$நம்.

சரமஶ்லோகார்த்த$_2$ஸங்க்$_3$ரஹம்

சரமஶ்லோகம் மூன்றுபடியாயிருக்கும்—பரித்யாக$_3$மென்றும் ஸ்வீகாரமென்றும் ஶோகநிவ்ருத்தியென்றும். "ப்ராப்திஹேதுத்வ பு$_3$த்$_3$தி$_4$விட்டு ப்ரீதிஹேதுவென்று அநுஷ்டி$_2$ப்பார்" என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வர். "மாம்" என்கிற பத$_3$த்தாலே ஸாத்$_4$யோபாயங்களிற்காட்டில் ஸித்$_3$

தே₄ாபாயமான தன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லு கிறான். "பதர்க்கூட்டைவிட்டுப் பர்வதத்தை அண்டை கொள்ளுமாபோலே" என்றும் நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வர். "இந்த ஸித்₃தோ₄பாயத்தைவிட்டு ஸாத்₄யோபாயங்களில் அந்வயித்தானாகில் மரக்கலத்தைவிட்டுத் தெப்பத்தைப் பற்றுமோபாதி" என்று நிர்வஹிப்பர் ஸோமாசியாண்டான். அன்று "உன்முகம் காணில் முடிவேன்" என்கையாலே முகம் தோற்றாமல் நடத்தினேன். இன்று "உன்முகம் காணாவிடில் முடிவேன்" என்கையாலே முகம் தோற்றி நின்று நடத்தினேன் என்று தன் வ்யாபாராதி₃களைக் காட்டுகிறான். அதாகிறது—"என் கையில் மடல் உன் கையிலே வரும்படியாகவும், என் தலையில் முடி உன் தலையிலே வரும்படியாகவும்வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு. உன்கால் என் தலையிலே படும்படி தாழநின்றேன்" என்று தன் ஸௌலப்₄யத்தைக் காட்டுகிறான் "மாம்" என்று என்றபடி. அவதா₄ரண ரூபமான ஏகஶப்₃த₃த்தாலே ஸாத்₄யஸாத₄நங்களினுடைய ப்ருத₂க்₃ப₄ாவஜந்யமான த்₃வி த்வத்தையும், ஸ்வீகர்த்தாவினுடைய அந்வயத்தால் வருகிற த்₃வித்வத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கையாலே ஶரண்யனுடைய சுணையுடைமையைச் சொல்லுகிறது. "மாஶுச:" என்கிற பத₃த்தாலே "வ்ரஜ" என்கிற விதி₄யோபாதி. "மாஶுச:" என்கிற இதுவும் விதி₄யாகையாலே ஸ்வீகாரத்தோபாதி ஶோகநிவ்ருத்தியும் கர்த்தவ்யமென்கை. அதாவது உன்னைப் பார்த்து நிர்ப₄ரனாய். என்னைப் பார்த்து நிர்ப₄யனாய் இரு என்கை, முன்பு ஶோகித்திலையாகில் அதி₄கார ஸித்₃தி₄ யில்லை. பின்பு ஶோகித்தாயாகில் ப₂ல ஸித்₃தி₄யில்லை என்றபடி. ப₄ாஷ்யகாரர் ஆழ்வானுக்குச் சரமஶ்லோகத்தை உபதே₃ஶித்து, 'இருந்தபடியென்?' என்று கேட்டருள, "ஒரு ஜந்மத்தில் நின்று ஒரு ஜந்மத்திலே போந்தாப் போலேயிருந்தது" என்று பணித்தார். நஞ்ஜீயர் சரம ஶ்லோகார்த்த₂த்தைக்கேட்டு, "தலைச்சுமை போட்டாப் போலே இருந்தது" என்கிறார். திருமந்த்ரம் திருமுகப்

பாசுரமாயிருக்கும். சரமஶ்லோகம் வேட்டாயிருக்கும். த்₃வயம் படியெடுப்பாயிருக்கும். சரமஶ்லோகத்துக்குத் தாத்பர்யார்த்த₂ம் ஶரண்யருசி ப்ரிக்₃ரஹீதம். வாக்யார்த்த₃ம் ப்ராபகஸ்வரூபநிரூபணம். ப்ரத₄மநார்த்த₂ம் ஈஶ்வரஸ்வரூப நிரூபணம். அநுஸந்த₄நார்த்த₂ம் நிர்ப₄ரத்வாநுஸந்த₄நம்.

த்₃வயார்த்த₂ஸங்க்₃ரஹம்

த்₃வயம்—இருபத்தைந்து திருவக்ஷரமாய், வாக்யத்₃வயமாய், ஆறுபத₃மாய் பத்தர்த்த₂மாயிருக்கும். இதில் பூர்வ க₂ண்ட₂த்திலும் உத்தரக₂ண்ட₂த்திலும் மாமலர் மங்கையாகிற ஸ்ரீரத்நத்தோடே கூடுகையாலே இருதலைமாணிக்கமாயிருக்கும். அவன் தே₃வகீபுத்ர ரத்நமாயிருக்குமோபாதி இதுவும் மந்த்ர ரத்நமாயிருக்கும். இந்த மந்த்ரரத்நம் தான் ஸ்ரீமத்பராங்குஶமுநிகள், ஸ்ரீமந்நாத₂முநிகள், யாமுநமுநிகள், ராமாநுஜமுநிகள், ஸ்ரீவரவரமுநிகள் ஆகிறமுனிவர்களுடைய நெஞ்சாகிற செப்பிலே வைத்துச் சேமிக்கப்பட்டிருக்கும்.

இந்த த்₃வயம், அர்த்த₂ப்ராத₄ந்யத்தாலே மூன்று படியாயிருக்கும். விஶேஷண ப்ரத₄ாநமென்றும் விஶேஷ்ய ப்ரத₄ாநமென்றும் விஶிஷ்டப்ரத₄ாநமென்றும். ஆஶ்ரயண த₃ஶையில் விஶேஷணப்ரத₄ாநமாயிருக்கும். உபாயத₃ஶையில் விஶேஷ்யப்ரத₄ாநமாயிருக்கும். போ₄கத₃த₃ஶையில் விஶிஷ்ட ப்ரத₄ாநமாயிருக்கும். ப்ரத₂மபத₃த்தில் விஶேஷணப₃லத்தாலே ப்ராயஶ்சித்தவ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. ப்ரத₂மபத₃த்தாலே உபாயாந்தர வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. த்₃விதீயபத₃த்தாலே உபேய வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. க்ரியாபத₃த்தாலே அதி₄காரி வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. உத்தரவாக்யத்தில் ப்ரத₂மபத₃த்தாலே ப்ராப்யாந்தர வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. த்₃விதீயபத₃த்தாலே தே₃வதாந்தர வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. இதில் சதுர்த்தி₂யாலே ப்ரயோஜநாந்தர வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. த்ருதீய பத₃த்தாலே ஸ்வப₄ாவ வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லு

கிறது. ப்ரத2மபத3 விஶேஷணத்தில் ப்ரத2மாக்ஷரத்தாலே புருஷகாராத்3யப4வவாதி3களை நிரஸிக்கிறது. அநந்தர பத3த்தாலே நிர்கு3ணப்3ரஹ்மவாதி3களை நிரஸிக்கிறது. ப்ரத2ம பத3ாந்தமான த்3விவசந(ாந்தபத3)த்தாலே நிர்விக்3ரஹ வாதி3களை நிரஸிக்கிறது. அநந்தரபத3த்தாலே உபாயத்3வித்வ வாதி3களை நிரஸிக்கிறது. க்ரியாபத3த்தாலே அத்4யவஸாயா ப4ாவ வாதி3களை நிரஸிக்கிறது. மதுப்பாலே அநித்யயோக3 வாதி3களை நிரஸிக்கிறது. உத்தரவாக்யத்தில் ப்ரத2மபத3த்தாலே ஆத்ம ஸாம்யவாதி3களை நிரஸிக்கிறது. அநந்தர பத3த்தாலே ஈஶ்வர ஸாம்ய வாதி3களை நிரஸிக்கிறது. இதில் சதுர்த்தி2யாலே கிஞ்சித்கார புருஷார்த்த2 ப்ரதிப4ட வாதி3களை நிரஸிக்கிறது. அநந்தரபத3த்தாலே ஸ்வப்ர யோஜந வாதி3களை நிரஸிக்கிறது—என்று நிர்வஹிப்பர் நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளை.

க்ரியாபத3த்தாலே உபாய ப்ரார்த்த2னை. சதுர்த்தி2 யாலே உபேய ப்ரார்த்த2னை. இவையிரண்டும் அதி4காரி க்ருத்யம். த்3வயத்துக்குத் தாத்பர்யார்த்த2ம் ஆசார்யருசி பரிக்3ருஹீதம். வாக்யார்த்த2ம் ப்ரார்த்த2நா(ப்ராபக?) ஸ்வரூப நிரூபணம். ப்ரத4ாநார்த்த2ம் மிது2ந கைங் கர்யம். அநுஸந்த4ாநார்த்த2ம் ஸ்வதோ3ஷாநுஸந்த4ாநம். ஏவம்பூ4தமான த்3வயத்தில் நிஷ்டை2யாவது—ஸ்வாசார்ய புரஸ்ஸரமாகக் கோவலர் பொற்கொடியான பிராட்டியிருக்க ஶரணம்புக்குக் கொடிவழியாகச் சென்று ப்3ரஹ்மதருவை ஆஶ்ரயித்து இளைப்பாறியிருக்கை.

ஆசார்ய வைப4வம்.

இவ்வதி4காரிக்குக் கீழ்ச்சொன்ன அர்த்த2விஶேஷங்களுக் கெல்லாம் உபதே3ஷ்டா ஆசார்யனுகிறான். நேரே ஆசார்ய னென்பது ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை உபதே3ஶித்தவனை. ஸம்ஸார வர்த்த4கங்களுமாய், க்ஷுத்3ரங்களுமான ப4க3வந் மந்த்ரங்களை உபதே3ஶித்தவர் களுக்கு ஆசார்யத்வபூர்த்தியில்லை. ப4க3வந் மந்த்ரங்களை

க்ஷுத்3ரங்களென்கிறது ப2லத்3வாரா. ஸம்ஸார வர்த்3த4கங்களென்கிறதும் அத்தாலே. மற்ற ரஹஸ்யத்3வயமும் ப்ரத2ம ரஹஸ்யத்தோடே அநந்யமாயிருக்கையாலே ரஹஸ்ய த்ரயோபதே3ஷ்டா ஆசார்யன் என்று சொல்லிற்றாயிற்று. இவ்வர்த்த2த்தை இன்னார் சொல்லி இன்னார் கேட்கவேணுமென்கிற நியதியில்லை. பிதாவுக்குப் புத்ரன் உபதே3ஶம் பண்ணினான். அக3ஸ்த்யனுக்கு லோபாமுத்3ரை உபதே3ஶம் பண்ணினாள். கௌ3ரிக்கு ருத்3ரனுபதே3ஶித்தான். ஆசார்யபுத்ரனான ஶுக்ரனுக்கு ஜநகன் உபதே3ஶித்தான். பரமர்ஷிகளுக்கு த4ர்ம வ்யாத4ன் உபதே3ஶித்தான். ஆண்டாள் ப4ட்டர் பக்கலிலே ஶ்ரவணம் பண்ணியிருந்தாள். ஸ்ரீகு3ஹப்பெருமாள் ஸ்ரீப4ரதாழ்வானுக்கு ஸ்ரீராமவ்ருத்தாந்தம் சொன்னான். நாச்சியார் ஸ்ரீபாஞ்சசன்னியத்தைக்கேட்டாள். ஆகையாலே ப4க3வத்3வைப4வம் சொல்லுமவன் ஆசார்யன். கேட்குமவன் ஶிஷ்யன் என்றதாயிற்று. "தேவு மற்றறியேன்" என்றும் "விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவர்" என்றும் ஸ்ரீமது4ரகவிகளும் நாச்சியாரும் ஆசார்யப4ரந்யாஸம் பண்ணினார்களிறே. ஆகையிறே இவர்களை ஏகத்ர நிர்தே3ஶம் பண்ணியருளினார் உபதே3சரத்தினமாலையில் ஸ்ரீமத்3வரவரமுநிகள்.

ஸ்ரீமச்சா2ரீரகாத்4யாய சதுஷ்டயார்த்த2ங்களான காரணத்வஶேஷித்வ ப்ராபகத்வ ப்ராப்யத்வங்கள் ரஹஸ்யத்ரயமான ஶாஸ்த்ர ஸாரத்தாலே இங்ஙனே நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டதாயிற்று.

ரஹஸ்யத்ரய ஸாரார்த்த2ஸங்க்3ரஹம் நிறைவுபெற்றது.

ஸ்ரீமல்லோகாசார்ய ஸம்ப்ரதா₃ய நிஷ்கர்ஷமிருக்கும்படி:

ஶேஷத்வாதி₃களும் ஜ்ஞாத்ருத்வாதி₃களும் ஆத்ம த₄ர்மங்களாயிருக்கச் செய்தே, ஶேஷத்வாதி₃களை ப்ரதா₄ந மாக்கி ஜ்ஞாத்ருத்வாதி₃களை தத₃நுகு₃ணமாக யோஜிக்கைக்கு நியாமகமேது? மற்றைப்படிதான் ஆகாதோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார (அஹமர்த்த₂த்துக்கு) என்று தொடங்கி.

73. அஹமர்த்த₂த்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்த₃ங்கள் தடஸ்த்த₂ மென்னும்படி தா₃ஸ்யமிறே அந்தரங்க₃நிரூபகம். (ஸ்ரீவசந பூ₄ஷணம்)

அஹமர்த்த₂மாவது:— ப்ரத்யக்த்வேந அஹம் புத்₃தி₄ வ்யவஹாரார்ஹமான ஆத்மவஸ்து. ஜ்ஞாநாநந் த₃ங்களாவன—தத்₃க₃தமான ப்ரகாஶத்வாநுகூலத்வங்கள். "ஜ்ஞாநாநந்த₃மயஸ் த்வாத்மா" 'ஸ்வரூபமணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநாநந்தை₃கலக்ஷணம்" என்று இவற்றை யிட்டிறே வஸ்துவை நிரூபிப்பது. (தடஸ்த்த₂மென்னும்படி) என்றது. ப₃ஹிரங்க₃நிரூபகதயா புறவிதழென்னும்படி என்றபடி. (தா₃ஸ்ய)மாவது—ஶேஷத்வம். இது (அந்த ரங்க₃ நிரூபக)மாகையாவது—ப₄க₃வத் ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ர காரதயா ஶேஷமாய்க்கொண்டு தன் ஸத்தையாம்படியிருக் கும் வஸ்துவாகையாலே. ப்ரத₂மம் ஶேஷத்வத்தையிட்டு நிரூபித்துக்கொண்டே மற்றுள்ள ஆகாரங்களையிட்டு நிரூ பிக்கவேண்டும்படியிருக்கை. இத்தால் நிரூபகமாகையாவது— வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரத்திற்காட்டில் வ்யாவர்த்திப்பிக்கு மதாகையாலே தா₃ஸ்யம் ஈஶ்வர வ்யாவர்த்தகமாய், ஜ்ஞா நாநந்த₃ங்கள் அசித்₃வ்யாவர்த்தகங்களாயிருக்கும். இப்படி நிரூபக த்₃வயமும் வஸ்துவுக்கு அபேக்ஷிதமாயிருக்கச் செய்தே, ப₄க₃வத்ப்ரகாரதயா லப்₃த₄ஸத்தாகமான வஸ்து வுக்கு அசித்திற்காட்டில் உண்டான வாசியை அறிவிக்கிற மாத்ரமான ஜ்ஞாநாநந்த₃ங்கள் புறவிதழாம்படி ப்ரகாரத்வ ப்ரயுக்தமான ஶேஷத்வமே அந்தரங்க₃நிரூபகமாயிருக்கு

மென்றதாயிற்று. (இறே) என்று—இவ்வர்த்த₂த்தில் ப்ரமாண ப்ரஸித்₃தி₄. ப்ரத₂மம் ஶேஷத்வத்தையிட்டு வஸ்துவை நிரூபித்துக்கொண்டு, பின்னை ஜ்ஞாநாநந்த₃ லக்ஷணமுமாய் ஜ்ஞாநகு₃ணகமுமாய் அசித்₃வ்யாவ்ருத்தமுமாமாயிருக்கும் என்னுமிடத்தை த்ருதீயபத₃த்தாலே நிரூபிக்கிற ப்ரணவமும், ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ப்ரகாரம் என்னுமத்தை ப்ரதிபாதி₃க்கிற நாராயணபத₃மும் முதலானவை இதில் ப்ரமாணம். "த₃ாஸபூ₄தாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:। நாந்யதா₂ லக்ஷணம் தேஷாம் ப₃ந்தே₄ மோக்ஷே ததை₂வ ச ॥" இத்யாதி₃களும் உண்டிறே. "அடியேனுள்ளான்" என்றாரிறே ஆழ்வார். திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாத₃த்திலே ஆறுமாதம் ஆழ்வான் ஸேவித்து நின்று மஹாநிதி₄யாகப் பெற்ற அர்த்த₂மிறேயிது. இப்படி ஶேஷத்வம் அந்தரங்க₃நிரூபகமாகையாலே நிரூபித ஸ்வரூபவிஶேஷணங்களான ஜ்ஞாத்ருத்வாதி₃களையே தத₃நுகு₃ணமாக யோஜிக்கவேணுமென்று கருத்து.

அயமத்ர ஶங்காபி₄ப்ராய:—

"ஜ்ஞாத்ருத்வாதி₃கள் த₄ர்மிக்₃ராஹக மாந ஸித்₃த₄ங்களாகையாலே ஶேஷத்வாத்₃யபேக்ஷயா ப்ரப₃லங்கள்" என்று கொள்ளவேணும். உபக்ரமக₃த லுப்த சதுர்த்த்₂யுக்த மாகையாலே ஶேஷத்வம் ப்ரப₃லம் என்னில், தது₃பமர்தே₃ந மகாரத்தாலே உக்தங்களாகையாலே ஜ்ஞாத்ருத்வாதி₃கள் ப்ரப₃லம். அவற்றையும் உபமர்தி₃த்துக் கொண்டு நமஸ்ஸாலே பாரதந்த்ர்யம் உக்தமென்னில், அவற்றையும் உபமர்தி₃த்துக் கொண்டு வ்யக்த சதுர்த்த்₂யர்த்த₂ாந்வித்ருப்ரார்த்த₂னையாலே போ₄க்த்ருத்வம் லபி₄க்கையாலே அது ப்ரப₃லம். "ஜ்ஞாநாநந்த₃ மயஸ்த்வாத்மா ஶேஷோஹி பரமாத்மந:" என்று ஜ்ஞாத்ருத்வாதி₃கள் ப்ரத₂மோபாத்தமாகையாலே ப்ரப₃லம். ஆத்மஸ்வரூபம் ப₄க₃வத் ஸ்வரூபாதீ₄நமாகையாலே ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வம் ப்ரப₃லமென்னில், ஸ்வஸ்வரூபமும் ஸ்வாதீ₄நமாகையாலே ஸ்வஶேஷத்வமும்

துல்யம், ஜ்ஞாத்ருத்வாதி3கள் ஸுஷுப்தி ப்ரளயங்களிலின்றிக்கே யிருக்கையாலே அப்ரதா4நங்களென்னில். ப4க3வச்சே2ஷத்வமும் ஸம்ஸாரத3ஸையிலில்லாமையாலே அப்ராதா4ந்யம் துல்யம். ப2லோபதா4நம் காதா3சித்கமானாலும் ஸ்வரூபயோக்3யத்வம் நித்யமென்னில். அது ஜ்ஞாத்ருத்வ ஸத்தை நித்யமாகையாலே இதுக்கும் துல்யம். ப4க3வச் சே2ஷத்வம் ப்ரத்யக்த்வவத் அஹம் ப்ரத்யய கோ3சரமாகையாலே ஸ்வரூபநிரூபகத்வாத் ப்ரப3லம். வேதா3ந்த வ்யுத்பத்திமான்களுக்கு ப4க3வச் சே2ஷத்வம் அஹம் ப்ரத்யயத்தில் ஸ்பு2ரிக்கும் என்னில், அஹம் ப்ரத்யயம் த4ர்மிஸ்வரூபமானால், அதுக்கு ஸ்வக3த ப்ரத்யக்த்வாநுகூலத்வாதி3 நியதவிஷயகத்வத்தாலே நாநாபதா3ர்த்த2க4டித ப4க3வச் சே2ஷத்வ விஷயகத்வம் கூடாது. அப்படி அப்4யுபக3மமுமில்லை. த4ர்மிஸ்வரூபத்தில் ஶேஷத்வம் தோற்றும் போது, வேதா3ந்த வ்யுத்பத்தியும் அநபேக்ஷிதை. த4ர்மிஸ்வரூபம் நித்யமாகையாலே வ்யுத்பத்தியால் கிஞ்சித்காரமும் அநபேக்ஷிதம். உபாஸநாத்மகமான த4ர்மபூ4தஜ்ஞாநத்திலே "ஆத்மேதி தூபக3ச்ச2ந்தி" என்கிற ந்யாயத்தாலே ஶரீரத்வ ப்ரயுக்த ஶேஷத்வம் தோற்றும் என்னில், ஜ்ஞாநமும் ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாகையாலே ஶேஷத்வத்தோடு யுக3பதே3வ தோற்றுமாகையாலே துல்யம். ப4க3வத் ப்ரகாரதயைவ லப்3த4ஸத்தாகமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு நிரூபித ஸ்வரூப விஶேஷண ஜ்ஞாத்ருத்வாதி3கள் ப்ரகாரத்வத்தைப்பற்ற அப்ரதா4நமென்னில், ப்ரகாரதயைவ லப்3த4ஸத்தாகத்வம் ப்ரகாரத்வ வ்யாப்ய ஸத்தாகத்வ ரூபமானால், ஜ்ஞாநத்3ரவ்யம் ஆத்மாவிலே நித்யமாயிருக்கையாலே ஆத்மஸத்தாவ்யாபகத்வம் ஜ்ஞாநாதி3களுக்கும் துல்யம். ப்ரகாரதாதீ4நஸத்தாகத்வ ரூபமானால், ப4க3வத் ஸ்வரூபாதீ4நாத்ம ஸத்தைக்கு ஆத்ம த4ர்மபூ4த ப்ரகாரத்வாயத்தத்வம் கூடாது. ஆகையால், ஜ்ஞாத்ருத்வாயத்தகர்த்ருத்வ போ4க்த்ருத்வ ப3லாயாத ஸ்வஶேஷத்வாநுகு3ண்யேநவே ப4க3வச் சே2ஷத்வத்தை

யோஜிக்கை உசிதம். அதாவது—ஸ்வபோ₄கா₃ர்த்ச₂ம் ஸாத₄நாநுஷ்டா₂நமாய் ப₄க₃வது₃பாஸநமும். அநுப₄வ கைங்கர்யங்களும் ஸ்வபோ₄க்த்ருத்வார்த்த₂ மாயிருக்கை— என்று ஶங்காபி₄ப்ராயம் விவக்ஷிதம்.

அயமத்ர பரிஹாராபி₄ப்ராய:—

ப₄க₃வத்ஸ்வரூபாதி₄நையான ஸ்வஸத்தை ஸ்வதர்₄ம பூ₄த ப₄க₃வத் ப்ரகாரத்வாயத்தை என்கை அநுபபந்நம் என்ன ஒண்ணாது. ஆஶ்ரயாஶ்ரயிபா₄வஸம்ப₃ந்த₃ ஸம்யோ சு₃ர த்மகா பே₄த₄யதாரூப அப்ருத₂க்ஸித்₃த₄ தர்₄மதாலக்ஷண ப₄க₃வத் ப்ரகாரதை ஆஶ்ரய ஸம்ப₃ந்த₄ருபையாகையாலே, ஸ்வாஶ்ரயமாய். ப₄க₃வதா₃ஶ்ரிதமுமான சேதநஸ்வரூபத்தி னுடைய ஸத்தாநிர்வாஹகைகயென்கை அத்யந்தமுபபந்நம். இந்த ப₄க₃வத் ப்ரகாரதை சேதநஸ்வரூபமாகிற ஆஶ்ரிதத் துக்கு ப₄க₃வத்ஸ்வரூபமாகிற ஆஶ்ரயத்தினுடைய ஸம்ப₃ந்த₄ருபையாயிருக்கும். ஆஶ்ரயஸம்ப₃ந்த₄ம் ஆஶ்ரித ஸத்தாநிர்வாஹகம் என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம் என்றபடி. ஆகையிறே "ஸ்வஸம்ப₃ந்தி₄தயா ஹ்யஸ்யா: ஸத்தாவிஜ்ஞு ப்திதாதி₃ ச" என்கிறவிடத்துக்கு "ஸத்தாயா ஆஶ்ரய ஸம்ப₃ந்தா₄தீ₄நத்வாத் ஸ்வரூபலாபே₃ ஸதி ஸர்வம் தத₃தீ₄நமித்யர்த்த₂:" என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிருக்கிறது. ப்ரதியோகி₃தா விஶேஷத்தாலே சேதநஸ்வரூபவ்ருத்தியான ஆஶ்ரய ஸம்ப₃ந்த₄மாயிருக்கிற இந்த ப₄க₃வத் ப்ரகாரதை ஆஶ்ரய ஸம்ப₃ந்த₄ருபையாகையாலே சேதநஸ்வரூபத்துக்கு ஸத்தாநிர்வாஹகமாய், ஈஶ்வராவ்ருத்தியாகையாலே ஈஶ்வர வ்யாவர்த்தகமாயிருக்கும். ஜ்ஞாநாநந்த₃த்வங்கள், ஆஶ்ரய ஸம்ப₃ந்த₄ருப ப₄க₃வத்ப்ரகாரதா நிர்வாஹ்யமான ஸத்தையை யுடைத்தாயிருக்கிற சேதநஸ்வரூபாத்மக தர்₄ம் யதீ₄நஸத்தாகமாகையாலே, நிரூப்ய வஸ்துவினுடைய ஸத்தாநிர்வாஹகமன்றிக்கேயிருந்துகொண்டு, அசித்₃வ்ருத் தித்வாபா₄வத்தாலே அசித்₃வ்யாவர்த்தகமாத்ரமாயிருக்கும். ஆக, நிருபகாந்தரங்களினுடையவும் நிரூப்யத்தினுடைய

வும் ஸத்தா காரணமாயிருக்கை, இதுக்கு நிரூபகாந்தரங்களைப் பற்ற வாசி. ஸத்தானதுக்கே லக்ஷணாபேக்ஷயாகையாலே. லக்ஷணத்தையநுஸந்தி4க்குமிடத்தில் லக்ஷணாபேக்ஷாஜநக ஜ்ஞாநவிஷய ஸத்தாநிர்வாஹகத்வேந பு3த்3தி4ஸ்த2மாயிருக்கிற இந்த ப4க3வத் ப்ரகாரதையே ப4க3வத்வ்யாவர்த்தகத்வத்தாலே ப்ரத2மம் லக்ஷணத2ளமாக அநுஸந்தி4க்க உசிதை. அநந்தரம், தந்நிர்வாஹ்யஸத்தாகங்களான ஜ்ஞாநத்வாதி3கள் அசித்3வ்யாவர்த்தகங்களாக அநுஸந்தி4க்க உசிதங்களாகக் கடவன. "மநாகு3பகாரிதா ச ஸர்வஸ்யாஸ்தி தத்பரிகரத்வேந ஜ்ஞாயமாநத்வாத்" என்கிற படியே. இந்த ப4க3வத் ப்ரகாரதை. ததீ3யத்வேந ஜ்ஞாயமாநத்வரூபாதிஶயஹேதுதாப்ரயோஜகமாகையாலே. லீலாரஸஸம்பாத3கத்வௌதா3ர்ய ப்ரகாஶகத்வ கைங்கர்யரஸாத4யகத்வாதி3ரூப ஶேஷத்வாபேக்ஷயா. ஸர்வாத்மவ்யாபி ஸார்வகாலிக ஶேஷதாரூபையாயிருக்கும். ஆகையாலே ஶேஷத்வ ஸாமாந்யத்துக்கு அந்தரங்க3த்வமுண்டு என்னுமிவ்வளவே அபேக்ஷிதம். த4ர்மத்துக்கு த4ர்மி ஸத்தாநிர்வாஹகத்வாப4ாவம் ஆஶ்ரய ஸம்ப3ந்த4ாத்மகத்வாப4ாவ ப்ரயுக்தம். இத்தால், த4ர்மிக்3ராஹக மாந ஸித்3த4த்வரூப ப்ராப3ல்யம் ப்ரத்யுக்தம். த4ர்மிக்கும் நிர்வாஹகமாகையாலே ஶேஷத்வம் அத்யந்தம் ப்ரப3லமாயிறேயிருப்பது. கிஞ்ச, திருமந்த்ரத்திலே லுப்தசதுர்த்த்2யுக்தமாகையாலே. உபக்ரம ந்யாயத்தாலே ஜ்ஞாத்ருத்வாத்3யபேக்ஷயா ஶேஷத்வமே ப்ரப3லம். ப்ரத2மஶ்ருத நாராயணஶப்3தே3ாக்தமாகையாலே. அநந்தரஶ்ருத சதுர்த்தீ2லப்3த4 ப்ரார்த்த2நா ப2லாயாத பே4ாக்த்ருத்வாபேக்ஷயா. ஶரீரத்வ ப்ரயுக்த பாரதந்த்ர்யம் ப்ரப3லம். அந்தர்யாம்யதி4கரணாதி3களிலே ப்ரத2மாத்4யாயத்திலே பாரதந்த்ர்ய ஶேஷத்வங்களைச் சொல்லி. த்3விதீயாத்4யாயத்திலே "ஜ்ஞோऽத ஏவ" "கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்த2வத்வாத்" என்று ஜ்ஞாத்ருத்வாதி3களை ஶாரீரகத்தில் சொல்லிற்று. சேதநஸ்வரூபக3தமான ப4க3வச்சே2ஷத்வம் ஶேஷிமாத்ரப்ரதியோகி3

கத்வாத் ப்ரப3லம். ஸ்வஶேஷத்வம் ஶேஷத்வாஶ்ரய ப்ரதி
யோகி3கத்வாத் து3ர்ப3லம். த4ர்மிகளுக்கு ப்ராப3ல்யதௌ3ர்
ப3ல்ய விபா4க3ம். த4ர்மங்களுக்கு ப்ராப3ல்ய தௌ3ர்ப3ல்ய
நிப3ந்த4நம் என்னுமது முக்2யக்ரமந்யாயஸித்3த4ம். ஜநக
பும்ஸ்த்வ ஜந்யபும்ஸ்த்வாதி3ரூப பித்ருபுத்ராதி3பத3ப்ர
வ்ருத்தி நிமித்தங்களிலே. பும்ஸ்த்3வாத்யபேக்ஷயா ஜநகத்
வாதி3கள் ப்ரத2ம நிர்தி3ஷ்டங்களாகிறப்போலே. "தா3ஸ"
ஶப்3த3ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தத்திலும். "ஶேஷிசேதநத்வம்
தா3ஸத்வம்" என்று சேதநத்வாபேக்ஷயா ஶேஷத்வமே
ப்ரத2மம் என்கை உசிதமாகையாலே, "சேதநத்வே ஸதி
ஶேஷத்வம் தா3ஸத்வம்" என்று வ்யுத்க்ரமோக்தியும் அநு
சிதை. "நிஶ்சிதே பரஶேஷத்வே ஶேஷம் ஸம்பரிபூர்யதே।
அநிஶ்சிதே புநஸ் தஸ்மிந் ஸர்வமப்யஸத் ஸமம்॥" என்
கிறபடியே, ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநமில்லாவிடில் நிரூப்யத்துக்கும்
நிரூபகாந்தரங்களுக்கும் அஸத்தை சொல்லுகையாலும்.
ஶேஷத்வமே ப்ரப3லம். பராஶரஸ்ம்ருதியிலும் "அகார
வாச்யஸ்ய விபோ4: ஹரே: ஶேஷமஹம் ஸதா3" என்று
அஹந்த்வாபேக்ஷயா ஶேஷத்வம் ப்ரத2மோக்தம். பா4ஷ்ய
காரரும் "ஶேஷத்வே ஸதி ஜ்ஞாத்ருத்வம் சேதந
லக்ஷணம்" என்றருளிச்செய்தார். இப்படி. த4ர்மிஸத்தா
நிர்வாஹக ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்தா4த்மகத்வரூப வஸ்து ஸாமர்த்2ய
ஸசிவ உபக்ரம ப்ரதிபந்நத்வாதி3 ந்யாயங்களாலே
ஶேஷத்வ ப்ராத2ம்யம் ஸித்3தி4க்கையாலே. "ஜ்ஞாநாநந்த3
மயஸ்த்வாத்மா ஶேஷோ ஹி பரமாத்மந:" என்று க்வசித்
ஜ்ஞாத்ருத்வாதி3களுக்கு ப்ராத2ம்யம். ஶாகா2சந்த்3ரந்யாயத்
தாலே அந்நமயாத்3யநுக்ரமம்போலே புத்3த்4யாரோஹண
ஸௌகர்யார்த்த2ம் என்று ஸித்3தி4க்கும். ப்ராத2ம்ய
மாத்ரத்தைக்கொண்டு ப்ராப3ல்யம் சொல்ல நினைக்கில்,
"ஸ்வரூபமணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநாநந்தை3கலக்ஷணம்"
என்று, அணுத்வத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தா3பேக்ஷயா ப்ராப3ல்
யம் ப்ரஸங்கி3க்கும். புருஷார்த்தா2ந்வய ப்ரயோஜகமல்
லாத அணுத்வத்தைப்பற்ற, தத்ப்ரயோஜகங்களான ஜ்ஞா

நாநந்த3த்வாதி3கள் வஸ்து ஸாமர்த்2யத்தாலேயும் தத் ஸஹக்ருத புரோநிர்தே3ஶத்தாலும் ப்ரப3லங்களென்னில். அது ஶேஷத்வத்துக்கும் துல்யம். ப்ரத2மநிர்தே3ஶத்துக்கு ப3ாஹுள்யமும். ஸகல ப்ரமாண ஸங்க்3ரஹ மூலமந்த்ர ஸங்க்3ரஹ ப்ரணவஸ்த2க்வமும் அதி4கம். அநியதபௌர்வா பர்யாநுஷ்டா2நாவதி4க க்ரமவிஷயத்தில் ப்ரவர்த்திக்கத் தக்கதான "பூர்வாப3ாதே4ந நோத்பத்தி: உத்தரஸ்ய ஹி ஸித்3த்4யதி" என்கிற ந்யாயமும், நியதக்ரமமான மூல மந்த்ர பதத்3ரய ப்ரதிபந்ந ஶேஷத்வாதி3விஷயத்தில் ப்ர வர்த்தியாது. பரமதரீதியைக்கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கும் என்று கொள்ளிலும், தத்2வதே2வ, நிஷேத3ாபேக்ஷித நிஷேத்4ய ஸமர்ப்பக வ்யக்த சதுர்த்2லப்3த4பே4ாக்த்ருத்வா பேக்ஷயா தந்நிஷேத4க (வ்யக்த சதுர்த்2யநந்தராநுஷக்த) நமஶ்ஶப்3தே3ாக்த பே4ாக்த்ருத்வாப4ாவமே ப்ரப3லம் என்று ஸித்3தி4க்கும். ஆக, ப்ரணவத்திலே ப்ரத2மநிர்தே3ஶத்தாலே ஜ்ஞாநத்வாத்3யபேக்ஷயா அப்4யர்ஹிதமும் தத்3தே4துபூ4த த4ர்மிஸத்தா நிர்வாஹகத்வ நியாமக ஆஶ்ரயஸம்ப3ந்த4ரூப மும் ஆன ப4க3வத் ப்ரகாரத்வம் நாராயணபத3த்தாலும் சொல்லிற்று என்று கருத்து. ஆக ஜ்ஞாநத்வாத்3யபேக்ஷயா ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களே ப்ரப3லங்களாகையால், ஶேஷத் வாத்3யநுகு3ணமாகவே ஜ்ஞாத்ருத்வாதி3களை யோஜிக்க வேணும் என்றதாயிற்று. ஆக ஜீவன் ப4க3வத3த்யந்த பரதந்த்ரன் என்றபடி. இதிறே நமஶ்ஶப்3த3ார்த்த2ம்.

நமஸ்ஸால் விரோதி4நிவ்ருத்தி சொல்லப்படுகிறது. "விரோதி4தான் மூன்று. அதாவது ஸ்வரூபவிரோதி4யும் உபாயவிரோதி4யும் ப்ராப்ய விரோதி4யும். ஸ்வரூப விரோதி4 கழிகையாவது—"யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்றிருக்கை. உபாயவிரோதி4கழிகையாவது— "களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்றிருக்கை. ப்ராப்யவிரோதி4 கழிகை யாவது, "மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று" என்றிருக்கை.

"ம:" என்கை ஸ்வரூபநாஶம், "நம:"என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம் என்றுமின்றதிறே. "அஹம் ப்ரத்யயவேத்₃யத்வாத் மந்த்ரே ப்ரத₂மமீரணாத்। பா₄ஷ்யகாரஸ்ய வசநாத் ஶேஷிக்ரம நயாதபி ॥ ஶேஷத்வமுக்யதாஸித்₃தே₄:, கர்த்ருதா போ₄க்ருதா ப₄வேத்। பராதிஶய ஸித்₃த்₄யர்த்த₂ நோசேத் ஜ்ஞாத்ருத்வ- ஶேஷதா॥"என்றதிறே,"பாரதந்த்ர்யந்தான்.பராதீ₄நப₂லத்வம் 2. பராதீ₄நகர்த்ருத்வம் 3. ஸ்வரக்ஷணோபாய ப்ரவ்ருத்த்யநர் ஹத்வம் என்று இப்படி அநேகவித₄மாயிருக்கும். 1. ராஜாவுக்கு ப்₄ருத்யன், ஸ்வகர்மாநுகு₃ணப₂லமாத்ரத்திலே பராதீ₄நனுகையாலே பரதந்த்ரன். 2. பராதீ₄நஸ்வீயக்ருதி ஸாத்₄ய ஸாத₄ந ப்ரீத பராதீ₄நப₂லகனுகையாலே உபாஸகன் ஈஶ்வரனுக்கு அதிபரதந்த்ரன். 3. பராதீ₄ந அகி₂லஸ்வவ்யாபாராதீ₄ந ஸாத₄நதாக பராதீ₄நப₂லகனுகையாலே ப்ரபந்நன் ஈஶ்வரனுக்கு அத்யந்தபரதந்த்ரன். ஆக அத்யந்த பாரதந்த்ர்யமாவது—ஸ்வரக்ஷணோபாய ப்ரவ்ருத்யநர்ஹத்வம்" என்றும் ஜீவஸ்வரூபயாதா₂த்ம்ய நிஷ்கர்ஷம்பண்ணினர்களிறே நைஷ்டி₂கப்₃ரஹ்மசாரிகளாயும், ஜீவபரயாதா₂த்ம்ய த₃ர்ஶிகளாயும்,லோகாசார்ய ப்ரத₂மாசார்யாநுக்₃ரஹப₂லாவதாரராயும் உள்ள ப்₄ராதாக்கள்.

"ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்யப₂லம். ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தி ஶேஷத்வ ப₂லம்" "பரப்ரயோஜந ப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நப₂லம். தத்₃ விஷய ப்ரீதி சைதந்யப₂லம்" "ஶாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையும் இடுக்கிப் பிறவிக்கடலை நீந்த. ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப்போலே இருகையும் விட்டுக் கரைகுறுகும் காலம் எண்ணுவர்கள்" "இவை ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந்து உணரவும், உணர்வைப்பெறஊர மிகவுணரவுமுண்டாம்" என்றருளிச் செய்தார்களிறே.

அஷ்டாக்ஷராதி₃ஸத்₃வித்₃யா தாத்பர்யமகி₂லம் க்ரமாத்।
ரம்யஜாமாத்ருதே₃வேந த₃ர்ஶிதம் க்ருஷ்ணஸூநுநா ॥

ஆரணநூல்வாழ்க அருளிச்செயல்வாழ்க
தாரணியும் விண்ணுலகும் தான்வாழ்க—பூரணமாய்
பின்னுமுள்ளோர் தான்வாழ்க பிள்ளைஉலகாரியனே
இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும்.

श्रीवेङ्कटार्यशिष्येण वरदार्येण धीमता।
रहस्यत्रयमीमांसाभूषणं ग्रथितं त्विदम्॥

उद्धृतानि सुरत्नानि पूर्वग्रन्थेभ्य एव हि।
क्वचित् क्वचित् दासवाक्यं घटनार्थं तु वर्तते॥
श्रीकृष्णपादलोकार्यवरयोगिमुखोक्तयः।
विलसन्ति प्रबन्धेऽस्मिन् निगमान्तगुरूक्तिभिः।

रम्यजामातृदेवस्य कृतेः विवरणात्मकं।
प्रमाणपदवीनिष्ठकटाक्षैः एधतां भुवि॥

चण्डमारुतवेदान्तविजयादिस्वसूक्तिभिः।
वेदान्तरक्षकायास्तु महाचार्याय मङ्गलम्॥

அத்₄யாத்மதத்வபோ₃த₄பா₄ஸ்கரர் வாகம்ருதவர்ஷீ
ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரத₃ாசார்ய ஸ்வாமி தொகுத்த
அருளிச்செயல் ரஹஸ்யபூ₄ஷணம் நிறைவுபெற்றது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் வெளியீடுகள்

(ஸுதர்ஶன பத்ரிகையில் வெளிவந்த எளியநடை நூல்கள்)

1.	திருப்பாவை வ்யாக்யானம்	4-00	-55
2.	(போதாயந) ஸந்த்யாவந்தநம் பதவுரையுடன்	0-35	-10
3.	(போதாயந) உபாகர்மவிதி	0-35	-10
4.	புருஷஸூக்த வ்யாக்யானம்	0-75	-25
5.	நாராயண ஸூக்த வ்யாக்யானம்	0-75	-25
6.	ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானம்	2-00	-45
7.	பூ நீளா விஷ்ணுஸூக்த வ்யாக்யானங்கள்	1-75	-50
8.	தேஹளீஶ ஸுப்ரபாதம்	0-25	-10
9.	ராமாநுஜதேசிக ஸ்தோத்ரங்கள்	1-00	-30
10.	விசிஷ்டாத்வைதவிஜயம் (முதல் பாகம்)	10-00	1-50
	ஷை இரண்டாம் பாகம்	5-00	-75
11.	சாதிமதஆராய்ச்சி	2-00	-25
12.	ஸ்ரீலக்ஷ்மீ நருஸிம்ஹஸ்தவம்	0-37	-15
13.	ஸந்மதகாரிகாவளீ	1-75	-45
14.	விஷ்ணுசித்தவிஜயம் முதல் பாகம்	5-00	1-00
	ஷை இரண்டாம் பாகம்	7-00	1-50
15.	கம்பனின் சமயம் முதல் பாகம்	1-00	-30
16.	சாரீரககாரிகாவளீ (முதல் பாகம்)	3-00	-60
17.	பெரியாழ்வார் ப்ரபாவம்	4-00	-75
18.	ஸாத்விகவிஜய ஸர்வஸ்வம் (தபால் உள்பட 50பை)		
19.	ஸந்த்யாவந்தநபாஷ்யம்	3-00	-70
20.	திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	1-50	-35
21.	மகரநெடுங்குழைக்காதர் பாமாலையந்தாதி	1-50	-40
22.	ஸ்ரீகேசவமணிமாலை	0-75	-25
23.	மாமுனிகள் அறுநூருவது ஆண்டு மலர்	1-50	-40
24.	சங்கரரும் வைணவமும் (தபால் வகைக்கூலி) 50பை		
25.	ஸித்தோபாய விஜயம்	3-00	-50
26.	திருப்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி (மூலம் மட்டும்)	0-20	-10

ஸ்ரீ:

★ ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் ★

சிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ மாதப்பத்திரிகை

ஆசிரியர்: **ஸ்ரீ. S.கிருஷ்ணஸ்வாமிஅய்யங்கார்**, அட்வகேட்,

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

வருடச் சந்தா ரூ. 5-00.

ஸர்வஜித் மார்கழி 28உ (12-1-1948) முதல் வெளிவருகிறது.